GAME CHANGER

"Rachel Reid puts the biscuit in the basket."
—SARINA BOWEN,
USA TODAY bestselling author of Him

USA TODAY Bestselling Author

RACHEL REID

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

Oyun Değiştirici
Rachel Reid

New York Admirals kaptanı Scott Hunter, maç öncesi ritüellerini çok ciddiye alır. Bu durumda, onun istediği sadece şans getiren bir smoothie değil, onu yapan kişidir.

Profesyonel hokey yıldızı Scott Hunter, iyi bir şeyi gördüğünde anlar. Bu yüzden, meyve suyu barı baristi Kip Grady'nin hazırladığı smoothie, Scott'ın buz pistindeki kötü gidişatını sona erdirdiğinde, o bu sihri yeniden yaratmak
büyüyü yeniden yaratmak ve tezgahın arkasındaki seksi, komik adamı tanımak için çaresizce çabalar.

Kip, Scott'ın sık sık ziyaretlerinin sadece meyve karışımından ibaret olmadığını biliyordu, ama Scott'ın
penthouse'una davet edileceğini hayal bile etmezdi. Ya da her yerde, aynı anda dokunulmak bir yana, pervasızca öpülmeyi
her yerine dokunulduğunu hayal bile edemezdi. Bu olduğunda, ateşli, inanılmaz ve sık olur, ama sadece Scott'ın şartlarına göre ve her zaman kapalı apartman kapılarının arkasında.

Scott, hayatında Kip'e ihtiyaç duyuyor, ama playoff sezonu yaklaşırken, üzerine çevrilen spot ışıkları birdenbire her zamankinden daha parlak hale geliyor. Bunu göze alamaz.
kariyerini rayından çıkarabilecek her şey... örneğin, erkek arkadaşını dünyaya tanıtmak gibi. Kip, Scott ile tümüyle bir ilişkiye hazırdır, ama daha ne kadar süre gizli kalması gerekecek?

Güvenle tek tıklayın. Bu kitap, ***Carina Press Romance Promise'ın*** *bir parçasıdır: aradığınız tüm romantizm, HEA/HFN ile birlikte. Bu bir sözdür!*

Bu kitap yaklaşık 94.000 kelimeden oluşmaktadır.

Adanmışlık

Bu kitap, bu hikayeyi yayınlamam için beni cesaretlendiren herkese ve özellikle her konuda beni tüm kalbiyle destekleyen Matt'e ithaf edilmiştir. Ayrıca, Kip'in fiziksel referansı olan rastgele Gap modeline de ithaf edilmiştir.
referansım olan rastgele Gap modeline.

İçindekiler

Bölüm Bir Bölüm İki

Bölüm Üç Bölüm

Dört Bölüm Beş

Bölüm Altı Bölüm

Yedi Bölüm Sekiz

Bölüm Dokuz

Bölüm On Bölüm

On Bir Bölüm On İki

Bölüm On Üç

Bölüm On Dört

Bölüm On Beş

Bölüm On Altı

Bölüm On Yedi

Bölüm On Sekiz

Bölüm On Dokuz

Bölüm Yirmi Bölüm

Yirmi Birinci Bölüm

Yirmi İkinci Bölüm Yirmi
Üçüncü Bölüm Yirmi
Dördüncü Bölüm Yirmi
Beşinci Bölüm Yirmi
Altıncı Bölüm Yirmi
Yedinci Bölüm Yirmi
Sekizinci Bölüm Yirmi
Dokuzuncu Bölüm Epilog
Teşekkürler
Yazar Hakkında

Birinci Bölüm

14 Ocak Salı günü, Kip Grady gürültülü blenderların ve akşamdan kalma halinin birbirine uymadığını öğrendiği gündü.

Dün gece bu kadar çok içmeyi planlamamıştı, ama Chuck ve Jimmy şehre gelmişti ve onları aylardır görmemişti. *Sarhoş* olmuş değildi. Ertesi sabah saat altıda işte olması gerektiğini biliyordu, ama yine de güçlü blenderları ölümcül düşmanı haline getirecek kadar içmeyi başarmıştı.

Ama yapması gereken bir işi vardı. Ve bu iş, tezgahta bekleyen meşgul görünümlü kadına yapabileceği en iyi smoothie'yi hazırlamaktı.

"Buyurun hanımefendi." Müşteriye siparişini verirken yüzünü buruşturmamaya çalıştı. "Bir Green Warrior smoothie ve bir wheatgrass shot."

Saate baktı. Altı buçuk. Tanrım.

Tezgahın üzerinde duran davetkar portakal yığınına başını yaslayacak zamanı yoktu. Straw+Berry'de hafta içi sabahları yoğunluk genellikle saat dokuza kadar devam ederdi. Maria bu sabah onunla birlikte çalışıyordu ve bu çok hoştu. İkisi de bu işe özellikle bağlı olmasalar da, işi ciddiye alıyor ve yapmaları gereken her şeyi yapıyorlardı, bu yüzden birlikte iyi çalışıyorlardı. Ayrıca Maria eğlenceli biriydi.

"Bu lanet smoothielerden hangisi akşamdan kalmalığı geçirir?" Kip, dükkan kısa bir süre boşaldığında sızlandı.

"Hiçbiri. Ama söylentilere göre karpuzlu olan."

"Tamam. Kendime içine beş tane Advil koyduğum dev bir karpuzlu smoothie yapacağım."

"Sanırım beş 'sağlık takviyesi' demek istedin."

Kip kendine dev bir karpuzlu smoothie yaptı ve içtikten sonra kendini biraz daha iyi hissetti. *İki* Advil aldı.

"Dün gece ne yapıyordun?" diye sordu Maria. "Oh, üniversiteden arkadaşlarla takılıyordum."

"Öyle mi? Yakışıklılar mı?"

"Hayır. Bilmiyorum. Benim tipim değiller." Chuck iri, yapılı ve sakallıydı. Jimmy ise tam tersiydi: kısa, zayıf ve gerçek yaşından yaklaşık yedi yaş daha genç görünüyordu.

"Onlar da süper başarılı meyve suyu baristaları mı?"

"Kendi alanlarında işleri var. İkisi de Boston'da çalışıyor. İşletme mi? Sigorta mı? Finans mı? Bilmiyorum. İşe takım elbise giyiyorlar."

"Sen önlük giyiyorsun. Bu çok güzel."

"Evet, bununla gurur duyuyorum."

"Ve üzerine küçük bir çilek işlenmiş bir beyzbol şapkası. Hadi ama!"

Kip ona donmuş ananas parçası fırlattı.

"Bak ne diyeceğim, Kipper. Bu sabah nazik davranıp tüm hazırlık işlerini arkada yapacağım, böylece yoğunluk bittiğinde sen güzel kafanı dinleyebilirsin."

"Öyle mi?"

"Evet!"

"Sen en iyisisin ve seni seviyorum," diye mutlu bir şekilde iç geçirdi.

"Biliyorum. Şimdi canlan! İş kadınları geliyor ve sıvılaştırılmış lahana istiyorlar!"

Kip, Maria'nın ona söz verdiği sessizliğin tadını çıkarabilmek için bir saat daha yoğun bir koşuşturma geçirdi. Maria arka odaya meyve ve sebzeleri doğramaya gitti, Kip ise tezgahın arkasına sürüklediği bir sandalyeye çöktü ve yüzünü duvara dayadı. Duvar serin ve hoştu.

Gözlerini kapattığını, biri boğazını temizleyerek onu ürkütmeden fark etmemişti. Agresif bir şekilde değil. Sadece orada olduklarını belli edecek kadar.

Gözlerini açtı ve hızla ayağa kalktı. "Özür dilerim efendim," diye kekeledi. "Ne yapabilirim...?"

Kip'in ağzı çizgi film karakterleri gibi açılmıştı. Muhtemelen çenesi yere düşmüştü ve dili halı gibi ağzından dışarı çıkmıştı. Öyle ki, *hayatında gördüğü en seksi adam* karşısındaydı.

"Şey, size ne getireyim?" Kip sordu.

Adam uzun boylu, sarışın ve *kaslıydı.* Kip, adamın kaslı olduğunu *biliyordu* çünkü gülünç derecede dar bir Under Armour fermuarlı ceket ve eşofman altı giyiyordu. Alnına yapışmış ıslak saçları ve terden parlayan cildi, koşuyu yeni bitirmiş olduğunu gösteriyordu.

"Günaydın," dedi terli adam neşeyle. "Uyandırdığım için özür dilerim."

Kip'in yanakları kızardı. Aptal beyzbol şapkasının siperliği onu gizlesin diye başını biraz eğdi. *Tanrım, dünyanın en seksi adamı karşımda duruyor ve ben önlük ve çilekli beyzbol şapkası giyiyorum.*

"Sen... Ben..." Kip nefes aldı. *Toparla kendini!* "Üzgünüm.
Dün gece biraz fazla eğlendim."

Adam kaşlarını kaldırdı. "Pazartesi gecesi mi?"

"Evet, şey, smoothie yapımcısının hayatını bilirsin... hızlı yaşa, genç öl, değil mi?"

Adam güldü. Kip neredeyse düşüyordu.

"Burada ne tavsiye edersiniz?" diye sordu adam, menüye gözlerini kısarak.

"Mmm, yaban mersini, ananas ve lahana içeren bir tane var ama yaban mersinini hissetmiyorsun, yemin ederim! Çok lezzetli. Ben seviyorum."

"O da... Blue Moon Over Brooklyn mı?" "Evet.

Buradaki isimlerin hepsi biraz aptalca."

Adam uzun parmağıyla Kip'in yaka kartını işaret etti. "*Adını* beğendim.
"

Kip, sanki ne yazdığını bilmiyormuş gibi, etiketteki kendi adına baktı. Aptal gibi.

"Bu bir tür takma ad gibi," dedi, sanki yakışıklı adam ondan daha fazla bilgi istemiş gibi. Oysa adam böyle bir şey istememişti. Ama Kip konuşmaya devam etti, çünkü her zaman böyle yapardı. "Yani, herkes bana Kip der. *Yani bu* benim adım. Ama *gerçek* adım değil. Bu, şey... Neyse. O yaban mersinli smoothielerden ister misin?"

"İyi fikir," dedi adam, Kip'in ne kadar aptalca davrandığını kibarca görmezden gelerek.

Kip, blendere çeşitli dondurulmuş meyveler ve taze lahana koymaya başladı. Neyse ki bu iş konsantrasyon gerektiriyordu ve makine o kadar gürültülüydü ki, onun sesini bastıracak kadar konuşamıyordu. Makinenin üzerinden,

, ellerini beline koymuş, küçük alanı süsleyen ilham verici olmayan meyve fotoğraflarını inceliyordu. Kip'in gözleri nereye bakacağını bilemiyordu, geniş omuzlardan gülünç derecede büyük kollara, kaslı sırttan ince bele, açıkçası sadece...

Kip başını salladı ve blenderi kapattı. Plastik bir bardak aradı ve mavi smoothie ile doldurdu. "Buyurun efendim."

Adam döndü, başını salladı ve Kip'e eşofmanının cebinden çıkardığı katlanmış, hafif nemli yirmi dolarlık banknotu uzattı. Kip ona para üstünü vermek istediğinde elini salladı. "Sende kalsın."

"Ciddi misiniz?" diye sordu Kip, adamın ilk yudumunu almasını izlerken. Pembe dudaklarının pipete uyumunu izlerken.

"Evet." Adam gülümsedi. "Buna bulma ücreti diyelim. Bu çok lezzetli."

Kip de gülümsedi. "Beğendiğinize sevindim. İyi günler."

Adam smoothie bardağıyla Kip'e kadeh kaldırdı. "Sana da, Kip."

Kip, bu adamın ağzından kendi adının çıkmasıyla biraz başı dönmüş gibi hissetti. Hayallerindeki adam dükkandan çıkarken, onun kadar çekici olmayan başka bir adam dükkana girdi.

"Vay canına!" dedi yeni müşteri, başparmağıyla kapıyı işaret ederek. "O Scott Hunter'dı!"

"Ha?"

Adam Kip'e çok aptalmış gibi baktı. "Scott *Hunter*." "Hokey

oyuncusu olan adam mı?" dedi Kip.

"Ne?" arkasında bir ses duyuldu. Maria arka odanın kapısında duruyordu. "Scott Hunter'ı gerçekten kaçırdım mı?"

"Sanmıyorum... Onun o olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Kip.

Müşteri başını salladı. "Oh evet. Kesinlikle. Son zamanlarda buz pistinde berbat oynadığı için, kasabada görünmesine şaşırdım."

"İyi oynamıyor mu?" Kip, Scott Hunter'ın kim olduğunu elbette *biraz* biliyordu, sporsever olsun olmasın herkes biliyordu. New York Admirals takımının yıldız orta saha oyuncusu ve kaptanıydı. Üç yıl önce ABD takımını Olimpiyat altın madalyasına taşımıştı. Ama Kip onu daha çok Hugo Boss reklamlarından tanıyordu. O reklamların büyük hayranıydı.

Kip hokeyi severdi, ama NHL'yi çok yakından takip etmiyordu. Bildiği kadarıyla Scott Hunter her zaman bu kasabada ünlü

ve sevilen biriydi. New York'un kralıydı, gerçekten. Ama görünüşe göre Kip bir şeyi kaçırmıştı.

"Evet, bu sezon çok kötü oynuyor," diye devam etti müşteri. "Kasım ayından beri gol atamadı! Ona bu kadar para ödüyorlar ama ne için bilmiyorum. O serseriyi takas etmeliler."

"Şey..." Kip, nasıl bitireceğini bilemeden dedi. Saçma bir durumdu, ama bu adamın eleştirilerinden kişisel olarak alınmıştı ve Scott Hunter'ı savunmak zorunda hissetti. "Belki de sadece zor bir dönemden geçiyordur."

Müşteri burun kıvırdı. "Yazın yaşayabilir. Böyle devam ederse bu yıl playofflara kalamayız."

Kip hala açıklanamayan bir öfke duyuyordu, ama omuz silkti ve adamın gitmesi için ona smoothie'sini verdi.

Yine yalnız kaldıklarında Maria, "Scott Hunter gerçekten buradaydı mı?" dedi.

"Bilmiyorum. Belki. Yani, o adam bahsettiğine göre, öyle olmalı. Onun yakışıklılığı dikkatimi dağıttı ama evet, kesinlikle Hunter'a benziyordu. Ve bana büyük bir bahşiş verdi."

"Ne kadar büyük? Paylaşmamız gerekiyor, biliyorsun."

"Evet, evet, biliyorum. On üç dolarlık bir bahşişti!"

"Ne?"

"Eğer Hunter'dıysa, bu muhtemelen hiçbir şey değildir, değil mi? Muhtemelen parayı hiç umursamıyordur."

"Güzel olmalı."

"Evet."

"Eee," dedi Maria, Kip'in kişisel alanına eğilerek, "yakışıklı mıydı?"

"Aman Tanrım." Kip sırıttı. "*Volkan* gibiydi. Gerçek gibi görünmüyordu." "Ne giyiyordu?"

"Spor kıyafetleri. Sanırım koşu yapmıştı. Çok *dar* egzersiz kıyafetleri."

"Aman Tanrım."

"Evet."

"Bunu kaçırdığımı inanamıyorum. Geri gelirse, bana söylemelisin. *Tuvalette* olsam bile, beni çağır!" "Tabii, bu hiç garip olmaz."

Maria, yeni kesilmiş meyve ve sebzeleri buzdolaplarına koymaya başladı. Kip de ona yardım etti. Birkaç dakika sessizce çalıştılar.

"Hey," dedi Kip, "o benim adımı söyledi."

"Kim? Hunter mı? Gerçekten 'Kip' dedi mi?" "Evet,"

dedi Kip hayalperest bir şekilde.

"Tanrım, eminim o söylediğinde kulağa aptalca gelmiyordur."

Kip ona bir çilek fırlattı.

* * *

Kip ertesi sabah trende manşeti gördü: *Avcının Gecesi!* Karşısında oturan yolcunun gazetesinin ön sayfasını okumak için biraz öne eğildi. Görünüşe göre Hunter dün gece hat trick yapmış ve Washington'ı 7-1 yendikleri maçta iki asist yapmıştı. Kip gülümsedi. Onunla garip bir şekilde gurur duyuyordu.

Evet, milyoner süperstarın iyi bir gece geçirmiş olması ne güzel. Hayret.

Gazeteye göre Admirals bu gece New Jersey'de oynuyordu. Kip tren istasyonundan Straw+Berry'ye iki blok yürürken, en son ne zaman bir Admirals maçına gittiğini düşündü. En az sekiz yıl önce olmalıydı. Hayır, daha uzun zaman önceydi, çünkü Hunter'ı televizyondan başka bir yerde hiç izlememişti.

Tanrım, artık sürekli Scott Hunter'ı mı düşüneceğim?

Anahtarını çıkarıp dükkânın kapısını açarken esnedi. Daha geç başlayan bir iş bulması gerekiyordu. Saat beşte kalkıp altıda işe gitmek saçmalıktı. Özellikle de asgari ücret için.

Sabah, çoğu hafta içi günler gibi geçti: yediden dokuza kadar sürekli yoğunluk, ardından Maria'nın "yoga anneleri" olarak adlandırdığı müşteriler gelmeye başlamadan önce biraz sakinlik.

"Erkek arkadaşın dün gece iyi vakit geçirmiş," dedi Maria, turuncu kaseyi yeniden doldururken.

"Sen ne diyorsun ya?"

"Scott Hunter. Bir milyon gol falan attı." "*Üç* gol," diye

düzeltti Kip, "ve iki asist."

"Oh, pardon. Senin bu kadar sıkı bir hayran olduğunu bilmiyordum."

"Hayır, değilim! Buraya gelirken gazeteyi okudum. Büyük bir haber falan gibi bir şey."

"Aman Tanrım! Şu anda ona deli gibi aşıksın! Dün gece eve gidip Scott Hunter'ı Google'da aradın, değil mi?"

"Hayır!" *Evet.*

"Her neyse. Sen tam bir hayranısın. Çok tatlısın." "Senden nefret ediyorum."

"Sevmiyorsun."

Maria portakalları istifledi ve Kip, çok kirli olmasa da tezgahın arkasındaki yeri süpürdü. Hiçbir şey yapmadan durmaktan nefret ediyordu.

Saat on biraz geçe kapı açıldı ve Kip bir kez daha terli spor kıyafetleri içindeki Scott Hunter ile karşı karşıya geldi.

Bu sefer Maria da orada olup olayı gördü. "Vay canına." Kip, mümkün olduğunca ince bir şekilde Maria'ya dirsek attı.

“ Günaydın Kip,” dedi, kesinlikle Scott Hunter olan adam.

"Günaydın, şey... *Tanrım.* Sen Scott Hunter'sın, değil mi?"

Adam eğlenmiş görünüyordu. "Öyleyim."

"Bu harika," diye fısıldadı Maria.

"Bu, şey," diye başladı Kip, sonra konuyu değiştirdi. "Dün geceki maç harikaydı."

"Teşekkürler! Bir tane daha yaban mersinli smoothie alayım diye düşündüm. Oyunda bir şey yolunda gittiğinde, o gün yaptığım şeyi tekrarlamayı severim."

"Tamam," dedi Kip. Scott'ın gözleri maviydi. Çok maviydi. "O zaman... bir tane daha yaban mersinli smoothie lütfen."

"Tamam!" Kip trans halinden çıktı ve smoothie'yi hazırlamaya başladı.

Scott Hunter, yine saçma sapan dar bir Under Armour ceket ve eşofman giyiyordu. Saçları nemli ve dağınıktı, cildi egzersizden dolayı hafifçe kızarmıştı. Kip Grady, yine aptalca bir önlük ve üzerinde lanet olası bir çilek olan bir beyzbol şapkası giyiyordu. Ama en azından bu sefer akşamdan kalma değildi.

Yıldız sporcuya smoothie'sini uzattı ve dudaklarının pipeti sarma şekline çok fazla odaklanmamaya çalıştı. Scott ilk yudumunu alırken *doğrudan ona* baktığı için bu zordu. Kip'in bakışlarını fark edince dudakları hafifçe kıvrıldı.

"Tekrar teşekkürler, Kip," dedi. "Umarım bir sonraki maç gününde görüşürüz."

Smoothie bardağını veda selamı olarak kaldırdı ve sonra ayrıldı. Kip Maria'ya döndüğünde, Maria'nın ağzı açık kalmıştı.

"Umarım bir sonraki maç gününde görüşürüz" dedi. "*Dalga* mı *geçiyorsun* benimle?"

"Ne?"

"O sana tamamen aşık, Grady!"

Kip, şapkasındaki çilek kadar kırmızıya döndü. "Oh, hadi ama. "Tabii ki değil." "Öyle değil!

"Değil! O sadece batıl inançlı. Bu geceki maçın iyi geçmesini ve bir sonraki maç gününde tekrar gelmeyi umduğunu kastetti! Hepsi bu!"

"*Yüzeysel* olarak öyle dediğini biliyorum, aptal, ama söylediği *sadece* bu değil."

"O bile... Aman Tanrım. Bunun hakkında konuştuğuma inanamıyorum. Scott Hunter erkeklerden hoşlanmaz. Ve *kesinlikle* smoothie dükkanında çalışan erkeklerden hoşlanmaz."

"Sen öyle diyorsan."

"Oraya geri dönüp ananası keseceğim," diye homurdandı Kip.

"Yeterince yaban mersini stokladığımızdan emin olsak iyi olur," diye mırıldandı Maria.

* *

Kip, en iyi arkadaşının Tribeca'daki dairesinin oturma odasında durmuş, Hudson Nehri'nin manzarasını hayranlıkla seyrediyordu. Böyle bir yerin ne kadar tutacağını hayal bile edemiyordu.

New York'ta yaşamak *pahalıydı*, ama Kip'in asgari ücretle çalışıp

ve her ay öğrenci kredisini zamanında ödeyebilmesini sağlayan süper etkileyici bir stratejisi vardı: Hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyordu.

Evet, yirmi beş yaşındaydı. Evet, yirmi iki yaşında üniversiteden mezun olmuştu. Ama sorun şu ki, tarih bölümü mezunları iş piyasasında pek rağbet görmüyordu.

Kip'in hayalleri vardı. Hedefleri vardı. Bir müzede çalışmak istiyordu. Belki bir gün Avrupa'da bir müzede çalışmaya başlayabilirdi. Belki bir iki kitap yazabilirdi. Belki dünyayı dolaşıp izleyicilere farklı önemli tarihi yerleri tanıtan popüler bir televizyon programı sunabilirdi. Belki Hollywood'da tarihi filmler için danışmanlık yapabilirdi...

Ya da belki de, gerçekten önemli işlerine giden meşgul insanlar için meyve ve sebzeleri içilebilir püre haline getirebilirdi.

Şu anda bulunduğu dairenin sahibi Elena, Kip'e kıyasla çok yetişkin bir hayatı ve gerçek bir işi vardı. Ülkenin en hızlı büyüyen IT şirketlerinden biri olan Equinox Tech'te siber güvenlik mühendisi olarak çalışıyordu. Kip, siber güvenlik mühendisinin tam olarak ne olduğunu bilmiyordu, ama maaşı çok iyi görünüyordu ve kulağa etkileyici geliyordu.

Elena, Kip'in tanıdığı en zeki kişiydi. Zeki ve eğlenceli olmasının yanı sıra, aynı zamanda şaşırtıcı derecede güzeldi — babasının Norveçli boyu ve kemik yapısı ile annesinin Lübnanlı koyu saçları ve zeytin rengi teninin sıra dışı bir kombinasyonu.

Kip'in lisedeki arkadaşlığı, kadınlara cinsel olarak ilgi duymadığını fark etmesine yardımcı olmuştu. Çünkü *ona* ilgi duymuyorsa, şey...

Her neyse, Elena muhtemelen onun eşcinsel olduğunu ondan önce biliyordu. Ondan önce her şeyi biliyordu.

"Oda arkadaşına mı ihtiyacın var?" diye sordu Kip, pencereden uzaklaşarak.

"Hayır," dedi. "Asla."

Szechuan yemeği yemek için kanepeye oturdular (Elena yemek *yapmazdı*). Kip daha bir lokma bile almadan Elena rahat bir şekilde, "Ee, kim o?" dedi.

Kip'in çubuklarından erişte kayarak geldiği kutuya geri düştü. "Ne? Kim? Ne demek istiyorsun?"

"Bütün gece yüzünde rüya görmüş gibi bir ifade vardı. Kimi düşünüyorsun?"

Kip'in yüzü kızardı. Çubuklarıyla erişteleri karıştırdı. "Kimseyi."

"Christopher." Elena, onu yorduğunda onun gerçek adını kullanmayı severdi.

"Gülersin sen."

"Bu bana pek benzemiyor."

Kip buna gülümsedi. "Sadece... Scott Hunter'ı tanıyor musun?" "Scott Hunter'ı tanıyor muyum? Şahsen tanımıyorum, hayır."

"Ama adını duymuşsundur." "Evet."

"Tamam. O dükkana uğruyor." "Smoothie dükkanına mı?"

"Evet. Son birkaç gündür. Şans için, diyor, çünkü dün sabah smoothie içtikten sonra çok iyi oynamış. Bu yüzden bugün yine geldi ve bir tane daha aldı, çünkü bu akşam yine maçları var."

"Tamam."

"O sadece... Çok yakışıklı, hepsi bu."

Elena'nın dudakları biraz seğirdi, ama gülmedi. "Bu heyecan verici."

"Evet."

Sessizce yemeğe devam ettiler. Ve görünüşe göre bu konuda sakin kalamayan Kip, bir dakika kadar dayandıktan sonra, "O benim adımı biliyor," diye patladı.

Elena kaşlarını kaldırdı.

"Bugün içeri girdiğinde 'Günaydın, Kip' dedi." Kip, yüzündeki aptalca gülümsemeyi gizlemeye çalıştı ama başaramadı.

"Bu çok heyecan verici olmalı."

"Evet, ve, şey, beni tekrar görmeyi umduğunu söyledi. Bilirsin, smoothie işe yararsa falan."

"Sihirli hokey smoothie'si mi?"

"Benimle dalga geçmeyi bırak."

"Dalga geçmiyorum! Ve sana başka bir şey daha söyleyeyim: Bu akşam o hokey maçını izleyeceğiz."

* *

Kip, hokey maçını izlerken utanç verici bir şekilde gergindi. Scott her vuruş yaptığında Kip irkiliyordu. Scott her şut attığında Kip nefesini tutuyordu. Bu maçın Hunter için iyi geçmesini istiyordu ve bunun nedenini kendine yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

İlk periyotun sonunda skor 1-1 berabereydi. Scott soyunma odasına giderken kısa bir röportaj için durdu. Kaskını çıkardı ve nemli saçları her yöne dağılmıştı. Kip'in kalbi küt küt attı. Scott, koşudan sonra dükkana geldiğinde olduğundan daha da terlemişti. Kip, Scott'ın boynundan kırmızı tişörtünün yakasına kadar terin parladığını görebiliyordu.

Scott, güçlü savunma ve takım çalışması hakkında konuşuyordu. Güzel ağzı mikrofonun üzerinde duruyordu, mavi gözleri ne kameraya ne de röportajı yapan adama bakıyordu. Sanki bu röportajda pek de bulunmuyordu, o anda olmak istediği yerdeydi.

"Kesinlikle çekici," dedi Elena. "Evet..."

diye mırıldandı Kip.

Maçın ikinci periyodu da çekişmeli geçti. Üçüncü periyotta Scott iki gol attı ve bir golün asistini yaptı, ancak o zaman Admirals, Newark arenadaki taraftarları susturdu. Kip başı dönüyordu.

"Tanrım, o inanılmaz. Son golünde, muhtemelen saatte yüz mil hızla şut attı, ama sanki yavaş çekimde gibiydi."

"Yetenekli elleri var," dedi Elena, dudaklarını kıvırarak.

Telefonunu eline aldı ve bir şeyler yazdı. "Bir sonraki maç Cumartesi gecesi Tampa Bay ile evimizde," dedi. "Cumartesi çalışıyor musun?"

Kip inledi. "Siktir! Çalışmam lazım... Vardiyamı değiştirmem lazım! Cumartesi kim çalışıyor?"

Kendi telefonunu aldı ve Maria'ya mesaj attı. Cumartesi çalışıyor musun?

Cevap bir dakika sonra geldi. Evet?

Kip: Seninle yer değiştirebilir miyim?

Maria: Neden?

Kip: Cuma günü benim sıram. Yerleşelim. Lütfen? Maria:

Scott Hunter yüzünden mi?!

Kip kendini aptal hissetti, ama yine de yazmaya devam etti: Belki.

Maria: Tanrım, Kip.

Kip: LÜTFEN?!

Maria: Tamam.

Bir süre sessizlik oldu ve Maria ekledi: Jeff ile çalışacaksın.

Ugh. Jeff en kötüsüydü. Çok tembeldi ve neredeyse her zaman kafası dumanlıydı. Kip, onun hala orada çalıştığına inanamıyordu.

Ama buna değecekti, çünkü maç bittiğinde skor 6-2 Admirals lehineydi. Bu da Scott'ın cumartesi günü kesinlikle geleceği anlamına geliyordu.

Muhtemelen kesin.

Neredeyse kesin olarak.

İkinci Bölüm

Kip, görünüşüne biraz daha özen göstermek için Cumartesi günü erken kalkmış olabilir.

Üniforması konusunda yapabileceği bir şey yoktu, ama en azından en güzel kot pantolonunun temiz olduğundan emin olmuştu ve birkaç hafta önce satın aldığı, *hiç* karşılayamayacağı ama dayanamadığı şık yeni spor ayakkabılarını giymeye karar vermişti.

Saçını biraz düzeltmeye bile zahmet etmişti, üstüne aptal beyzbol şapkasını takmak zorunda olduğunu bildiği halde. Diş ipi kullandı. Sonunda kahve kokan nefesini örtbas etmek için cebine nane şekerleri koydu.

Nispeten rahat bir yolculuktan sonra dükkana on dakika erken geldi ve ilk gelenin kendisi olduğunu görünce hiç şaşırmadı. Scott'ın Blue Moon Over Brooklyn smoothie'si için gerekli malzemelerin hazır olduğundan emin olmak için özel bir özen göstererek hazırlıklara başladı.

Dükkan saat altı da açıldıktan yirmi dakika sonra Kip hala yalnızdı. Yine, onunla birlikte çalışması gereken kişinin Jeff olduğunu düşünürsek bu büyük bir sürpriz değildi, ama yine de canını sıkıyordu.

Saat altı buçukta telefon çaldı; Jeff "hasta" olduğunu bildiriyordu. Kip, kızacak enerjiyi bile bulamıyordu, özellikle de bu, Scott geldiğinde dükkanda tek başına kalacağı anlamına gelebileceğinden...

Sen, sana hiç ilgi duymayan bir adamla iki dakikalık bir etkileşim olasılığı için çok fazla heyecanlanıyorsun, Kip.

Cumartesi günleri hafta içi günlerden çok daha sakindi. Sabah, monotonluğu bozan birkaç müşteri ile yavaş yavaş geçti. Kip sonunda telefonunu çıkardı ve tabii ki Scott Hunter hakkında eski makaleleri okumaya başladı.

Çok sayıda makale vardı. Çoğu aynı bilgileri içeriyordu: Scott Rochester'da doğup büyümüş ve ergenlik döneminden itibaren oynadığı tüm takımlarda her zaman en iyi oyuncu olmuştu. Makaleler genellikle onun hayır kurumlarına, özellikle hasta çocuklara yardım edenlere olan cömert bağlılığını vurguluyor

özellikle hasta çocuklara yardım edenlere olan cömert bağlılığını vurguluyor ve onu buz pistinde ve dışında olağanüstü bir rol model olarak tanımlıyordu.

Makalelerde *her zaman* bahsedilen bir diğer konu da Scott Hunter'ın New York'un en gözde bekarlarından biri olduğuydu. Hiçbir kadınla uzun süreli bir ilişkisi olmamıştı (ilginç) ve özel hayatıyla ilgili soruları genellikle kaçırıyordu (daha da ilginç).

Kip, Scott'ın *GQ* makalesindeki fotoğrafları telefonuna kaydetmekle meşguldü

Scott Hunter dükkana girdiğinde, Kip fotoğrafları telefonuna kaydetmekle meşguldü. Scott Hunter dükkana girdiğinde, Kip telaşla telefonunu cebine soktu.

Scott'ın Kip'i görünce yüzünün aydınlandığını söylemek saçma olurdu, ama... *gerçekten* öyle görünüyordu.

"Kip!" dedi, terli yüzünde mutlu bir gülümseme yayıldı. "Bugün çalışmayacağından endişelenmiştim."

"Öyle mi?" Kip, şoktan daha akıllıca bir şey söyleyemedi.

"Demek istediğim..." Scott Hunter *utanmış mı* görünüyordu? "Rutinimde mümkün olduğunca çok şeyi aynı tutmayı severim ve diğer iki smoothie'yi sen yaptın, o yüzden..."

"Onları yapma şeklimle ilgili bir şey olmalı," dedi Kip, cesurca flörtöz bir gülümseme denedi.

"Öyle olmalı."

Kip malzemeleri topladı ve bunları blendere koymaya başladı. "Geçen gece maçı izledim," dedi. "Son gol gerçekten harikaydı."

"Teşekkürler." Scott gerçekten minnettar gibi konuşuyordu. "O gol beni çok mutlu etti."

Kip'e gülümsedi, Kip'in ağzı kurudu. "*Karın kasların tadı nasıl?"* gibi aptalca bir şey söylemeden önce blenderi çalıştırdı.

"Bugün yalnız mısın?" diye sordu Scott, Kip ona her zamanki içkisini verirken.

"Evet, biriyle çalışmam gerekiyordu ama hasta olduğunu söyledi. Aslında hasta olduğunu sanmıyorum. O biraz işe yaramaz biri." Kip bunu söylerken içinden utandı. *Sanki Scott Hunter senin iş arkadaşlarını umursuyormuş gibi.*

"Üzüldüm," dedi Scott. "Ben de öyle takım arkadaşlarım oldu."

Kip güldü, çünkü Scott Hunter ciddi ciddi ikisinin işlerini karşılaştırıyor muydu?

"Bunu burada içsem sorun olur mu?" Scott, sanki hemen yanında masa ve sandalyeler yokmuş gibi sordu. "Sadece... okumam gereken birkaç e-posta var." Cebinden telefonunu çıkardı ve havada salladı.

"Tabii ki, evet," dedi Kip, şansına inanamadan. Scott, sırtı kapıya (ve yüzü Kip'e) dönük olarak küçük bistro masalarından birine oturdu. Kip, Scott telefonundaki e-postaları kaydırırken, ara sıra mavi smoothie'sinden yudumlarken ona bakmamak için kendini zor tuttu. Görünüşe göre çok yavaş içiyordu.

On beş dakika sonra, Kip tezgahın arkasındaki yerinden ayrıldı ve hiç temizlenmesi gerekmeyen masaları silmeye başladı.

Scott'ın yanındaki masaya geldiğinde, cesaretini topladı ve sessizliği bozdu. "Bunun oyununu mahvetmeyeceğinden emin misin? Rutini böyle bozmanın?"

"Ne? Hayır, *her şeyi* aynı şekilde yapmak zorunda değilim. Yani, *o kadar* takıntılı değilim."

"Tabii," dedi Kip, hafifçe sırıtarak.

Scott sırıttı ve hatta güldü. "Muhtemelen tuhaf görünüyorum, değil mi? Bu smoothie sihirli bir iksirmiş gibi davranıyorum."

Kip omuz silkti. "Sporcular hakkında bir şeyler okudum. Hepiniz delisiniz, değil mi? Formalarınızı belirli bir şekilde giyiyorsunuz, çoraplarınızı değiştirmiyorsunuz, tıraş olmuyorsunuz..."

Scott onu suçlayıcı bir şekilde işaret etti. "Hey, sadece playofflarda, ve bu da geleneksel bir gelenek!"

"O zaman tamamen normal."

Kip, yapmak üzere olduğu şeye inanamıyordu, ama durumu yoklaması gerekiyordu. Sadece birazcık.

"Sorunum yok demek değil," dedi, olabildiğince rahat bir şekilde. "Sizler kupayı kaldırdığınızda hep çok sert görünüyorsunuz. Sanki bir grup seksi oduncu gibi."

İşte. Artık ortada kalmıştı.

Scott ona baktı ve Kip, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdiğine yemin edebilirdi.

Ama sonra Scott aniden ayağa kalktı ve gülümseme kayboldu. "Peki, ben gitmeliyim."

Kip *ölmek* istedi. Az önce Scott *Hunter* ile flört ediyordu ve şimdi Scott sonsuza kadar gidecekti çünkü ne *oluyor* Grady?

"Tekrar teşekkürler, Kip," dedi Scott. Kip'in hak ettiğinden daha nazikti.

Ama kapıya geldiğinde Scott durdu ve döndü. "Bu akşam maça gitmek ister misin?"

"Ne?"

"Kimse biletlerimi kullanmayacak. Sana iki tane verebilirim, böylece istersen... birini... getirebilirsin."

"Ciddi misin?"

"Neden ciddi olmayayım ki?"

Kip, dükkânın kapısında duran, ona sebepsiz yere bir hediye sunan, inanılmaz derecede yakışıklı ünlüyü hayretle seyretti. "Eğer eminsen, seve seve giderim!"

"Eminim ve bunu duyduğuma sevindim. Biletleri alırken adını ver yeter."

"Tamam. O zaman bu akşam görüşürüz," dedi Kip,

aptal gibi. Scott sadece gülümsedi ve gitti.

* *

Kip, Scott Hunter'ın kişisel koltuklarının *olağanüstü* olmasına hiç şaşırmamalıydı. Buz pistinden altı sıra uzakta, ev sahibi takımın yedek kulübesine bakan mavi çizgide. İnanılmazdı.

"Kahretsin," dedi Elena. "Equinox'un burada bir locası olduğunu biliyorum, ama bu koltuklar çok daha iyi."

“ inanamıyorum inanamıyorum burada burada burada inanamıyorum burada burada Scott Hunter'ın biletlerini *Scott Hunter'ın* biletlerini kullanıyoruz!"

"Ama bu garip bir randevu. Sen burada bir kadınla birliktesin, o ise işte."

"Bu bir randevu *değil*."

"Eminim her smoothie dükkanındaki tezgahtara bilet veriyordur."

Kip, Scott'ın ona neden bilet verdiğini fazla düşünmemeye çalışıyordu. "Sadece benim de onun başarısında

Dediğim gibi, o delinin teki." "Belki de *sana* deli oluyor."

"Aptal olma."

"Kip," dedi, birasını bardak tutucusuna koyarken. "Nasıl görünüyorsun, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun...?"

"Sen çok seksisin, Grady. Son derece seksisin." "Ben... iyiyim."

"Hayır, beni dinle. Sen inanılmaz derecede yakışıklısın. Senin eşcinsel olmandan mutlu olduğumu mu sanıyorsun? Değilim."

Kip gözlerini devirdi. "Sanki. Ayrıca..." Sesini fısıldayacak kadar alçaltarak eğildi. "Hunter'ın benim tarafımda olduğunu bilmiyoruz."

"Bilmiyor muyuz?"

"Hayır! Yani... Belki de öyle olduğuna dair ipuçları alıyorum..."

"Bu hafta üçüncü kez işyerine geldiğinde sana *kişisel* biletlerini verdiği için onun kişisel koltuklarında oturmamız gibi mi?"

Kip şimdi kızarıyordu. "O sadece batıl inançlı," diye mırıldandı, "hepsi bu."

Oyuncular ısınmak için buz pistine çıktılar. Kip hepsinin kaymalarını, buzun üzerine uzanıp esneme hareketleri yapmalarını, sırayla kalecilerine kolay şutlar atmalarını izledi. 21 numaralı Scott Hunter'a fazla dikkat etmemeye çalıştı ama başaramadı. Adam, ne kadar esnek olduğunu gösteren derin bir hamstring esneme hareketi yapıyordu. Kip, o pozisyonun kalın yastıklı hokey pantolonları olmadan nasıl görünebileceğini hayal etti.

Cinsel dürtüleri zayıf olan beyni onu birkaç dakikalığına harika bir yolculuğa çıkardı ve o kadar dikkati dağılmıştı ki, Hunter önlerindeki camın önünden kayarak geçerken neredeyse fark etmedi. Hunter, kırmızı, beyaz ve mavi renkli üniformasıyla sanki bir tanıtım afişinden çıkmış gibi görünüyordu ve ona başını salladı.

Hayır. Bana değil. Arkamda oturan birine selam vermiş olmalı.

Kip başını çevirdi. Arkasında henüz kimse oturuyor değildi. Önünde de kimse yoktu.

Huh.

Isınma sona erdi, Zambonis buzları temizlemek için çıktı ve ardından maç öncesi gösteri başladı. Işıklar söndü ve rock müziği çalarken Admirals'ın maç görüntülerini içeren videolar buza yansıtıldı. Kuru buz ve piroteknikler vardı ve oyuncular sahaya çıktığında, salon coşkuyla doldu.

Kip iki şeyden çok etkilendi: Scott Hunter büyük bir yıldızdı. Hem de *gerçekten* büyük. Devasa bir süperstar sporcu ve bu şehir onu *seviyordu*. Kalabalığın yarısı onun forması giyiyor gibiydi. Scott'ın adı maçın başlangıç merkezi olarak anons edildiğinde, kalabalık kulakları sağır edecek kadar gürültü yaptı. O sadece yaban mersinli smoothie seven ve onu yapan dükkan çalışanlarına nazik davranan bir adam değildi. Bu adam New York*'tu*.

Ve Kip *onun* konuğu olarak buradaydı.

Vay canına.

Onu etkileyen bir diğer şey de Scott'ın takım arkadaşlarından büyük saygı görmesiydi. Kip, genç oyuncuların Scott'ın omuzlarına vurup iyi oyunları için onları tebrik ettiğinde yüzlerinin nasıl parladığını görebiliyordu. Hakemler bile onu seviyor gibiydi, ona bir ceza kararını açıkladıktan sonra dirseğine hafifçe vuruyorlardı.

Maç inanılmazdı. Scott inanılmazdı. Her periyotta bir gol attı ve bir golün asistini yaptı, ayrıca Tampa'nın kanat oyuncusunu buzun ortasında büyük bir kalça vuruşuyla yere serdiğinde seyircileri coşturdu. Kip, Scott'ın bir kavgayı başlamadan önlediği, takım arkadaşını kolundan sıkıca tutup Kip'in de duymak istediği sözlerle sakinleştirdiği an en çok etkilendi.

Scott'ın maç boyunca bu kadar yetenek ve otorite sergilemesi izlemesi inkar edilemez bir şekilde seksi idi. Muhteşemdi.

"Bu çok harikaydı!" Kip, maçtan sonra metroya doğru yürürken çok yüksek sesle dedi. "Bir tane daha izlemek istiyorum! Hepsini izlemek istiyorum!"

"Beklemen gerekecek, süper hayran," dedi Elena. "Admirals önümüzdeki iki hafta boyunca deplasman maçlarına çıkacak."

Kip bu habere bu kadar üzülmemeliydi. Aniden, Scott'ı görmeden bütün bir vardiyayı çalışmak

düşüncesi dayanılmaz geldi.

O gece evde yatakta yatarken, Scott'ın güvenli rutininden uzaklaşıp deplasmana gitmekten hiç mutsuz olup olmadığını merak etmeden duramadı.

Aptalca davranıyordu. Scott, turne sırasında aptal smoothie'lerini özlemeyecek profesyonel bir hokey oyuncusuydu. Kip iç geçirdi ve en az iki hafta boyunca Scott Hunter'sız vardiyalara razı oldu.

Üçüncü Bölüm

Scott, uçak günlerdir şehri kaplayan kalın bulutların içinden geçerken Manhattan adasının kayboluşunu izledi.

Kendini iyi hissetmiyordu, ama nedenini bilmiyordu. Bunun oyunuyla bir ilgisi yoktu, çünkü sezon boyunca hiç olmadığı kadar iyi oynuyordu. Takım galibiyet serisi yakalamıştı ve önemli bir sakatlık da yoktu. Üstelik takımın özel uçağı onları Phoenix'e götürüyordu, bu da New York'un ocak ayının sert soğuğundan uzaklaşmaları için iyi bir fırsat olacaktı.

En azından menajeri yine mutluydu. Birkaç hafta önce Scott, üniversite hokey günlerinden beri onu temsil eden Todd Wheeler'dan çok panik bir telefon almıştı.

"Başımız gerçekten belada," demişti Todd. "Sponsorlar senin performansından memnun değil. Gillette gelecek yıl sözleşmeyi yenilemeyeceğini söylüyor. Under Armour bile endişelenmeye başladı. Lanet olası *Under Armour*, Scott! Onları kaybedemeyiz!"

Bu konuşma Scott'ı motive etmesi gerekiyorsa, işe yaramamıştı. Kötü oynadığını bilmiyor değildi ya da bundan memnun değildi.

"İnan bana, Todd," demişti Scott. "Kimse benden daha fazla hayal kırıklığına uğramamıştır."

Ama dün Scott çok farklı bir telefon almıştı.

"Oyununuzu geri kazanmak için ne yaptıysanız, yapmaya devam edin!" rahatlamış bir sesle Todd demişti.

Ancak Scott bunu sürdüremezdi. İki hafta boyunca yollarda olacak ve çoğunlukla Batı Konferansı takımlarıyla oynayacaktı. Admirals'ın yedi maç programı vardı ve Toronto'daki maçla sona erecek ve ardından eve döneceklerdi. Scott yollarda olmaktan hiç rahatsız olmazdı. Takım arkadaşlarını severdi ve bazıları gibi uçmaktan korkmazdı. Ayrıca, takımın çoğunun aksine, geride bırakması gereken bir eşi ve çocukları yoktu.

Ancak kariyerinde ilk kez, Scott saçma bir şekilde birini geride bıraktığını hissetti.

Scott'ın koltuk arkadaşı ve yardımcı kaptanlarından biri olan Carter Vaughan, Los Angeles'ta yapacakları durağa özellikle heyecanlıydı. Birkaç aydır çok ünlü ve son derece çekici bir televizyon oyuncusu olan Gloria Grey ile görüşüyordu. Scott ona en son Gloria'yı sorduğunda Carter, "Ciddi bir şey yok," diye ısrar etmişti. "Sadece aynı şehirde olduğumuzda birbirimizin şirketinden zevk alan iki güzel, sakin insan."

Scott bunun daha fazlası olabileceğini düşündü, ama hiçbir şey söylemedi. Başkalarının aşk hayatlarına burnunu sokacak son kişi oydu.

Carter kulaklıklarını takmıştı bile. Pencerenin dışında bakacak bir şey olmadığı için Scott kitabını çıkardı. Aptalca bir casus romanıydı, ama zaman geçirmek için iyi bir şeydi.

Scott okumaya çalıştı, ama zihni sürekli başka yerlere kayıyordu. Gözleri büyüleyici ela rengi ve en sevimli gülümsemesi olan çekici bir smoothie dükkanı tezgahtarının görüntüsü sürekli aklına geliyordu...

Carter'ın aptalca sırıtışını fark etmemesi için başını çevirdi.

Dün gece maça gelmişti. Kip. Scott ona başını sallamıştı, ama Kip karşılık vermemişti. Belki görmemişti. Belki Scott'ı tuhaf bulmuştu.

Her halükarda, Scott onu o arenada otururken görmekten saçma sapan bir şekilde mutlu olmuştu. Onunla birlikte bir *kız* arkadaşını da getirmiş olduğunu görmek onu daha da mutlu etmişti, çünkü Kip erkeklerden hoşlandığını ima etmişti. En azından Scott, durumun böyle olduğundan oldukça emindi. Flört konusunda umutsuzca bilgisizdi.

Kaşlarını çattı. Kip biseksüel olabilirdi. Belki de yanında olan kadın onun kız arkadaş*ıydı*. Kadın kesinlikle yeterince güzel görünüyordu.

Scott biseksüel değildi. Dünyanın bilmediği şey, onun heteroseksüel de olmadığıydı. Uzun zamandır eşcinsel olduğunu biliyordu. Aslında, gençler liginde oynadığından beri. O zamanlar takım arkadaşlarından birine aşık olmuştu, ama bu aşkın karşılıksız olduğundan emindi. Karşılıklı olsa bile, Jacob'ın asla harekete geçmeyeceğini biliyordu. Asla itiraf etmeyecekti. Ona yaklaşmak Scott'a sadece mor bir göz ya da daha kötüsü getirebilirdi.

Eğer bu duyulursa, Scott'ın kariyerine mal olabilirdi. Çünkü hokey oyuncuları eşcinsel değildi. Hiçbir NHL oyuncusu eşcinsel değildi.

Scott, artık daha yaşlı ve daha bilge olduğu için bunun doğru olamayacağını biliyordu. Ancak bu, ligde hiç kimsenin açıkça eşcinsel ya da biseksüel olduğunu açıklamamış olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. NHL oyuncuları genç yaşta evlenir, bir sürü çocuk sahibi olur ve yazın ailelerini yazlık evlerine götürürlerdi. NHL oyuncuları golf oynar, içki içer, poker oynar, biftek yer, striptiz kulüplerine gider, hokey hayranlarıyla yatıp kalkar ve homofobik hakaretleri bolca kullanırlardı.

Bu yüzden Scott aşk hayatını kendine sakladı. Ya da aşk hayatının yokluğunu.

Sıradan bir insan olarak gizli kalmak yeterince zordu. Süperstar bir sporcu olarak ise bu çok daha zordu. Scott internete girip rastgele erkeklerle buluşamazdı; her zaman içlerinden birinin basına konuşacağından korkardı. Seks işçileri hakkında da aynı şekilde hissediyordu. Eşcinsel bar ve kulüplerinden uzak duruyordu, zaten o tür şeylerden hoşlanmıyordu. Berbat bir dansçıydı.

Cinsel ilişkilerinin çoğu yaz aylarında gerçekleşiyordu. İnsanların hokey hakkında hiçbir şey bilmediği egzotik yerlere giderdi. İtalya, İspanya, Brezilya, Yunanistan. Orada, tek bir şey arayan birçok genç, formda erkekten sadece biri olurdu.

Yaz çok uzun zaman önceydi.

Scott'ın yapmadığı, *asla yapmadığı* şey Manhattan'daki mağaza çalışanlarıyla flört etmekti. Çünkü bu aptalca ve dikkatsizce olurdu ve riske değmezdi. Onlara erkeklerden hoşlandığını kesinlikle ima etmezdi. Scott bu gerçeği gizlemekte çok iyiydi; sonuçta yıllarca pratik yapmıştı.

Ama Kip'te bir şey vardı.

Scott bunu adlandıramıyordu bile. Açıkçası yakışıklıydı (*o çok yakışıklı, Scott, hadi ama*), o gamzeleri ve gözleriyle. Dün geceki maçta, Scott sonunda Kip'i beyzbol şapkası ve önlüğü giymeden görebilmişti. Bir ara onu daha yakından görmek isterdi.

Tanrım.

Yani, evet, o çok çekici erkek çok çekici New York birçok erkek çekiciydi. Çok çok çekiciydi. Hatta Scott'ın *takımındaki* birçok erkek çekiciydi. Yani

Scott'ın onu düşünmeden duramamasının tek nedeni değildi.

Onda bir şey vardı. Scott onunla saatlerce konuşmak ve onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordu. Ona her şeyi göstermek. Ona her şeyi *vermek*.

Maç günlerinde dükkana dönmesinin sebebi bir hile değildi. Oyunu iyi giderken rutinine sadık kalmanın önemli olduğunu içtenlikle düşünüyordu. O dükkana girip Kip ona o smoothie'yi servis etmeden önce kariyerinin en kötü hokeyini oynuyordu, ama o günden beri formunun zirvesindeydi.

Dürüst olmak gerekirse, birden fazla açıdan.

* * *

"Selam, yabancı."

"Selam baba," dedi Kip, dolaba gidip mısır gevreği kutusunu almak için. O gün Kip'in izin günüydü, bu da evde nadir bir sabah geçireceği anlamına geliyordu.

"Geçen geceki maçın nasıl geçtiğini hiç sormadım," dedi babası.

"Harikaydı." Kip bunu söylerken kendi kendine gülümsedi. "Gerçekten."

Babası kahvesinden bir yudum aldı ve küçük mutfak masasında oturduğu yerden Kip'e baktı. "Scott Hunter'ın sana o biletleri vermesi çok nazik bir davranış."

"Öyleydi."

"Annenin Brooklyn'de bunu anlatmadığı kimse kalmadı galiba."

"Tanrım, o kadar da önemli bir şey değil."

"Hayatımızda pek heyecan verici şeyler olmuyor." Babam gülümsedi.

Kip, hayatı boyunca kahvaltı yaptığı aynı yuvarlak masada babasının yanına oturdu.

Ailesini seviyordu. Bu evi seviyordu, ama aynı zamanda kendi başına yaşamaya da can atıyordu.

"Elena nasıl?" diye sordu babam.

"Harika. Her açıdan tamamen etkileyici." "Equinox Tech'te

senin için iş imkanı yok mu?"

"Equinox'ta ne yapacağım ki? Ben de babam gibi tarih meraklısıyım."

"Peki, New York Admirals'ta durum ne? İşe alım yapıyorlar mı?"

"Evet, takım tarihçisi olarak."

Babası gülerek sandalyesine yaslandı. "Scott Hunter'la olan bu olay..."

"Scott Hunter'la *bir şey* yok."

"Tamam..." dedi babası*, "Peki, beni ilgilendirmez"* diyen *o şarkı söyler* gibi ses tonuyla.

"Cidden, o sadece... yaptığım aptal smoothielerin uğur getirdiğini falan düşünüyor. Benimle bir ilgisi yok."

"Annen bunu duyunca çok hayal kırıklığına
uğrayacak." Kip gözlerini devirdi, ama gülümsedi.

"Sanırım Megan bu akşam yemeğe gelecek," dedi babası. "Andrew da."

"Oh. Güzel." Megan, Kip'in ablasıydı ve Andrew onun erkek arkadaşıydı. İkisi Williamsburg'da birlikte yaşıyorlardı.

Megan ne zaman eve gelse, Kip'e *eve dönmesi* gerektiğini hatırlatıyordu. Kip'ten neredeyse dört yaş büyüktü, ama yine de...

"Bu gece burada kalmayı planlıyor musun?" diye sordu babası.

"Tabii," dedi Kip, zorla bir gülümseme daha takındı. "Başka nerede olabilirim ki?"

* *

Scott, yorgun ve sinirli bir şekilde buhar odasının duvarına yaslandı. Bu maçı kazanmaları gerekirdi.

Yedek kalecileri, İsveçli Tommy Andersson'u oynatmışlardı, ama işler yolunda gitmemişti. Ama Andersson suçlu değildi. Kimse ona yardım etmemişti.

Scott, terden kayganlaşan yüzünü ve nemli saçlarını elleriyle ovuşturdu.

Scott bu gece sahaya bile çıkmamıştı. Tüm takımın performansı berbattı ve bu maç kolay bir galibiyet olmalıydı.

Koç Murdock, onları kendilerinden utanç duyacak hale getirmişti. Odaya girmiş, başını sallamış ve çıkmıştı; bu, bağırılmaktan daha kötüydü.

Kimse Scott'ı rahatsız etmek için buhar odasına girmedi. Onlar daha iyi biliyorlardı.

İçini çekip ayağa kalktı ve beline sardığı havluyu sıkıca bağladı. Duş alması gerekiyordu. Ve bir şeyler içmesi.

Hala havluyla sarınmış halde dinlenme salonuna girdi ve buzdolabından bir şişe su aldı. Suyu bir dikişte içti, sonra arkasında tezgahta oturan Greg Huff'a döndü.

"Bu tam bir felaketti," dedi Huff.

"Şaka yapmıyorsun," dedi Scott. "Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Yani, ben kaptan değilim, ama belki şöyle bir şey söyleyebilirim: 'Hey, salaklar. Bu boktan hokeyi oynamayı kesin.' Ya da onun gibi bir şey."

Scott hafifçe gülümsedi. "Ben de aşağı yukarı öyle düşünüyordum."

"Zavallı Andersson, dostum. O çocuğa acıyorum."

"Evet..." dedi Scott, soyunma odasının yönüne bakarak. "O nasıl?"

"Harika. *Sence* nasıl?

"Onunla konuşurum. *Sen* kurtuldun. Bu gece tek golümüzü attın. Hem de güzel bir gol."

Huff ona tembel bir selam verdi. "Benim işim bu."

Bu doğruydu. Greg Huff, oyundaki en iyi keskin nişancılardan biriydi. İnanılmaz bir nişancılığı vardı ve bu sayede sekiz sezon üst üste NHL all-star seçilmişti.

Scott buzdolabından bir Gatorade aldı. Huff ellerini yakalama pozisyonuna getirdi, Scott da ona bir tane attı.

"Duş almaya gidiyorum," dedi Scott. "Ama Andersson'a burada kalmasını söyle, tamam mı?"

"Tamam."

Scott, tüm takımın Greg Huff gibi olmasını isteseydi, çok mutlu olurdu. Greg, gerçekten güvenilir, dürüst bir adamdı ve buz pistinde ve dışında takım için çok önemli biriydi. En gösterişli oyuncu değildi ve en iri adam da değildi, ama takıma büyük katkı sağlıyordu.

Scott duşlara gitti. Orada birkaç kişi daha vardı. Takımın çoğu duşunu çoktan almış ve San Jose oteline dönmeye hazırlanıyordu.

Duşta bulunanlardan biri de Frank Zullo'ydu. O, Scott'ın takımda sevmediği tek oyuncuydu. O, şüphesiz harika bir savunma oyuncusuydu, iri ve sert, gerektiğinde acımasız bir dövüşçüydü. Ama

aynı zamanda zorba ve biraz da ürkütücü biriydi. NHL'de Zullo gibi birçok oyuncu vardı.

Scott suyu biraz daha sıcak hale getirerek bu berbat maçı unutmaya çalıştı. Ertesi sabah Chicago'ya uçacaklardı. Bir gece dinleneceklerdi, ardından ertesi öğleden sonra bir maçları vardı. Sonra kısa bir gece uçuşuyla Toronto'ya geçeceklerdi, ertesi akşam bir maçları vardı, ardından da New York'a döneceklerdi.

Duşlardan çıktı ve soyunma odasına gitti. Şort ve tişört giyip Andersson'u soyunma odasında aramaya gitti. Genç kaleci, mutsuz bir şekilde eşyalarını topluyordu.

"Hey," dedi Scott, Andersson'un devasa kaleci çantasının yanındaki bankta oturarak, "Bu gece sana yardım edemediğimiz için üzgünüm."

Andersson öfkeyle güldü. "Ben batırdım," dedi ağır aksanlı İngilizcesiyle.

"Hepimiz batırdık."

"Orada tam bir aptal gibi göründüm."

"Murdock seni oyuna sokarak doğru kararı verdi," dedi Scott. "Seni hiç suçlamıyorum. Suçlu olan bizleriz. Bu sadece psikolojik bir şey. Yedek kalecinin oyuna girmesi bizi kibirli yapıyor galiba. Koç bu maçın kolay olacağını düşünüyor, biz de ona inanıyoruz, sonra da..."

"Sonra ben aptal gibi görünürüm."

Scott başını sallayarak onayladı. "Bu gece yataklarımızda yatarken hepimiz hatalarımızı tekrar tekrar düşüneceğiz. Bu takımda bu gece kimse kendisiyle gurur duymuyor. Ama kimse seni de suçlamıyor. Bunu bilmeni istiyorum."

Genç kaleci ona isteksizce gülümsedi. "Teşekkürler," dedi. Son ekipmanlarını çantasına koydu ve ayağa kalktı. "Otele gidip o hataları tekrar izleyeceğim. Sonra hepsini unutacağım ve bir sonraki maça hazırlanacağım."

"Aferin. Burke ile aynı odada kalıyorsun, değil mi?" Scott, odadan çıkarken sohbet etmek için sordu.

"Evet."

"Dostum, üzüldüm. İyi şanslar."

Tommy güldü. "Evet, teşekkürler. Konuşmasını kesmesini istediğimde onu anlamıyormuş gibi yapıyorum."

Scott da güldü. Tommy'nin İngilizcesi mükemmeldi.

"Ben gideceğim alacağım alacağım eşyalarımı toplayacağım," dedi dedi. "Ben yarın görüşürüz, Tommy."

"İyi geceler."

* *

Kip, kalabalık pub'ı taradı ve küçük bir masada tek başına oturan Shawn'ı gördü. Shawn odanın diğer ucundan ona sırıttı.

"Selam dostum," dedi Shawn, ayağa kalkıp masaya ulaşan Kip'i kucaklayarak. "Gelebildiğine sevindim."

"Son zamanlarda heteroseksüel insanlarla çok fazla vakit geçirdim," diye şaka yaptı Kip, Shawn'ı bırakıp masanın karşısındaki ahşap sandalyeye oturdu. Yıllardır geldikleri aynı pub'dı: Kingfisher. Koyu renkli ahşap, loş ışıklandırma ve duvarlardaki bira tabelalarıyla, onlarca yıllık İngiliz tarzı pub'ların aynı yıpranmış, rahat hissini veriyordu. Odanın arkasındaki televizyonda yerel spor programları gösteriliyordu. İlk bakışta burası hiç de bir gey bar gibi görünmüyordu, en azından çoğu heteroseksüel insanın hayalindeki gey bar gibi değildi. Ama erkekler biraz daha yakın oturuyordu ve Kip'e göre barmenler biraz daha seksi görünüyordu. Burayı çok seviyordu.

"Sevimli bir garsonumuz var," dedi Shawn. "Onu seveceksin." "Ah, seninle rekabet edemem."

Shawn başını salladı ve bira bardağını kaldırdı. "Benim için fazla temiz. O tamamen senin."

Shawn yakışıklıydı, koyu tenli, yumuşak gözlü ve sıcak bir gülümsemesi vardı. Ayrıca kusursuz giyinirdi, her zaman J.Crew kataloğundaki modeller gibi görünüyordu.

O ve Kip üniversitede biraz flört etmişlerdi. Çok ciddi bir şey değildi, ama ikisi de denemek için can atıyordu. Shawn'ın kötü çocuklara karşı bir ilgisi vardı. Düzgün görünüşüne rağmen, her zaman dövmeli ve tehlikeli bir havası olan erkeklere çekilirdi. Kip ise kendi hayatını çözemeyen, sadece memnun etmek isteyen bir inekti. Garson masalarına geldi ve Shawn şaka yapmıyormuş. İnce, atletik yapılı ve yüzüne düşen sarı saçlı adam tam da Kip'in tipiydi.

Kip, sipariş verirken ona flörtöz bir gülümseme attı, çünkü kendini tutamadı. Karşılığında bir gülümseme aldı ve adam kendini Kyle olarak tanıttı.

Kyle ayrıldıktan sonra Shawn güldü. "Her zaman çok pürüzsüz." "Sanki," dedi Kip. "Çoğu zaman berbat durumdayım."

"Hayır, sen çok çekicisin. O çocuk şimdiden vardiyası bittiğinde sana söylemeyi düşünüyor."

Kip, Kyle'ın muhtemelen Kip'in birasını beklediği bara doğru omzunun üzerinden baktı. "Şey..."

"Ama önce konuşmamız gereken bir şey var," dedi Shawn.

"Neymiş o?"

"Geçen hafta Jimmy ve Chuck ile dışarı çıktığımız zamanı düşünüyordum."

"Öyle mi?" Kip'in o biraya gerçekten ihtiyacı vardı.

"Öncelikle, o gün sana karşı birleşmiş gibi hissediyorum.

—

"Hayatımda ne halt ettiğimi sorduğumuzda mı?" "Hayallerinin peşinden gitmen için seni *cesaretlendirdiğimizde*."

"Tabii."

Harika melek Kyle, Kip'in yerel kırmızı birasını masaya getirdi. Bardağı masaya koymak için eğildiğinde, elini Kip'in omzuna koyma fırsatını kaçırmadı. Kip, parmak uçlarının ensesini okşadığını hissetti. "Başka bir şeye ihtiyacın olursa haber ver," dedi Kyle, bu sözün çift anlamlılığı kimsenin gözünden kaçmadı.

Kyle'ın veda gülümsemesinin tadını çıkardıktan sonra Kip, Shawn'a "Bak," dedi, "Biliyorum, sizler sadece..."

"Sana bir teklifim var," diye Shawn sözünü kesti.

Kip kaşlarını kaldırdı. "Bunlar daha önce hiç iyi sonuçlanmamıştı."

"Bir *iş* teklifi. Ve daha önce hiç de fena olmayan birkaç örneği hatırlıyorum."

Kip bira bardağına gülümsedi. "Ben de."

"Sana daha iyi bir işe başvurmanı *öneriyorum*," dedi Shawn. Kip gözlerini devirme isteğiyle mücadele etti.

"Nereye mesela?"

"Bir arkadaşım var..." "Bir arkadaşın mı?"

"New York Şehir Müzesi'nde çalışıyor." Tamam. Kip şimdi dinliyordu.

"Bana, yardımcı eğitimci pozisyonu için bir ilan vereceklerini söyledi. Bilirsin, okul gezilerini ve benzeri şeyleri organize etmeye yardımcı olacak biri. Küçük çocuklara harika şehrimiz hakkında her şeyi öğretecek biri."

Kip sandalyesine geri yaslandı. "Ben bunun için yeterli değilim."

Shawn ona anlamlı bir şekilde baktı. "Elena sesimi kullanmam mı gerekiyor?" "Hayır," diye homurdandı Kip.

"Bu işe başvuracaksın, Kip Grady. Onları cazibenle, tarihe olan sevginle ve tüm hayatın boyunca burada yaşamış olmanla etkileyeceksin."

"Mülakata bile alınmayacağım!"

"Elena'yı arayacağım."

"İyi. Cevap vermeyecek. Telefon görüşmelerinden nefret eder." "İşe başvur, Kip."

Kip iç geçirdi. *Neden olmasın, değil mi?* "Tamam. Başvuracağım. Bana haber verdiğin için teşekkürler."

"Önemli değil, pislik. Şimdi..." Shawn arkasına yaslandı ve barın etrafına bakınarak gösteriş yaptı. "...arkadaşımız Kyle'ın senin göz alıcı yeni kariyerini kutlamak isteyip istemediğine bir bak."

Bu sefer Kip gözlerini devirdi. "Hiçbir şeyi kutlamıyorum. Ve..." Ne demek istediğinden emin olmadığı için sözünü yarım bıraktı. *Şu anda başka birini bekliyorum. Muhtemelen onu tanıyorsundur, New York Admirals'ın kaptanı.* People *dergisinin "En Güzel 50 Kişi" sayısından hatırlayabilirsin. Evet, ona aşığım. Neredeyse kesin heteroseksüel. Parmaklarımı çapraz tutuyorum!*

Bunun yerine sadece "Bu gece erken eve gideceğim galiba. Ama *sana* birini bulabilir miyiz bir bakalım."

* *

"Siktir et, hücum değildi! Siktir et, vuruştu! Bu *hokey*, seni kör herif..."

"Yeter artık." Scott, Zullo'yu iki kolundan sıkıca tutup hakemden uzaklaştırdı.

Zullo başını çevirip bağırmaya devam etti. "Ne, artık kimseye dokunamıyor muyum? Bu artık temaslı bir spor değil mi? Gözlerini aç lan, sen..."

"Onunla konuşacağım. Sen sadece ceza kutusuna git, Zullo."

Zullo başını salladı. Carter, onu ceza kutusuna götürmek için kayarak yanına geldi. Zullo bağırmaya devam ederse, maçtan atılacaktı.

Scott hakemin yanına geri döndü. "Charging, Hal? Cidden mi?"

"Bana işimi bilmediğimi mi söylüyorsun, Hunter? Ne gördüğümü biliyorum." Scott'ın en sevdiği hakemlerden biri olan Hal Coleman, Scott'ın göğsüne kadar geliyordu, ama sakin tavırlarının altında çok sert biriydi. Akıllıydı da.

"Peki," dedi Scott, şimdi öfkeli Frank Zullo'nun bulunduğu ceza kutusuna bakarak, "orada biraz sakinleşmesi ona zarar vermez."

"O gerçekten çok tatlı biridir," diye onayladı Hal.

Scott buzun ötesindeki Chicago yedek kulübesine baktı. "Becker iyi mi?"

"Onu kontrol etmeye gidiyorum. Hala hayatta gibi görünüyor." Hal, Scott'a anlamlı bir şekilde baktı. "Oğluna söyle, bir daha o saçmalığı görürsem oyundan çıkarırım."

"Anlaşıldı."

Hal, Chicago'nun yedek kulübesine doğru yola çıktı ve Scott da ceza kutusuna yöneldi.

"Fikrini değiştiremedim," dedi. "Sakinleşmek için iki dakika dinlen, sonra ev sahibi seyircileri hayal kırıklığına uğratmaya devam edelim."

"Bu faul değildi. Faul olamazdı," diye tükürdü Zullo. "Senin ona faul yaptığın kısım hariç."

"Tanrı aşkına, Hunter. Ciddi misin sen? Artık Chicago için mi oynuyorsun? Becker kendini attı!"

Scott çoktan yedek kulübesine doğru kaymaya başlamıştı. "İki dakika dinlen, Frank," diye omzunun üzerinden seslendi.

Carter ona yetişti. "Zullo'yu birkaç maç için cezalandırmak için Hal'a ne kadar verebilirim?"

"Hadi ama," dedi Scott kuru bir şekilde, "Zullo senin yardımın olmadan da gayet iyi bir şekilde uzaklaştırma cezası alabilir."

"Lanet olası psikopat," diye mırıldandı Carter. "Maçtan sonra yine Chicago Cut'a gidiyoruz, değil mi? O biftekleri yem*em lazım*."

"Evet, evet."

Hal, yüzleşme için düdüğünü çaldı. Scott, yüzleşmeyi yapmak için buzun kendi tarafındaki daireye indi ve kaleciye, ağın önünden geçerken cesaret verici sözler söyledi.

"İyi maç, Benny!"

"Tek kelime bile etme. Bana uğursuzluk getirirsen peşine düşerim."

Scott güldü. Eric Bennett, buz pistinin dışında çok yumuşak başlı biriydi, ama kaleye girdiğinde, Scott'ın tanıdığı en hırslı rakip haline geliyordu.

Scott daireye eğildi ve sopasını buza koydu. Rakibinin gözlerine bakmak için başını kaldırdı. Rakibi, Chicago'nun yıldız oyuncusu Clarke'dı.

"Zullo yine o saçmalığı yaparsa," diye homurdandı Clarke, "Harvey'i peşine takarım."

"Hadi bakalım. Ama Harvey'e bunu neden yapacağını anlamıyorum." Scott gülümsedi.

"Zullo pisliğin teki."

"Haydi ama. İyi bir şey söyleyemiyorsan..."

Scott yüz yüze gelmeyi kazandığında, rakip takımın bölgesine koştu ve Carter'dan hızlı bir pas aldı. Puku kaleye fırlattı ve kalecinin omzunun üzerinden geçip kısa mesafeli bir gol olduğunu izledi.

Oyununa geri dönmek çok iyi gelmişti.

Dördüncü Bölüm

Kip'in birden fazla işi vardı.

Straw+Berry'de çalışmanın yanı sıra, bağış toplama etkinlikleri ve törenler gibi etkinlikler için garsonlar işe alan bir şirketin çağrı listesindeydi. Bir arkadaşı onu bu listeye eklemişti ve Kip, son bir buçuk yılda birkaç düzine etkinlikte çalışmıştı.

Çarşamba gecesi, Chelsea Piers'da bazı konuşmacıların katılacağı, resmi kıyafetli bir kokteyl resepsiyonu olan bir çocuk hastanesi için bağış toplama etkinliğinde çalışıp çalışamayacağını sormak için bir telefon almıştı.

Kip müsait olduğunu *söyledi* ve paraya *gerçekten* ihtiyacı vardı. Bu yüzden Çarşamba günü saat ikide Straw+Berry'den ayrıldı. Sırt çantasında buruşuk önlüğü ve beyzbol şapkası, siyah deri ayakkabıları, siyah pantolonu ve lüks etkinlikten önce kendini tazelemek için birkaç temel tuvalet malzemesi vardı.

Chelsea'de trenden indiğinde, birkaç saat boş vakti vardı. Şubat ayının berbat havası onu en yakın Starbucks'a sürükledi. Orada Americano'sunu bir masaya götürüp oturdu ve NHL'nin bir süperstarı hakkında düşünmeye başladı.

İki haftadır Scott Hunter'ı görmemesi, bu saçma sapan hayranlığının sona ermesi için yeterli olur diye umuyordu. Scott'ı düzenli olarak ya da hiç görmeyeceği bir süre daha geçireceği pek olası değildi. Kötü geçen bir iç saha maçı ve her şey bitecekti. Ya da belki Scott çoktan yeni bir uğur bulmuştu.

Her neyse, kuraklık aşkı sona erdirmedi.

Yarın diğer işinde izinliydi, ama cuma günü çalışacaktı. Umarım Scott uğrardı, sırf Kip biletler için ona teşekkür etmek istediği için bile olsa.

Kip *gerçekten* sıkıldığında, şu anda Chelsea'deki bir Starbucks'ta küçük masasında olduğu gibi, Scott Hunter ile çıkmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye başlardı. Birincisi, o vücuda erişebilmek... O kaslar ellerinin altında nasıl hissettirirdi?

Scott'ın tüm ağırlığıyla üzerine çıkıp onu yatağa bastırması nasıl bir his olurdu? Ya da duvara...

Onu öpmek nasıl olurdu acaba? Scott'ın dolgun, pembe dudakları göründüğü kadar yumuşak mıydı? Tadı nasıldı acaba? O mükemmel dişlerin üzerinde dilini gezdirmek nasıl olurdu?

Scott kadar ünlü biriyle çıkmak nasıl bir şey olurdu? Scott kadar zengin biriyle. Kip, o kadar paraya sahip olmanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyordu. O kadar paranın bir kısmına bile sahip olmanın. Hatta şu anda Kip, kahvesiyle birlikte sipariş etmek istediği Starbucks sandviçini alabilecek kadar paraya sahip olmanın nasıl bir his olduğunu bile hayal edemiyordu.

Scott'ın erkek arkadaşı olarak maçlara gitmeyi hayal etmeye başladı. Her zamanki koltuğunda oturup, Scott harika bir şey yaptığında gururla dolup taşıyordu. O gece evde Scott'ın büyük zaferini kutlayacaklardı. Birlikte.

Belki Scott uzun bir yolculuktan döndüğünde onu kapıda karşılayacaktı. Scott onu gördüğüne çok sevinecekti...

Kip, bu kalabalık kahve dükkanında biraz terlemeye ve rahatsız olmaya başlamıştı.

O içini çekip, çok sıcak olan kahvesinden bir yudum aldı. Acı onu gerçek dünyaya geri getirdi. *Eğer gerçek, gerçekçi bir erkek arkadaş bulmak için, muhtemelen* erkeklere*, hele ki sana ilgi duymayan bir süperstar milyoner hakkında hayal kurmak için harcadığın enerjinin yarısını harcarsan*...

Kip bir aydır... hayır, iki aydır... Tanrım, neredeyse üç aydır kimseyle birlikte olmamıştı.

Aslında bu onun kendi hatasıydı. Pek dışarı çıkmıyordu. Eskiden sürekli dışarı çıkardı. Hiç ciddi diyebileceği bir ilişkisi olmamıştı, ama barlarda, spor salonlarında, hatta marketlerde erkekleri tavlamanın zorluğunu severdi. Doğal olarak flörtçüydü, en azından eskiden öyleydi. Yirmi beş yaşında olması, ailesiyle yaşaması ve ufukta umut vaat eden hiçbir şeyin olmadığı bir smoothie dükkanında çalışması, onun özgüvenini öldürmüştü.

Hâlâ çok sıcak olan kahvesinden bir yudum daha aldı — nasıl?

Bu gece onunla birlikte çalışan sevimli bir adam olabilir. Belki o bu kuraklığı sona erdirebilir.

* * *

Scott lacivert smokin ceketini düzeltti ve kol düğmelerini oynattı. Bu tür etkinliklerden nefret ediyordu, ama şöhretini iyi bir amaç için kullanmak istiyordu ve çocuk hastaneleri onun özellikle sevdiği bir konuydu.

Bu gece bir konuşma yapması planlanıyordu, ama bu konuda gergin değildi. Halka açık konuşmalardan hiç rahatsız olmazdı ve bu zaten kısa bir konuşma olacaktı. Nefret ettiği şey *şuydu*: zengin, dalkavuk bağışçılarla dolu bir odada sergilenmek. Sıkıcı insanlarla küçük sohbetler yapmak. Smokin giymek. Her hareketine, her sözüne dikkat etmek.

Yorgundu. Yolculuk uzun sürmüştü ve bu sabah yeni dönmüşlerdi. Bu gece iyi bir ruh hali içinde kalmak zor olacaktı. Ama kalacaktı. Çünkü bu onun işi idi.

Odadaki insanlar konuşup gülüyorlardı ve ortalık gürültülüydü. Oda, koyu renk smokinler ve çoğunlukla koyu renk elbiselerle doluydu. Odanın bir köşesinde, üçlü bir grup yumuşak caz müziği çalıyordu.

Pilsner bardağındaki biraya bakarken aç olduğunu fark etti. Tek yiyecek, tamamen siyah giyinmiş garsonların taşıdığı küçük tepsilerdeydi. Bir tanesine doğru yavaşça ilerledi, karides ya da başka bir şey kapmayı umuyordu.

Garson döndü ve Scott şok oldu: "Kip!" Kip de aynı derecede şaşırmış görünüyordu. Bir adım geri attı ve tepsi kolunda tehlikeli bir şekilde sallandı, sonra hemen diğer eliyle yakaladı.

"Scott! Yani..."

Scott kendini topladı ve gülümsedi. "Scott yeterli."

"Burada olacağını bilmiyordum."

"Ben de öyle."

Kip'in gözleri, üniformasının siyah rengiyle tezat oluşturarak büyüleyiciydi. Scott'ın hatırladığından bile daha yakışıklıydı.

Scott, durumu biraz daha rahatlatmak için Kip'in tepsisinden birkaç şey aldı. "Bu tür işleri sık sık yapar mısın?" diye sordu, sohbeti normal tutmaya çalışarak.

"Biraz. Bu son dakikada çıktı."

Scott başını salladı. Ona soracak başka bir şey bulmak için çaresizce düşündü. Ama aklına gelen tek şey Kip'in saçlarının ne kadar yumuşak göründüğüydü.

"Hey," dedi Kip, "biletler için tekrar teşekkürler. Orada olmak harikaydı."

"Önemli değil. İyi vakit geçirdiğine sevindim. Seni orada görmek güzeldi."

"Oh. Beni gördün mü?"

"Senin yanından geçerken sana başımı salladım. Sanırım biraz ince bir hareket oldu." "Oh! Hayır, gördüm. Sadece... benim için olduğunu düşünmedim."

"Öyleydi," dedi Scott, fazlasıyla ciddi bir şekilde. Bir adım geri attı ve boğazını temizledi. "Her neyse..."

"Muhtemelen meşgulsündür."

"Doğru. Ve sen de çalışıyorsun, belli ki."

"Evet. Yani..."

"İşine bakmana izin vereceğim." "Tamam."

Scott, bir şekilde temas kurmak ihtiyacı duyarak elini Kip'in boş koluna koydu. "Seni görmek güzeldi, Kip."

"Sen... Evet, ben de. Sanırım bu akşam görüşürüz."

Scott başını salladı ve Kip kanepeleri servis etmek için ayrıldı. Hemen bir el Scott'ın koluna kondu ve o da dönüp etkinlik organizatörlerinden biriyle konuşmaya başladı. Kendini eskisinden çok daha hafif hissediyordu.

Scott akşamın geri kalanını farklı insanlarla sohbet ederek geçirdi, ama odada Kip'i aramaya devam etti. Gözleri birkaç kez buluştu. İlk seferinde Scott utanarak hızla başka yere baktı. İkinci seferinde ise bakışlarını üzerinde tuttu ve Kip'in sevimli gülümsemesiyle ödüllendirildi, bu da Scott'ın midesini altüst etti.

Oh hayır, Hunter. Başın belada.

Scott konuşmasını yaptıktan ve bir saat daha sohbet ettikten sonra, smokininden kurtulmak için can atıyordu. Bu odadan çıkmak için.

Ama...

Kip'i boş bardakları tepsiye yerleştirirken gördü. "Daha uzun süre kalman gerekiyor mu?" diye sordu Scott.

"Bir saat daha, belki? Bu sefer temizlik çok zor değil."

Scott hafifçe gülümsedi. Başka ne söyleyeceğini bilemiyordu. Sadece gitmek istemiyordu.

Ama o *gidilmelidir* gitmelidir. Aksi takdirde o söyleyebilir tehlikeli tehlikeli bir şey söyleyebilir...

Scott batıl inançlı bir adamdı. Her şeyin bir nedeni olduğuna inanıyordu ve Kip'in bu gece burada olması bir tesadüf olamazdı. Kader onları aynı odaya atmıştı. Bu bir fırsattı. Scott sadece bu fırsatı nasıl değerlendireceğini bilmiyordu.

"Bu tür yerlerde asla yeterince yemek olmaz," dedi, olabildiğince rahat bir şekilde.

Kip, temizlediği masadan başını kaldırdı. "En azından sen *bir şeyler* yiyebildin," dedi. "Bütün gece yiyemediğim yemek tepsilerini taşıyıp durdum. Açlıktan ölüyorum."

Gözlerini Scott'ın gözlerinden ayırmadan bekledi. Scott, bu anın geldiğini *biliyordu*. Tam da buradaydı.

"Buradan birkaç blok ötede harika hamburgerleri olan bir yer var," dedi Scott, yine dikkatli bir şekilde. Doğrudan bir davet değildi. Henüz değil. "Geç saatlere kadar açık."

"Öyle mi?"

"Oradan sonra oraya gitmeyi düşünüyordum..."

Kip, Scott'ın bakışlarına karşılık vermek için dik durdu. "Seninle hamburger yemeye gelmemi mi istiyorsun?"

Scott saçma sapan bir şekilde korkmuştu. Ama lanet olsun, bunu istiyordu.

"Evet."

Kip gülümsedi, gamzeleri ortaya çıktı. "Tamam. Buradaki işim biter bitmez seninle buluşurum. Ön kapıda mı?"

"Evet..." Scott aniden smokin giydiğini ve yanında yedek kıyafeti olmadığını fark etti. "Bir saat sonra olur mu?"

Kip omuz silkti. "Belki biraz daha az. Beni oyalamaya devam edersen belki daha uzun."

"Tamam!" Scott, sevinçten ellerini çırpmamak için kendini zor tuttu. Bunu yapacaktılar. Birlikte hamburger yiyeceklerdi. Smokin sorununu çözecek ve bu olayı gerçekleştirecekti.

Dairesine gidip zamanında geri dönebileceğini sanmıyordu. Yakınlarda hala açık olan giyim mağazası yoktu, tabii...

* *

Kip, Scott'ı tekrar gördüğünde, kompleksin ön kapısının yanında duruyordu, önünde BROOKLYN yazan gri kapüşonlu bir sweatshirt ve üzerinde NYC yazan siyah bir örgü şapka giyiyordu. Omzuna asılı, ucuz görünümlü bir sırt çantası vardı ve Kip, içinde smokininin çoğunun olduğunu tahmin etti.

"Ben, şey, yanımda giyecek başka kıyafetim yoktu, bu yüzden turistlere yönelik eşyalar satan bir dükkana gittim," diye açıkladı Scott.

Giydiklerinden dolayı, onun Scott Hunter olduğunu neredeyse anlayamazdınız. Ama Kip biliyordu. Scott Hunter'ın *onunla randevuya çıkabilmek* için telaşla hediyelik giysiler satın aldığını biliyordu.

Belki. Belki bir randevu.

Kip gülümsedi. "İyi görünüyorsun."

Öyleydi. Kapüşonlu sweatshirt, lacivert smokin pantolonu ve ayakkabılarıyla biraz tuhaf görünüyordu belki, ama iyi görünüyordu. Kip oldukça kirliydi, günün erken saatlerinde giydiği aynı kot pantolon ve bu gece üniformasının altında giydiği siyah tişörtüyle.

Scott'ın peşinden soğuğa çıkmadan önce parkasının fermuarını çekti. Hava *çok* soğuktu.

"Donuyorsun herhalde," dedi. "Oraya yürümek istediğinden emin misin?"

"Ben sıcakkanlıyım," dedi Scott gülümseyerek. "Sorun olmaz."

Sessiz sokaklarda birlikte yürüdüler. Bu soğuk Çarşamba gecesi dışarıda pek kimse yoktu. Havada birkaç kar tanesi vardı, ama rüzgâr yoktu. Soğuk olmadığını söylese de, Scott ellerini kapüşonlu sweatshirtinin cebine sokmuştu.

"Yolculuk nasıldı?" diye sordu Kip, bir dakika boyunca ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştıktan sonra.

"Güzel! İyi gitti. Yedi maçın beşini kazandık, San Jose'deki maçı da kazanmalıydık, ama bunu duymak istemezsiniz."

"Seyahat etmeyi seviyor musun?"

"Sorun değil. Bazı şehirleri diğerlerinden daha çok seviyorum. Bazı şehirler de *beni* diğerlerinden daha çok seviyor..."

"Sen onların takımında oynasan hepsi seni severdi." "Belki."

Sessizce bir blok daha yürüdüler. Kip, yanında kimin yürüdüğüne hala inanamıyordu. *O sadece bir adam. Sadece çok yakışıklı, iri*

, ünlü, sevilen ve... soğuk bir adam.

Scott yürürken kesinlikle biraz nefes nefese kalmıştı. Omuzları da kamburlaşmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Kip.

"Oh, evet. Sadece... *hava* oldukça soğuk."

Kip gülümsedi. "Evet, tamam, sert çocuk." Cesaretini topladı ve dirseğiyle Scott'ı hafifçe dürttü.

Scott güldü ve nefesi beyaz bulutlar halinde dışarı çıktı. Kip yutkundu. "Hamburgerci yakın mı?"

"Evet. Şey... oh. Hemen şurada." Scott caddenin karşısını işaret etti. "Hadi içeri girelim."

İçeri girdiler ve sıcak hava üzerlerine çarptığında Scott Kip'e gülümsedi. Kip onun ne kadar güzel olduğuna inanamıyordu.

Tezgahta sipariş verdiler (Scott ödedi) ve yemeklerini beklemek için köşedeki bir masaya oturdular. Restoran sessizdi.

Kip burada neler olduğunu bilmek istiyordu. Normalde bir erkek onu yemek ya da içki içmeye davet ettiğinde, bunun nereye varacağı konusunda hiçbir şüphe olmazdı.

Ama bu sıradan bir erkek değildi. Ve Scott'ın bunun bir randevu gibi göründüğünün farkında olmaması mümkündü. Belki de sadece... yalnızdı.

Scott Hunter nasıl yalnız olabilirdi ki?

"Manhattan'da mı yaşıyorsun?" diye sordu Scott aniden. "Hayır. Brooklyn'de. Orada doğdum ve büyüdüm."

"Ah. Ben kuzeydenim. Rochester."

Kip hafifçe gülümsedi. "Biliyorum."

"Doğru. Benim hayatım herkesin malumu sayılır."

"Bir nevi," dedi Kip ve cesaretlenerek ekledi, "ama eminim senin de *bazı* sırların vardır."

Scott'ın yüzü pembeleşti. Çok sevimliydi. Bir sonraki sorusuna ilham verecekmiş gibi, soda bardağındaki pipeti oynadı. "Straw Plus Berry'de uzun süredir mi çalışıyorsun?"

"Aslında," dedi Kip, alınmış gibi davranarak, "Straw *ve* Berry olarak telaffuz edilir, yani..."

Scott ellerini kaldırdı ve sırıttı. "Üzgünüm! Seni kırmak istemedim."

"Önemli değil." Kip dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Eminim insanlar takım adını sürekli yanlış anlıyordur."

Scott hala gülümseyerek başını salladı. "Hoşuna gidiyor mu? Orada çalışmak demek istedim?"

Kip buna gerçekten güldü. "Fena değil. Yani... hayır. Pek sevmiyorum."

"Yapmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Tabii ki! Sadece henüz ne olduğunu bilmiyorum. Yani, tarih diplomam var."

"Ciddi misin? Ben üniversiteyi bitiremedim."

Kip yine nazikçe sırıttı. "Biliyorum." "Doğru."

"İstiyor muydun? Üniversiteyi bitirmeyi, yani?"

Scott bu soruya şaşırmış gibiydi. "Ben... Evet. İstedim. Bitirmek istedim. Mezun olmak istedim. Annem... O bunu isterdi. Ve dersleri seviyordum. Öğrenmeyi hep sevmişimdir."

"Ne okuyordun?"

"Her şeyden biraz. Bir ana dal seçemedim ve buna da gerek yoktu. Okul, buzda iyi performans gösterdiğim sürece ne ders aldığımla ilgilenmiyordu."

Kip onun için biraz üzüldü. "Garip olmalı," dedi. "Herkes gençliğinden beri seni istiyor. Muhtemelen hayatının sana ait olduğunu hiç hissetmedin."

Scott şaşkın görünüyordu.

Kip kızardı, çizgiyi aşmıştı. "Üzgünüm. Tanrım, söylediğimi unut, tamam mı? Seni tanımıyorum bile..."

"Hayır!" dedi Scott. "Öyle... Öyle hissettim. Şikayet etmek istemiyorum, tabii ki, ama. Evet."

"Şikâyet etmene izin var."

Scott ona gülümsedi. "Gerçekten şikayet edemem. Herkesin nefretini kazanırım."

"Bana şikayet edebilirsin."

Scott'ın o anda ona bakışını Kip asla unutmayacaktı. Eğer yalnız olsalardı ve eğer o başka biri, Scott da başka biri olsaydı, Scott'ın masanın üzerinden atlayıp onu aç bir öpücüğe çekmesini beklerdi.

Bunun yerine, garson önlerine hamburgerleri koydu ve o an geçti.

Yemek yerken, Scott'ın gözleri küçük restoranın içinde dolaşıyordu ve Kip, Scott'ın kış şapkasını hiç çıkarmadığını fark etti.

"Tanınmaktan mı korkuyorsun?" diye sordu Kip.

"Endişelenmiyorum. Sadece... tanınmamayı umuyorum. Şu anda değil." Scott hamburgerini aldı, sonra bir ısırık almadan yerine koydu. Yine pipetiyle oynadı.

Sonunda içini çekti ve gözlerini Kip'e çevirdi. "Bu çok güzel. Bunu yapmak."

"Biriyle takılmak mı?"

"Seninle."

Kip nutku tutuldu. Scott ise tam anlamıyla *işkence çekiyor* gibiydi. Gözleri Kip'ten onu anlamasını, bunu açıkça söylemesine gerek kalmadan anlamasını istiyordu.

"Oh," dedi Kip sonunda.

Scott'ın yüzü biraz rahatladı. "Şey, ben... bu konuda pek iyi değilim," dedi. "Özel hayatımı gizli tutmak benim için önemli ve bunu yapmak giderek zorlaşıyor. Bu yüzden ben hiç..."

"Erkekleri tavlamayı mı?"

Scott biraz kızardı. Kip buna bayıldı. "Evet."

Kip, randevu gibi davranmamaya çalıştığı bu şeyin *aslında bir randevu* olduğuna inanamıyordu. Bu gerçek dışıydı. Ama birdenbire aptal hamburgerinden bir lokma daha yemek istemedi. Scott Hunter'ı özel bir yere götürmek ve Kip'i duvara yapıştırmasını sağlamak istedi.

Cesur olmaya karar verdi.

"Gidebileceğimiz bir yer var mı?" diye alçak sesle sordu.

"Evet," dedi Scott, sesi bir saniye öncesine göre daha boğuktu. Gözleri biraz daha koyulaşmıştı.

Kip naif değildi. Bunun ne olduğunu biliyordu. Hunter dışarıda değildi ve mümkün olduğunca gizli davranması gerekiyordu. Ciddi ya da uzun vadeli bir şey değildi; sadece rahatlaması gerekiyordu ve Kip ona bu konuda yardımcı olmaktan çok mutluydu. Scott'ın sırrını saklayacağına güvendiği için gerçekten onur duyuyordu.

"Gidelim," dedi Kip.

Beşinci Bölüm

Yemeğin geri kalanını çöp tenekelerine attılar ve birbirlerine hiçbir şey söylemeden dışarı çıktılar. Scott dışarı çıktıklarında telefonunu çıkardı ve bir tür araç servisini aradı.

Telefonu kapattıktan sonra, "Bir iki dakika içinde burada olur," dedi. Kip sadece başını salladı, heyecanla bekliyordu.

Araba geldi, siyah bir SUV, ve onlar bölmenin arkasındaki deri koltuklara oturdular. Scott, ellerini dizlerinin üzerine koyarak dik oturdu, Kip'e hiç bakmadı. Parmakları huzursuzca kıvrılıp bükülüyordu.

Kip, elini Scott'ın uyluklarından birine koydu ve takım elbisesinin pürüzsüz kumaşı altında sert kasları hissetti. Elini hareket ettirmedi, güven verici bir varlık olarak orada bırakmaya karar verdi.

Scott, Kip'in eline bir bakış attı, sonra dönüp onun gözlerine baktı.

"Sır tutabilirim," dedi Kip, neredeyse fısıldayarak, çünkü şoförün onları duyup duymadığından emin değildi. "Ve sana iyi davranacağıma söz veriyorum."

"Biliyorum." Scott kendi elini Kip'in elinin üzerine koydu ve parmaklarını birbirine doladı. Dudaklarını sıkıştırdı, sanki bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyormuş gibi. Sanki bu durumdan, *Kip'ten çok heyecanlanmış* gibi.

İnanılmazdı.

Araba onları Lower East Side'daki yeni bir binaya götürdü. Kip şaşırmıştı. Bir şey bekliyordu... Straw+Berry'nin yakınında olması gerektiğini biliyordu, ama... belki daha lüks bir mahallede? Ama sanırım, Manhattan'daki her mahalle bu günlerde lüksleşiyordu ve bu bina yepyeni bir binaya benziyordu.

Ayrıca, açıkça çok *pahalı* bir binaydı. Lobi, Kip'e Met'teki Mısır tapınağının bulunduğu odayı hatırlattı — geniş ve sakin, her yeri mermerle kaplıydı. Scott onları asansöre götürdü ve bir şifre girdi. Kapılar açıldığında, Scott'ın kapısının tam önündeydi; katta başka daire yoktu. Scott

başka bir şifre girip kapıyı açtı. Karşılarında, East River'ın karşısındaki Brooklyn'in ışıkları tavandan tabana uzanan bir manzara olarak uzanıyordu.

"Vay canına," diye mırıldandı Kip, trans halinde pencerelere doğru yürürken.

Scott dairenin ışıklarını açık bırakmadı. Kip'in arkasında durdu ve "Manzara kesinlikle bir satış noktasıydı" dedi.

"Evet, kesinlikle."

Scott'ın eli Kip'in omzundaydı. Kip bir an bekledi, sonra ona döndü. Karanlıkta şehrin ışıkları Scott'ın yüzüne yansıyordu. Kaşları çatılmıştı, sanki kendisiyle tartışıyormuş gibi, ama gözleri Kip'in ağzına takılı kalmıştı.

Kip cesaretini topladı.

Scott'ın kapüşonlu sweatshirtini bir avuç dolusu tutup onu kendine doğru çekti ve dudaklarını birbirine bastırdı. Scott hemen aç bir iniltiyle karşılık verdi. Dudaklarını ayırdı, sonra ellerini Kip'in yüzüne koydu ve dilini ağzına sokarak aç bir adam gibi onu öptü. Sanki yıllardır kimseyle birlikte olmamış gibi...

Kip karşılık verdi ve Scott'ın ağzını keşfetmeye başladı. Onu ilk kez tadıyordu. Kip'in başı dönüyordu. *Bunun olduğuna inanamıyorum.*

Scott, Kip'in parkasının fermuarını açtı ve kollarından sıyırarak yere düşmesine izin verdi. Elleri Kip'in beline indi ve tişörtünün altına kaydı. Kip, Scott'ın büyük, nasırlı ellerinin cildini okşadığı hissiyle titredi.

Karanlık dairede sonsuza kadar süren bir öpücükten sonra, Kip nefes nefese sordu: "Yatak odan var mı?"

"Evet." Scott bunu söylerken güldü. Sesi gergin geliyordu, ama Kip'e onu takip etmesini işaret etti.

Onu, oturma odasından daha iyi Brooklyn Köprüsü manzarası sunan devasa bir yatak odasına açılan bir kapıdan geçirdi. Odanın uzak duvarında Kaliforniya kral boyutu bir yatak vardı. Bunun dışında oda sade bir şekilde dekore edilmişti, ancak erkeksi ve etkileyiciydi.

Scott odanın ışıklarını loş tuttu. Utangaç bir gülümsemeyle, başındaki hatıra kapüşonlu sweatshirt'ü çıkarıp bir sandalyeye attı. Hâlâ giydiği beyaz tişört göğsünü sıkıca sarıyordu.

"Bu... sorun olur mu?" diye sordu Scott. "Özür dilerim, ben... bunu pek sık yapmam."

"*Gerçekten* sorun yok," dedi Kip, Scott'a doğru adım atarak ve bir elini onun gülünç pazısına koyarak. "Bırak ben seninle ilgileneyim. Bu gece sadece Rochester'lı Scott olabilirsin, tamam mı?"

Scott ona o kadar minnettar bir bakış attı ki, insanın içini parçaladı. Sonra bakışları Kip'in koluna koyduğu eline kaydı ve minnettarlığı hızla başka bir şeye dönüştü. Scott onu sertçe öptü ve Kip'in tişörtünü kaldırdı. Kip ipucunu anladı ve geri çekilerek tişörtünü çıkardı. Scott da aynısını yaptı ve *aman Tanrım...*

Kip, Scott'ın fotoğraflarını görmüştü. Hatta gömleksiz olarak soyunma odasında verdiği röportajları bile izlemişti. Ama Scott'ı karşısında, kaslı ve pürüzsüz, soluk tenli bir duvar gibi dururken görmek...

"Siktir," diye mırıldandı Kip.

Büyülenmiş bir şekilde, Scott'ın nefes alıp verirken devasa göğsünün inip kalkışını izledi. Sonra Scott'ın da aynı şekilde Kip'in çıplak göğsüne baktığını fark etti. Sanki Kip onunla aynı ligdeymiş gibi. Elbette, Kip formunu koruyordu. Zamanı olduğunda spor salonuna gidiyordu. Ama Scott...

"Sen muhteşemsin," dedi Scott.

Scott görünüşe göre etkilenmişti.

Kip sırıttı ve alt dudağını ısırarak yatağa doğru geriye doğru yürüdü. Scott da sırıttı ve onu takip etti, Kip yatağa uzanırken yatağın ucunda durdu. Kip dirsekleriyle kendini destekledi ve Scott'a umduğu gibi baştan çıkarıcı bir şekilde baktı.

"Benimle ne yapmak istiyorsun?" diye sordu Kip.

"Bilmiyorum. Ben... Düşündüğüm çok şey var."

Kip'in ağzı açık kaldı ve pantolonunun içindeki penisi rahatsız edici bir şekilde sertleşti. *Scott bunu düşünmüş.* Benimle*!*

Kendine sakin olmasını söyledi. Bu hayatında bir kez karşısına çıkacak bir fırsattı ve bunu mahvetmek istemiyordu.

"En sevdiğini seç," dedi. "Ya da, neyse, en sevdiğin on tanesini seç. Bol bol vaktim var."

Scott hızlıca hareket etti, Kip'in vücudunu kendi vücuduyla kaplayarak tekrar dudaklarına yapıştı. Kip de onu hevesle öptü. Scott'ın dudaklarından doyamıyordu

ve Scott'ın bunu ne kadar istediğini bilmesini istiyordu. Hayalini kurduğu her şeyi yapabileceğinden emin olmasını istiyordu.

Scott, Kip'in kasıklarına sertçe elini koyup kot pantolonun üzerinden ereksiyonunu kavradığında, Kip ağzına inledi. Kalçalarını yukarı kaldırıp Scott'ın avucuna bastırdı. *Evet. Lütfen. Her yerime dokun.*

Scott öpüşmeyi bıraktı ve vahşi gözlerle ona baktı. "Yap," diye fısıldadı Kip. "Ne düşünüyorsan yap. Lütfen."

Kip tekrar onu öpmek için öne eğildi, ama Scott çoktan vücudunu aşağı doğru kaydırmaya başlamıştı. Büyük elleriyle Kip'in kot pantolonunu hızla açtı ve uyluklarına kadar indirdi. Kip tepki göstermeye bile fırsat bulamadan Scott iç çamaşırının üzerinden onu ağzıyla okşamaya başladı.

"Tanrım! Siktir!" Kip, kısmen şaşkınlıktan, kısmen de Scott Hunter'ın güzel ağzının çok *iyi* hissettirmesinden dolayı haykırdı. İzleyebilmek için dirseklerinin üzerinde destekli kalmaya devam etti, çünkü *vay canına*.

Belki de Kip'in coşkusundan cesaret alan Scott, külotunun bel kısmını aşağı çekti ve Kip'in ereksiyonunu serbest bıraktı. Dudaklarını baş kısmına indirdi, sonra izin istercesine Kip'e baktı. Kip başını salladı ve "Evet, lütfen" diye mırıldandı.

Scott o yumuşak dudaklarını onun etrafına doladığında, penisini lezzetli ıslak bir sıcaklıkla sardığında, Kip'in yapabileceği tek şey ağzına doğru itmekten kendini alıkoymaktı. Onu durduran tek şey, Scott'ın *muhtemelen* penis emme konusunda çok fazla deneyimi olmadığı varsayımıydı. Bu konuda *kötü* olduğu için değil. Sadece biraz telaşlıydı, sanki Scott'ın evinde değil de bir ara sokakta gibi Kip'in penisini ağzıyla çalıştırıyordu, sanki her an birinin gelip onları durdurabileceğinden endişeleniyormuş gibi.

"Hey," dedi Kip, biraz boğulmuş bir sesle, "sorun yok. Acele etmene gerek yok... *Lanet olsun*, benim uzun süre dayanmamı istiyorsan biraz yavaşlamalısın."

Scott dilini yavaşlattığında omuzlarındaki gerginlik azalmış gibiydi. Sanki emilen kendisiymiş gibi muhteşem sesler çıkarıyordu, ama yakında durması gerekecekti, yoksa Kip *boşalacaktı*. Bütün bu sahne çok fazla gelmişti.

Kip, elini Scott'ın yüzünün yanına koydu ve Scott, dudakları hala onun etrafında genişçe gerilmiş halde yukarı baktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Kip.

Scott, dilini uzun ve müstehcen bir hareketle Kip'in penisini ağzından çıkardı ve Kip'in gözleri geriye devrildi. *Tanrım.* Scott şu anda tam anlamıyla her şeyi söyleyebilirdi ve Kip buna razı olurdu.

"Beni sikmeni istiyorum," dedi Scott.

"Öyle mi?" Kip her şeye hazırdı, ama NHL takımının kaptanının biraz... dominant olabileceğini düşünmüştü.

"Evet," dedi Scott utangaç bir gülümsemeyle. "Sorun olur mu? Bu... en çok düşündüğüm şey bu."

Kip, devasa, kaslı yıldız sporcuların tercih ettiği seks pozisyonları hakkında varsayımlarda bulunmayı bırakmaya karar verdi. "Tabii ki, kesinlikle sorun yok."

Scott sırıttı.

"O pantolonları çıkar." Kip, Scott'ı tamamen görmek için *sabırsızlanıyordu*.

Scott ayağa kalktı ve onu süzdü. Yatağa uzanmış, pantolonu uyluk ortasına kadar indirilmiş, Scott'ın tükürüğüyle ıslanmış ereksiyon halindeki penisiyle Kip, oldukça etkileyici bir görüntü olduğunu hayal etti.

"Sen de," dedi Scott sonunda, sesi gergin. "Giysilerini çıkar."

Kip hızla spor ayakkabılarını, pantolonunu, iç çamaşırını ve çoraplarını çıkardı ve yatağa uzanarak Scott'ı izledi.

Scott, son giysilerini çıkarmak için eğilirken Kip'ten uzaklaştı ve Kip'e inanılmaz kıçını görme fırsatı verdi. Scott çoraplarını çıkarırken kaslarının dalgalandığını izledi. Gözleri Scott'ın sağlam uyluklarına kaydı, vücudunun geri kalanı gibi soluk ama koyu sarı tüylerle kaplıydı. O kadar güçlüydü ki, o kadar erkeksiydi ki. Kip'in hayalini kurduğu her şeydi, neredeyse gerçek olamayacak kadar mükemmeldi.

Tamamen soyunduğunda, Scott yatağa döndü. "Dalga geçiyorsun,"

diye fısıldadı Kip.

Scott, Kip'in gördüklerini beğenmesine rahatlamış gibi bir kahkaha attı. Bu çok saçmaydı.

Kip'in yanına yatakta uzandı ve dudaklarını tekrar birleştirdi. Kip aynı aciliyeti bekliyordu, ama Scott'ın onu öpüş şekli o kadar hassastı ki, sanki onu tadını çıkarıyormuş gibiydi ve Kip kendini kaybetti.

"Tanrım, ağzın," diye mırıldandı Scott.

Kip, Scott'ın dudaklarına gülümsedi. "Onunla başka şeyler de yapabilirim."

Scott'ın her santimini tatması gerekiyordu. Bir daha böyle bir fırsatı olmayabilirdi.

Scott, Kip'in alt dudağını dişlerinin arasına aldı, sonra onu bıraktı ve fısıldadı, "Göster bana."

Kip'e iki kez söylemeye gerek yoktu. Scott'ı sırt üstü çevirdi ve kocaman uyluklarının üzerine oturdu.

"Siktir, sen dev gibisin," dedi Kip.

"Şu anda *çok* tahrik oldum."

Kip güldü. "Senin her yerini kastetmiştim, ama evet. O şey de etkileyici."

Öne eğildi ve Scott'ın köprücük kemiğine bir öpücük kondurdu. Scott nefesini tuttu ve sırtını kavisledi, bu yüzden Kip ağzını vücudunda aşağı doğru gezdirdi, göğsündeki ve karnındaki kasların kıvrımlarını ve absürt derecede belirgin oblik kaslarını yaladı. Bu yol onu Scott'ın şişmiş ve ilgi bekleyen penisine götürdü. Kip onu görmezden geldi ve Scott'ın ağzına geri döndü.

"Piç kurusu," diye homurdandı Scott, ama Kip'i çılgınca öptü.

Özür olarak Kip kalçalarını hareket ettirdi, böylece penisleri birbirine sürtündü. Scott onaylayarak inledi. "Tanrım, evet."

Kip bu hareketi birkaç kez daha tekrarladı, sonra elini Scott'ın göğsüne bastırdı ve oturdu. "Kayganlaştırıcı?"

"Evet. Bir saniye."

Kip, Scott'ın dönüp komodinin çekmecesine uzanabilmesi için üzerinden indi. Küçük şişeyi Kip'e uzattı.

"En üst raf," dedi Kip, etiketi inceleyerek.

"Önemli şeyler için çok para harcamayı severim," dedi Scott kuru bir şekilde.

Kip, Scott'ın penisine uzandı, yavaşça okşayarak onu kaygan ve parlak hale getirdi. Scott, Kip onun testislerini okşayıp nazikçe çekiştirirken yatakta kıvranarak karın kaslarını gerdi. Scott sessizce küfretti ve sırtını kavisledi. Kip gülümsedi.

İki parmağını Scott'ın deliğine sürttü ve NHL all-star *inledi*.

"Evet, sik beni... Tanrım, çok uzun zaman oldu. Çok uzun zaman..."

Kip bir eliyle Scott'ın penisini okşarken, diğer eliyle onun kıç deliğini okşadı. "Başka kimse yok," diye mırıldandı. "Bu odada sadece sen ve ben varız. O kapının dışında hiçbir şey yok. Birbirimizi iyi hissettirmekten başka hiçbir şeyin önemi yok, tamam mı?"

"Evet." Scott bunu söylemekten çok, nefes vererek söyledi. Tüm kasları biraz gevşemiş gibiydi. Gözleri kapandı, güzel uzun kirpikleri elmacık kemiklerine değiyordu. "Seni çok iyi hissettireceğim, Kip. İçime girmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ben de. Seni böyle sikmek istiyorum. Sırt üstü yat. Seni görmek istiyorum. O muhteşem vücudunun her yerine boşalmanı istiyorum."

"Tanrım, evet." Scott'ın sesi milyonlarca kilometre uzakta gibiydi.

Kip üçüncü parmağını da içine soktuğunda, Scott zor nefes alıyordu ve penisi ıslanmıştı.

"Sen çok çekicisin," dedi Kip. "O zaman sik

beni," diye homurdandı Scott.

"Prezervatif?"

Scott, çekmeceye tekrar uzanıp ona bir prezervatif atarak cevap verdi. Kip, kendini hizalamadan önce mümkün olduğunca hızlı bir şekilde prezervatifi taktı.

Yavaşça içeri girdi ve Scott'ın penisini eliyle tutarak, içeri girerken nazikçe okşadı. Scott'ın yüzünde acı belirtisi yoktu. Tabii ki yoktu. O sert bir adamdı. Bir sporcuydu. Yedek kulübesinde dikiş atılan ve bir sonraki devrede tekrar buz pistine dönen bir adamdı. Dayanabilirdi.

Scott dizlerini göğsüne değene kadar bükerek Kip'i daha derine itmeye teşvik etti. Kip, Scott'ın kalçalarını tutup onu kendine çekti, sonra geri kayarak sert ve hızlı bir şekilde içeri girdi. Scott çığlık attı, ama gülümsüyordu. Mutlu görünüyordu.

"Aynen böyle," diye nefes nefese söyledi Scott. "Sert. Lütfen."

Bir bacağını Kip'in omzuna doladı ve kalçalarını kaldırarak Kip'i daha da derine girmeye teşvik etti.

Kip, Scott'ın kendi sikini okşamasını büyülenmiş bir şekilde izledi. Zaten patlamanın eşiğindeydi, ama Scott Kip'in adını mırıldandığında, Kip tüm kontrolünü kaybetti. Ritmi tamamen kayboldu ve zihni parçalanırken Scott'ı elinden geldiğince sert ve hızlı bir şekilde sikiyordu. Her şey çok fazlaydı.

Aniden Scott başını geriye attı, çenesi dışarı çıktı ve boyun kasları gerildi. Sırtı kavis yaptı ve Kip'in asla unutamayacağı muhteşem bir titremeyle boşaldı. Kendi karnına ve göğsüne, hatta boynuna bile sıçrayan, sonsuz ve güzel bir şekilde fışkırdı. Kip inledi, küfretti ve bir sonraki itişte boşaldı, hissettiği zevkten neredeyse çığlık atıyordu.

Son dalgalar dinince, Kip nefes nefese ve gülümseyerek Scott'ın üzerine yığıldı. Bir dakika sonra Scott, ağzına ulaşabilmek için onu nazikçe çevirdi ve öptü.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Scott mutlu bir şekilde. "Hayal bile edemezsin... Teşekkür ederim."

"*Bana* teşekkür mü ediyorsun?"

"Buna ihtiyacım vardı," dedi Scott. "Uzun zaman

oldu." Kip cesur hissetti. "Ne kadar uzun?"

"Ağustos."

"Sen...?" "Ağustos

başında."

Kip bunun nasıl mümkün olduğunu sormak istedi, ama cevap seks sonrası yatak sohbeti için pek uygun olmayan bir alana götürebilirdi. Scott'ın erkekleri tavlamak konusunda rahat olmadığı belliydi.

Aslında bilmek istediği şey şuydu: *Neden şimdi? Neden*

ben*?* Bunun yerine, "Temizlenmeliyim," dedi.

"Banyo şu tarafta," dedi Scott, odanın karşısındaki kapıyı işaret ederek. "Ben koridordakini kullanacağım."

Kip temizlendi ve (inanılmaz) banyodan çıktı. Scott başucuna yaslanmış, üzerine ince bir çarşaf örtülmüş halde oturuyordu.

Kip kıyafetlerini toplamaya başladı. Bunun ne olduğu konusunda kendini kandırmayacaktı. Seks harikaydı, ama Scott muhtemelen onun şimdi gitmesini isteyecekti.

"Peki," dedi, "teşekkürler."

"Gidiyor musun?" Scott hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Kip durakladı, bir elinde kot pantolonunu, diğer elinde tişörtünü tutuyordu. "Evet, yani..."

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Scott. "Kalabilirsin. Ben... kalmanı isterim. Eğer istersen."

Kip, onu çok utangaç bir şekilde geceyi birlikte geçirmeyi teklif eden, yakışıklı, seksapel hokey yıldızına şaşkın şaşkın baktı. Kip'in reddedebileceğini düşünüyormuş gibi, gerçekten gergin görünüyordu.

Kip kot pantolonunu ve tişörtünü yere bıraktı ve gülümseyerek yatağa geri döndü. "Beni zorlamana gerek yok."

Kip, başını Scott'ın uyluğuna koyarak yatakta şakacı bir şekilde uzandı.

"Seni tanımak istiyorum." Scott ona gülümsedi ve saçlarını okşamaya başladı. "Bana bir şeyler anlatır mısın? Soracak doğru soruları bulamıyorum."

Kip onun yüzüne baktı. "Gerçek adım Christopher, ama neredeyse kimse bana öyle seslenmiyor. Yirmi beş yaşındayım. Ben... Hala Brooklyn'de ailemle yaşıyorum çünkü taşınmadan önce öğrenci borcumu ödemem ya da daha iyi bir iş bulmam gerekiyor."

"Bundan utanma. Ben de çok fakir bir ailede büyüdüm. Ne kadar şanslı olduğumu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Şanslı değilsin," dedi Kip. "Sahip olduğun her şey için çok çalıştın."

“Yardım aldım. On dört yaşındayken, harika bir hokey programı olan bir yatılı okula burslu olarak kabul edildim. Üniversiteye ücretsiz gittim. On yıldan fazla bir süredir para konusunda endişelenmeme gerek kalmadı. Keşke annem de...

"O, şey...?"

"Öldü. Evet. Ben on beş yaşındayken." "Üzüldüm."

"Teşekkürler. O gerçekten harika biriydi. Ona hak ettiği şekilde bakabilmeyi isterdim. Ona güzel bir ev almak gibi. Tüm bunları."

"Tek çocuksun, değil mi?"

"Evet," dedi Scott. "Evet, sadece ikimiz vardık." Boğazını temizledi. "Neyse. Daha mutlu şeyler hakkında konuşmalıyız."

"İstemiyorsan hiç konuşmak zorunda değilsin," dedi Kip, Scott'ın yüzünü okşamak için elini uzattı. Sakal izlerini hissetti.

Scott ona gülümsedi. "Yakında uyumalıyım. Yarın erken antrenmanım var. Hem de uzun bir antrenman."

"Mm," dedi Kip, Scott saçlarını okşamaya devam ederken her dakika daha da uykulu hissediyordu. "Kalmamı istediğinden emin misin?"

"Kesinlikle." Scott'ın sesi çok sıcak ve *sevgi* doluydu.

Kip'in kalbi kıpırdadı.

Uh-oh.

Bir gece, Grady. Aptalca davranma. Burada sana verilenlerin değerini bil.

Kip, Scott'ın yanına yatağa girdi. Başını Scott'ın göğsüne yaslayarak, onun nefes alıp verişinin ritmiyle uykuya daldı.

Altıncı Bölüm

Scott, alarmın sesiyle gözlerini açtı. Göğsündeki ağırlığın telefonuna uzanmasını zorlaştırdığını fark etmesi biraz zaman aldı.

Kip.

Scott alarmı kapatırken sırıttı ve önceki gecenin anıları zihninde canlandı. *Başarmıştı*! Manhattan'da bir erkeği tavlamayı başarmıştı. Gerçekten *hoşlandığı* bir erkeği. Şu anda çıplak bir şekilde yatağında, ona sarılarak mutlu bir şekilde uyuyan bir erkeği.

Ama Scott gitmek zorundaydı. *Kahretsin.* Araba ne kadar sonra gelecekti? Kırk dakika mı?

İçini çekti ve Kip'in başının üstüne bir öpücük kondurduktan sonra onun altından kayarak çıktı. Kip uykulu bir şekilde hafifçe protesto etti, ama hemen derin bir uykuya daldı.

Scott hızlıca duş aldı ve yatak odasında tişörtünü giyerken bir hışırtı duydu.

"Hey," dedi Kip uykulu bir sesle. Dirseklerine dayanmış, saçları dağınık ve bir gözü kapalıydı. Çok sevimliydi.

"Uyandırdığım için özür dilerim," dedi Scott. "Gitmem gerek. İstersen kalabilirsin

—

"Hayır, ben gitmeliyim. Ben,

şey..." "Bugün çalışıyor

musun?"

"Hayır. Bugün çalışıyor olsaydım, bir saat önce geç kalmış olurdum. Sadece... Eve gitmeliyim."

"Tamam."

"Evet."

Kip çoktan yataktan kalkmış, yerden kıyafetlerini toplamaya başlamıştı. Hızlıca giyinip banyoya girdi.

Scott içini çekti. Bu onun için bilinmeyen bir alandı. Kip onun erkek arkadaşı sayılmazdı, ama Scott'ın tek gecelik bir ilişkisi de değildi. En azından Scott için öyle değildi.

Kip, banyodan çıktığında, "Yarın çalışıyorum," dedi. Scott kadar kararsız görünüyordu. "Yarın akşam maçın var, değil mi?"

"Evet. Cumartesi de."

"Peki, yarın sabah görüşürüz o zaman? Tabii o sihirli smoothie'nin artık işe yaramadığını düşünmüyorsan."

Scott gülümsedi. "Bence hala işe yarıyor. O zaman yarın sabah görüşürüz."

"Tamam."

Kip yatak odasından çıktı, Scott da onu takip etti. Kip'in yerden ceketini ve sırt çantasını alıp spor ayakkabılarını giymesini izledi.

"Peki, şey... iyi antrenmanlar," dedi Kip, çıkmaya hazır olduğunda.

"Teşekkürler." Scott kaşlarını çattı. Neden bu kadar
garipti? "Yarın sabah görüşürüz o zaman."

"Evet. Yarın."

Siktir et.

Scott Kip'e doğru yürüdü ve onu öptü. Yüzünü ellerinin arasına aldı ve ona hissettiklerini *göstermeye* çalıştı, çünkü ona söyleyemiyordu. Kip onu duymuş gibiydi, çünkü aynı şevkle karşılık verdi ve Scott'ın yapabileceği tek şey, Kip'i duvara dayayıp kot pantolonunu açmak ve...

"Görüşürüz," dedi Kip, Scott'ın dudaklarına fısıldayarak. "Yarın."

Scott isteksizce onu bıraktı. Onu ön kapıya kadar geçirmek istedi, ama buna gerek yoktu. Kip binadan çıkmak için şifreye ihtiyaç duymuyordu. Ayrıca, sabahın bu erken saatinde kimsenin onları birlikte görmemesi daha iyiydi.

Kapı kapandıktan sonra Scott kendini duvara yaslayarak bunun ne kadar zor olduğunu lanetledi. Sorun sadece eşcinsel olmak ya da ünlü olmak değildi. Her ikisinin birleşimi ve işinde açıkça kendisi olmasının mümkün olmadığını bilmekti.

Eskiden bunun bedeli olduğunu düşünürdü. Birçok yönden şanslıydı ve bunun bedeli buydu. Yoksulluktan kurtulup

NHL'de, hatta *New York*'ta oynayabilirdi ve mükemmelliğe çok yakın bu rüya gibi hayatın tadını çıkarabilirdi.

O aşık olamıyordu. Takım arkadaşlarıyla flört, evlilik ve çocuklarla ilgili hikayelerini paylaşamıyordu. Hayatını heyecanlı ve kıskanılacak kılan her şeyle bu boşluğu doldurmaya çalışabilirdi, ama o boşluk her zaman kalırdı. Her zaman onu kemirip dururdu.

NHL'deki ilk birkaç sezonu o kadar da zor geçmemişti. O zamanlar henüz çocuktu ve ara sıra rahatlamak dışında bir şey aramıyordu. Yaşlı oyuncuların aileleri vardı elbette, ama Scott diğer genç oyuncularla takılıyordu. Scott yaşlandıkça, işler zorlaşmaya başladı. Yirmi sekiz yaşında, yaşlı sayılmazdı, ama hokey dünyasında yaşlanmaya başlamıştı. Her sezon geçtikçe, gerçek kimliğini gizlemek daha da zorlaşıyordu.

Tam olarak yalnız değildi. Takım arkadaşları vardı ve onlar ailesi gibiydi. Ama bazen hayatında hokeyle ilgisi olmayan bir şey arzuluyordu. Ünlü olmakla ilgisi olmayan bir şey.

Ancak hayatı çok fazla insana aitti: NHL, New York Admirals, menajeri, koçları, sponsorları, basın ve hayranları. Belki de onu tüm bunlardan uzaklaştıracak bir şey ummak çok fazlaydı.

Ya da belki de o şey, yarın görüşeceğine dair fısıldayarak söz verdikten sonra, onun dairesinden çıkıp gitmişti.

* *

Kip, Brooklyn'e dönen trendeyken Elena'dan bir mesaj aldı.

Benimle bu etkinliğe gel, yoksa artık arkadaş değiliz.

Hemen ardından bir link gönderdi. Link, New York'un önde gelen isimlerini bir araya getiren, yüksek profilli bir yıllık bağış etkinliği olan Equinox Foundation Gala for STEM Opportunities for Youth'u anlatan bir makaleye yönlendiriyordu. Kip, böyle bir etkinliğe katılacağını hiç düşünmemişti. En azından, orada hors d'oeuvres servis etmediği sürece.

Kip makaleyi okudu. Gala üç hafta sonraydı. Mesajla cevap verdi. Smokinim yok!

Elena hızlıca ve muhtemelen sinirli bir şekilde cevap verdi.

Kirala. Scott da orada olacak mı? Davet edilmiş olmalı...

Kip sırıttı. Equinox Gala! İşler yolunda gidiyordu! Scott Hunter ile geçirdiği gecenin heyecanı hâlâ üzerindeydi. Ve ayrıldıklarında, gelecekte de benzer geceler yaşama olasılığı ima edilmiş gibiydi...

Fazla anlam yükleme. Umutlanma.

Yılın başındaydılar. Belki bu, Kip Grady için bir dönüm noktası olacaktı. Bir gala daveti. Olası bir iş fırsatı. Yeni bir... arkadaş.

Scott'ın onu tekrar görmek istemesini *gerçekten* umuyordu. Kip'in standartları dün geceden sonra gülünç derecede yükselmişti ve dışarı çıkıp rastgele birini bulmak gerçekten zor olacaktı.

Kip, günün geri kalanı için spor salonuna gitmek, özgeçmişini hazırlamak ve Scott Hunter hakkında hayal kurmakla ilgisi olmayan diğer sorumlu işleri yapmak gibi bir plan yaptı.

* * *

Kip, ertesi sabah Scott dükkana geldiğinde Maria ile çalışıyordu.

Tam olarak emin olamıyordu, ama Kip'in yalnız olmadığını görünce Scott'ın yüzünde bir hayal kırıklığı izi gördüğünü sandı. "Merhaba," dedi Scott, gayet doğal davranmaya çalışarak.

"Selam," dedi Kip, Scott'ı tekrar gördüğü için ne kadar heyecanlandığını belli etmemeye çalışarak. "Uzun zaman oldu." *Çok iyi.*

"Doğru," dedi Scott.

Bir an için ikisi de birbirlerine bakakaldılar, ikisi de konuşmadı. Kip, tezgahın üzerinden atlayıp Scott'a sarılmak istedi. Onu öpmek için can atıyordu.

"Peki," dedi Scott. "Her zamanki gibi, sanırım."

"Anlaşıldı," dedi Kip hafifçe sırıtarak. Scott'ın dudakları da biraz yukarı kıvrıldı.

Kip smoothie'yi hazırlayıp Scott'a uzattı. Bütün bu süre boyunca sessizce onları izleyen Maria'ya bir göz attı. Yüzünün kızardığını hissedince hızla başka yere baktı. Scott'a tekrar baktığında, onun da yüzünün kızardığını gördü.

"Yani... bu gece ve yarın gece maç var, ha?" Kip, bu konuyu daha önce konuşmamışlar gibi sordu.

"Evet. Sonra kısa bir yolculuktan önce bir gün izin."

"İzin mi?"

"Mm-hmm," dedi Scott, smoothie'den bir yudum alırken.

"İzin günü için büyük planların var mı?" Kip olabildiğince ince davranmaya çalışıyordu, ama pek de ince davranamıyordu.

"Evde kalmayı düşünüyordum. Belki bir film izlerim." Sesi rahat gibiydi, ama Scott'ın bakışları Kip'i o anda eritecek gibiydi.

"İyi bir plan gibi görünüyor."

"Bence de öyle," dedi Scott. "Neyse, ben gitsem iyi olacak." Kip'e her zamanki yirmi dolarlık banknotu uzattı ve parmakları Kip'in avucuna değdiğinde dokunuşu biraz uzadı. "Görüşürüz, Kip."

"Görüşürüz..." dedi Kip, sesi zayıf

çıkmıştı. Scott hızla uzaklaştı.

"Aman *Tanrım!*" diye bağırdı Maria.

"Ne?"

"Ne? Ne *oluyor*, Grady? Siz nişanlı mısınız yoksa *ne*?" "Ne

dediğini anlamadım..."

"Az önce gördüğüm şeyi bana anlatmalısın."

"Hiçbir şey!" Kip, yüzünün onu ele verdiğini biliyordu. Yanakları hala kızarmıştı ve sırıtmamak için dudağını ısırıyordu.

Neyse ki içeri giren bir müşteri onu kurtardı. Maria, başlarının üstündeki menüyü okuyan genç kadına dönmeden önce ona "bu iş burada bitmedi" bakışı attı.

Kip, faturayı kasaya koymak için açtığında, içine sıkıştırılmış küçük bir kağıt parçası buldu. Kağıt neredeyse yere düşecekti, ama Kip onu yakaladı. Kağıdı okuduğunda, Maria'nın ifadesini görmemesi için arka odaya gitmek zorunda kaldı.

Kağıtta, çok düzgün bir el yazısıyla Scott Hunter'ın telefon numarası ve altında "*Pazar*" yazıyordu.

Vay canına. *Vay canına!*

Kip hemen telefonunu çıkardı ve numarayı rehberine kaydetti. Sonra, her ihtimale karşı kağıdın fotoğrafını çekti ve numarayı dikkatlice cüzdanına koydu.

Scott'ın onu tekrar görmek isteyeceğini ummuştu, ama bunu varsaymaya cesaret edememişti. Sadece seks için olsa bile, bu sorun olmazdı. Sorun olmaktan da öteydi.

Arka odada, kimseye görünmeden, "Scott Hunter beni kesinlikle istiyor" dansını yapmak için kendine bir dakika izin verdi, sonra tekrar dışarı çıkıp insanlara smoothie servis etmeye başladı.

* *

Pazar günü gelmesi çok uzun sürdü. Kip, Scott'ı cumartesi günü Straw+Berry'ye her zamanki maç günü smoothie'sini almaya geldiğinde tekrar görmüştü, ama dükkan çok yoğundu ve Scott fazla oyalanmamıştı.

Muhtemelen kimse onu tanımadan önce ayrılmak istemişti. Bu günlerde bu ihtimal oldukça yüksekti, çünkü tüm şehir Scott Hunter'ın muzaffer dönüşünü konuşuyordu. Kip, maçtan sonra Scott'ın röportajını izlemişti ve ona, oyunundaki bu dönüşümü neye bağladığı sorulmuştu.

Scott sadece utangaç bir gülümsemeyle cevap vermişti. "Sanırım beni yeniden ateşleyen bir şey buldum."

Kip o zamandan beri heyecanlıydı.

Ve sonunda pazar günü gelmişti ama ne yapacağını bilmiyordu. Scott'ın numarası vardı. Bugün Scott'ı araması gerektiği konusunda belirsiz bir talimat almıştı. Ama aramak için zamanı yoktu.

Yoksa ona mesaj mı göndermeliydi?

Ama saat daha sabah on biriydi. Bu saatte mesaj bile hevesli görünürdü.

Değil mi?

Kip spor salonuna gitmeye karar verdi. Spor salonuna gidip duş alacak, bir şeyler yiyecek, *sonra* Scott'a mesaj atacaktı.

Öğleden sonra ikiyi biraz geçe, yatağına oturup telefonuna bakarak ne yazacağını düşündü. Fazla düşünüyordu. Tek yapması gereken Scott'a numarasını kaybetmediğini ve onu görmek istediğini söylemekti.

Daha iyi bir şey bulamayınca, "Selam. Ben Kip." diye mesaj attı.

Telefonunu bıraktı. İşte. Scott muhtemelen daha sonra ona geri dönecekti. Artık Kip'in numarası vardı.

Artık benim numaram onda!

Kip kalkıp bir film falan izlemeye hazırlanırken telefon titredi.

Scott: Seni duymak güzel, Kip.

Scott ondan haber *bekliyor* muydu?

Scott başka bir mesaj gönderdi. Numaramı kaybettiğinden endişelendim. Kip kendi kendine küfretti. Daha önce mesaj atmalıydı.

Cevap yazmak üzereyken telefonu çaldı. Scott'ın numarasıydı. "Scott?"

"Evet. Merhaba."

"Merhaba."

"Aradığım için özür dilerim. Mesaj yazmakta çok yavaşım." "Önemli değil."

"Meşgul müsün, yoksa..."

"Hayır! Hayır, sorun yok. Ben, şey, sesini duymak çok güzel." Kip utandı. Ama Scott'ın telefonda gülümsediğini *duyabiliyordu*.

"Sen de, Kip. Düşündüm. Çok düşündüm. Geçen geceyi." Kip yatağına uzandı ve sırıttı. "Öyle mi?"

"Mm. Belki daha sonra bana gelmek istersin diye umuyordum."

"Muhtemelen gelebilirim," dedi Kip şakacı bir şekilde.

"Yemek sipariş edebiliriz. Film izleyebiliriz. Sadece... olmak zorunda değil."

"Kulağa harika geliyor. Tabii şunu da içerebiliyorsa..."

"Oh, kesinlikle içerebilir."

Kip dudağını ısırdı. Scott son cümlesini söylerken sesi biraz alçalmış ve boğuklaşmıştı.

"Peki, beni ne zaman istiyorsun?" Kip, Scott'ın ses tonuna uymaya çalışarak sordu.

"Şu anda başka bir işim yok."

Kahretsin. "Şimdi gelmemi mi istiyorsun?" "İstersen."

"İstiyorum. Geliyorum. Görüşürüz."

Kip neredeyse telefonu kapatacaktı, ama sonra sormaya karar verdi: "Oh. Ben... bir gecelik çanta getirmeli miyim?"

Scott bir an sessiz kaldı ve Kip küstahlık ettiği için kendine lanet etti.

"Evet. Getir. Kesinlikle." Scott telefonu kapattı.

Kip derin bir nefes aldı ve tavana aptalca gülümsedi. Sonra Scott'ın evine giden en hızlı yolu bulmak için çalışmaya başladı.

Yedinci Bölüm

Scott, Kip'i beklerken yerinde duramıyordu.

Sabah boyunca Kip'in kendisiyle iletişime geçmeyeceğinden endişelenmişti, ya istemediği için ya da numarasını kaybettiği için. Bu çok saçmaydı; Kip, Scott'ı tekrar görmekle çok ilgileniyor gibi görünüyordu ve ayrıca telefonuna bir numara girecek kadar akıllı da görünüyordu.

Kip akıllıydı. Akıllı ve yakışıklıydı. Ve gerçekten iyi öpüşürdü.

Scott dairede volta atıyordu, ara sıra kanepedeki yastıkları yeniden düzenlemek ya da duvardaki mükemmel düz duran resmi düzeltmek gibi gereksiz şeyler yapıyordu. Pencerenin önünde durup East River'daki tekneleri ve panoramik manzarasının iki ucundaki köprülerden geçen arabaları izliyordu.

Dişlerini (tekrar) fırçaladı ve saçını kontrol etti.

Scott kıyafetini düşündü. Elbette rahat giyinmişti, sonuçta evde dinleniyordu. Ama en iyi kot pantolonunu ve gözlerini güzel gösterdiğinden emin olduğu açık mavi bir tişört giyiyordu. Ne yazık ki, sağ kolunda, dirseğinin hemen üzerinde, Buffalo savunma oyuncusunun sopasıyla yaptığı iki elle vurduğu büyük bir çürük vardı.

İyi görünüyorsun. Her şey yolunda.

Kip ile buluşmak için lobide indi. Zamanlaması iyiydi çünkü Kip beş dakikadan az bir süre sonra geldi.

"Selam," dedi Kip, soğuğu üzerinden atmaya çalışarak. Yanakları pembeydi. Çok sevimliydi.

"Selam." Scott ona aptalca sırıttı. Kip'in gamzelerini gösteren bir gülümsemeyle ödüllendirildi.

Asansöre bindiler ve yukarı çıkarken küçük bir sohbet ettiler. İyi anlamda gergin bir ortam vardı. Aralarında gelecek olanların vaadi heyecan vericiydi.

Scott'ın dairesine girdiler ve Scott, Kip'in paltosunu aldı. Kip ayakkabılarını çıkardı, sırt çantasını bıraktı ve oturma odasına doğru yürüdü.

Scott onu takip etti ve uzun kollu tişörtü ve koyu renk kot pantolonunun uzun, ince bacaklarını nasıl ortaya çıkardığını hayranlıkla izledi.

"Dün gece yine kazandın," dedi Kip.

"Tebrikler." "Oh, evet. Teşekkürler."

Scott artık dayanamadı. Kip'e uzandı ve Kip hemen yanına geldi. Scott onu öptü ve anında tüm vücudu sakinleşti. Buna çok ihtiyacı vardı. İki günden fazla bir süredir neredeyse sadece Kip'in dudaklarını düşünüyordu. Kip'le geçirdikleri geceden sonraki iki maçta bu kadar iyi oynaması bir mucizeydi.

"Seni özledim," dedi Scott. Bu söz ağzından kaçtı, ama pişman olmadı.

Özellikle Kip'in gülümsemesini gördüğünde. "Öyle mi?"

"Mm... unutması zor bir adam." Ellerini Kip'in kalçalarına koydu ve pelvik kemiğini kavradı. Kip'in onu ne kadar özlediğini hissedebilmesi için daha da yaklaştı.

"Tanrım," diye fısıldadı Kip.

Öpüştüler ve çılgınca birbirlerine sarıldılar, ta ki Kip kanepenin koltuğunun arkasına düşene ve Scott onun üstüne düşene kadar.

"Üzgünüm," dedi Scott gülerek. "İyi misin?"

"Tamamen."

Kip, Scott'ın kot pantolonunun üzerinden ereksiyonunu kavradı ve Scott inleyerek eline bastırdı.

"İşte," dedi Kip, "hadi... Sen otur, ben de..."

Scott'ın altından kıvrılarak çıktı, Scott kanepede oturup onun dizlerinin arasına kaymasını izledi. Kip eğilip Scott'ın kot pantolonunu açarken onu öptü. Kip Scott'ın penisini dışarı çıkarıp gevşek, tembel parmaklarıyla okşarken öpüşmeye devam ettiler.

Siktir, çok iyi geldi. Böyle biriyle birlikte olmak. Dokunulmak. Heyecanlanmak ve rahatlamak. Hayatında buna daha çok ihtiyacı vardı.

Kip, Scott'ın kolundaki çürüğü fark etti ve parmaklarıyla okşadı. "Acımış olmalı."

"Daha kötüsünü de gördüm."

"Ben iyileştireceğim." Kip, morarmış cilde yumuşak, ağzı açık öpücükler kondurdu. Bu çok banal ve aptalcaydı ama Scott buna bayıldı.

Kip, parmaklarıyla Scott'ın tişörtünün kenarını oynarken "ilacını" uygulamaya devam etti. Scott tişörtünü *çıkarmak* istedi.

"Sanırım birkaç morluk daha var," diye mırıldandı. "Eğer keşfetmek istersen."

"Hmm... Bir bakayım."

Tanrım, Kip'in sesi tahrik olduğunda çok seksi oluyordu, kısık ve nefes nefese. Tahrik olması Brooklyn aksanını ortaya çıkarıyordu ve nedense Scott bunu absürt bir şekilde seksi buluyordu.

"Burada herhangi bir çürük göremiyorum," diye alay etti Kip, Scott'ın karnına doğru öperek ilerledi. "Ama emin olmak için..."

"Olabilir..." Scott nefesini tuttu. "Alt vücudunda bazı yaralanmalar olabilir."

Kip, Scott'ın cildine gülerek, Scott'ı da güldürdü. Scott'ın karın kaslarını yaladı, ellerini Scott'ın uyluklarının iç kısmına bastırdı ve parmaklarının arkasını Scott'ın testislerine nazikçe sürttü. Scott titredi.

"Siktir."

"Bunu düşünüyordum," diye mırıldandı Kip, ağzı Scott'ın penisinin üzerindeyken. "Geçen sefer fırsatım olmadı."

"Lütfen," Scott'ın söyleyebildiği tek şey buydu.

Kip dilini başının üzerinde gezdirdi ve hemen altındaki hassas cilde bastırdı. Scott, yanlışlıkla Kip'in başını aşağı itmemek için kanepeye tutundu. Rahatlama ihtiyacı onu acıtıyordu.

Ama Kip, sanki dünyadaki tüm zaman onlara aitmiş gibi, yavaşça, rahatça onu emdi. Scott'ın tahminine göre, öyle de öyleydi. Kip'i elinden geldiğince izledi, bazen Scott'ın gözlerini devirecek bir şey yaptığında dikkatini kaybetti.

O çok güzeldi. Kip. Scott ona bunu söylemeye karar verdi.

"Sen muhteşemsin." Scott, ona saf hayranlık dolu bir bakışla baktı. "Ve bu konuda çok iyisin. Tanrım."

Kip ona sırıttı ve çabalarını ikiye katladı. Scott'ı neredeyse tamamen içine aldı, elini tabanına doladı ve parmak uçlarıyla Scott'ın testislerini okşadı.

Scott yanıyordu. Ölecekmiş gibi hissediyordu. Artık düşünemiyordu ve sadece müstehcen sözler söyleyebiliyordu.

"Oh, lanet olsun. Oh, Tanrım. Umarım daha sonra beni sikmek istersin. Tanrım, bunu düşünüyordum. Geçen gece çok iyiydi... Daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştı... Seninle yapmak istediğim o kadar çok şey var ki..."

Kip, penisinin etrafında inleyerek, kot pantolonunun üzerinden kendi ereksiyonuna bir elini bastırdı.

"Ben hallederim," diye söz verdi Scott. "Sen işini bitirir bitirmez, sikini nasıl istersen öyle alacağım... Oh... Siktir... Tamam... Ben...

Kip'e verebileceği tek uyarı buydu. Orgazmı o kadar sert ve hızlı geldi ki, biraz yukarı doğru itti ve Kip'in mükemmel ağzına boşalırken vücudunu sarsan zevk dalgalarının tadını çıkardı.

Her şey bittiğinde, Kip geri çekildi ve başını Scott'ın uyluğuna yasladı.

"Vay anasını," dedi Scott. "Buraya gel."

Kip ona gitti ve onu öptü, Scott da Kip kucağına oturduğunda kollarını ona doladı.

"Ne istiyorsun?" diye nefes nefese sordu Scott.

"Fark etmez. Her halükarda uzun sürmeyecek."

Scott, Kip'in kot pantolonunu açtı ve penisini dışarı çıkardı. Daha iyi bir şey bulamayan Scott, kendi eline tükürdü ve Kip'in penisini avuçlayarak, uçtan sızan ön sıvıyla karıştırdı.

Kip küfretti ve Scott'ın eline doğru itti. Scott ikisinin arasına baktı ve elinin Kip'in şişmiş, muhteşem penisi üzerinde hareket etmesini izledi.

"Boşaldığını görmek istiyorum. Üzerime boşalmanı istiyorum. Daha sonra belki bana nasıl hoşuna gittiğini gösterebilirsin, kendini okşamanı izleyebilirim. Siktir, bunu gerçekten çok isterim..."

Kip aniden keskin bir çığlık attı ve tam da istediği şeyi yaptı, Scott'ın karın kaslarına ve göğsüne uzun çizgiler halinde boşaldı ve Scott'ın eline kadar aktı.

Kip gözlerini açtığında, gözleri kapakları kapanmış, seksten sarhoş gibiydi ve yanakları kızarmıştı. Scott'ın gördüğü en seksi şeydi.

"Tanrım, takım kaptanı olmana şaşmamalı," dedi Kip yavaşça. "Sen harika bir motivasyon kaynağısın."

Scott güldü ve onu öptü. "Temizlenmeliyiz." "Mm," dedi Kip, kanepeye geri düşerek.

Scott ayağa kalktı ve ıslak bir bez almaya gitti. Heyecanı biraz azalmıştı, ama bu sadece *daha fazlasını* istemesine neden olmuştu.

Oturma odasına döndüğünde Kip hala sırt üstü uzanmış, kot pantolonu açık, penisi ıslak ve uyluğuna yaslanmış bir şekilde yumuşuyordu. Bir kolunu gözlerinin üzerine atmıştı.

Daha fazla. Çok daha fazla.

* *

Kip, bitkin, terli ve mutlu bir şekilde Scott'ın yanına sırt üstü uzandı. İkinci turdan sonra Scott'ın devasa yatağına biraz çapraz olarak uzanmışlardı. Dışarısı henüz kararmamıştı bile.

Scott başını Kip'in yönüne çevirdi. "Aç mısın? Ben açlıktan ölüyorum."

Kip güldü. "Evet. Kesinlikle. Ama önce duş almam lazım."

Scott hızlı ve atletik bir hareketle ayağa kalktı. Kip'e elini uzattı, Kip de gülümseyerek elini tuttu. Scott onu ayağa kaldırdıktan sonra öptü ve muhteşem banyoya götürdü.

En-suite banyo, Kip'in yatak odasından daha büyüktü. *Ailesinin* yatak odasından da daha büyüktü. Odanın ortasında devasa bir küvet vardı ve onun arkasında, açık uçlu koridor tarzı bir duşu gizleyen taş fayans duvar vardı. Koridorun tavanının ortasında, her iki ucunda spot ışıkları bulunan devasa, dikdörtgen bir yağmur duşu vardı. Duvarların tamamı sade, gri taş fayansla kaplıydı. Son derece seksi bir yerdi.

Scott, süslü düğmelerle duşu açtı ve tavandan su yağmaya başladı. Duşun altına girdi ve Kip'i kendine doğru çekti.

Kip, duşu, Scott Hunter ile duşta sevişmeyi sevdiği kadar seviyordu. Su, Scott'ın saçma sapan gövdesinden aşağı akarken kaslarını izliyordu. Kip, Scott'ın uyluğunun kıvrımından damlamak üzere olan bir damlayı ağzıyla yakalamak için eğildi, sonra dilini kullanarak damlanın izlediği yolu tersine takip etti.

"Kip. Tanrım." Scott, Kip karın kaslarının çizgilerini yalarken üzerinde titredi. Scott onu yukarı çekti ve duvara doğru itti, onu çılgınca öptü.

İnanılmazdı: Bütün öğleden sonra birbirlerini tatmin etmekten başka bir şey yapmamışlardı, ama yine de ellerini birbirlerinden çekemiyorlardı.

Sonunda Scott'ın harika kokan (ve şüphesiz pahalı) sabunu ve şampuanını kullanarak temizlenmeyi başardılar. Duştan çıktıklarında banyo buharla dolmuştu ve Kip *açlıktan* ölüyordu.

Kot pantolonunu ve tişörtünü giydi. Scott, Kip'in sevincine, telefonuyla yemek siparişi verirken beline sadece bir havlu sarmıştı. Scott'ın vücuduyla çok rahat olması Kip'i şaşırtmadı; hayatının büyük bir bölümünü, insanlarla dolu soyunma odalarında hiçbir şey giymeden ya da neredeyse hiçbir şey giymeden geçirmişti.

"Yakınlarda harika ravioli yapan bir yer var," dedi Scott. "Sana uyar mı?"

"Harika."

Scott sonunda giyinip Kip'in yanına kanepeye oturdu ve yemeğin gelmesini beklemeye başladı.

"Hey," dedi Kip, "o şık Equinox Galası'na gidecek misin?"

Scott ona merakla baktı. "Evet, katılacağımı onayladım. Neden sordun?"

"Oh, sadece... Ben de gidiyorum." "İş için mi?"

"Hayır! Hayır, ben... Arkadaşım davet etti."

"Oh!" dedi Scott. Sonra, "Oh tanrım, özür dilerim Kip. Varsayımda bulunmamalıydım..."

"Hayır, sorun değil. Yani, benim gibi birinin böyle bir galaya katılması tabii ki tuhaf olur. Misafir olarak demek istiyorum. Ama Elena, arkadaşım Elena, Equinox'ta çalışıyor ve benim onunla birlikte gitmemi istiyor."

"Maça getirdiğin kişi o mu?"

"Evet. O benim en iyi arkadaşım. Gerçekten harika bir insan." Scott başını salladı.

Garip bir sessizlik oldu. Kip, Scott'ın ne düşündüğünden emin olamıyordu, ama Scott'ın partneri olarak gitmeyi çok istiyordu. O şık balo salonunda, ikisi de şık giyinmiş, kameralar flaşlar patlarken dans ettiklerini hayal etti...

Hayal kayboldu.

"Her neyse," dedi Kip, "Orada olacağım."

Scott kaşlarını çatmış ve başka yere bakıyordu. Kip, onun söyleyeceğini bildiği ama duymaktan korktuğu sözleri söylemesini bekledi. *Bu çok eğlenceliydi, ama sakın yanlış bir fikre kapılma...*

Bunun yerine Scott ayağa kalktı ve "Bir şey içmek ister misin? Bira falan?" diye sordu.

"Tabii," dedi Kip, şaşkın ama soğukkanlı davranmaya çalışarak. "Evet, bira harika olur. Ne olursa olsun."

Scott başını salladı ve mutfağa gitti.

Oda tuhaf bir gerginlikle dolmuştu. Kip bundan hoşlanmamıştı. Üç hafta sonra ikisinin de katılacağı bir etkinliği gündeme getirerek ne düşünmüştü ki? Aptalca bir hareketti. Varsayımda bulunmamalıydı...

Scott geri döndü ve Kip'e soğuk bir şişe bira uzattı. "Bardak ister misin, yoksa..."

"Hayır, şişe yeterli." Kip zorla gülümsedi. Scott'ın kendi şişesiyle biraz uğraşmasını izledi, yüzü buruşmuştu.

"Ben, şey, galada hepinizin şık kıyafetler içindeki halinizi görmek için sabırsızlanıyorum." Scott, Kip'e sevimli bir şekilde gergin bir gülümseme attı.

Kip de ona gülümsedi, rahatlamış bir şekilde. "Öyle mi? Ben çok şık giyinirim."

"Bundan şüphem yok," dedi Scott, kanepede bir dizinin üzerine çöküp öne eğilerek onu öptü. Kip iç geçirdi ve karşılık verdi. Scott'ın onu sarmasını istiyordu. Her yerinde onun ağırlığını hissetmek istiyordu.

Geriye yaslanarak uzandı, sonra Scott'a umutla baktı.

"Buraya gel," dedi.

Scott, Kip'in elinden birasını aldı ve kendi birasının yanındaki cam sehpaya koydu. Devasa vücuduyla onu örtmek için dikkatlice, fazla dikkatlice eğildi.

"Ben ağırım." Scott, sanki Kip'in kendisini tamamen boğmak istemesini engelleyecekmiş gibi söyledi.

"Kırılmam." Kip, onu kendine yaklaştırmak için kolunu sırtına doladı.

Scott ağırlığını onun üzerine verdiğinde, Kip utanç verici olabilecek bir inilti çıkardı, ama çok mutlu olduğu için umursamadı. Scott boynunun hassas derisini ısırdı ve Kip'in penisi

Bu öğleden sonra dördüncü kez sertleşti. Kalçalarını hareket ettirerek Scott'ın uyluğuna bastırdı.

"Tanrım, Kip," diye Scott boğazına doğru inledi. Sonra telefonu çaldı.

"Yemek geldi," dedi Scott özür dilercesine gülümseyerek. "Hemen dönerim."

Lobiye indi ve Kip kanepede sersemlemiş bir halde kaldı.

Kip bu durumu çözdüğünü düşünmüştü: Scott'ın basına gitmeyecek ya da internette paylaşmayacak biriyle seks yapmaya ihtiyacı vardı. Her ne sebeple olursa olsun, Kip'e sırrını güvenebileceğini düşünüyor gibiydi. Birkaç kez gizlice buluşacaklardı, sonra Scott dev bir süperstar olmaya devam edecek ve Kip de üzücü hayatına geri dönecekti. Basit.

Ama *lanet olsun*, kaçınılmaz olarak o an geldiğinde bundan uzaklaşmak kolay olmayacaktı.

Kanepede ravioli yediler ve Scott, Pittsburgh ile Boston arasındaki maçı izlemek için televizyonu açtı. Scott Hunter ile hokey izlemek ilginçti. Bazen öne eğilip, dikkatini vererek düşünceli bir şekilde çiğnerdi. Sanki kafasında bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi. Kip, onun ekranda ne gördüğünü merak etti. Dünyadaki neredeyse hiç kimsenin görmediği ayrıntıları fark ediyordu.

"Bu hafta Boston'da oynuyorsun, değil mi?" diye sordu Kip.

"Evet. Perşembe günü," dedi Scott, gözleri hala televizyonda. "Salı günü Philly'de oynuyoruz."

"Cumartesi günü buraya dönüyor musunuz?"

"Evet. Montreal Cumartesi günü burada oynuyor." "Ben, şey, Cumartesi günü çalışmıyorum."

Bir süre sessizlik oldu, sonra Scott Kip'in söylediklerini anlamış gibi göründü. Dikkatini televizyondan başka yöne çevirdi.

"Oh."

"Evet, bu hafta salıdan cumaya kadar çalışıyorum."

"Tamam." Kaşlarını çattı.

"Yani... Maria'nın isteyip istemediğini bir sorabilirim..." "Hayır! Hayır, sorma. Aptalca, değil mi?"

Kip omuz silkti. "Senin için önemliyse, vardiyamı değiştirebilirim."

Scott başını salladı. "Hayır, bu..." Takeaway kutusunu sehpaya koydu, hokey maçını kapattı ve Kip'e döndü. "Muhtemelen konuşmalıyız."

Kip'in kalbi sıkıştı. İlk kez birlikte olduklarından beri mutsuz bir şekilde beklediği sözlere kendini hazırladı.

"Ben, şey..." Scott, alışılmadık bir şekilde kelimeleri ararken başladı. "Biliyorsun, ben..."

"Sorun değil. Yapmak zorunda değilsin..."

"Ben gizliyim," diye devam etti Scott. "Sanırım. Yani, bu doğru. O tarafımı saklamam gerekiyor. Eğer ortaya çıkarsa, ben..."

"Tamam," dedi Kip, gözlerini yere dikerek Scott'ın ne kadar üzgün olduğunu görmemesi için.

"Hiç kimseyle çıkmadım."

Kip şaşkınlıkla gözlerini kaldırdı.

"Erkeklerle birlikte oldum. Burada değil. New York'ta hiç kimseyle birlikte olmadım. Daha önce kimseyi evime getirmedim."

Kip'in midesi bulandı. "Hiç mi?" Scott ona

ciddi bir şekilde baktı. "Hayır."

"Oh."

"Dediğim gibi, hiç kimseyle çıkmadım," dedi Scott. "Hiç... İhtiyacım olmadığını düşündüm. Belki onsuz da yaşayabileceğimi düşündüm."

Kip, Scott'ın sözlerinde geçmiş zaman kipini fark etti. "Peki ya şimdi?"

Scott nefes verdi. "Bilmiyorum. Sanki... belki de henüz doğru kişiyle tanışmamışımdır, anlarsın ya?"

Vay canına.

"Sadece söylüyorum," dedi Scott, "Bence sorun smoothieler değil."

Kip hiçbir şey söylemedi. Scott'ın sonra ne söyleyeceğini duymak istiyordu.

"Seninle çıkmak istiyorum. Birbirimizi pek tanımıyoruz, ama..."

Duygular içinden kabardı, boğazına bir yumru oturdu. "Ben de," diye boğuk bir sesle söyledi.

Scott ona biraz hüzünlü bir gülümsemeyle baktı.

"Yani, tabii ki, evet. Ben varım," dedi Kip.

"Ben de *istiyorum*," diye açıkladı Scott, "ama nasıl yapabileceğimizi bilmiyorum."

"Bir yolunu buluruz," dedi Kip, hâlâ tamamen şaşkın bir halde. "Sır tutabilirim ve bunun... Bilirsin, sıradan bir şey olabilir. Ne zaman vaktin olursa."

"Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun, Kip."

Kip güldü, çünkü *cidden mi?* "Seninle yetinebilirim."

Scott gülümsedi ve onu öptü. Kip, tüm gücüyle karşılık verdi, çünkü bu inanılmaz rüya erkeğin kendisine *erkek arkadaşı* olmasını teklif ettiğinden oldukça emindi.

"Hiçbir şeyle yetinmek zorunda kalmayacaksın," dedi Scott kulağına fısıldayarak. "Benim sözüm varsa tabii."

* *

Yatak odasına zar zor ulaştılar. Scott, kapıdan girer girmez Kip'i duvara yapıştırdı. Gömleklerini çıkardılar, sonra Scott ona o kadar sertçe bastırdı ki Kip'in ayakları neredeyse yerden kesildi. Kip uzun boylu, iri yapılı bir adamdı, ama Scott onu küçük hissettiriyordu. Scott'ın onu sertçe ele almasını seviyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "Söyle bana."

"Yapma..." Kip nefes nefese kekeledi, "yer değiştirmeyi düşünmüyor musun?"

"Seni sikmemi mi istiyorsun?"

"Evet. Yapacak mısın?"

Scott düşük bir homurtu çıkardı ve onu tekrar öptü. "Tabii ki."

Kip rahatlamış bir şekilde küçük bir kahkaha attı. Scott'ı sikmeyi seviyordu, ama Scott'ın ona verebileceği en sert şekilde, o yatakta ya da bu duvara karşı sikilmeye ihtiyacı vardı.

Pantolonlarını çıkarmak için ayrıldılar, sonra Scott Kip'i yatağa çekti, sertçe değil, ama kuvvetli bir şekilde. Kip mutlu bir şekilde gitti, kendini yatağa itilmesine izin verdi, Scott hemen üstüne çıktı. Scott'ın göğsünün ağırlığı, tıpkı daha önce kanepede olduğu gibi, Kip'in üzerine bastırdı. Bu tam da onun arzuladığı şeydi.

Scott kalçalarını hareket ettirdi, böylece kocaman, sert penisi Kip'in penisine sürtündü.

"Lütfen," diye hırıltılı bir sesle söyledi Kip. "Onu istiyorum."

"Dön," diye emretti Scott, tıpkı saygı duyulan takım kaptanı gibi konuşuyordu. Bu, Kip'e bir sıcaklık dalgası gönderdi ve o da yeterince hızlı itaat edemedi. Kip yerleştiğinde, Scott omurgasını öpmeye başladı.

"Öylesin," diye mırıldandı Scott öpücükler arasında. "Kesinlikle. Muhteşemsin." Sözlerini, Kip'in sol kalçasını dişleriyle ısırarak, şakacı ama sahiplenici bir şekilde vurguladı. Kip inledi ve Scott'ın yastıklarından birini avuçladı. O kadar arzuyla doluydu ki, patlayacağını sandı.

Scott, Kip'in kıçını ısırmaya devam etti, uyluklarına kadar indi ve tekrar yukarı çıktı. Bu çok iyi hissettiriyordu, Kip'in her yeri beklentiyle titriyordu. Scott'ın ağzının ima ettiği şeyi gerçekten yapıp yapmayacağından emin değildi. Nispeten deneyimsiz olduğunu biliyordu ve belki de onun bunu yapmasını ummak çok fazla olurdu...

Ama sonra Scott güçlü elleriyle Kip'in kalçalarını ayırdı ve dilini Kip'in kıçına yavaşça gezdirdi.

"Siktir," diye inledi Kip. "Evet."

Scott, Kip'in deliğinin etrafındaki hassas eti yaladı, elleriyle kıçını kavrarken dilinin ucunu sıkı açıklığın üzerinde gezdirdi. Sıcak, ıslak dil hareketleriyle onu açmaya ikna etti, her biri Kip'in vücudunda lezzetli bir titreme yaratıyordu.

Tanrım, bu anı sonsuza kadar yaşayayım.

Kip yeterince gevşediğinde, Scott kayganlaştırıcıyı aldı ve parmağını kaygan ve güçlü bir şekilde içeri soktu. Elleri *kocaman*, parmakları ise çok uzun ve kalındı. Kip, Scott'ın vereceği kadarını istiyordu. Scott, elini Kip'in sırtının ortasına sıkıca koydu — belki de daha çok kendi dengesi için yapmıştı, ama Kip bunu çok sevdi. Scott bunu fark etmiş olmalıydı, çünkü biraz daha sert bastırdı ve ikinci parmağını da soktu.

parmak daha soktu. Kip, her iki yerde de artan baskıya nefesini tuttu. "Hoşuna gitti, ha?" diye homurdandı Scott.

"Evet," dedi Kip boğuk bir sesle. "Senin büyüklüğünü seviyorum. Güçlü, sik beni.

Seni içimde istiyorum, çok istiyorum. Her yerinde seni istiyorum."

Scott, çok erkeksi, sahiplenici bir homurtuyla yanıt verdi ve üçüncü parmağını da ekledi. Kip irkildi ve nefesini tuttu.

"İyi misin?" diye sordu Scott, parmaklarını sabitleyerek. "Çok mu fazla?"

"Hayır... hayır, sorun yok. İyi. Çok iyi..." Kip gevezelik etmeye devam edecekti. Bu kadar ileri gittiğinde ağzı her zaman kontrolünden çıkardı. "Hazırım," dedi. "Senin için çok hazırım, Scott. Lütfen. Sert olmasını seviyorum. Günlerce hissetmek istiyorum..."

Scott parmaklarını çıkardı ve Kip, prezervatif ambalajının yırtılmasının çılgın sesini duydu. Elinden geldiğince omzunun üzerinden bakmak için döndü ve Scott'ın elini kılıflı penisinin üzerinde gezdirip kayganlaştırıcı sürdüğünü gördü.

Kip, Scott'ın penisinin içine girmesinin ilk baskısını sabırsızlıkla bekledi. Çok uzun zamandır sikilmemişti ve tam da bu anı hayal etmekle dolu bir hafta geçirmişti. Uzun bir dakika hiçbir şey olmadıktan sonra, Kip omzunun üzerinden geriye baktı. Scott kalçalarını tutuyordu ve hizalanmıştı, ama hareket etmiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Kip.

"Evet," dedi Scott. Yüzü kızarmıştı. "Üzgünüm. Ben sadece... seni incitmek istemiyorum."

"Zedelemek istemiyorsun." Kip şakacı bir şekilde kıçını salladı. "Ama beni sikmeye başlamazsan, ölebilirim, o yüzden..."

Scott güldü, ama yine de kıpırdamadı. "Bunu daha önce sadece bir kez yaptım," itiraf etti.

Aman Tanrım.

Kip, Scott'ın deneyimsizliğini sürekli unutuyordu. Bu çok... inanılmaz geliyordu.

"Bana zarar vermeyeceksin," diye söz verdi Kip. "Eğer verirsen sana söylerim. Ama... sert olmasını seviyorum. Dayanabilirim."

Scott dudağını ısırdı ve kaşlarını çattı. Kip, onun düşünmeyi bırakmasını istedi.

"Güven bana," dedi Kip. Scott gözlerini ona dikti ve başını salladı.

Sonunda, Kip Scott'ın penisinin başının girişine dokunduğunu hissetti ve kendini geriye doğru itmemek için elinden gelen tek şey buydu. Scott yavaşça içeri girerken mümkün olduğunca sabırla bekledi.

"Tanrım, evet," diye nefes aldı Kip. "Bunu çok istedim."

Scott *büyüktü* ve Kip en iyi şekilde gerildi ve yandı. Tamamen içeri girdiğinde, elini Kip'in sırtının ortasına geri koydu ve üzerine ağırlığını verdi. Kip inledi.

Scott ilk birkaç hamlede dikkatli davrandı. Daha fazlasını isteyen Kip, ona cesaret verdi. "Çok iyi. Çok iyi, Scott. Bana nazik davranma. Sen mükemmelsin. Hadi."

Bu işe yaradı. Scott ciddi bir şekilde itmeye başladı, bir elini yatağa dayayarak kendini sabitlerken, diğer elini Kip'in omuz kemiğine sıkıca koydu. Kip cennetteydi.

"Çok güçlü," diye nefes nefese söyledi. "Durma.

Bayılıyorum." "İnanılmazsın. Siktir."

Kip, Scott'ı her yerinde hissediyordu — sağlam uylukları Kip'in bacaklarına bastırıyor, eli ise Scott onu yatağa vururken hala sırtında sıkıca duruyordu. Kip, Scott'ın ne kadar tatlı ve utangaç olabileceğini seviyordu, ama şu anda Scott, bir yıldız atlet gibi Kip'i sikiyordu. Her itişte, Kip'in tüm vücudu sarsılıyordu ve penisi, normalde yeterli olmayacak şekilde yatağa sürtünüyordu, ama bu sefer...

İşe yarayacak. Tanrım, ben bile önce boşalabilirim.

"Gelme," dedi Scott, sanki onun aklını okumuş gibi. "Ben görmek istiyorum.

Gelme."

Kip, Scott'ın otoriter ses tonunu severek inledi ve itaat etmek için elinden geleni yaptı. Sürtünmeyi azaltmak için kalçalarını yataktan kaldırdı, ama Scott'ın içine girme şekliyle sürtünmeye bile ihtiyacı yoktu. Her şey inanılmazdı.

"Bilmiyorum..." Kip boğuk bir sesle, "Bu emre uyup uymayacağımı bilmiyorum, Hunter."

Scott *hırladı* ve uyarı yapmadan çekildi ve Kip'i ters çevirdi. Kip'in ayak bileklerini omuzlarına kaldırdı ve daha önce olduğundan daha sert ve daha hızlı bir şekilde tekrar içeri girdi.

"Lanet olsun!" diye bağırdı Kip. "*Lanet olsun*!" "*Şimdi* boşalabilirsin."

Kip yaptı. Artık penisine bir yatak bile değmiyordu. Scott ona öyle söylediği için ve her şeyin bu kadar mükemmel ve ateşli olduğu için dokunulmadan boşalıyordu. Boşalması karnına ve göğsüne sıçradığında hayretle izledi.

"Aman Tanrım. Siktir, Kip." Scott birkaç kez daha içine girdi, sonra içine boşalırken öne doğru eğildi.

Son titremeler dinince, Scott nazikçe çekildi ve Kip'in yanındaki yatağa düştü. Yüzü kızarmış ve gülümsüyordu. "Bu..."

diye başladı, sonra sadece başını salladı ve daha geniş gülümsedi. "Evet," diye nefes nefese konuştu Kip. "Gerçek dışı."

Aklına gelen tek kelime buydu. Seksin ne kadar iyi olabileceğini bildiğini sanıyordu, ama ne kadar yanıldığını öğrenince çok heyecanlandı.

"Hemen dönerim," dedi Scott, yanağına hızlıca bir öpücük kondurarak. "Kıpırdama."

"Hayatta olmaz."

Scott yataktan kalkıp banyoya gitti, Kip ise tavana bakarak gülümsedi ve az önce olanların her ayrıntısını hafızasına kazımaya çalıştı. Scott'ın çekingenliğini bu kadar çabuk kaybetmesini çok sevmişti; etkileyici gücü ve dayanıklılığını kullanarak Kip'i bayılana kadar siktiğinde hiçbir şeyi saklamamıştı.

Bu adam artık benim erkek arkadaşım.

Scott nemli bir bezle geri döndü ve Kip'in karnını nazikçe temizledi. Kip'in cildinde kayan sıcak kumaş harika bir his veriyordu. Mutlu bir şekilde iç geçirdi ve Scott'a uzandı. "Buraya gel."

Scott gülümsedi ve onu öptü. "Bu inanılmazdı," dedi. "*Sen* inanılmazsın."

"O sefer işin çoğunu senin yaptığından eminim."

"Bu iş değil," dedi Scott, Kip'in burnunu, yanağını ve ağzının köşesini öperek. "Hiç de iş değil."

Kip onu sırt üstü yatırdı ve üstüne çıktı, o anda hissettiği tüm şefkatle onu öptü.

Ayrıldılar ve Scott ona baktı. Parmaklarını Kip'in saçlarında gezdirdi ve yüzünü inceledi, açıkça bir şey söylemek istiyordu.

"Ne?" diye sordu Kip.

"Sana smokin alabilir miyim?" "Sen..."

"Henüz bir tane yok, değil mi? Kiralamayı mı düşünüyordun? Equinox Galası için mi?"

"Evet. Yani, hayır, benim yok. Ama sen..."

"Yarın Hugo Boss mağazasını arayacağım," dedi Scott. "Onlar için reklam yapıyorum."

"Evet, biliyorum."

"Onları arayacağım. Seni bekleyeceklerini söyle. Onlara senin bir arkadaşın olduğunu söyle. Masrafları benim hesabımdan çekecekler." Scott bu sözleri Kip'e değil, daha çok kendine söylüyormuş gibi söyledi.

"Biraz... cömertçe. Öyle değil mi?"

Scott, parmaklarının arkasını Kip'in yüzünde gezdirdi. "Aslında tamamen bencilce. Senin muhteşem vücuduna göre dikilmiş bir smokin içinde seni görmek istiyorum. O gece seninle dans edemeyebilirim, ama dans etmek istediğimi bileceksin."

Kip nefes nefese kaldı. Scott onu tekrar öptü ve fısıldadı, "Sana aldığım takımı giymeni istiyorum. Ve sonra, yalnız kaldığımızda, onu senden çıkarmak istiyorum."

Kip nefesini tuttu.

"Hayır," dedi, büyük bir çaba sarf ederek. Scott geri

çekildi. "Hayır mı?"

"Bu çok fazla. Ayrıca... garip görünmez mi? Mağazadan, rastgele bir adamın smokinini senin hesabına yazmasını istersen?"

"Ben..."

"Yani, pek ihtiyatlı bir hareket değil, değil mi?"

Scott bunu düşündü. "Sence onlar bilir mi?"

Kip keyifle gerindi ve sırıttı. "Oh evet. Ben çok yakışıklıyım."

Scott burnunu çektirdi. "Öylesin." Onu tekrar öptü. "Benimkilerden birini giysen ne olur?"

"Neden? Kaç tane var sende?"

"Yeterinden fazla. Birini alıp terziye götürebilirsin." Kip

kaşlarını çattı. "Ama o zaman bir daha giyemezsin."

"İhtiyacım yok. Çok fazla var."

Çok fazla smokin çok çok bir sorun Kip hiç hiç birinin yaşadığını görmemişti. En azından kendi sosyal çevresinde.

"Peki," dedi, abartılı bir yorgunlukla. "Sana smokinlerinden birini vereceğim. Ama sadece yardımsever olduğum için."

"Klasik siyah mı?" diye sordu Scott, başparmağıyla Kip'in çene hattını okşayarak. "Yoksa gece mavisi mi?"

"Seçim senin, Hunter."

Scott başka yere baktı ve biraz kızardı. "Bana öyle dediğinde çok seksi oluyor," dedi, "ama bunu buz pistinde duyduğumda gerçekten kafam karışacak."

Kip güldü. "Belki de maçlar sırasında beni düşünmeni istiyorum."

Scott inledi. "Hiç sporcu külotu giyerken sertleştiğin oldu mu? Hiç hoş değil."

"*Senin başına* gelmiş gibi görünüyor."

Scott dudaklarını birbirine bastırdı.

"Tamam," diye iç geçirdi Kip, "Scott olsun o zaman."

Scott eğildi. "Zaten seni çok düşüneceğim gibi bir his var içimde."

Kip'e bakıp saçlarını okşarken çok *mutlu* görünüyordu. Kip de aynı şekilde göründüğünü biliyordu. Sadece birkaç gün olmuştu. Bu şey çok yoğundu ve Kip'in en çılgın hayallerinin çok ötesindeydi.

"Beni düşünecek misin?" diye sordu Scott utangaç bir şekilde.

Kip gülümsedi. "Başka bir şey düşünebileceğimi sanmıyorum, *Hunter*."

Sekizinci Bölüm

"Üç dokuzlu," dedi Greg Huff, kartlarını masaya yayarak. "Senin neyin var, Hunter?"

"Hiçbir şey," dedi Scott, işe yaramaz kartlarını masaya atarak. "Biliyordum," dedi Huff. "Sen berbat bir yalancısın, Scotty."

Küçük yirmi dolarlık yığını neşeyle kendine doğru süpürdü. Carter güldü ve Scott'a yeni bir şişe bira uzattı. Scott minnetle aldı.

"Sıra sende, Bennett," dedi Carter.

Dördü, Huff'un Philadelphia'daki otel odasında toplanmıştı. Huff, genç oda arkadaşını birkaç saatliğine odadan kovmuştu, böylece dördü "eski dostlar" poker oyununu keyifle oynayabilecekti.

"Ee, Carter," dedi Huff, "*Gloria Grey* ile nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor. Bu hafta sonu New York'a geliyor. Cumartesi günü maça gelecek... ve o gece benim dairemde kalacak, pazar günü de bütün gün benimle olacak."

"Tebrikler dostum," dedi Eric Bennett, "bu harika."

"Şanslı herif." Huff sırıttı. "Peki ya sen, Hunter? Biriyle görüşüyor musun?"

"Neden size söyleyeyim ki pislikler?" Scott konuyu saptırdı.

"Hadi ama," dedi Bennett. "Biz yaşlı ve evliyiz. Bize bir şeyler anlat."

"Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm çocuklar."

"Scott kendini evlilik için saklıyor," dedi Carter, elini Scott'ın omzuna koyarak. "Ve evliliği de öldükten sonraya saklıyor."

Diğerleri güldü.

"Sadece meşgulüm," diye itiraz etti Scott. "Bunu biliyorsunuz."

"Evet, ama bizim zamanımız bol," dedi Huff. "Hadi ama. Gerçekten kimse yok mu? Bütün o yakışıklılık boşa mı gidecek?"

"Başka bir şey konuşabilir miyiz?"

"O senin kız kardeşinle çıkıyor, Huff," diye şaka yaptı Bennett.

"Benim sadece bir erkek kardeşim olduğunu biliyorsun," dedi Huff, "ve Howie onun tipi olduğunu sanmıyorum."

Herkes güldü. Scott da güldü, ama zoraki bir gülümsemeydi. Huff'ın söylediği şey yanlış değildi. Scott kardeşi ile tanışmıştı ve hayır, kardeşi Scott'ın tipi değildi. Ama arkadaşlarının gülmesinin sebebi bu değildi. Scott'ın Howie ile çıkması değil, Scott'ın *herhangi* bir erkekle çıkmasıydı.

"Hepinizin canı cehenneme," dedi Scott. Ciddi bir tonla değil. O bu adamları gerçekten seviyordu. Onlar sadece... erkeklerdi.

Poker oynamaya geri döndüler ve Scott'ın aşk hayatı bir daha konuşulmadı.

Scott takım arkadaşlarını kıskanıyordu. Kendisinin... farklılığının yükünü taşımamanın nasıl bir şey olacağını sadece hayal edebiliyordu. İnsanların hokey oyuncularından beklediği gibi olabilmeyi diledi. Ama kendisiyle kart oynayan üç adamı düşündü — hepsi NHL yıldızlarıydı — ve hiçbiri bu kalıba tam olarak uymuyordu. En bariz örnek, koyu tenli Carter'dı. Scott, onun hayatı boyunca oyuncular ve taraftarlardan ırkçı yorumlarla uğraştığını biliyordu. Huff kısaydı. Boyu 1,73 metre olarak kayıtlıydı, ama Scott bazen onun paten giyerken ölçülmüş olabileceğini merak ediyordu. Bennett ise süperstar bir kaleciden çok anaokulu öğretmeni gibi görünüyordu. Asla içki içmez, partilere gitmezdi ve İngilizce diploması vardı.

Belki de hokey oyuncusu olmanın "normal" bir yolu yoktu. Ancak bu, buz pistinde en çok kullanılan hakaretlerin homofobik küfürler olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Hokey dünyasında eşcinsel olmak, en iyi ihtimalle şaka, en kötü ihtimalle ise iğrenç bir şey olarak görülüyordu.

Scott dikkatli olduğu sürece — ve öyleydi — kimse onun farklı olduğunu bilmek zorunda kalmazdı.

Scott saat on birden önce odasına döndü. Ertesi gün maçları olduğunda akşamlar erken biterdi. Oda arkadaşı yatakta kitap okuyordu.

Scott kendi yatağına uzandı ve telefonunu çıkardı. Kip'e bir mesaj gönderdi:

Seni özledim.

Cevap hemen geldi.

Kip: Şimdiden mi? ;)

Scott gülümsedi ve kızardı. Kip ile Scott'ın Scott'ın dairesinde birlikte uyandıkları gün gerçekten sadece o sabah mıydı? Scott, Philadelphia'ya giden uçağa binmeden önce antrenmanını yaparken, günün geri kalanı mutlu bir bulanıklık içinde geçmişti.

Scott: Şimdiden.

Bir sonraki cevap biraz daha geç geldi.

Kip: Ben de.

Scott, sırtını oda arkadaşına dönerek yuvarlandı. Gillis adındaki çaylak çocuğun, kaptanının aptalca gülümsemesinin nedenini sormaya cesaret edemeyeceğini biliyordu, ama yine de...
Scott cevap yazdı. Cuma gününü düşünüyordum.

Kip: Cuma mı?

Scott: Sevgililer Günü. Kip:

Oh!

Scott: O gece gelir misin? Sana akşam yemeği pişirmek istiyorum.

Kip: Programıma bakayım.

Scott: Oh. Tamam.

Kip: Boşum. Şaka yapıyordum.

Scott gözlerini devirdi. Kendini aptal gibi hissetti.

Scott: Seni arayabilir

miyim? Kip: Evet.

Scott doğruldu ve oda arkadaşına, "Bir telefon görüşmesi yapacağım. Birazdan dönerim" dedi.

Odanın dışına çıktı ve asansörle lobide indi. Boş olan küçük iş merkezi odasına girdi ve Kip'i aradı. Masa sandalyelerinden birine oturdu ve Kip'in cevap vermesini beklerken bir yandan diğer yana dönüp durdu.

"Merhaba," dedi Kip, iki kez

çaldıktan sonra. "Selam."

"Yatakta olman gerekmiyor mu?" diye alay etti. "Yarın büyük maç var."

"Yakında yatacağım. Sadece... sesini duymak istedim." Scott bunun ne kadar yapmacık olduğunu fark etti. Bu konuda pek iyi değildi.

"Seni özledim."

Scott telefonuna gülümsedi. "Ben de seni özledim. Terzi buldun mu? Masrafları ben karşılayabilirim ama reddedeceğini hissediyorum."

"Haklısın. Reddederim," dedi Kip. "Elena'ya iyi bir terzi tanıyıp tanımadığını soracaktım, ama sonra düşündüm ki..."

"Oh."

"Evet. Ben istemiyorum... Yani, o biraz..." "O

biliyor mu?"

"Hayır! Hayır, bilmiyor. Yani, ona bizden bahsetmedim. Ben sadece... O anlayacaktır, anlarsın ya? O akıllıdır. Ve... seni sevdiğimi biliyor. Ama evet. Bir şekilde bedava bir Hugo Boss smokin aldığımı öğrenirse, sorular soracaktır."

Scott kaşlarını çattı. "Haklısın."

"Belki... belki bir smokin kiralamalıyım. Sadece... güvenli olması için."

"Hayır, bu... Hayır. Sen..." Scott iç geçirdi ve pişman olmayacağını umdu. "Ona söylemelisin. Eğer istersen. En iyi arkadaşın olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Ona söyle. Seninle en iyi arkadaşın arasına girmek istemiyorum."

"Teşekkürler." Kip rahatlamış gibiydi. "Ona gerçekten söylemek istiyorum. Ve o sır saklamayı herkesten daha iyi bilir. O en iyisidir. Onu seversin."

"Onunla tanışmak isterim."

"Galada ona bir dans ayır."

"Anlaştık. Ama ben berbat bir dansçıyım."

"O harika bir dansçıdır. Seni iyi gösterecektir. Söz veriyorum."

"Tamam," dedi Scott dalgın bir şekilde. Kip'in sesi sanki bir yük kalkmış gibi
kaldırılmış gibi konuşuyordu, ama Scott sanki bu yük doğrudan üzerine konmuş gibi hissediyordu. Başparmağını ısırdı.

"Peki, Sevgililer günü ha?" Kip neşeyle neşeyle, konuyu konuyu değiştirdi.

"Hm?"

"Benim için yemek yapmak ister misin?"

"Tabii... evet." Scott başını salladı. *Aklını oyuna ver, Hunter.* "Evet," dedi, daha ikna edici bir şekilde, "yemek yaparım."

"Yemek yaptığını bilmiyordum."

"Yemek yapabilirim," dedi Scott. "Anahtar çocuktum. Annem markette geç saatlere kadar çalıştığında, annem ve kendim için birçok yemek yaptım. Ve sonra... annem hastalandığında."

"Üzgünüm," dedi Kip. Gerçekten utanmış görünüyordu. "Tahmin etmeliydim."

"Hayır! Seni üzmek için söylemedim. Sadece... sana kendim hakkında şeyler anlatmayı seviyorum."

"Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum," dedi Kip sessizce.

Scott'ın kalbi patlayacak gibi oldu. Kip'in sözleri onu o kadar etkilemişti ki, Kip "Tanrım. Bu biraz ağır oldu. Üzgünüm" diyene kadar cevap vermediğini fark etmedi.

"Hiç de değil," dedi Scott. "Bana her şeyi sorabilirsin."

"Her şeyi mi? Peki... bana ne pişireceksin?" Kip'in sesi yine rahat ve şakacıydı.

"Söylemeyeceğim. Sürpriz." Scott sırıttı. "Oh, lanet olsun. Tabii... Herhangi bir alerjin var mı?"

"Hayır."

"Tamam. O zaman sürpriz olsun."

Scott, önündeki masanın üzerinde duran bir kalemi aldı ve dalgın dalgın otel not defterine karalamalar yapmaya başladı. "Günün nasıl geçti?"

"İyiydi. Çok heyecanlı değildi. Tabii, sen hariç."

"Bana olan her şeyi anlat. Sadece sesini duymak istiyorum."

Kip, o sabah Scott'ın evinden dönerken dinlediği podcast'ten ve bebek taşıyıcısında bir iguana ile gördüğü kadından bahsetti.

Scott dinlerken not defterine küçük daireler çizdi.

"Evet," dedi Kip, Scott'ın çizgileri sayfanın kenarına ulaştığında. "Hepsi bu kadar. Çok heyecanlı bir gün değildi."

Kip esnedi, bu da Scott'a saatin kaç olduğunu fark ettirdi. "Tanrım, seni uyanık tutuyorum. Yarın erken saatte işe gitmen gerekiyor, değil mi?"

"Evet. Evet, yatmam lazım." "Tamam.

Ben de."

"Ama Scott? Aradığına sevindim."

Scott telefona gülümsedi. "Ben de yaptığım için

mutluyum." "Yarın akşam maçı izleyeceğim."

"Senin için bir gol atacağım."

"Siktir git."

"Atacağım! İlk gol senin olacak. Unutma."

"Tamam. Bu bizim sırrımız olacak."

"Evet," dedi Scott sessizce.

Veda ettikten ve Scott karaladığı not defterini cebine koyduktan sonra, iş odasından çıktı ve lobiden geri yürüdü. Frank Zullo ile karşılaştı. Kolunda genç bir kadın vardı ve ikisi de oldukça sarhoş görünüyordu.

"İyi akşamlar, Hunter," dedi Zullo, sesinde alaycı bir tonla.

"Zullo." Scott başını salladı. "Yeni mi

geldin?" "Tabii. Sadece, ah, yatmaya

gidiyorum, bilirsin?"

"Eminim bir oda arkadaşın vardır," dedi Scott, genç kadına bakarak.

"Hey! Kahretsin! Sen o büyük süperstar adamsın!" diye mırıldandı.

"Hadi gel, tatlım," dedi Zullo, Scott'a sert bir bakış atarak kadını yanından geçirdi.

"Yarın sabah saat dokuzda video toplantısı var," diye Scott arkasından seslendi.

Zullo onu görmezden geldi ve asansöre bindi.

Scott iç geçirdi. Bu, Zullo'nun oda arkadaşı için baş belası olacaktı. Takımın, seyahatlerde yaşlı oyuncuları gençlerle aynı otel odasına yerleştirme politikası vardı. Scott, kaptan olarak genellikle çaylaklar ve takıma yeni katılanlarla aynı odada kalırdı. Bu bir sistemdi.

Bu genellikle iyi sonuç veriyordu ve genç oyuncuların çoğunu beladan uzak tutuyordu. Ancak bazen sorunları yaşlı oyuncular yaratıyordu.

Scott, bir sonraki asansörle takımın katına çıktı. Zullo'nun hangi odada olduğunu bilmiyordu, bu yüzden bir kapının açıldığını duyana kadar koridorda biraz yürüdü. Tabii ki, Zullo'nun genç oda arkadaşı, Brisebois adında bir Fransız-Kanadalı çocuk koridora çıktı. Uyuyormuş gibi görünüyordu.

Scott kapıyı çalıp Zullo ile konuşmaya çalışırsa, bu kavgaya dönüşecek ve kattaki herkesi uyandıracaktı. Yarın onunla konuşacaktı.

"Hey, Breezy," dedi uykulu genç defans oyuncusuna. "Benim odama gel. Sana bir yatak göndereceğim."

* *

Kip, şehir merkezindeki küçük bir Meksika restoranında Elena'nın karşısına oturdu.

"Ee... iyi görünüyor mu?" diye sordu.

"Sorun değil. Bazı notlar aldım. Seninle buluşmaya gitmeden önce sana e-posta ile gönderdim."

Kip telefonunu çıkardı.

"Onları sonra okuyabilirsin, aptal," dedi kadın. "Kapak mektubu çok iyiydi. Özgeçmişin de gayet iyi. Sadece birkaç not var."

"Tamam."

"Peki, bana vereceğin haber ne?"

Kip sırıttı, sonra başını eğerek gülümsemesini

sakladı. "Aman Tanrım. Aşık olmuşsun," dedi kız.

"Hayır!" Kip hemen cevap verdi. "*Aşık* değilim. Sadece... Biriyle görüşüyorum."

"Öyle mi? *Görüşüyorsun?* Sadece *yatmıyorsun,* değil mi?"

"Şey... çoğunlukla yatıyorum. Ama artık bundan daha fazlası oluyor. Sanırım. Umarım."

"Tamam."

"Şey, bilirsin... Scott." "Scott.

Yani..."

Kip'in gözleri etrafta dolaştı ve eğildi. "Evet. Tam olarak düşündüğün kişi. Ve biliyorum, bu oldukça inanılmaz, ama... evet. Birlikte oluyoruz. Ve o benim..."

Sözünü yarım bıraktı. Aniden utanmaya başladı. Scott *orada* olmadığı için, tüm bu olay bir ateşli rüya gibi geliyordu.

"Seninle ciddi bir ilişki kurmak mı istiyor?" diye tahmin etti Elena.

Kip gözlerini devirdi. "Tabii. Ya da *çıkmak* gibi. Yani... erkek arkadaş olmak gibi. Ya da her neyse."

"Gizli erkek arkadaşlar mı?"

"Şimdilik," dedi Kip, elinden geldiğince ciddi bir tavırla. Elena gülümsedi. "Vay canına!"

Kip de gülümsedi. "Evet."

"Tanrım, bu çok tatlı. Seni hiç böyle görmemiştim, Kip."

"Nasıl yani? Ben hiçbir şey değilim!"

"Tamam."

"Ben sadece... mutluyum, hepsi bu. O gerçekten..."

"Biliyor musun?" dedi Elena. "*Bu*, bira eşliğinde öğle yemeğine dönüştü. Bana her şeyi anlat."

* *

"Bu fauldu!" Eric Bennett bağırdı. "Üzerime *çıktı*! Hadi ama hakem!"

"Gördüm," dedi hakem. "Değildi. Sakin ol lan."

Scott, Bennett'ın göğsüne elini koyarak hakemle arasına girmesini engelledi.

"Ciddi olamazsın!" Bennett, Scott'ın omzunun üzerinden bağırdı.

"Ciddiyim ve geri çekilmezsen sana kötü davranış cezası vereceğim, Bennett."

"Devam edelim, Bennett," dedi Scott. "Hadi, şu anda cezaya ihtiyacımız yok."

Bennett, maskesinin arkasından Scott'a öfkeyle baktı.

"Lütfen," dedi Scott. "Geri dönüp bu maçı kazanarak intikamımızı alacağız, tamam mı?"

Bennett öfkelendi, ama kendi kalesine geri kaydı. Scott, onun sopasıyla kale direklerine sağ, sol ve sonra tekrar sağa vurmasını izledi.

Bu, kendini toparlamasına ve odaklanmasına yardımcı olan bir batıl inançtı.

Scott hakeme döndü. "Kayıtlara geçsin, bu bir müdahaleydi."

"Bana başlama, Hunter."

Scott, Murdock koçuna neler olduğunu anlatmak için diğer takım arkadaşlarıyla birlikte yedek kulübesine geri döndü. "Bennett kızgın," dedi.

"Bennett'in kızgın olduğunu *görebiliyorum*. *Maçı izliyorum*."

Harv Murdock da bir zamanlar NHL'de harika bir merkez oyuncusuydu. Olağanüstü bir golcü ve NHL'de hiç siyahi oyuncu bulunmadığı bir dönemde siyahi oyuncuların öncüsü olan Murdock'un kariyeri dizinden geçirdiği bir sakatlık nedeniyle yarıda kesilmişti. Yıllar sonra yardımcı antrenör olarak sahalara geri dönen Murdock, on yıl boyunca Admirals'ın baş antrenörlüğünü yapmıştı.

"Başka kim kızgın biliyor musun?" diye devam etti Murdock. "Ben. Kızgınım çünkü savunmamız bu gece izin almaya karar verdi." Her cümlede sesi yükseliyordu. "*Kızgınım* çünkü bu periyotta üç pas verdik. İki gol gerideyiz ve bu gollerden biri *eksik kadroyla* atıldı*,* bu yüzden *kızgınım.* Bennett'ın birinin ona çarpmasına kızması umurumda değil. Hadi beyler, hokey oynamaya başlayalım."

"İyi fikir, koç!" dedi Carter neşeyle. O ve Scott birlikte yüzleşme dairesine doğru kaymaya başladılar.

"Savunmamız hakkında yalan söylemiyor," dedi Scott. "Bu gece bu takımda bir şeyler ters gidiyor. Sanki daha önce hiç birlikte oynamamışız gibi."

"Evet, şey. Neyin yanlış olduğu bir sır değil bence," dedi Carter.

Scott yüzünü buruşturdu. O sabahki takım video toplantısında işler biraz kontrolden çıkmıştı. Scott, Zullo'yu kenara çekip, özellikle maç günlerinden önce, gece geç saatlerde oda arkadaşlarını odadan kovmayı bırakmasını önermeye çalışmıştı. Tartışma o kadar kızışmıştı ki, Zullo Scott'a oda arkadaşı Brisebois'in "zaten lanet bir homo" olduğunu ve "kalıp bir şeyler öğrenebileceğini" söylemişti. Bu, Scott'ı Zullo'yu itecek kadar kızdırmıştı ve şey...

"Frank bu gece pek takım oyuncusu gibi davranmıyor,"

dedi Carter. "Ne zaman öyle davranmış ki?"

"Sadece iki sayı gerideyiz, Scott," dedi Carter. "Hiç sorun değil. Bu durumu tersine çevirelim."

"Evet..."

* *

Kip, maçı ailesiyle birlikte izledi.

"Bu gece pek iyi görünmüyor," dedi babası.

"Hayır," diye onayladı Kip. Bu kesinlikle yetersiz bir ifadeydi. Üçüncü periyotta Philadelphia, Admirals'ı 6-2 yenmişti.

Ama Scott bu gollerin birini atmıştı ve Kip, bu golün kendisi için olduğunu düşünerek gülümsemişti.

"Eh," dedi annesi, "her zaman bir sonraki maç vardır."

"Evet," dedi Kip. Yayın, Scott'ın yüzünün birçok yakın plan görüntüsünü gösteriyordu. Çenesi sıkıydı ve gözleri sert bakıyordu. Bir Philadelphia oyuncusu yanından geçip bir şey söylediğinde, Scott ona çoğu erkeği taşa çevirecek bir bakış attı.

"Smoothie yoksunluğu olmalı, değil mi?" diye şaka yaptı babası. "Öyle olmalı."

Maç bitti ve Kip, Scott ve takımının arenadan çıkıp soyunma odasına dönmesini izledi. Scott, kameranın görüş alanından kaybolmadan hemen önce sopasının bıçağını duvara sertçe vurdu. Kip yüzünü buruşturdu. Onu hiç bu kadar kızgın görmemişti.

"Her maçı kazanamazsın," dedi annesi, televizyonu kapatarak.

"Sanırım öyle." Kip ayağa kalktı ve gerindi. Uzun bir gün olmuştu. " Yatmalıyım. Yarın iş var."

"İyi geceler, tatlım," dedi annesi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Kip, Scott'tan bu gece haber almayacağını biliyordu. Ona bir mesaj gönderip, belki onu neşelendirmeye çalışmayı düşündü. Ancak aklına gelen tek şey, işe yaramayan basmakalıp sözlerdi. Üstelik, Scott'ın şu anda nasıl hissettiğini gerçekten anlayamıyordu. Hokey, Scott'ın tüm hayatıydı. Maçları kazanmak onun işi idi ve Kip, Scott'ı henüz çok iyi tanımıyor olabilirdi, ancak Scott'ın muhtemelen takımın her başarısızlığını kişisel olarak algıladığını biliyordu.

Yorgun ama uyuyamayan Kip, yatakta uzanmış odanın karanlığına bakarak dışarıda esen acı Şubat rüzgârını dinliyordu. Bir an için telefonunu eline aldı, karanlıkta ona baktı

sonra tekrar komodinin üzerine koydu. Sonunda zihni sakinleşti ve uykuya dalabildi.

Ertesi sabah saat beşte telefonundaki alarmla uyandığında, Scott'tan saat 1:30'da gönderilmiş bir mesaj gördü:

Şu anda seni görmek için her şeyi verirdim.

* *

Kip'in Çarşamba günü iş yerinde aklında birçok şey vardı.

Sonunda başvurduğu müzedeki iş vardı. İşten sonra Scott'ın ona verdiği smokini terziye götüreceği gerçeği vardı. Kip'in ay sonunda Equinox Gala'da giyeceği smokin. Gerçeküstüydü.

Bir de dün gece Scott'ın mesajı vardı. Ve cuma günü için Sevgililer Günü planları.

Oh. Ve Kip'in Scott Hunter ile gizlice çıktığı gerçeği.

Kip, o sabah Scott'ın mesajını gördüğünde hayatında hiç bu kadar gülmemişti. Bu onu tamamen sarsmıştı ve o zamandan beri atmosferde süzülüp duruyordu.

Scott'ın mesajına yanıt olarak, saatler önce gönderilmiş olmasına rağmen, Kip hızlıca bir selfie çekmişti. Kendini hazırlamamıştı bile; hala yataktaydı, saçları dağınık ve yüzü uykulu. Scott'ın, mesajla uyandığını ve onu gördüğünde ne kadar mutlu olduğunu bilmesini istemişti.

(Fotoğrafın da biraz seksi olduğunu itiraf etmek zorundaydı.)

Scott saat sekizi biraz geçe cevap vermişti, Kip bunu işyerinin arka odasındayken görmüştü.

Scott: Vay canına.

Ve sonra, Teşekkürler. Daha önce senin bir fotoğrafına sahip olmadığımı inanamıyorum.

Kip cevap yazmıştı, Daha iyisini yapabilirim.

Scott: Hayır. Mükemmel.

Sonra, "Ama denemekten çekinme. :)"

Kip gülerek şöyle yazmıştı: Senin fotoğrafın yok, biliyorsun...

Bir dakika boyunca cevap gelmedi, sonra Scott'tan bir fotoğraf aldı. Scott'ın yaptığı bir Gatorade reklamının resmiydi.

Kip: Siktir git.

Scott, konuşmayı göz kırpan bir emoji ile bitirmiş ve Kip isteksizce işe gitmek için hazırlanmıştı.

Kip, vardiyası boyunca tamamen dalgın bir haldeydi ve tabii ki Maria bunu fark etti.

"Bugün *seni* ne rahatsız ediyor?" diye sordu sabahın yoğun saatleri bittiğinde. "Yani, açıkça aşık olduğun Scott Hunter dışında."

"Hayır, değilim!" Tam olarak yalan sayılmazdı. Belki. "Tabii," dedi Maria.

"Sadece..." Kip, daha büyük sırrı gizlemek için başka bir sırrı açığa vurmaya karar verdi. "Başka bir işe başvurdum. New York Şehir Müzesi'ne."

"Vay canına!"

"Evet, şey. Bu işi almamın imkanı yok. Ama... Bilmiyorum." Kız, Kip'in koluna yumruk attı. "Kip! Şu haline bak, kendini geliştiriyorsun!"

"Yani, gerçekten harika olurdu. *Eğer* olursa."

"Bu çok heyecan verici!"

"Belki, evet. Kimseye söyleme, tamam mı?"

"Tek kelime bile etmem," diye söz verdi. "Bu göz alıcı işi bırakmak istediğinden emin misin?"

"Önlük kalırsa sorun yok."

Çıkış saatinde Maria, Kip ile birlikte metro istasyonuna yürüdü. Üç ev arkadaşıyla paylaştığı East Village'daki dairesine dönüyordu. Kip, Elena ile buluşacağını ve Elena'nın Equinox Gala için smokinini giymesine yardım edeceğini söyledi. Birçok detayı atladı.

"Equinox Gala'ya gideceğine inanamıyorum," dedi. "Bu delilik. Ya Beyoncé oradaysa?"

"O zaman benimle dans etme şerefine nail olacak."

* *

New York ile Boston'un karşılaşması her zaman büyük bir olaydı.

Boston'ın kendi yıldız pivotu vardı, Ilya Rozanov adında yetenekli bir Rus. Kendini beğenmiş, küstah, gösterişli... Scott'ın tam tersiydi. Ve taraftarlar onu *seviyordu*.

Aynı zamanda inanılmaz yetenekli bir oyuncuydu ve her zaman doğru zamanda doğru yerde olma konusunda olağanüstü bir yeteneği vardı.

Scott, onun sinirine dokunmamanın daha iyi olacağını biliyordu. Rozanov ligdeki herkesi kendine düşman etmişti. Scott, geveze Rus'u görmezden gelmekte iyiydi, ama bazen onu bir hafta boyunca dövmek istiyordu.

Salı günü Philadelphia'da yaşadıkları utanç verici yenilginin ardından Scott çok sinirliydi. Koç Murdock, dün Boston'a vardıklarında onlara çok zorlu bir antrenman yaptırmıştı. Özellikle savunma oyuncuları çok zorlanmıştı, Zullo da bunu beklendiği gibi kabul etmişti.

Zullo bir sorundu. Scott, pislik olan ama yine de buz üzerinde işini yapan adamlarla oynamıştı. Zullo ise işini giderek daha az yapıyordu. Scott, ona daha ne kadar tahammül edebileceğini bilmiyordu. Zullo ciddi bir dikkat dağınıklığı yaratıyordu ve playofflar yaklaşırken takımın ihtiyacı olan şey bu değildi.

Murdock, Scott'ın Zullo hakkında ne düşündüğünü biliyordu. Genel menajer, Scott'ın ne hissettiğini biliyordu. Scott, takım arkadaşlarının bunu bilmesini istemiyordu çünkü takımı bir arada tutmak onun göreviydi.

Scott, maçın başlamasına iki saat kala arenada sabit bisiklet üzerindeydi ve Rozanov'un ESPN'de Scott ve Admirals'a şakacı bir şekilde sataştığını izliyordu. Scott televizyonu izlerken başını salladı ve gülümsememek için kendini zor tuttu. Çocuğa hakkını vermek zorundaydı, iyi bir gösteri sergilemişti.

Ancak Scott'ın keyfi yoktu. Rozanov bu gece onu çok fazla kızdırırsa, Scott ona yumruk atabilirdi.

* * *

"Oof," dedi Elena. "Beş dakika olacak."

Scott'ın ceza kutusuna götürülmesini izlediler. Hâlâ omzunun üzerinden Rozanov'a *çok* sert sözler söylüyordu.

"Rozanov bunu hak etti," dedi Kip.

"Biraz önyargılı olabilirsin."

"Rozanov tam bir pislik."

"Eh, iyi adam Scott Hunter az önce onun suratına yumruk attı."

"Ah, neyse. Scott eldiven giyiyordu. Ve Rozanov zaten o vizörle tüm yüzünü kapatıyor."

Hakem, Scott'a sert oyun nedeniyle beş dakikalık ceza verildiğini gösteren el hareketi yaptı.

"Ona mesaj atmalısın," dedi Elena, Kip'in uyluğuna ayak parmağıyla hafifçe dokunarak. "Birkaç dakika hiçbir şey yapmayacak."

"Kapa çeneni."

"Terzide smokin giydiğin fotoğrafı ona gönder." "Hayır! Henüz bitmedi, ayrıca..."

"Sürpriz olmasını istiyorsun."

Kip biraz kızardı. "Belki."

"Çok tatlısın," dedi Elena, ayağa kalkarken. "Biraz daha şarap ister misin?" "Hayır, yarın işim var."

"İstersen bu gece burada kalabilirsin. Sabah işe giderken yol mesafesini kısaltmış olursun."

Kip bunu düşündü. "Olmaz. İşe gitmeden önce çantamı hazırlamam lazım. Ben, şey..."

"Yarın gece Scott'ın evinde mi kalacaksın?" "Evet," dedi Kip, aptalca sırıtarak.

"Aman *Tanrım*!" diye haykırdı Elena. "Yarın Sevgililer Günü!"

"Biliyorum..."

"*Dışarı* çıkacak mısın?"

"Hayır! Hayır... hiçbir yere gitmiyoruz. Biz, bilirsin... gidemeyiz."

O da kanepeye oturdu. "Bunu istediğinden emin misin, Kip? *Onun o* olduğunu biliyorum, ama birçok sorunu var."

Geçen haftanın anıları Kip'in zihnini doldurdu: ikisi de Scott'ın yatağında çıplak, bacakları birbirine dolanmış, Scott'ın parmakları nazikçe saçlarını okşuyordu; Scott, daha önce kimseyi evine getirmediğini itiraf ediyordu

Scott, Kip'in sesini duyabilmek için telefonda ona gününü anlatmasını istiyordu.

Ve o gece geç saatte gelen mesaj.

Seni şu anda görmek için her şeyi

verirdim. "Evet," dedi Kip. "Öyle. O

buna değer."

Dokuzuncu Bölüm

Cuma günü nihayet geldi.

Scott o sabah Kip'e mesaj atmıştı. Yakında uçağa bineceğim. Akşam görüşür müyüz?

Kip cevap yazmıştı: Sabırsızlanıyorum.

Scott: Ben de. Ama yemek pişirmek için

zamana ihtiyacım var! Kip: Tamam. Ne

zaman?

Scott: 6'da mı?

Kip: Of. Tamam.

Kip saat ikide işten çıktı. Bir gecelik çantasını hazırlamıştı ve dört saat boş vakti vardı. İşten sonra spor salonuna gitmeyi planlamıştı, öyle de yaptı. Sonra orada duş alıp Scott'ın evine gitmeden önce hazırlanabilirdi.

Bu gece giymek için güzel bir kıyafet hazırlamıştı. Scott'ın onun giyinmesini beklemediğini düşünse de, biraz çaba göstermeye karar vermişti.

Spor salonundan ayrılmadan önce soyunma odasındaki aynada kendine baktığında, oldukça iyi göründüğünü düşündü. En iyi kot pantolonunu giymişti, koyu renkli ve dar kesimdi. Old Navy'de indirimden aldığı koyu kırmızı şal yakalı süveterle kombinlemişti. Süslü bir şey değildi, ama Sevgililer Günü gecesi için uygun ve rahat bir kıyafetti.

Ve kolayca çıkarılabilirdi.

Hâlâ bir buçuk saati vardı, bu yüzden yanına şarap almaya karar verdi.

Hediye getirmeli miyim?

Tanrım.

Kip daha önce hiç Sevgililer Günü *kutlamamıştı*. Yaklaşık bir haftadır gizlice görüştüğün bir erkeğe uygun bir jest ne olabilir ki?

yaklaşık bir haftadır gizlice görüştüğün bir adama uygun bir jest ne olabilir?

Yaklaşık bir haftadır gizlice görüştüğü *milyoner*.

Kısa bir süre sonra, Kip spor salonunun aşağısındaki şarap dükkanında durmuş, her zamanki gibi satın aldığı şişelere kaşlarını çatarak bakıyordu: Ailesinin sevdiği ucuz kırmızı şaraplar ve Elena'nın "içilebilir" olarak tanımladığı sekiz dolarlık beyaz şaraplar. Scott Hunter'ın evine bunlardan biriyle gidebilir miydi? O adam genelde ne içerdi?

Kip, otuz dolarlık bir şişeyi düşündü. Sonra kırk dolarlık bir şişeyi. Şu anda banka hesabında bulunan cüzi miktarı düşündü.

Belki bira götürebilirdi. Geleneksel değildi, ama... Ya

da çiçek? Çiçekler tuhaf kaçar mıydı?

Aniden, öldürmesi gereken yetmiş dakika neredeyse hiç yeterli gelmemeye başladı.

* * *

Scott ellerini bir mutfak havlusuyla sildi ve hazırladığı salatayı hayranlıkla seyretti. Salata basitti, sadece roka, çeri domates, çam fıstığı ve biraz parmesan peyniri vardı, ama çok güzel görünüyordu.

Saati kontrol etti. Kip'in gelmesine on beş dakika vardı.

Soğuk beyaz şarap şişesini açtı ve iki kadeh çıkardı. Kip'in şarap içip içmediğinden bile emin değildi. Onun hakkında hala bilmediği çok şey vardı.

Her şeyi öğrenmek istiyorum.

Bu duygular onun için çok yeniydi. On beş yaşındayken annesi öldüğünden beri kimseyi sevmemişti, kimse de onu sevmemişti. Takım arkadaşları ailesi gibiydi ve bu bağlar onun için önemliydi, ama Kip'le birlikte olma arzusu, daha önce hiç yaşamadığı bir şeydi.

Bir yıldan az bir süre önce nerede olduğunu düşündü. Geçen Ağustos ayında İspanya'daydı. Torremolinos'ta. Yalnızdı.

Scott günlerini orada, küçük sahil kasabasını keşfederek, bazen yüzmek veya manzarayı seyretmek için sahile giderek geçirmişti. Orada olduğunu bildiği "eşcinsel" plajına gitmek için henüz cesaretini toplayamamıştı.

Geceleri, karanlık onu cesurlaştırdığı için, birçok eşcinsel bardan birine gitmişti. Pubları tercih ediyordu. Dans pistinde kendini utandırmaktansa, bir barda oturup bira içmek çok daha kolaydı.

Gizlice umduğu türden ilgiyi çekmekte hiç zorlanmamıştı. Hayatını kurtarmak için flört edemezdi, ama iyi bir vücudu olduğunu biliyordu. Cesaret edebildiği en dar tişörtünü giyip biranızı içerek oturur ve birinin yaklaşmasını beklerdi. Her zaman biri yaklaşırdı.

Halka açık yerlerde bir şey yapmak Scott'ı çok korkutuyordu, bu yüzden otellerinin odasına gidiyordu ya da nadiren de olsa onları kendi odasına getiriyordu. Bu karşılaşmalar geçici ve eğiticiydi. Sadece... bakım amaçlıydı. Temel bir ihtiyacı karşılıyorlardı ve Scott'ın aklını kaçırmasını engelliyorlardı. Romantik hiçbir yanı yoktu.

Kip ile geçirdiği zamanlara hiç benzemiyorlardı. Scott, Kip'in ona verdiği her öpücüğü, dokunuşu ve iniltiyi dikkatle hafızasına kazımış ve yolda geçirdiği yalnız saatleri bunları tekrar tekrar hatırlayarak doldurmuştu.

O, aşık olmuştu. Bunu ifade edebilecek tek kelime buydu.

Makarna için su ısıtılıyordu ve karidesler temizlenip tereyağı ve sarımsakla tavaya atılmaya hazırdı. Kip geldikten sonra hepsini bir araya getirmeyi planlıyordu.

Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için yemek masasını kontrol etti. Işığı ayarladı ve masanın ortasındaki cam mumlukta küçük bir mum yaktı. Gergindi. Daha önce hiç Sevgililer Günü'nü kutlamamıştı.

Koridordaki aynada kendini kontrol etti. Her zamanki tişört ve kot pantolonundan biraz daha şık giyinmişti, güzel bir kömür grisi pantolon ve düğmeli mavi bir gömlek giymişti. Zaten kıyafetleri çok uzun süre giymeyi beklemiyordu.

Ama işleri aceleye getirmek istemiyordu. Planları vardı. Bir sürü planı vardı.

Kendi kendine gülümsedi ve Kip'i karşılamak için aşağı indi. Bütün gün dakikaları saymıştı. Aslında bütün hafta boyunca. Kip'in gönderdiği selfiye kaç kez baktığını saymayı bırakmıştı.

Ve sonra, Kip karşısındaydı. Scott'ın kalbini hızla attıran utangaç bir gülümsemeyle Scott'ın binasının ön kapısından içeri giriyordu.

"Merhaba," dedi Kip.

"Merhaba." Scott ona sarılmak istedi, ama temas kurarsa kendini kontrol edemeyeceğinden endişelendi. Kapalı bir odaya geçmek daha iyiydi.

Bir dakika sonra asansörde Scott, "Seni tekrar görmek çok güzel. Tahmin bile edemezsin," dedi.

"Sanırım biliyorum."

Kip kızardı ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Aç mısın? Makarnayı kaynatmam lazım, ama sadece birkaç dakika sürer."

"Tabii. Ne istersen yap."

"Yani, bekleyebiliriz, ama önce yemeğimizi halletsek iyi olur diye düşündüm..."

Kip dudağını ısırdı ve bu küçük hareket Scott'ı çok tahrik etti.

Dairenin kapısını açmak için şifreyi girerken parmakları titriyordu. Kip hemen arkasındaydı, aralarında neredeyse hiç boşluk bırakmadan, ama yine de dokunmadan.

Sonunda kapı açıldı ve içeri girdiler. Kapı kapandığında, bir an için birbirlerine karşı durdular, gergin ve sırıtarak. Birkaç saniye sonra Scott gülerek, Kip'in yüzüne nazikçe elini koyarak onları birbirlerine yaklaştırdı.

Uzun süre derin ve açık bir şekilde öpüştüler. Scott, Kip'in sırt çantasının yere düştüğünü duydu, ardından Kip'in elleri Scott'ın sırtını sardı. Scott da ellerini Kip'in sırtına koydu ve onu kendine sıkıca çekti. Onu kucaklamak çok güzel bir duyguydu. Scott'ın bütün hafta boyunca taşıdığı hayal kırıklığı ve stres bir anda yok oldu.

Sonunda ayrıldıklarında Kip güldü. "Ben de seni özledim."

Scott gülümsedi ve ceketini alıp askıya astı. Kip, onu çok yakışıklı ve sevimli gösteren kırmızı bir kazak giyiyordu...

"Çok yakışıklısın," dedi Scott. "Gerçekten çok yakışıklısın."

"Ben de senin için aynı şeyi düşünüyordum."

"İçeri gel," dedi elini uzatarak. Kip gülümsedi ve elini tuttu.

Scott onu, itiraf etmek gerekirse oldukça romantik görünen yemek masasına götürdü. Deneyimsizliğine rağmen ortamı hazırlamakta iyi bir iş çıkarmıştı.

"Vay canına," dedi Kip. "Bütün bunlar benim için mi?"

"Ben, şey, biraz abartılı olduysa özür dilerim. Ben sadece... Daha önce hiç Sevgililer Günü'nü kutlamamıştım."

"Biliyor musun?" dedi Kip. "Ben de." "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Hiç kutlamadım."

"Buna inanmak çok zor."

Kip omuz silkti. "Hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Yani, kısa bir süre görüştüğüm birkaç erkek vardı, ama Şubat ayında hiç olmadı, sanırım."

"Vay canına," dedi Scott. "Bu yükü omuzlarımdan aldı. Sert bir rekabetle başa çıkmam gerekeceğini düşünmüştüm."

"Hayır." Kip gülümsedi. "Zaten kazanacağın hissine kapıldım."

Scott ona öpücük verdi, çünkü kendini tutamadı. "Kazanmayı severim."

Onu mutfağa götürdü. İki kadeh şarap doldurdu ve Kip'in çok *sevdiği* bir önlük giydi.

"Şu haline bak," dedi Kip, elinde kadehi ile buzdolabına yaslanarak. "Scott Hunter'ın bambaşka bir yönü."

Scott gözlerini devirdi. "Benim birçok yönüm var." Linguini'yi kaynar su dolu tencereye attı ve ikinci ocağı açtı. "Bu uzun sürmez," diye Kip'e güvence vererek, tavayı ocağın üzerine koydu.

"Acele etme. Senin çalışmanı izlemeyi seviyorum."

Scott akşam yemeğini hazırlarken sohbet ettiler. Scott'ın bir ilişkide olmanın nasıl olacağını hayal ettiği gibi, kolay ve rahattı.

"Tamam," dedi akşam yemeği hazır olduğunda. "Git otur. Sana güzelce tabağa dizilmiş olarak getirmek istiyorum."

Kip söyleneni yaptı ve Scott tabakları hazırladı. Onları masaya taşıdı ve yemek odasının loş ışığında Kip'in ne kadar çarpıcı olduğunu görünce nefesi kesildi.

Makarnayı salata tabaklarının yanına koydu ve sandalyesine oturdu. Şarap kadehini kaldırdı. "Mutlu Sevgililer Günü."

"Sevgililer Günü kutlu olsun. Bu arada, yemekler harika görünüyor." "Oh, teşekkürler. Hafif bir şeyler hazırlamak istedim, anlarsın ya?" Kip'in dudakları seğirdi. "Sanırım anlıyorum."

"Düşünüyordum da," dedi Scott birkaç lokma yedikten sonra, "bu gece sadece Sevgililer Günü'nü kutlamıyoruz."

"Öyle mi?"

"Bugün, seninle ilk kez tanışmamın üzerinden bir ay geçti." "Vay canına," dedi Kip, "bunu hiç düşünmemiştim."

"O gün smoothie almaya karar verdiğim için gerçekten çok mutluyum," dedi Scott gülümseyerek.

Kip ona gülümsedi, Scott'ı her zaman tamamen etkisiz hale getiren o rahat, seksi gülümsemeyle. "Ben de."

Yediler, konuştular, güldüler ve daha fazla şarap içtiler. Scott, en geleneksel olanın bu olduğunu düşündüğü için sandalyelerini masanın iki yanında birbirlerine karşı gelecek şekilde yerleştirmişti, ama şimdi bundan pişmanlık duyuyordu. Kip'e daha yakın olmak istiyordu. Yemeği bitirir bitirmez, kanepeye geçmeyi önerdi.

Scott'a oturma odasında katılmadan önce Kip durdu ve "Oh! Bir saniye" dedi.

Kapının yanında bıraktığı sırt çantasının yanına gitti ve küçük bir kağıt torba ile geri döndü. "Sana bir şey aldım. Yani... Aslında önemsiz bir şey. Onları gördüm ve... Neyse, al."

Çantayı Scott'a uzattı, Scott da aldı. "Bana hediye mi aldın?"

"Sayılır. Ama aptalca bir şey. Ne getireceğimi bilemedim."

Scott çantayı açtı ve içinden çıkardı...

"Çorap," dedi.

"Evet, yaban mersini rengi gibi. Ya da senin içtiğin smoothie'nin rengi gibi. Belki seyahatteyken giyebilirsin diye düşündüm. Sana şans getirsin diye?"

Scott, başparmağıyla çorapların yumuşak kumaşını okşadı, tamamen suskun kalmıştı.

"Dediğim gibi," diye mırıldandı Kip, "aptalca bir şey."

"Hayır!" Scott ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. "Hayır, bayıldım. Onlar... Bayıldım, Kip. Seyahatteyken sürekli giyeceğim ve seni düşüneceğim. Teşekkür ederim."

Kip rahatlamış ve mutlu görünüyordu ve Scott onu öptü, çünkü nasıl öpmezdi ki? Kulağa aptalca gelebilir, ama bu çoraplar Kip'ten uzaktayken ona çok yardımcı olacaktı.

Öpüştüler ve bu sefer Kip'in ağzı Scott'ın dudaklarından çenesine, sonra da kulağının arkasına doğru kaydı. Nefesini içine çekti, bu güzel, düşünceli adama olan arzusu onu tamamen ele geçirmişti.

"Şimdi akşam yemeği bittiğine göre..." Kip kulağına fısıldadı.

"Tatlı da var," dedi Scott zayıf bir sesle. "Bir fırına gittim..."

Kip, Scott'ın tezgâhındaki kutuda duran makaronları tamamen unutmasını sağlayan bir öpücükle sözünü kesti.

Zaten sertleşmişti. Dürüst olmak gerekirse, Kip dairesine girdiğinden beri en azından kısmen sertleşmişti. Bu çok saçmaydı. Daha önce *yıllarca*, son zamanlarda ise *aylarca* seks yapmadan yaşamıştı, ama şimdi birkaç gün bile seks yapmadan duramıyordu.

Kip onu daha fazla bekletmeyecekti. Scott'ın gömleğinin düğmelerini açtı ve Scott'ın özenle giydiği güzel kıyafeti mahvetti. Ama Scott umursamadı. Bu kıyafetlerden kurtulmak için sabırsızlanıyordu. Kip'i her yerinde hissetmek için.

Son düğmeler de açıldığında, Kip Scott'ın iç çamaşırının yakasını aşağı çekti ve dişlerini köprücük kemiği boyunca sürttü. Scott titredi ve ereksiyonunu Kip'in karnına bastırdı. Kip onu hemen oraya dokunmazsa, inlemeye başlayacaktı.

Kip boynuna hafifçe güldü. "Bu benim için mi?"

Elini Scott'ın uyluğuna kaydırdı. Eli sonunda pantolonunun kumaşı üzerinden Scott'ın penisine dokunduğunda, Scott boğuk bir sesle "E-evet. Tanrım." dedi.

Disiplin eksikliğinden dolayı hayal kırıklığına uğradı. Buna yavaş yavaş varmak istemişti. Uzun sürmesini. Tadını çıkarmak.

Ama Kip çoktan Scott'ın kemerini çözmüş, pantolonunun fermuarını açmış ve elini içine sokmuştu ve...

"Benim... planlarım var," diye kekeledi Scott.

Kip ona sırıttı ve Scott'ın ayaklarının dibine bir yastık attı. "Benim de."

Dizlerinin üzerine çöktü.

"Bütün hafta boyunca bunu düşündüm," dedi, Scott'ın iç çamaşırının içinden *-güzel* iç çamaşırının- sikini okşayarak ve üzerine sıcak nefesini üfleyerek. Ellerini Scott'ın uyluklarına sıkıca dayayarak pantolonunu aşağı indirdi.

Scott, yaslanacak bir şey olmasını diledi, ama kanepe ile sehpa arasında duruyordu ve etrafında duvar yoktu. Dizlerinin titremesini engellemek için tüm gücünü kullanması gerekecekti.

Scott, Kip'in saçlarını okşadı ve Kip elini geriye kaydırıp testislerini avuçlayarak nazikçe sıktığında mutlu bir şekilde iç geçirdi. Scott titredi ve nefesini içine çekti.

Kip'i şımartmak istemişti. Yavaş davranarak birbirlerini keşfedebilmelerini sağlamak. Ama belki de gerginliği azaltmak o kadar da kötü bir fikir değildi...

Kip, Scott'ın penisini dışarı çıkardı ve başını öptü. "Çok güzel," diye mırıldandı. "Şu haline bak."

"Sen buraya geldiğinden beri böyleyim." "Yardım edeyim."

Kip'in ağzı çok sıcak ve kaygandı, Scott o kadar tahrik olmuştu ki utanç verici bir şekilde çabuk boşalacaktı. Kip'in ağzı birkaç dakika onun üzerinde, elleri de uyluklarında ve kıçında dolaştı ve Scott titremeye başladı.

"Çok yaklaştın, değil mi?" Kip, Scott'ın sıkı ve ağır testislerini parmaklarıyla okşadı. Uçtan damlayan ön sıvıyı dilini kullanarak yaladı.

Scott, konuşamadan Kip'in saçlarını kavradı ve Kip onu ağzının derinliklerine aldı, Scott parçalanıp boşalana kadar sert ve acımasızca emdi. Scott titreyerek bir adım geri atana kadar Kip başını nazikçe yalamaya devam etti.

"Bu," Scott nefes nefese, "böyle olmamalıydı." "Öyle mi?" dedi Kip, ayağa kalkarak. "Sonuçtan oldukça memnunum."
sonuçlardan oldukça memnunum."

Scott güldü ve başını salladı. "Bu gece yavaş yavaş yapacaktım."

"Hala yavaş gidebiliriz. Hiç acelem yok."

Scott onu öptü ve sonra şakacı bir şekilde onu kanepeye çekti. Birbirlerine dolanmış bir şekilde yere düştüler. Scott sırtını koltuğun koluna dayadı, bir bacağını kanepenin uzunluğu boyunca uzattı. Kip şimdi çoğunlukla onun kucağındaydı, Scott'ı dikkatlice külotuna geri sokarken onu öpüyordu.

Kanepede öpüştüler, ellerini gömleklerinin altına soktular. Scott *çılgınca* hissediyordu. (Gerçekten mükemmel) bir oral seksin ardından bile, daha fazlasını istiyordu. Kip'in ereksiyonu artık kalçasına sertçe baskı yapıyordu ve Scott ona uzanarak kot pantolonunun üzerinden onu kavradı. Kip ağzına yumuşak bir iniltiyle karşılık verdi ve eline doğru sallandı. Scott, Kip'in fermuarını açmak için harekete geçti, ancak Kip bileğini saran eliyle onu durdurdu.

"İyi misin?" diye sordu Scott.

"Evet," dedi Kip, alnını Scott'ın omzuna dayayarak, "Sadece... Yapmak istediğim bir şey var. Ve cesaretimi kaybetmek istemiyorum."

Scott'ın merakı en azından uyandırılmıştı. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Yatak odasına gidebilir miyiz?" "Evet! Evet, tabii ki."

Kip, Scott'tan kurtuldu ve onu yatak odasına götürdü. Oraya vardıklarında, dönüp soyunmaya başladı. "Geçen sefer," dedi, süveterini başından çıkardıktan sonra, "sen dedin ki... sen istediklerini..."

"Geçen sefer..." Scott, Kip'in bahsettiği spesifik isteği hatırlamaya çalışarak tekrarladı. Kip söz konusu olduğunda birçok şey istiyordu. "Ah!"

"Evet," dedi Kip, çarpık bir gülümsemeyle. "Beni izlemek istediğini söyledin. Nasıl tatmin olduğumu görmek istediğini."

"Öyle dedim," dedi Scott, sersemlemiş bir halde. "Öyle istiyorum. Tanrı aşkına."

"Peki," dedi Kip, fermuarını açarak, "otur." Scott'ın yatak odasının köşesindeki sandalyeyi işaret etti.

"Evet... evet, tamam. Tanrım."

Scott sandalyeye oturdu. Gömleğinin düğmeleri açık ve pantolonu açık olması dışında, hala giyinikti. Kip ise çoktan siyah külotuna kadar soyunmuştu. Bu dengesizlik Scott'ı çok kirli hissettirdi. Zaten tekrar sertleşmeye başlamıştı.

Kip yastıkları başlığa yığdı ve sırtını yastık yığınına dayayarak şakacı bir şekilde yatağa atladı.

Scott sandalyeyi biraz daha yaklaştırdı. Kip'in kurallarına uyacaktı, ama en iyi manzarayı göremezse çok kızacaktı

elde edemezse yazıklar olsun.

Kip gözlerini kapattı, derin bir nefes verdi, sonra elini karnından aşağı kaydırarak uyluğuna indirdi. Elini bir süre iç uyluğunda tembel daireler çizerek hareket ettirdi, sonra elini iç çamaşırına baskı yapan penisine doğru kaydırdı.

Derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı, önce eline, sonra Scott'a baktı. Scott yavaşça başını salladı.

"Tamam," diye mırıldandı Kip, görünüşe göre kendine.

Scott, Kip'in elini hareket ettirip şortundaki şişkinliği kavrayıp okşarken gerginliğinin azaldığını görebiliyordu. Kip içini çekti ve dudağını ısırdı, gözlerini kapatıp tekrar açarak ağır göz kapaklarının altından Scott'a baktı.

"Bunu çok düşündüm," dedi Kip, uykulu ve rahat bir sesle. "Beni böyle izliyorsun. Çok seksi, bunu söyleyebilirim."

"Öyle mi?"

"Mm. Mastürbasyon yaparken... Lanet olsun, geçen gece telefonu kapattıktan sonra... Senin beni izlediğini hayal ettim."

"Tanrım."

"Neredeyse... neredeyse seni geri arayacaktım. Skype falan yapıp beni gerçekten izleyebilmeni istedim."

"Siktir, evet. Bunu yapmalıyız. Yakında. Oda arkadaşım yokken."

Kip güldü. "Doğru. Kahretsin. Oda arkadaşı. Unutmuşum." Kumaşın içinden kendini çekiştirdi, başını yastıklara yasladı. Çok seksi ve cesurdu ve Scott'a istediği her şeyi veriyordu.

"Nasılsın?" diye sordu Scott, sesi kısılmıştı.

"Çok iyi, Scott. Çok güzel hissettiriyor. Şimdi bunları çıkaracağım." Başparmaklarını şortunun bel kısmına taktı, kalçalarını kaldırdı ve şortunu çıkardı. Scott, Kip'in çıplak vücudunun mükemmelliğini, şu anda o kadar sert ki Kip'in karnına neredeyse yapışmış olan muhteşem, kalın penisini izledi.

Scott, gece masasının üzerine bir şişe kayganlaştırıcı koyacak kadar öngörülüydü. İşler bir kez başladıktan sonra kesintiye uğramasını istemiyordu. Kip'in kayganlaştırıcıyı alıp penisine sürdüğünü izlerken, bu küçük planlamaya şükretti.

"Mm... bu yağ gerçekten çok iyi. Bunu söylemiş miydim?" Kip, gözlerini tekrar kapatarak sordu. "İnanılmaz bir his."

Kip'in uzun parmakları penisini kavradı ve aşağı kaydı, sonra tekrar yukarı çıktı, böylece avucunun içi penisin başını kavrayabildi. Başını aşağı indirirken başının hemen altını başparmağıyla hafifçe bastırdı. Diğer eliyle testislerini nazikçe okşadı, bazen onları çekti. Her şey oldukça yavaş ve gevşekti.

"Nazik davranmayı seviyorsun, ha?" diye sordu Scott.

Kip gözlerini açtı ve ona tembel bir gülümseme attı. "Hemen boşalmamaya çalışıyorum. Burada iyi bir gösteri yapmak istiyorum."

"Öylesin." Scott sandalyesinde kıpırdadı. Orada kalmak için tüm iradesini kullanması gerekti. "Zaten yakın olduğunu mu söylüyorsun?"

"Olabileceğimi söylüyorum..."

Scott yutkundu. "Çok iyi görünüyorsun, Kip. Oraya gelmek istiyorum. Sana dokunmak istiyorum. Ama seni izlemek de istiyorum."

"Belki izin veririm... sonra... Ah... Tanrım..."

Scott, Kip'in eli hızlanırken ve gözleri tekrar sıkıca kapanırken sandalyesinden itaatkar bir şekilde izledi. Scott'ın gördüğü en güzel şeydi, yatakta kıvranıyor ve tamamen kendi zevkine odaklanmıştı. Nefesi sertleşmişti ve güzel küçük inlemeler çıkarıyordu.

Scott'ın nefes alışı da düzensizleşiyordu. "Kip... lanet olsun." Artık dayanamıyordu. "Seninle yatağa oturabilir miyim?" diye sordu. "Sana dokunmayacağım. Sadece sana daha yakın olmak istiyorum."

"Evet, tatlım," dedi Kip, başını arkasındaki yastıklara yaslayarak. "Gel buraya."

Scott bu sevimli lakaba kızardı, ama aynı zamanda içini heyecanla doldurdu. Yatağa doğru ilerleyip köşeye oturdu, uzattığı ayağının yanında oturan Kip'i görebilmek için dönerek.

Ve burada, yarıkta parıldayan ön sıvı damlacıklarını görebiliyordu. Kip'in saçlarının kenarlarını nemlendiren teri, boynundaki kasların gerginliğini ve bir şey özellikle hoşuna gittiğinde çenesini sıkıştığını görebiliyordu.

"Oof," diye dişlerini sıktı Kip. "Bunu uzatmaya çalışıyorum, ama siktir..."

"Zoruna gerek yok," dedi Scott, ağzı kurumuş. Kendine dokunmak istiyordu, ama aynı zamanda Kip'in elini beklemek de istiyordu. En çok da Kip'in boşalmasını görmek istiyordu.

Kip homurdandı ve elini daha hızlı hareket ettirdi.

"Yaklaştın, değil mi? Boşalmak üzere misin? Benim için dayanmaya çalışıyorsun, ama boşalmak üzere olduğunu anlayabiliyorum."

"Ben... Oh, *lanet olsun*," diye kekeledi Kip.

"Benim için bitirecek misin? Yoksa yardım etmemi ister misin?" "Ah... Tanrım... Bilmiyorum..."

Göğsü inip kalkıyordu ve kolundaki kaslar, kendini daha sert pompalarken geriliyordu. Scott'ın gözlerine baktı ve Scott onun bitirmek üzere olduğunu anladı...

Kip'in ağzı açıldı ve boşalırken boğuk bir ses çıkardı. Uzun şeritler göğsüne ve karnına düştü ve titreyip elini yavaşlatırken parmaklarının üzerinden aktı.

"Tanrım, Kip. Çok güzel. Görmelisin."

Kip gözlerini kapattı ve kemiksiz bir şekilde yastıklara gömüldü.

Scott vücudunun üzerine sürünerek yüzünün üzerine eğildi. Kip gözlerini tekrar açtığında, Scott onu yavaşça ve şefkatle öptü.

"Teşekkür ederim," dedi Scott. "Bu... Uzun süre unutmayacağım bir şeydi."

"Yolda yanında götürecek başka bir şey." Kip gülümsedi.

"Kesinlikle." Scott onu tekrar öptü. "Şimdi planladığım bir sonraki şey için mükemmel bir zaman gibi görünüyor."

"Kahretsin, bana şimdi bir şey yaptırma, Scott." "Bunu seveceksin. Bir saniye bekle."

Onuncu Bölüm

Kip, başarılı teşhircilik deneyinden memnun olarak yastıklara yaslandı.

Scott banyodan nemli bir bezle çıktı. Kip'in yanındaki yatağa oturdu ve nazik hareketlerle onu temizledi. Bu çok keyifliydi.

O kadar cennetsi ki, Kip, Scott'ın banyoda suyu açık bıraktığını fark etmesi biraz zaman aldı.

"Ne planladın?" diye sordu Kip. "Banyo
yapabiliriz diye düşündüm..."

Kip bu fikri çok beğendi. "Beni şımartıyorsun." "Sakıncası
var mı?"

"Hiç de değil." Kip, düğmeleri açık gömleğinden onu aşağı çekti ve öptü. "Banyo yapmak için çok fazla giyinmişsin."

Scott yataktan fırlayarak ayağa kalktı ve hızla gömleğini çıkardı. Birkaç saniye içinde koyu mavi külotuyla kalmıştı. Kip, Scott'ın inanılmaz göğüs kaslarından ve karın kaslarından asla bıkmayacağını düşünüyordu.

Scott'ın evinin diğer bölümlerinden farklı olarak, banyoda pencere yoktu. Ancak oda klostrofobik olmaktan uzaktı. Aydınlatma ve dekor, milyonlarca insanın yaşadığı gürültülü bir şehirde huzur verici bir atmosfer, özel bir sığınak yaratıyordu.

Küvet odanın ortasındaydı ve çok büyüktü. Küveti dolduran sudan buhar yükseliyordu. Oda da harika kokuyordu — baharatlı ve narenciye kokusu.

"Genelde sadece Epsom tuzu kullanırım," dedi Scott, "ama belki de satın aldığım bu lüks banyo malzemesini kullanabilirim diye düşündüm." Tezgahın üzerinde duran ince, pahalı görünümlü bir şişeyi işaret etti.

"Beni gerçekten şımartıyorsun," dedi Kip gülümseyerek. Kolunu Scott'ın boynuna doladı ve onu kendine çekerek öptü.

Scott banyoya ilk giren oldu ve Kip bacaklarının arasına oturdu. Kip bir keresinde başka bir erkekle banyo yapmayı denemişti, ama küvet

ikisi için çok küçüktü. Musluk sırtına batıyordu ve bacaklarını koyacak yeri yoktu.

Scott'ın küvetinde bu sorun yoktu, çünkü musluk yan tarafta idi ve iki adamın da bacaklarını uzatacak kadar yer vardı. Kip başını geriye doğru eğerek Scott'ın omzuna yasladı. Scott kolunu çapraz olarak göğsüne doladı ve başının üstüne öpücük kondurdu.

.

"Bu çok güzel," diye mırıldandı Kip. Burada gerçekten uyuyabilirdi.

"Mükemmel."

Bir süre sessiz kaldılar, sonra Scott, "Bu evi ilk gördüğümde ve bu küveti gördüğümde, 'İki kişi için yeterince büyük' diye düşündüm. Aptalca olduğunu biliyorum, ama hep istedim... Biriyle paylaşmayı hayal ettim," dedi.

Kip, su altında parmaklarını birbirine doladı.

"Sadece küvet değil," dedi Scott. "Her şey. Bu daire. Hayatım. Bilmiyorum..."

Kip şaşkına dönmüştü. *Hayatı mı?*

"Üzgünüm," dedi Scott, "Biliyorum, biz sadece... Yani, ben böyle bir şey önermemeliyim..."

"Nasıl bu kadar şanslı oldum bilmiyorum," diye sözünü kesti Kip, "ama seninle her şeyi paylaşabilmek beni gerçekten mutlu ediyor."

Birleşik ellerini yukarı çekip kalbinin üzerine koydu. Scott dudaklarını şakağına değdirdi ve kulağının üst kısmını ısırdı. "Seninle her şeyi paylaşırım Kip. Sana her şeyi veririm."

"Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Belki bu banyoda sonsuza kadar kalmak dışında."

Scott, Kip'in saçlarına gülerek, "Yarın akşam maça gelmek ister misin?" diye sordu.

"Gidemem. Bir etkinlikte çalışacağım.

Servis yapacağım." "Oh."

"Gördün mü? İkimizin de dolu, yoğun hayatları var." Kip kendi şakasına güldü.

Scott sessiz kaldı.

"Umarım sen öyle düşünmüyorsundur..." diye başladı. Kip onun gerginleştiğini hissedebiliyordu. "Senin benden aşağı olduğunu düşünmüyorum."

"Teknik olarak şu anda *benden* aşağıdasın."

"Ciddiyim. Sadece... bunu bir kez söylemek istiyorum, bilmen için. Çünkü bu olası olabilir sen düşündüğünü bunu ben sadece... tatil tatil ya

ne olursa olsun, seninle. Sanki, um...

"Hiç kimseyle"

"Hayır! Demek istediğim... sen değilsin. Ben de bunu söylemeye çalışıyorum, ama çok kötü bir şekilde. Sen sıradan biri değilsin. Seni bir şeyden kaçmak için kullanmıyorum. Hayatımı seviyorum. İşimi seviyorum. Şöhret kısmı bazen biraz fazla oluyor, ama umurumda değil. Mutluyum, demek istediğim bu. Ama bu? Sen? Sanki... eksik parçayı bulmuşum gibi hissediyorum."

Kip buna ne cevap vereceğini bilemedi.

"Hay aksi," dedi Scott, "bu... Üzgünüm. Yapmamalıydım..."

"Hayır! Sadece... Gerçekten mi? Öyle mi hissediyorsun?"

"Evet."

Kip, Scott'a dönerek, etraflarında su sesleri yankılanıyordu. "Bana hiçbir şey borçlu değilsin, tamam mı? Hiçbir şey beklemiyorum. Ama senden çok hoşlanıyorum, bu yüzden teşekkür ederim."

"Geldiğin için *teşekkürler*," dedi Scott. "Bu benim için tamamen yeni bir deneyim ve çok yavaş ilerlemeye ve fazla yoğunlaşmamaya çalışıyorum, ama ben genelde ilerlemeye ve istediğim şeyin peşinden gitmeye alışkınım."

Kip gülümsedi. "Bana uyar."

Öpüştüler ve Scott ellerini Kip'in yanlarına kaydırdı. "Bana tatlım dedin," dedi, sesi yumuşak ve sersemlemiş bir tondaydı.

"Öyle mi yaptım?"

"Evet... sen..."

"Ah, o kadar sarhoşken çok aptalca şeyler söylüyorum. Üzgünüm." "Hayır, hoşuma gitti."

Kip ona gülümsedi. "Peki, tamam, tatlım," dedi ve onu tekrar öptü.

Scott ile daha rahat konuşabilmek için küvetin diğer ucuna geçti.

"Benim için attığın golü gördüm," dedi.

Scott yüzünü buruşturdu. "O maçları izlememiş olmanı umuyordum."

"İkisini de izledim. Bana... sinir bozucu geldiler."

"Bu da bir ifade," diye homurdandı Scott.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Hayır." Sonra, "Sadece..." Ve birkaç dakika boyunca Frank Zullo hakkında atıp tutmaya başladı. Kip dinledi ve dalgın dalgın parmak uçlarıyla

Scott'ın bacağına dokundu.

Scott bitirdiğinde, "Tanrım," dedi.

"Üzgünüm," dedi Scott. "Burada ortamı biraz bozuyorum."

"Özür dileme. Seni rahatsız eden bir şey varsa, bunu duymak istiyorum."

Scott kaşlarını kaldırdı. "Sevgililer Günü'nde birlikte küvette olsak bile mi?"

"Kesinlikle." Bu doğruydu. Kip birçok erkekle birlikte olmuştu, ama daha önce böyle gerçek bir bağ kurmamıştı. Scott'ın sorunlarını onunla paylaşmak istemesi açıkçası oldukça seksi bir şeydi.

"Peki..." dedi Kip, "Rozanov ne dedi de onu öyle yumrukladın?"

Scott biraz karanlık bir şekilde güldü. "Oh. Aslında hiçbir şey. Yüzüne öfkemizi boşaltıyordum. Bana aptalca şeyler söyledi. Normal şeyler."

"Bana söylemeyecek misin?"

Scott iç geçirdi. "Bana, benim 'tekrar hokeyde iyi olduğumu' duyduğu için hayal kırıklığına uğradığını söyledi."

"Ouch."

"Evet, şey. Böyle bir yumruk hak etmemişti."

Su soğuyana kadar küvette kalarak çeşitli konularda sohbet ettiler ve birbirlerini daha yakından tanıdılar.

"Hokey olmasaydı, hayatında ne yapmak isterdin?"

Scott derin bir nefes aldı. "Hokey olmadan hayatımı hayal bile edemiyorum. Ama belki sosyal hizmetler gibi bir şey yapardım?"

"İnsanlara yardım etmeyi seviyorsun."

"Evet. Birçok yönden şanslıydım. Belki başka yönlerden şanssızdım, ama biraz yardım ve destekle tüm hayatları değişebilecek birçok insan var. Sanırım böyle bir şey yapmak isterdim."

"Sen bunu yapıyorsun," dedi Kip. "Sürekli insanlara yardım ediyorsun. Hayır kurumlarına para bağışlıyorsun. Hastaneleri ziyaret ediyorsun. Takım arkadaşlarına yardım ediyorsun." Gülümsedi. "İyi amellerini okudum, Scott Hunter."

Scott omuz silkti. "Annem ve ben büyürken pek bir şeyimiz yoktu, ama annem insanlara yardım etmek için elinden geleni yapardı. Çalıştığı marketin tatil oyuncak kampanyası başlatmasını sağladı. Ve her zaman, az da olsa zamanını zor durumda olanlara yardım etmek için ayırırdı. Gerçekten ilham verici biriydi."

"Harika birine benziyor."

“Öyleydi. Ve çok para ve zaman gerektiren bir spor olmasına rağmen, her zaman hokey oynayabilmemi sağladı. Her şeyi ona borçluyum. Benimle gurur duyacağını biliyorum, ama daha fazlasını yapabileceğimi düşünüyorum.”

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Belki bir hayır kurumu kurmak isterim. Bunu düşünüyordum. Keşke..."

"Ne?"

Scott iç geçirdi. "Bir gün, belki, eşcinsel çocuklara yardım etmek isterim. Ya da, şey, bilirsin, heteroseksüel olmayan çocuklara?"

"Eşcinsel çocuklar," dedi Kip. "Öyle diyebilirsin. Sorun değil."

"Oh. Evet, peki. Ben değilim gerçekten çok bilgi bu "Fark ettim. Sen de öyle olmak mı istiyorsun?"

"Fark ettim. Olmak ister misin?"

"Olmak isterim. Bir gün, takım sporları yapan queer çocuklara yardım etmek için bir şeyler yapmak isterim. Onlar için zor, biliyorsun."

"Tahmin edebiliyorum. Bence bu senin için harika bir şey olur."

"Bir gün."

"Evet. Bir gün."

"Buradan gidelim," dedi Scott aniden. Ayağa kalktı ve suyu iri, sağlam vücudundan akıp gitti.

Kip, bundan sonra ne olursa olsun kesinlikle hazırdı.

Scott'ın lüks, yumuşak havlularından biriyle kendini kuruladı ve onu yatak odasına kadar takip etti.

Scott komodin çekmecesini açtı ve içinden bir şey çıkardı. "Uzan," dedi. "Karnın üstüne. Rahat ol."

Kip söyleneni yaptı. Scott'a güveniyordu.

Scott da yatağa uzanıp Kip'in beline bacaklarını attığında yatak çöktü, Scott'ın güçlü bacakları Kip'in kalçalarını sıkıca kavradı.

Kip bir kapağın açıldığını duydu ve tatlı ve meyveli bir koku aldı. Sonra Scott'ın elleri onun üzerine geldi ve nemli, temiz cildine yağ sürdü.

"Yaban mersini masaj yağı," dedi Scott. "Dayanamadım."

"Bunu benim için mi aldın?"

"Evet."

"Tadı yaban mersini gibi mi, yoksa sadece kokusu mu öyle?"

Scott'ın dili, sıcak ve kaygan bir şekilde omurgasını yukarı doğru kaydı. "Tadı gibi," diye onayladı.

Kip güldü, sonra Scott'ın büyük, güçlü elleri omuz bıçaklarının etrafındaki kaslarına derinlemesine girdiğinde inledi. "Aman Tanrım. Bu inanılmaz bir his."

"Daha yeni başladık," dedi Scott. "Rahatla ve seni iyi hissettirmeme izin ver."

Kip itiraz etmedi. Scott bir süre sessizce çalıştı, Kip'in kaslarını yoğururken Kip mutlu bir şekilde iç geçirdi ve Scott'ın yaptığı tüm bu zor işi çok fazla dert etmemeye çalıştı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Scott bir süre sonra. "Dürüst olmak gerekirse, biraz suçlu."

"Öyle hissetme. Bunu yapmayı seviyorum. Sana dokunmayı, sana bakmayı seviyorum. Uzun zamandır kendimi böyle şeylerden mahrum bıraktım... Suçluluk hissetme."

"Tamam," dedi Kip. *Tanrım, bu çok üzücü.*

"Çok güzelsin, Kip. Ben hiç..." Kip bekledi.

"Daha önce hiç kimseyi bu kadar *istemedim*. Bilmiyorum, hoşlandığım kişiler oldu. Elbette erkeklerden etkilendim. Erkeklerle birlikte oldum. Ama sen... Seninle birlikteyken tüm kurallarımı çiğniyorum."

Kip yutkundu ve içini kaplayan duygu dalgasını bastırmaya çalıştı.

"Ne diyebilirim ki?" dedi, sesinin titremesine rağmen şakacı kalmaya çalışarak. "Ben karşı konulmazım."

"Öylesin," dedi Scott alçak sesle. Kip'in uyluklarının üzerine kaydı. Elleriyle Kip'in belini, sonra da kalçasını ovmaya başladı.

"Mm... O bölgeye odaklanmam gerekebilir," dedi Kip, dili dolanarak. "Orada çok gerginlik var."

"Bütün dikkatimi oraya verdim." Scott parmaklarını Kip'in kalçalarına derinlemesine soktu ve Kip kendini akıntıya bıraktı.

Scott, Kip'in tüm vücudu jöle gibi olana kadar uzun süre onu ovuşturdu. Birkaç fısıltılı, saygılı söz dışında çoğunlukla sessizdi:

"İnanılmaz, Kip."

"Muhteşem."

"Mükemmel."

Kip neredeyse uykuya dalmak üzereyken, Scott elinin kenarını yavaşça ve kararlı bir şekilde Kip'in kıçının çatlağına doğru kaydırdı. Ardından yumruğunu sıkıp aynı yolu parmak eklemleriyle izledi. Bunu tekrar tekrar yaptı, bir yumruk, sonra diğeri, parmak eklemlerini deliğinin etrafındaki hassas deri üzerinde gezdirdi.

"Bu iyi hissettiriyor mu?"

"Evet! Tanrım... Harika."

"Güzel. Seni sikmek istiyorum. Sen de istiyor musun?" "Evet. Evet. Tanrım, evet."

"Dön," dedi Scott nazikçe. "Seni özledim."

Kip kendi kendine gülümsedi ve rahatlayarak Scott'ın kendisiyle istediği her şeyi yapmasına izin vermeye hazır bir şekilde yuvarlandı. Scott yatağa diz çöktü ve Kip'in vücudunu yavaşça yukarı doğru çekerek tekrar beline oturdu. Scott'ın penisi yarı sertleşmiş, bacaklarının arasında ağır ağır sallanıyordu. Eğilip Kip'i öptü. Kip, Scott'ın penisini eliyle kavradı ve öpüşürken okşayarak elinde sertleşmesini hissetti.

Sonra iki elini Scott'ın kıçına koydu ve uylukları Kip'in göğsüne kadar gerilene kadar onu öne doğru yönlendirdi. Başını yukarı kaldırdı ve Scott'ın penisini ağzına aldı.

Gözlerini yukarıda tuttu, böylece Scott'ın üzerinde durduğunu görebiliyordu, bir eli başlığı tutuyordu. Scott ona bakıyor ve alçak, nazik bir sesle övgü dolu sözler mırıldanıyordu. "Evet. Aynen böyle. Lanet olsun, çok güzelsin. Şu haline bak. Bana çok iyi geliyorsun."

Kip gözlerini kapattı ve Scott'ın penisi etrafında iç geçirdi. Penis artık çok büyük ve çok sertti. Ellerini Scott'ın kıçına gömdü ve penisi ağzına daha derine itti.

"Vay canına... Tanrım, devam etmeni istiyorum ama..." Scott yavaşça çekildi. Bir an için ucunu Kip'in dudaklarına dayadı, düşünerek.

Kip'in vücuduna geri kaymadan önce. Kip'in bacaklarını hafifçe iterek dizlerini bükmesini sağladı, sonra kalkıp kayganlaştırıcıyı ve prezervatifi aldı.

Kip masajdan dolayı zaten gevşemişti, bu yüzden Scott'ın güçlü ve dikkatli parmaklarıyla onu açması hiç de uzun sürmedi.

Scott, Kip'in her iki uyluğunu da tuttu ve onu yatağın ucuna doğru çekti. Scott, kalçalarını ve kıçını kaldırıp içine girmeden önce, Kip sadece gözlerini kocaman açıp şaşkınlıkla bakmak için zaman bulabildi.

"Ahh! Kahretsin," diye inledi Kip. "Tanrım, bu harika bir his."

"Geçen seferden beri tek düşünebildiğim şey bu," dedi Scott ve Kip, onun seks sesinin derin gürültüsüne bayıldı.

"Ben de. Sert olsun istiyorum. Tıpkı geçen seferki gibi."

Scott, Kip'in ayak bileğini omzuna alarak yatağın ucunda durarak ona verdi. İtmeleri neredeyse çok sert olacaktı ve Kip bunu çok sevdi.

"Evet. Siktir. Aynen böyle," diye mırıldandı Kip.

Başka bir boyutta, onu bu kadar hevesle sikmekte olan mükemmel fiziksel yapıya hayran kalmıştı. Scott'ın yüzünde ve göğsünde ter damlaları oluşuyordu, Scott Kip'i istediği yerde tutarken gerilen ve dalgalanan kasları ıslatıyordu.

Scott neredeyse her itişte prostatını deliyordu ve bu inanılmazdı. Çok iyi geliyordu. Kip kendini sert ve hızlı bir şekilde mastürbasyon yapmaya başladı.

"Boşalmak istiyorum..." diye dişlerini sıkarak söyledi. "Senin sikinde boşalacağım. İstiyorum..."

"Siktir, evet. Hadi."

"Mükemmelsin... Beni böyle sikmeni seviyorum..."

"Bunu sonsuza kadar yapabilirim. Çok güzelsin, Kip. Benim için boşalacağını sanmıştım..."

"Öyle. Öyle. Ben... Oh, siktir!"

İkisi de Kip'in sikinin göğsüne fışkırmasını izlediler. Scott itmeyi bıraktı.

"Tanrım, Kip. Bu harika bir his. Tamam... Tanrım..." Tekrar hareket etmeye başladı. "Yaklaştım. Gerçekten çok yaklaştım..."

"Üzerime boşal," dedi Kip, kendi orgazmının son dalgaları boyunca hala nazikçe kendini okşayarak. "Görmek istiyorum. Lütfen."

Scott homurdandı, sonra hızla çekildi ve prezervatifi çıkarıp arkasına attı. Kip'in bacağını indirdi ve kendi sikini öfkeyle okşarken onun üzerinde durdu. Birkaç saniye içinde Scott boşaldı, Kip'in karnına, göğsüne ve boynuna yağmur gibi yağdı.

Scott yatağa yığıldı ve Kip, her şeyi üstüne bulaştırarak onun üzerine yuvarlandı. Nefes nefese ve başları dönerek öpüştüler ve bir dakika sonra ayrıldıklarında ikisi de gülümsüyordu.

"Unutmadan," dedi Kip, "bu güzel akşam için sana teşekkür etmek istiyorum."

Scott güldü ve onu tekrar öptü. "Yani Sevgililer Günü'nü iyi geçirdim, değil mi?"

"Kesinlikle. Şüphesiz, şimdiye kadarki en iyi Sevgililer Günüydü."

Temizlendikten sonra yatağa geri döndüler. Kip, Scott'ın vücuduna sokuldu. Akşam mükemmel geçmişti ve Kip, bu anın sonsuza kadar sürmesini diledi, ama çok yorgundu.

"İyi geceler," diye mırıldandı Scott, kocaman kolunu onun etrafına dolayarak.

Kip, hiç bu kadar rahat hissetmediğini hatırlamıyordu.

Scott'ın elini öptü. "İyi geceler, tatlım."

* *

Ertesi sabah geç saatlere kadar hiçbir yere gitmeleri gerekmediği için uyudular. Uyandıklarında yatakta kalarak birbirlerine sarılıp sohbet ettiler.

"Bugün ne yapıyorsun?" diye sordu Scott. Yan yatmış, başını dirseğine dayamış ve saçları sevimli bir şekilde dağınıktı.

"Hiçbir planım yok. Bir fikrin var mı?"

"Evet." Scott utangaçça gülümsedi. "Sana kahvaltı hazırlamak istiyorum."

Kip bu fikri çok beğendi, ama sonra Scott'ı öpmeye başladı ve yataktan kalkmakla ilgili her şeye olan ilgisini çabucak kaybetti.

Mutlu bir şekilde öpüşüyorlardı, Scott'ın elleri ve ağzı Kip'in vücudunu keşfediyor ve onu titretirken, Scott'ın telefonu çalmaya başladı.

"Önemli değil," dedi Scott, bakmadan. "Daha sonra tekrar arayabilirler."

Scott, Kip'in vücudunu keşfetmeye devam etti, Kip'in kalça kemiğinin çıkıntısını tadarken, telefon tekrar çalmaya başladı.

"Git buradan," diye homurdandı Scott, telefonu hala açmadan, "Meşgulüm."

Üçüncü kez çalmaya başladığında, Scott Kip'in boynunu emip elini uyluğuna kaydırırken, Scott içini çekip "Üzgünüm. Kim olduğunu bakacağım" dedi.

Telefonu aldı. "Carter arıyor," dedi, kaşlarını çatarak. Aramayı cevapladı. "Carter?"

Scott hala Kip'in Scott'ın takım arkadaşının sesini duyabileceği kadar yakındı. "Scott, Zullo batırdı. Dün gece tutuklandı."

"Ne?"

"Evet. Jersey'deki bir barda olay çıkardı. Mülke zarar verdi. Saldırı. Tutuklamaya direnme... Muhtemelen başka şeyler de vardır."

"Tamam. Siktir. Nerede o?" Scott yataktan kalktı ve dolabına doğru yürüdü, Kip'in konuşmaya erişimini sonlandırdı.

Scott geri döndüğünde, giyinmiş ve telefonu kapatmıştı. "Gitmem gerek. Üzgünüm."

"Tabii ki. Evet. Tanrım, iyi misin?"

"Çok kızgınım," dedi Scott, "ama seni terk etmek zorunda kaldığım için gerçekten üzgünüm."

Derin bir nefes aldı ve onu öptü. Yavaşça geri çekildiğinde, Kip dudaklarını kovalamak için öne eğildi.

Scott başını salladı. "Seni bir kez daha öpersem, asla gitmem. İstediğin kadar kalabilirsin. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, maçtan önce dönemeyebilirim. Bu gerçekten çok berbat bir durum."

"Tamam. Benim için endişelenme. Git takımınla ilgilen."

"Teşekkürler, evet." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü, sonra Kip'e dönüp baktı. "Neden bu kadar çekici olmak zorundasın?" diye sordu, hüzünlü bir gülümsemeyle.

Kip sırıttı ve battaniyeyi başına çekerek kendini tamamen gizledi. Scott'ın güldüğünü duydu. Sonra kapı açılıp kapandı ve Scott gitti.

On Birinci Bölüm

Oyuncuların girişinin dışında küçük bir muhabir kalabalığı vardı. Scott onları görmezden gelerek geçip gitti. Kapıdan çıktığında Carter'ın beklediğini gördü.

"Koç takım toplantısı çağırıyor," dedi Carter. "Mesaj az önce herkese gönderildi. Ama önce kaptanlarla görüşmek istiyor."

"Tamam. Peki. Huff nerede?"

"Hocaların odasında."

Scott, Carter'ı takip ederek normalde koçların toplantıları için ayrılmış olan küçük odaya girdi. Greg Huff sandalyelerden birinde oturuyordu.

"Selam çocuklar. Gününüz nasıl geçiyor?" diye sordu Huff.

Scott kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı. "Şu anda biraz berbat. Ama günüm harika başlamıştı."

"Öyle mi?" Huff, biraz alaycı bir şekilde sordu. Scott kızardı ve yere baktı.

"Sence ne olacak?" diye sordu Carter. "Zullo ile?"

Huff, hesaplayıcı bakışlarını Scott'tan çevirdi. "Kim bilir, ama o giderse savunmamızda bir boşluk oluşacak."

"Transfer süresi önümüzdeki hafta sona eriyor," dedi Scott. "Harika bir zamanlama, Frank."

Koç Murdock, yardımcı koçlarla birlikte odaya girdi. Masaya eğildi, ellerini masanın üzerine koydu ve herkese sert bir bakış attı.

"Zullo," dedi, "serbest bırakılıyor. Artık New York Admirals'ın bir parçası değil. Daha kalıcı bir çözüm bulana kadar, boşluğu doldurmak için Hartford'dan birini getireceğiz."

Scott kaşlarını kaldırdı. "O kadar mı kötü?"

"O kadar kötü," diye onayladı Murdock. "Bir saat içinde basın toplantısı düzenleyeceğiz. Ben orada olacağım, Zullo olmayacak."

"Peki ya bu akşamki maç?" diye sordu Scott.

"Savunma hattını biraz değiştirmemiz gerekecek, ama idare edeceğiz."

Scott bu durumdan hoşlanmamıştı, ama başka seçenekleri var mıydı?

"Takımın geri kalanı yarım saat sonra toplantı için burada olacak," dedi Murdock. "Siz çocuklar, sanki kaderimiz belliyormuş gibi konuşmaya başlarsanız, kaderimiz de öyle olur. Bu akşamki maça odaklanın. Bu, bir sakatlıktan farklı değil. Uyum sağlayacağız."

"Sorun değil, Koç," dedi Carter.

"Elbette," dedi Scott.

Üç oyuncu, takımın geri kalanını soyunma odasında beklemek üzere odaya geri döndü.

Koçlardan uzaklaştıklarında Carter, "Vay canına," dedi, "bunu beklemiyordum."

"Hayır," diye onayladı Huff.

Scott hala Zullo'ya kızgındı, ama aynı zamanda bir yükten kurtulmuş gibi hissediyordu. Bu, takım için kesinlikle uzun vadede olumlu bir gelişme olacaktı.

"En iyisi bu," dedi, kafası duvara değene kadar koltuğuna yaslanarak. "Zullo gibi dikkatimizi dağıtan biriyle playofflara giremeyiz."

"Kesinlikle," dedi Carter.

Üçü sessizce oturdular. Sonra Carter, "Scott..." dedi. "Ne?"

"Bu sabah yüzünde bir parıltı var." "Neden bahsediyorsun?"

"Huff ne demek istediğimi anlıyor."

Scott, Huff'a baktı.

"Doğru," diye onayladı Huff. "Yüzün parlıyor." "Belki de Zullo'nun gitmesine sevindiğim içindir."

"Hayır. O gitmeden önce de öyleydin," dedi Huff.

"Mm," diye onayladı Carter. "Bence Scotty dün gece bir şeyler yaşadı." "Kesinlikle," dedi Huff.

"Ben..." Scott başladı. Sonra pes etti. "Belki de öyleydim."

Carter ellerini çırptı ve gülümsedi. "Aferin sana, Hunter!"

Scott bununla mücadele etmek için elinden geleni yaptı, ama birkaç saniye içinde aptal gibi sırıtıyordu.

"Şuna bak, Carter! Kızarıyor!" dedi Huff. "Çok tatlı."

"Kendi işinize bakın, çocuklar."

"Onun kim olduğunu bilmeme gerek yok," dedi Carter, "ama *nasıl* biri olduğunu bilmem gerek."

"Eh, bunu öğrenemeyeceksin," dedi Scott.

"Hunter'ın şu anki kızarıklığına bakılırsa, bence o kız oldukça mükemmeldi," dedi Huff.

"Size hiçbir şey söylemeyeceğim. Susun."

"İşe yaramaz," diye hayıflanarak dedi Carter. "Scott bir beyefendidir."

"Haklısın." Scott öne eğildi ve ayaklarına bakarak yüzünü pancar gibi kızartan sıcaklığı kontrol etmeye çalıştı. Ancak önceki gece ve o sabahın anıları aklına gelerek çabasını boşa çıkardı.

Uyandığında Kip'in bir dirseğiyle desteklenmiş, dağınık ve seksi bir şekilde ona bakarken bulduğunu hatırladı. Yüzündeki ifade çok... şey, *sevgi dolu* değildi tabii ki, ama... şefkatliydi.

Sonra Kip'in Scott için kendini okşadığını hatırladı. Kendini tatmin ediyordu. Boşaldığı andaki yüzü, gevşemiş ve coşkulu. Sonrasındaki hüzünlü güzelliği.

"Ben, şey, kahve almaya gidiyorum." Scott hızla salona doğru yürüdü. Takım arkadaşlarının gelmesini beklerken kendini tahrik etmesine izin veremezdi. Bu toplantı zaten yeterince rahatsız edici olacaktı.

Salonda, Scott kahve makinesine bir kapsül koydu ve suyun ısınmasını bekledi. Kip'e mesaj attı. Hala benim evimde misin?

Kip: Hayır. Yaklaşık yirmi dakika önce

çıktım. Scott: Oh.

Nedense Scott, Kip'in kendisi orada olmasa bile dairesinde olması fikrini sevmişti.

Kip: Her şey yolunda mı?

Scott: Sanırım olacak. Sonra konuşuruz.

Kip: Tamam.

Scott: Aceleyle çıktığım için tekrar özür dilerim. Harika bir gece geçirdim.

Kip: Özür dileme. Harika bir gece geçirdim. Teşekkür ederim.

Scott gülümsedi. Seni ne zaman tekrar görebilirim?

Kip:
Doyumsuzsun!

Scott:
Öyleyim.

Kip: Sonra arar mısın? İşin bittiğinde. Bir şekilde hallederiz.

Scott: Anlaştık.

* *

Kip bütün gün evde dinlenmeye çalışıyordu, ama Scott'ın nasıl olduğunu ve Zullo'ya ne olduğunu merak edip duruyordu. Scott üzgün müydü, yoksa bu akşamki maç için endişeli miydi? Kip'ten smoothie alamamış olsa bile, maç günü koşusuna çıkabilmiş miydi? Scott için rutin artık önemli miydi?

Öğlen bir basın toplantısı vardı ve Kip, Scott orada olur diye izlemişti. Ama orada sadece koçu Harv Murdock vardı ve medyaya açıklamalarda bulunuyordu.

Murdock, Zullo'nun takımdan çıkarıldığını duyurdu. Kip, Scott'ın dün gece anlattıklarından başka Frank Zullo hakkında pek bir şey bilmiyordu, ama Scott onun gitmiş olmasına en azından biraz rahatlamış olmalıydı.

Kip, internette Zullo'nun durumuyla ilgili güncellemeleri okurken, Admirals'ın gelecek maç programını da kontrol etmişti. Görünüşe göre Scott bir süre şehirde kalacaktı. Admirals, bu geceki maç dahil olmak üzere önümüzdeki hafta beş maç oynayacaktı. Bir sonraki maç Brooklyn Scouts ile olacaktı. Ardından Madison Square Garden'da iki iç saha maçı ve önümüzdeki Cumartesi Boston'da bir deplasman maçı vardı.

Kip, önümüzdeki hafta Scott'la ne kadar zaman geçirebileceğini merak etti. Onu zorlamak istemiyordu.

Saat bir civarında telefonu çaldığında Scott'ın aradığını sanmıştı, ama bunun yerine New York Şehir Müzesi'nden gelen bir arama ile şaşırmıştı. Onu *mülakata* çağırmak istiyorlardı. Vay canına!

"Tabii ki," diye telefonda kekeledi. "Kesinlikle. Evet. Teşekkürler."

Kendinden utanmış, sonra da eline bir kalem kapıp *pazartesi* saat *3:00* yazmıştı. İşten çıkınca doğruca mülakata gitmesi gerekecekti. Tanrım, nasıl olur da berbat görünmezdi ki?

Scott'tan haber alması üç saatten fazla sürmüştü. Telefon çaldığında yatakta uzanmış bir roman okuyordu.

"Merhaba. Zor bir gün geçiriyorsun galiba," dedi Kip telefonu açtığında. Scott'ın ahizeye nefesini verdiğini duydu. "Evet. Çılgınca bir gün oldu." "Sen nasılsın?"

"Sinirli. Kızgın. Rahatlamış. Bilmiyorum."

"Koşmaya gidebildin mi?"

"Hayır. Burada, buz pistinde koşu bandında epey koştum ama hayır. Bugün her şey berbat. Kafamı toparlayamıyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum."

"Çok kötü. Üzgünüm."

"Gün harika başlamıştı..."

"Sadece kafanı bu sabahki haline geri döndürmelisin," diye önerdi Kip.

"Ben de tam olarak bunu yapmamaya çalışıyordum. Ama sürekli... dikkatim dağılıyordu."

"Bunu çok düşündüğümü biliyorum."

Scott biraz güldü. "Ne yapıyorsun? İşe gidiyor musun?"

"Yakında. Etkinlik Brooklyn'deki müzede, yani vaktim var. Saat altıya kadar orada olmam gerekmiyor."

"Oh."

Kip, Scott'a iş görüşmesinden bahsetmeli mi diye düşündü. *Neden? İşe alınmadığımda, erkek arkadaşının ne kadar başarısız olduğunu tam olarak anlayabilsin diye mi?*

?

Bunun yerine, "Hey, babamın yarın öğleden sonra benimle maça gitmek isteyip istemediğini sormayı düşünüyordum. Brooklyn'e karşı oynanacak olan maça." dedi.

"Öyle mi?" Scott bu haberi duyunca sesi biraz neşelendi.

"Evet. O her zaman Scouts hayranı olmuştur, ama tabii ki ben seni destekleyeceğim."

"Tabii ki. Muhtemelen sana bilet bulabilirim. Bir bakayım." "Oh.

Hayır. Sorun değil. Ben..."

"Sorun değil. O biletler pahalı." Kip kaşlarını çattı.

"Ben alabilirim."

"Biliyorum," dedi Scott nazikçe. "Seni aşağılamak istemiyorum. Sadece, yani, benim için biletleri istemek kolay ve sen de paranı başka bir şey için biriktirebilirsin. Hiç sorun değil."

"Tamam," dedi Kip, çünkü tartışmak istemiyordu ve paraya gerçekten ihtiyacı vardı. Ama milyoner ünlü erkek arkadaşından bu tür şeyleri kabul etmeyi alışkanlık haline getirmeyecekti.

"Bu hafta programın nasıl?" diye sordu Scott, sesi biraz alçalmıştı.

"Salıdan cumaya çalışıyorum. Akşamları boşum ama."

"Bütün hafta şehirdeyim."

"Biliyorum. Kontrol ettim."

"Pazartesi ve Salı sabahları uzun antrenmanlarım var. Ama sen zaten işte olacaksın..."

"Belki biz..." Kip, Scott'ın "Yarın akşam benim evime gelir misin?" dediği anda konuştu.

"Tabii, evet! Evet, elbette," dedi Kip. "Ertesi sabah işe gitmek için de uygun olur. Tabii uyumama izin verirsen."

"Uyurum. Söz veriyorum. Eninde sonunda."

İkisi de güldü, sonra Scott, "Kahretsin. Gitmem gerek. Üzgünüm. Ama... Yarın görüşürüz, değil mi? Biletler konusunda sana haber veririm." dedi.

"Evet, yarın. Kesinlikle. Ve bu gece iyi şanslar."

"Teşekkürler. Sonra konuşuruz."

"Tamam. Hoşça kal, Scott."

Telefonu kapattılar ve Kip işe hazırlanmaya başladı, erkek arkadaşı ise... takımını Montreal'e karşı zafere taşımaya hazırlanıyordu.

Kip başını salladı. Bu gerçek dışı his ne zaman sona erecekti?

* *

Scott Pazar günü yalnız uyandı.

Hayatının neredeyse tamamında yalnız uyanmıştı (oda arkadaşları hariç), bu yüzden bu kadar rahatsız edici hissetmemesi gerekirdi.

Kahve yapmak için mutfağa gitti, sonra televizyonu açıp SportsCenter'ı izlemeye başladı. Dün geceki maçın önemli anlarını gösteriyorlardı ve çok fazla önemli an vardı. Sunucular, özellikle de koşullar göz önüne alındığında, tüm Admirals takımının olağanüstü performansını övüyorlardı.

Harika bir maç olmuştu. Scott, Montreal'e karşı büyük bir zafer elde etmek için bir araya gelen takımından son derece gurur duyuyordu.

Televizyondaki haberler Zullo olayına döndü. Polis karakolundan ayrılırken, yüzü asık ve gazetecilerle konuşmayan Zullo'nun görüntüleri vardı.

Nedense bu, Scott'ın hayal ettiği kadar tatmin edici değildi. Zullo şüphesiz bir pislikti, ama yine de bir takım arkadaşının bu kadar dibe vurmasını görmek midesini bulandırıyordu. Zullo'nun ligin rehabilitasyon programını kullanarak kariyerini yeniden rayına oturtmasını içtenlikle umuyordu.

Ama şu anda Frank Zullo hakkında düşünecek zamanı yoktu. Zullo yetişkin bir adamdı ve kendi kaderini kendisi belirlemişti. Scott'ın hazırlanması gereken bir maçı vardı.

* *

Kip, babasıyla yeterince zaman geçirmiyordu. Aynı evde yaşıyorlardı, ama artık birlikte hiçbir şey yapmıyorlardı. Kip, çoğu sabah anne babası uyanmadan işe gidiyordu ve genellikle erken yatıyordu. Aptalca smoothie işi onu gerçekten çok yoruyordu.

Kip, babasının sevgili Scouts takımını tezahürat ederken onu izledi. İkisi de bira içiyor ve Nathan'ın kıvrımlı patates kızartmalarını yiyorlardı.

İyi bir öğleden sonraydı.

Scott biletleri ayarlamıştı. Kip o sabah maça gitmeyi önerdiğinde babası çok sevinmişti. Kip biletlerin nereden geldiği konusunda yalan söylemiş, gidemeyen bir arkadaşından ucuza aldığını söylemişti. Babasının ona inandığından emin değildi, ama inanmamışsa da bu konuda hiçbir şey söylemedi.

Kalabalık gürültülüydü. Her vuruş, her şut ve her kurtarışta bağırıyorlardı. Sezonun sonu yaklaşıyordu ve bu maçlar çok önemliydi.

Üçüncü periyotta skor 3-2 Admirals lehineydi ve Scott gollerin birini atmıştı. Maçın son dakikalarına girilirken salon gergin bir havaya büründü. Saatte altı dakikadan az bir süre kalmışken Admirals bir penaltı kazandı. İki dakika boyunca sayıca az kalacaklardı.

Kip öne eğildi ve başparmağını ısırdı. "Başarabilirsin Scott," diye fısıldadı.

Scouts mücadele etmeden pes etmeyecekti. Admirals'ın bölgesinde oyun devam etti ve kaleci Bennett'ı zorladı. Bir kurtarıştan sonra Scott, mavi çizgiden puck'ı kendi bölgesinden uzaklaştırmak için şut attı, ancak Scouts'un savunma oyuncularından biri mavi çizgiyi geçmeden puck'ı sopasıyla yakaladı. Admirals'ın kalesine şut attı ve Kip ne olacağını daha önce görebiliyordu.

"Hayır, Scott. Lanet olsun. Yapma!"

Puck kaleye doğru hızla ilerlerken, Kip, Scott'ın kendini puck'ın önüne atmasını dehşetle izleyebildi. Scott havada daldı ve puck'ı vücudunun orta kısmında, koruyucularının daha ince olduğu bir yerde yakaladı.

Sert bir şekilde yere düştü.

Onikinci Bölüm

"O şut saatte yüz mil hızla gitmiş olmalı!" dedi Kip'in babası.

"Lanet olsun Scott, hadi. Kalk."

Scott, fetüs pozisyonunda buzun üzerinde kıvrılmış yatıyordu, bir bacağı yavaşça içeri ve dışarı hareket ediyordu. Kip midesi bulandı. Koşup camın üzerinden atlamak istedi.

"Yüzüne mi isabet etti?" arkasında duran biri yüksek sesle sordu.

Hayır... Kip dudaklarını oynattı.

"Hayır. Belki kaburgalarına," dedi başka biri.

Tanrım.

Scott yuvarlandı ve Kip onun yüzünü görebildi. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı, ağzı açık ve nefes nefeseydi.

"Nefes alamıyor!" dedi Kip kimseye ve herkese. "Nefes alamıyor! Ona..."

Scott eldivenli elini buza koydu, kendini hazırladı ve yavaşça dizlerinin üzerine çöktü. Gözlerini sıkıca kapatmış, yüzünü buruşturmuştu ama nefes alıyor gibi görünüyordu. Bir kolunu beline doladı ve yan tarafını tuttu. Takım arkadaşlarından biri kolunu onun kolunun altına soktu ve onu kaldırmaya yardım etti. Bir diğeri onun için sopasını aldı.

Scott, takım arkadaşının desteğiyle yavaşça buz pistinden kayarken, seyirciler alkışladı.

Kip rahat bir nefes alarak koltuğuna geri çöktü. *O iyi. O iyi.*

Babası elini omzuna koydu ve sıktı. "O çok dayanıklıdır." "Evet." Kip nefes verdi. Scott'ın

takım doktoru tarafından yedek kulübesinin arkasındaki koridora götürülmesini izledi.

Maç devam etti, ama Kip artık dikkatini vermiyordu. Gözlerini yedek kulübesinden ayırmadan Scott'ın geri dönüp dönmediğini izliyordu.

Son saniyeler geçip gitti ve maç Admirals'ın 3-2 galibiyetiyle sona erdi. Scott soyunma odasından hiç geri dönmedi. Kip ne yapabileceğinden emin değildi.

ne yapabileceğinden emin değildi. Bu gece Scott'ın evine gitmesi gerekiyordu, ama...

Babasıyla birlikte stadyumdan ayrılırken, Kip Scott'a bir mesaj attı: Sadece iyi olduğunu söyle.

Kip'in beklediği gibi cevap gelmedi. Scott muhtemelen şu anda telefonunun yanında değildi.

Metroda babası, "Hunter'ın yüreği var, orası kesin. Bu fedakarlık, maçı kazanmalarını sağlamış olabilir." Kip dudağını ısırdı. "Evet..."

Metro istasyonundan evlerine kadar çamurlu kaldırımlarda zorlukla yürüdüler. Şu anda babasının eşlik etmesinden keyif alamadığı için kendini kötü hissediyordu. Harika bir öğleden sonra geçirmişti, ama şimdi tamamen endişeyle meşguldü.

Kip, Scott'tan cevap almadan önce neredeyse bir saat boyunca evdeydiler. Ben iyiyim. Kötü bir çürük var ama iyiyim. Şimdi eve gidiyorum.

Kip yatağına sertçe oturdu ve cevap yazdı: İyi. Beni korkuttun.

Scott: Üzgünüm. Muhtemelen göründüğünden daha kötüydü.

Kip kaşlarını çattı. Hâlâ gelmemi istiyor musun? Bir saniye sonra telefonu çaldı.

"Evet," dedi Scott.

"Emin misin?"

"Eminim. Yani... Yapabileceğim çok şey olacağını sanmıyorum." "Biliyordum! Yaralanmışsın!"

"O kadar da kötü değil. Sadece bir çürük. Üzerine buz koydum, eve gidince tekrar buz koyacağım. Kırık yok. Kaburga kemiklerinde çürük yok."

"Röntgen çektirdin mi?"

"Evet, tabii ki. Arena'da röntgen çektirdim. Kırık yok. Lütfen gel."

"Tamam. Ben oraya vardığımda üzerine buz torbası koymuş olsan iyi olur." "Koyacağım," dedi Scott. "Ve benim için bu kadar endişelenmene sevindim. Bu gerçekten... çok tatlı."

Kip kızardı, çünkü ne yapıyordu? NHL süperstarına yaralarını nasıl tedavi edeceğini mi söylüyordu? "Sadece... iyi olduğuna sevindim. Hemen geliyorum. Buz torbası konusunda ciddiyim."

Scott güldü. "Görüşürüz."

* *

"Tamam, bakalım," dedi Kip. Scott, Kip'i dairesine geri götürürken yüzünü buruşturmaktan kendini alamamıştı. Kip de elbette bunu fark etmişti.

Scott kanepede uzanmış, Kip ise dikkatlice gömleğini kaldırıyordu.

"Göründüğünden daha kötü değil," dedi Scott.

"Gerçekten." "Aman Tanrım!"

Scott aşağıya baktı ve sağ tarafının çoğunu kaplayan kocaman siyah-mor bir şişlik gördü. Puck, kaburgalarının hemen altına, hokey pantolonunun üst kısmındaki kalın yastığın hemen üstüne çarpmıştı.

"O kadar da kötü değil." Çok acıtmıştı ve nefesini tamamen kesmişti, ama iç organlarında herhangi bir hasar yoktu.

"Saçmalık değil! Sen orada kal. Umarım buz torbası hazırdır," dedi Kip mutfağa doğru yürürken.

"Birkaç tane var," dedi Scott, "her zaman vardır. O dondurucuda neredeyse hiç yiyecek tutmuyorum. Hepsi yaralanma tedavisi için."

Kip yeni bir buz torbasıyla geri döndü ve onu Scott'ın cildine nazikçe bastırdı. Scott ilk temas anında nefesini tuttu, sonra gevşedi ve elini Kip'in elinin üzerine koyarak torbayı yerinde tutmasına yardım etti.

"Uzun zamandır kimse bana böyle ilgi göstermedi," dedi. "Bu çok hoş."

Kip ona biraz hüzünlü bir gülümseme attı ve Scott elini sıktı.

"Seni korkuttuğum için üzgünüm," dedi. "Benimle çıkmanın tehlikesi, sanırım."

"Kabul edilebilir bir risk." Kip, elini Scott'ın elinin altından çekip ayağa kalktı. "Sana akşam yemeği hazırlayacağım. Yiyecek bir şeyin var mı?"

"Geçen gün sana kahvaltı yapmak için aldığım malzemeler var. Pastırma ve yumurta. Hâlâ orada. Dur, yardım edeyim..."

"Olmaz. Sen kenarda kal, Hunter. Orada kal."

Scott gözlerini devirdi ve yavaşça ayağa kalktı. "En azından mutfağa geçip seni görebileyim."

(Biraz rahatsızlık duyarak) mutfağı oturma/yemek odasından ayıran yüksek tezgahın kenarındaki taburelere doğru yürüdü. Oturdu ve Kip'e eşyaların yerini ve lüks gazlı ocağını nasıl kullanacağını anlattı.

Kip'in mutfağında olması hoştu. İkisi için yemek hazırlamasını izlemek ve gününü anlatmasını dinlemek hoştu.

"Çift taraflı mı? Güneş tarafı yukarı mı?" diye sordu Kip. "Ben yumurta uzmanıyım."

"Yumuşak pişir. Ama beceremesen de sorun değil. Zaten acı sosla boğacağım."

"Onları mahvetmeyeceğim!" Kip, yumurtaları dikkatlice çevirirken dedi. "Biliyorsun, eskiden bunu profesyonel olarak yapardım ve... Ah, lanet olsun! Sarısını kırdım!"

Scott güldü. "Sorun değil. Yereceğim, inan bana. Neredeyse her şeyi yerim."

Kip kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını sıktı.

Mutfak tezgahında yan yana oturup pastırma, yumurta ve tost yediler. Kip çok mutlu ve sevimli görünüyordu ve Scott bu gece onu öpmekten başka bir şey yapamayacağına üzüldü.

Bu da ona başka bir sıkıntıyı hatırlattı.

"Seni uyarmalıyım," dedi Scott, "Bu hafta stresli ve dikkati dağılmış olacağım."

"Neden?"

"Transfer dönemi önümüzdeki Pazartesi sona eriyor. Muhtemelen her oyuncu için yılın en stresli günü."

"Ama sen... sen *transfer* edilmeyeceksin, değil mi?" Kip bu düşünceye dehşetle baktı.

"Hayır, sanmıyorum. Yani, her zaman bir ihtimal var, ama bu yıl kupayı kazanmak için mücadele ediyoruz, bu yüzden beni göndereceklerini sanmıyorum. Takımın maliyetleri kısması gerekirse endişelenirdim."

"Öyleyse neden gerginsin?"

"Çünkü biri ayrılacak. Zullo gittiğinde, savunmamızda doldurulması gereken bir boşluk olacak ve bunu doldurmak için bir veya iki kişiyi kaybetmemiz gerekecek. Biz bir aile gibiyiz, bu yüzden zor."

"Evet, haklısın. Sanırım öyle olur."

Konuştular ve yemek yediler. Scott, kendini destek almak için tezgaha yaslanmaktan kaçınmaya çalıştı ama başaramadı.

Scott acı çekmesini gizleyemeyince Kip, "Hadi ama," dedi. "Acı çekiyor olmalısın. Kanepeye geri dönelim."

Scott itiraz etmedi. Kip, Scott'ın kanepeye uzanmasına yardım etti ve sırt üstü uzanmasına izin verdi. Kip, Scott'ın başını kucağına yaslayabilmesi için kanepenin bir ucuna oturdu. Televizyonda bir aksiyon filmi izlediler ve Kip, parmaklarını Scott'ın saçlarında gezdirdi.

Ve kısa süre sonra Scott, transfer süresi, Zullo ve kötü morlukları tamamen unuttu.

* *

Kip, Scott'ın dev televizyon ekranında akan jeneriği izledi. "Dostum, sence o aptal filmi yapmak ne kadara mal olmuştur?"

Scott cevap vermedi. Daha yakından baktığında, Scott Hunter aslında kucağında uyuyakalmıştı.

Kip kendi kendine gülümsedi ve Scott'ın profilini hayranlıkla seyretti. Çok huzurlu ve genç görünüyordu. Uzun kirpikleri elmacık kemiklerini okşuyordu ve dolgun, pembe dudakları hafifçe aralanmıştı. Scott'ın yüzündeki tüm gerginlik kaybolmuştu.

Kip uzanıp Scott'ın elini tuttu. Onu uyandırmak istemiyordu, ama bacakları uyuşmuştu. "Hey," diye fısıldadı. "Hadi, Scott. Yatma zamanı."

"Mrmff," dedi Scott. Sonra gözlerini açtı, Kip'e baktı ve utangaç bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm," dedi. "Maçlardan sonra hep çok yorgun oluyorum."

"Sorun değil. Yatmalıyız. Erken kalkmam gerek." Kip onu kaldırdı ve öptü. "Bu gece çok güzel vakit geçirdim."

Scott'ın yüzü aydınlandı. "Ben de."

İç çamaşırlarına kadar soyundular ve yatağa girdiler. Scott, yarası nedeniyle sırt üstü yatmak zorundaydı ve Kip, elini göğsüne koyarak yanına uzandı.

"İyi geceler," dedi Kip.

Scott, elini Kip'in elinin üzerine koydu. "Yarın gece buraya gelir misin?"

"Gelmeni ister misin?"

"Evet. İsterim."

"Önce işten sonra eve gitmem gerek. Biraz kıyafet ve eşya almam lazım." "Eşyalarını burada tutmalısın," diye mırıldandı Scott uykulu bir sesle.

"Ciddi misin?"

Scott biraz uyanmış gibi görünüyordu, az önce ne önerdiğinin farkına varmıştı. "Şey... evet. Yani... mantıklı olur, değil mi? Senin iş yerine yakın oturuyorum ve..." Utangaç bir gülümsemeyle ekledi: "Senin burada olmanı seviyorum."

Kip, Scott'ı öpebilmek için kendini kaldırdı.

"Kendimi kötü hissediyorum," dedi Scott. "Bu gece seninle pek bir şey yapamadım. Telafi etmek istiyorum."

"Yarın akşama kadar iyileşmeyeceksin!"

"Biliyorum... ama belki..."

"Yarın gece," dedi Kip, "göreceğiz. Sana zarar verebilecek hiçbir şey yapmana izin vermeyeceğim."

Scott iç geçirdi ama ona sevgiyle gülümsedi.

"Ayrıca," dedi Kip, "seninle konuşmayı seviyorum."

Scott, Kip'in avucunu ağzına götürdü ve öptü. "Ben de."

* * *

Kip'in alarmı çaldığında hava hala karanlıktı. Scott ilk başta şaşırdı, sonra Kip'in işe gitmesi gerektiğini hatırladı. Kip yanındaki yatakta kıpırdadı, yavaşça oturdu ve sessizce homurdandı.

"Günaydın," diye mırıldandı Scott. "Siktir, evet. Sanırım öyle."

Kip yataktan kalkıp banyoya giderken, Scott gözlerini ovuşturup uyanmaya çalıştı. Hiçbir şekilde geç uyanan biri değildi, ama saat daha beş bile olmamıştı.

Sonunda kendini zorlayarak oturdu, ağrı yarasını hatırlatınca yüzünü buruşturdu. Birkaç dakika sonra Kip banyodan çıktı ve giyinmeye başladı.

"Kahve yapayım," dedi Scott. "En azından kahve içene kadar kal."

"Tamam. Nasıl hissediyorsun?"

"Puckla vurulmuş gibi. Ama onun dışında... çok mutluyum."

Kip gülümsedi ve giyinmeyi bitirdi. Scott banyoya girdi ve geçerken durup onun yanağına bir öpücük kondurdu.

"Eyvah," dedi Kip, yüzünü buruşturarak. "Bu morluk hiç de iyi görünmüyor." "Hissi de pek iyi değil. Ama yaşayacağım."

Banyoda Scott yüzüne su sıçrattı ve geri çekilip aynada morluğunu inceledi. Kip yalan söylememişti: Morluk bir gecede koyu gece mavisi rengine dönüşmüştü.

Scott üzerine bir eşofman giydikten sonra kahve yapmak için mutfağa gitti. Kip'i oturma odasının penceresinin önünde dururken görünce durdu.

"Her sabah bu manzarayı mı görüyorsun?" diye sordu

Kip. "Aşağı yukarı."

"Fena değil."

Brooklyn silüetinde ilk ışıklar belirmeye başlamış, Kip'in ince vücudunu yumuşak bir şekilde aydınlatıyordu. Kip, bir kolunu başının üzerine uzatmış, elini cama dayamış duruyordu.

"Şimdi daha iyi," dedi Scott. Kip'i arkadan kollarını doladı ve boynuna öptü. Kip içini çekti ve ona doğru dönerek onu öptü.

O anda Scott her şeyi hayal edebiliyordu. Kip ile birlikte olmak. Onunla *yaşamak*. Birlikte yatmak ve uyanmak. Yemek hazırlamak, restoranlara gitmek ve birlikte seyahat etmek. Artık saklanmamak, sadece mutlu olmak ve değer verdiği adamla birlikte olmak. Dünyaya gerçekte kim olduğunu gösterecek kadar cesur olmak.

Ancak cesur *olsa* bile, Kip'ten bunu istemek çok zordu, çünkü
Scott ile neye bulaştığını fark etmemiş olabilirdi. Scott'ın eşcinsel olduğunu açıklaması *büyük* bir *olay* olurdu. NHL'de böyle bir şey hiç duyulmamıştı ve medya onları çok fazla takip ederdi. Scott halkın merceği altında olmaya alışkındı; Kip'i de bu işin içine çekmek istemiyordu.

Ayrıca, birbirlerini sadece birkaç haftadır görüyorlardı. Bunu düşünmek bile saçmalıktı...

Ayrıldılar ve Scott, Kip'in saçını bir kenara itip avucuyla Kip'in çenesindeki hafif sakalları okşadı. "Seninle bütün bir gün geçirmek isterdim."

"Geçeceksin."

"Yaralanmadan. Seninle gerçekten vakit geçirmek istiyorum."

Kip'in gözlerindeki değişimi görebiliyordu. Karanlık bir şehvet sızıyordu.

Scott bir öpücük daha vermek için eğildi, ama Kip geri çekildi ve başını salladı. "Gitmem gerek," diye iç geçirdi.

"Önce kahve."

Scott nadiren kullandığı süslü kahve makinesiyle uğraşırken, Kip Scott'ın tişörtünü kaldırıp morluğu inceledi.

"Bugün antrenmana gitmeyeceksin, değil mi?" diye sordu.

Scott ondan uzaklaştı ve gömleğinin eteğini aşağı çekti. "Tabii ki öyleyim."

"Ne? Ama sen yaralısın!"

Scott elini reddedercesine salladı. "Kaymanın nasıl bir his olduğunu görmek istiyorum. Çarşamba günü maçım var, bu yaralanmayla nasıl oynayacağımı bulmam lazım."

"*Çarşamba* günü *oynayacak* mısın?" Kip dehşete kapılmış görünüyordu. "Evet."

"Bütün hokey oyuncuları inatçı aptallar mı?"

"Hemen hemen."

"Tanrım, benim öyle bir çürük olsaydı bir ay yataktan çıkmazdım."

Scott güldü. "Daha önce kırık kaburgalarla oynamıştım. Bununla da oynayabilirim."

Kip bu konuda bir şey söylemek ister gibi görünüyordu, ama Scott onu öptü ve eline kahve dolu bir seyahat bardağı tutuşturdu. "İşe gitmen lazım," diye hatırlattı.

"Tamam," diye iç geçirdi Kip. "Bu akşam mümkün olduğunca çabuk gelirim, tamam mı?" "Tamam."

"Ve lütfen bugün antrenmanda kendini fazla zorlama."

Scott, onun ilgisinden bir kez daha etkilenerek gülümsedi.

"Öyle yapacağım." Bir kez daha öpüştüler ve Kip gitti.

Scott, veda öpücüğünün kalıntılarını yakalamaya çalışarak alt dudağını diliyle yaladı. Sonra, Kip'le her ayrıldıklarında hissettiği o ağırlığı hissetti.

Daha fazla zaman istiyordu.

Scott, kafasında Kip'in çalışmasına gerek kalmayacağı bir zamana hızlıca ilerledi. Belki de o sadece...

Ne yapabilirdi? Scott'ın evde oturan erkek arkadaşı olabilir miydi? Scott'ın ihtiyacı olduğunda her zaman yanında olabilir miydi? Takım arkadaşlarının eşleri kadar sıkılabilir miydi?

Scott kendini açığa çıkarmak için cesaretini toplayamazsa, Kip temelde bir tutsak olacaktı. Asla düzgün bir randevuya çıkamayacaklardı.

"Lanet olsun," dedi Scott kimseye. Zaten her şeyi mahvetmişti.

* * *

Lanet olası Jeff önceki gün çalışmıştı, bu yüzden Kip işe geldiğinde hiçbir şey hazır değildi.

"Ondan nefret ediyorum," dedi Maria. "Onu öldüreceğim." "O berbat bir adam," dedi Kip esneyerek.

"Hafta sonun nasıldı?"

"İyiydi. Babamla Scouts maçına gittim." "Scouts ile *Admirals* arasındaki maçı mı diyorsun?" "Evet..."

"Ne hayran bir çocuk. Çok tatlı."

Kip omuz silkti. "O çok yakışıklı. Beni dava et."

"Onunla çıkmayı hayal edebiliyor musun?" diye sordu Maria. "Harika olurdu. Cinderella gibi."

"Hadi ama. Hayatım *o kadar da* berbat değil!" "Yine de çılgınca olurdu."

"Mm."

"Biliyor musun, cumartesi günü çalışıyordum ve o gelmedi. Acaba başka bir aptalca batıl inanç mı buldu diye merak ediyorum."

"Eh, işte tüm aşk hayatım da böylece bitti," diye şaka yaptı Kip.

"Yani, o gün Zullo ile olanlar yüzünden. Dikkatini dağıtırdı."

"Evet. Belki."

"Bir sonraki ev maçı ne zaman?"

"Çarşamba," dedi Kip, çok hızlı bir şekilde.

Maria sırıttı. "Çok tatlısın. Bugünkü röportaja hazır mısın?"

"Hayır. Ama elimden geleni yapacağım."

"Scott Hunter, sen orada çalışmaya başlarsan müzeye sürekli gitmeye başlar mı sence?"

"Hayır. Kes sesini."

"Ya *başlarsa*? Aman Tanrım. Bu inanılmaz olurdu."

"Saçmalıyorsun."

Maria sesini alçaltıp Scott Hunter'ı gerçekten berbat bir şekilde taklit etti. "Oh, hey, um, oyunum iyi giderken her şeyin aynı kalmasını seviyorum, bu yüzden Kip Grady'nin bana müzenin tamamını bir kez daha özel olarak gezdirmesini isteyeceğim."

Kip gülmekten kendini alamadı.

* *

"Hunter, gidelim. Öğle yemeği benden," dedi Carter. Soyunma odasında kalan son iki oyuncuydu.

Scott antrenman boyunca dişlerini sıkmıştı. Eğilmek acı veriyordu. Puku atmak acı veriyordu. Ve biri ona hafifçe dokunduğunda bile *çok* acı veriyordu. "Çarşamba günü dinlenmem gerekebilir," dedi. "Ciddi bir sakatlık değil, ama beni yavaşlatıyor."

"Yani, bir gece izin alıp iyileşmesini bek*leyebilirsin*, ama hey..."

"*Sence*?"

Carter ona sırıttı. "Hiç şansı yok."

Carter'ın sevdiği yakındaki bir suşi restoranına gittiler.

"Peki," dedi Carter, sipariş ettikleri çok fazla maki rulolarını beklerken, "sence kim takas edilecek?"

"Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum."

"Büyük bir oyuncuyu transfer edecekler. Sanırım deneyimli bir defans oyuncusu karşılığında bazı genç yetenekleri kaybedeceğiz."

"Peki," dedi Scott, "bu da *bizim* paçayı kurtardığımız anlamına gelir."

"Burke'yi düşünüyordum. O kadar genç değil, ama iyi bir kanat oyuncusu ve şu anda forvet hattında yetenekli oyuncularımız bol."

"Evet. Belki."

"Kim bilir? Neyse, gördün mü? Paparazziler geçen gece bizi yakaladı. Gloria'yı ve beni. Yeni Nobu'da akşam yemeği yiyorduk, sen oraya gittin mi?"

"Hayır."

"Gitmelisin. Neyse. Nobu'dan çıkarken paparazziler bizi yakaladı. Yani küçük sırrımız ortaya çıktı." Carter omuz silkti. "Zaman meselesi sanırım. Dün

Kardashian'lardan biri dün hamile olduğunu açıkladı, bu yüzden artık kimse bizi umursamıyor."

"Doğru..."

Carter, Nobu'da yediği yemeği ayrıntılı bir şekilde anlatmaya başladı ve Scott dinlemeye çalıştı, ama çoğunlukla Carter'ın az önce söylediği şeyi düşünüyordu. Carter yeni ilişkisini gizli tutmaya çalışıyordu, ama bu sır ortaya çıktığında, sadece bir dedikodu konusu olmuştu. Sadece birbirleriyle görüşmeye başlayan iki ünlü. İnsanlar "ha" dediler ve konuya devam ettiler.

Paparazziler Scott ve Kip'i birlikte yakalarsa böyle olmazdı. Tabii, belki bir kez yemeğe çıkabilirlerdi. Ama bu düzenli bir şey haline gelirse, dikkat çekecekti. Ya yakalanırlarsa... birbirlerine dokunurken? El ele tutuşurken? *Öpüşürken?* Scott'ın inkar etmesi imkansız olurdu...

"Miso karamel sosları var ki... Dinliyor musun, Hunter?" "Ha? Evet. Evet, pardon. Ben sadece... açım. Şu anda yemek hakkında konuşmak "

"Hokey hakkında konuştuk, yemek hakkında konuştuk, *benim* aşk hayatım hakkında konuştuk. *Senin* aşk hayatın nasıl?"

"Hayır."

"Aslında konuşacak bir şeyler var gibi görünüyor." "Yok."

Carter onu inceledi ve muhtemelen Scott'ın yüzündeki renk değişikliğini ya da Scott'ın gözlerine bakamamasını fark etti. "Sen dünyadaki en kötü yalancısın, Scott."

"Biliyorum."

"Bana söylemek istemiyor musun? Peki. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Senin gibi bir adam özel biriyle birlikte olmalı."

Scott kendi kendine gülümsedi. "Ben mutluyum."

"Onu Equinox Galası'na götürecek misin?" "Gala'ya gidiyor *musun*?"

"Evet, gidiyorum! Kiminle çıktığımı unuttun mu? Ayrıca, ben *çok* ünlü ve sevilen biriyim."

Scott güldü, ama içten içe endişeliydi. Takım arkadaşlarından hiçbirinin orada olmasını beklemiyordu. Bu, işleri daha da karmaşık hale getirecekti.

Ve, tanrım, bu hiç adil değildi. En iyi arkadaşı Carter'a, galaya erkek arkadaşını getireceğini söylemek istiyordu. Onu hayatında hiç hissetmediği kadar hafif ve mutlu hissettiren harika, muhteşem erkek arkadaşını. Kip ile dans etmek, onu öpmek ve onu herkese tanıtmak istiyordu, böylece Scott'ın ne kadar şanslı olduğunu herkes bilebilirdi.

Bunun yerine Scott, "Belki. Bakalım." dedi.

Carter gülümsedi. "Umarım öyledir. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum dostum."

On Üçüncü Bölüm

Scott ve Kip, transfer süresinin sona erdiği sabah birlikte uyandılar. Bütün gün televizyonu açık tutmuşlar ve transfer faaliyetlerine ayrılmış bir spor kanalını izlemişlerdi. Scott zaman zaman tüm dikkatini bu konuya vermiş, Kip de ona rahat vermesi gerektiğini anlamıştı. Ancak günün büyük bir bölümünde, Kip'in aklını her şeyden uzaklaştırmasına izin vermekten memnun olmuştu.
her şeyi unutmasına izin vermekten mutlu olmuştu.

Kip de bunu yapmaktan mutluluk duyuyordu.

Ayrıca müzeden cevap bekleme stresinden uzaklaşmaktan da mutluydu. Görüşme şaşırtıcı derecede iyi geçmişti. Her iki görüşmeci de onu gerçekten sevmiş görünüyordu. Görüşme sonunda herkes sanki işi çoktan almış gibi konuşuyordu. Oradan çok mutlu ayrılmıştı.

Ama Scott'a hala bundan bahsetmemişti. Belki uğursuzluk getirmek istememişti, ya da belki kendini geliştirmek için yaptığı acınası girişimden utanıyordu. Scott'ın başarı düzeyi, Kip'in yaptığı her şeyi biraz gülünç gösteriyordu.

Scott, televizyondaki spikerlerin "büyük" olarak nitelendirdiği bir takasla bazı takım arkadaşlarını kaybetmişti. Burke adında bir oyuncu ve başka bir forvet, devasa bir Finli defans oyuncusu karşılığında Tampa Bay'e takas edilmişti.

Scott haberi duyduğunda "Matti Jalo" demişti. "Vay canına." Kip "İyi mi?" diye sormuştu.

"Evet, o... Böyle birini bulabileceğimizi düşünmemiştim. Muhtemelen şu anda ligin en iyi savunma oyuncusu."

"Hey, o zaman harika!"

"Öyle," diye onayladı Scott. "Yönetimin bize güvendiğini gösteriyor. Bize gerçekten güzel bir hediye aldılar."

"Ama, şey, ayrılanlar... Burke miydi? Ve, şey..." "MacDow, evet. İyi adamlar. Kötü oldu, ama Burke'ün gideceğini tahmin etmiştim. Dürüst olmak gerekirse, onun için daha iyi olacak. Burada parlayacak zamanı yok." "Yani sen iyisin?"

Scott ona gülümsedi. "İyiyim." "Kutlama yapmak ister misin?"

"Kesinlikle."

Şu anda saat sabahın beşi biraz geçiyordu ve Kip'in işe gitmesi gerekiyordu, ama Scott'ın elleri üzerindeydi ve ağzı çenesini ısırıyordu.

"Hasta olduğunu söyle," diye fısıldadı Scott onun cildine.

"Yapamam! Ayrıca bu akşam maçın var. Meşgul olacaksın." "Geç git. Sana not yazarım."

Kip güldü. "Ne yazacaksın?"

"Kip geç kalacak, ama Scott Hunter onun sikini sürüyordu."

Kip inledi. "Tanrım, bunu yapmadık. Ben... *Siktir*, bunu istiyorum."

"Ben de," dedi Scott ve Kip'in elini sert sikine götürerek ne demek istediğini gösterdi.

"Siktir," diye soluklandı Kip. Sonra, "Hayır. Hayır. Gitmem gerek. Bu adil değil, Hunter."

Scott onu işe gitmemesi gibi aptalca bir şey yapmaya ikna etmeden önce kalktı ve giyindi.

"Yarın akşamki galaya kadar seni göremeyeceğim," diye iç geçirdi Scott. "Ve o zaman bile sana dokunamamak benim için bir işkence olacak."

"Ama seksi, değil mi? Birazcık?" "Birazcık."

Scott ve kahve içtiler kahve içtiler çünkü onun geleneksel gelenekleri mutfakta birlikte içtiler.

"Bunun benim için de bir işkence olacağını biliyorsun, değil mi?" dedi Kip.

Scott hüzünle gülümsedi. "Erken ayrılmak isteyeceğim. Oraya varır varmaz bir bahane uydurup ayrılacağım."

"Hayır, yapmayacaksın. İkimiz de harika vakit geçireceğiz, sonra buraya geri dönüp birbirimizi parçalayacağız."

Scott onu öptü ve bu öpücük umut doluydu. Öpücük bittiğinde Kip titredi.

"Gitmem gerek," dedi zayıf bir sesle. "Yarın gece görüşürüz."

* *

Scott restorana erken geldi ve bir kahve sipariş etti. Öğle yemeğinde menajeriyle buluşacaktı ve kahve önemliydi.

Todd Wheeler'ı severdi, sevmese onu temsil etmesine izin vermezdi, ama sözleşmeler ve reklam anlaşmaları hakkında konuşmaktan gerçekten nefret ediyordu. Bu kadar çok para kazanma fırsatına sahip olduğu için şanslı olduğunu biliyordu, ama hokey oynamasının sebebi bu değildi.

Todd, Scott garsonun getirdiği Fransız kahvesinin son yudumunu içerken geldi. "Zullo'yla olanlar berbat bir durumdu, değil mi?" dedi, oturur oturmaz.

"Evet," dedi Scott başını sallayarak. "Öyle de denebilir."

"Ama artık bitti. Bu iyi bir his olmalı, değil mi? O adamdan nefret ettiğini biliyorum."

"*Nefret* çok güçlü bir kelime," dedi Scott. "Güçlü ve isabetli bir kelime."

Todd güldü. "Ve Matti Jalo artık bir amiral! Bana göre kupa kazanan bir takım gibi görünüyor!"

"Kesinlikle," diye onayladı Scott. "Jalo çok büyük bir kazanç olacak."

"Büyük doğru. Jalo lanet olası bir canavar. Yakışıklı da. New York o adamı sevecek."

"Umarım öyle olur."

"Ama umarım çok fazla sevmezler! Bu şehirde hala bir numara olduğundan emin olmalıyız."

"Tabii."

Garson gelip siparişlerini aldı. Todd menüye bakmadan ıspanak salatası sipariş etti. Scott kulüp sandviç sipariş etti, sonra Todd aniden, "Biliyor musun? Siktir et. Ben de kulüp sandviç alacağım," dedi.

Garson gittikten sonra Todd, “Equinox Galası'na kimseyi götürüyor musun?” diye sordu.

"Neden? Benim partnerim olmak mı istiyorsun?"

"Hayır, siktir git. Sadece biriyle görüşüyor olabileceğini düşündüm. Her gece bir aktrisle çıkmaya başlaman için *dua ediyorum*. Belki bir manken. Seni gazetelere taşıyacak bir şey, anladın mı?"

Scott yüzünü buruşturdu. Kimse onun kiminle çıktığını öğrenirse, kesinlikle "gazetelere manşet olurdu". Ama muhtemelen menajerinin umduğu şekilde olmazdı. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"İstersen sana birini bulabilirim," dedi Todd düşünceli bir şekilde. "New York'ta yaşayan, ününü artırmak isteyen bir acemi..."

"Hayır, teşekkürler Todd."

Todd başını salladı. "Seni anlamıyorum, Scott. Sen böyle görünüyorsun..." Scott'ın tüm vücudunu işaret etmek için ellerini salladı. "Ama bunu kimseyle paylaşmıyorsun gibi görünüyor. Dostum, ben senin gibi görünseydim..."

Scott burnunu çektirdi. Todd bir zamanlar sporcuydu, ama yıllarca yarışmalardan uzak kalmak ona biraz göbek yaptırmıştı. Yine de çekici olmaktan uzak değildi.

"Lanet salatayı almalıydım," diye mırıldandı Todd kendi kendine. "Hepimiz günde bir milyon kalori yakmıyoruz."

"İyi görünüyorsun," diye Scott onu teselli etti.

"Benim hakkımda konuşmuyoruz, Scott. Senin hakkında konuşuyoruz ve neden New York'un güzel kadınlarıyla çıkmadığın hakkında."

"Meşgulüm," diye mırıldandı Scott.

"*Hepimiz* meşgulüz! Benim bir karım, üç çocuğum ve on dört müşterim var!" "Neden bunu konuşuyoruz?"

"Senin mutlu olmanı istiyorum, Scott. On yedi yaşından beri seni temsil ediyorum ve senin kimseyle çıkmadığını biliyorum. Birçok müşterimin düğününe gittim, hepiniz benim için aile gibisiniz. Bunu biliyorsun. Özellikle sen, çünkü... biliyorsun."

"Yetim olduğum için mi?" diye sordu Scott düz bir sesle.

"Sadece seni düşündüğümü ve mutluluğunu önemsediğimi bilmeni istiyorum. Hepsi bu."

"Teşekkür ederim. Ama ben gayet mutluyum. Gerçekten."

"Peki... New York'ta yaşayan bir aktrisi temsil eden arkadaşım, galaya birlikte gidecek birini arıyor musun diye sorarsa..."

"Arkadaşına öyle olmadığını söylemelisin."

Todd iç geçirdi. "Peki. Kim olduğunu bilmek bile istemiyor musun?"

"Hayır."

"Çünkü eğer sen de bacaklara

düşkünsen..." "Oh, ne güzel!

Yemeğimiz geliyor!"

Scott, yemek boyunca konuşmayı aşk hayatından uzak tutmak için talk show rezervasyonları hakkında sorular sormaya başladı. Todd bu ipucunu anladı ve konuyu bir daha açmadı.

Ama ayrılmalarından yarım saat geçmeden Scott ondan bir mesaj aldı. Mesajda sadece güzel bir genç kadının kırmızı halı fotoğrafı ve "Emin misin?" yazıyordu.

Scott: Eminim.

Tanrım. Şu anda tüm dünyanın aşk hayatıyla ilgilenmesine *hiç* gerek yoktu.

* *

Kip Perşembe günü işten çıktı ve doğruca Elena'nın evine gitti. Smokinini birkaç gün önce terziden aldıktan sonra oraya getirmişti.

Elena ıslak saçları ve bornozuyla kapıyı açtı.

"Harika," dedi Kip. "Duş almışsın bile. Ben de alabilir miyim?"

"Tabii, olur. İki saat sonra çıkmamız gerekiyor, tamam mı?
Limuzin gelecek." "Limuzin
mi?"

"Equinox bir tane gönderiyor. Beni seviyorlar."

Duş aldı ve havluyla banyodan çıktı. Elena odasında, kapısı aralık haldeydi. Hafifçe kapıyı çaldı. "Girebilir miyim? Takım elbisem orada mı?"

"Evet. Gir."

Kapıyı açtı ve Elena'yı aynanın önünde oturmuş saçına sıcak bukle maşası takarken buldu. Yanındaki küçük hoparlörden pop müzik çalıyordu.

"İç çamaşırımı giyiyorum," dedi Kip. "Gözetleme."

"Hayatta olmaz."

"Aynaya baktığını *görebiliyorum* Elena!" *En güzel* siyah külotunu olabildiğince çabuk giydi. Elena'nın gülümseyen yansımasını görebiliyordu.

"Bu geceki plan ne? Sen ve Scott birbirinizi tanımıyor gibi davranacaksınız, sonra onun evine gideceksiniz ve..."

"Birbirinize saldırmak mı? Evet. Plan bu."

"Sapıkça."

"Biraz."

"Bu tuhaf ilişkiden emin misin?" Elena son saç maşasını takarken sordu.

"Evet, sorun yok." Kip kaşlarını çattı. "Yani, tabii ki
—

"Onun dairesinden başka bir yere gitmek mi?"

"*Güzel* bir daire, ama evet. Birlikte bir yere gitmek gerçekten harika olurdu."

"Sence bir gün gidebilir miyiz?"

"Bilmiyorum! Yani, daha bir ay bile olmadı."

"Bu, senin başka biriyle çıktığını gördüğümden bir ay daha uzun bir süre." "Aynen! Bu yüzden bu kadar ciddi geliyor. Ben hiç..."

"Böyle hissetmedin mi?"

Kip, bu sözlerin çok duygusal geldiği için kızardı. "Onu çok seviyorum," diye mırıldandı.

Elena ayağa kalktı ve odanın diğer tarafına geçti. "Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi ve Kip'in yanağına bir öpücük kondurdu.

"Ona korkutucu konuşmalarından birini yapmayacaksın, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Sadece, sana zarar verirse kariyerine zarar vereceğini ona uyarmak adil olur diye düşünüyorum. Çünkü o zaman ölür."

"Elena!"

"Şaka yapıyorum. Çoğunlukla. Dinle, tırnaklarımı boyamalıyım. Hadi şarap açalım, Rihanna dinleyelim ve güzelleşelim."

"Tanrım, evet."

* *

Kip, flaşların patladığı bir duvarın önünde limuzinden indi. Fotoğrafçılar, Kip ve Elena'nın önemsiz kişiler olduğunu fark edince flaşları aniden kapattılar.

Hızla kırmızı halıyı geçtiler. "Harika görünüyorsun," dedi Kip ve Elena'ya kolunu uzattı, böylece Elena kısa merdivenleri çıkıp girişe ulaşırken dengede kalabilirdi. "Bunu sürekli söylediğimi biliyorum, ama gerçekten öyle. Birçok erkek beni kıskanacak."

Ona gülümsedi. "Bence birçok erkek beni kıskanacak
."

Elena *gerçekten* muhteşem görünüyordu. Eteğinin yan tarafında ombré fırfırları olan siyah saten bir halter elbise giyiyordu, her katman daha açık bir gri tonuna dönüşüyordu. Yürüdüğünde fırfırlar açılıyor ve bacaklarını ve siyah topuklu ayakkabılarını gösteren yüksek bir yırtmaç ortaya çıkıyordu. Koyu renkli saçları kıvırcık bir yan topuz haline getirilmişti ve en azından yakut ve elmas gibi *görünen* ışıltılı küpelerini ortaya çıkarmıştı.

Parti, yakın zamanda restore edilip yenilenmiş devasa bir tarihi binada düzenleniyordu. Artık New York'un en göz alıcı mekanlarından biriydi. Kip daha önce buraya hiç girmemişti, garson olarak bile.

"Etkileyici," dedi, lobinin tavanlarına bakarak. "Bekle de gör,"

diye cevapladı Elena.

Kip'i, hayatında gördüğü en lüks odaya götürdü. Oda yüksek kemerler ve mermer sütunlarla doluydu, ancak Equinox etkinliğe kendi modern dokunuşlarını da eklemişti. Yüksek bir platformda (muhtemelen ünlü) bir DJ vardı ve her masanın ortasındaki cihazlardan çiçek süslemelerinin 3 boyutlu hologramları yansıtılıyordu.

Ancak Kip'i en çok etkileyen şey, konuklara hors d'oeuvres servis eden küçük tekerlekli robotlardı.

"Equinox hiçbir şeyi küçük ölçekte yapmıyor, değil mi?" diye sordu

Kip. "Hayır, yapmıyorlar."

"İyi görünüyor muyum?"

"Saçma sapan yakışıklısın." Kip'in kolunu sıktı. "Akşam yemeği için masaya oturmadan önce biraz sohbet etmek için vaktimiz var. Bakalım kimi bulabiliriz."

Onu, barlardan birinin yanında toplanmış New York'un zengin ve ünlüleri arasında bulunan kalabalığa doğru götürdü. Ünlüleri tanımakta pek iyi değildi, ama odadaki bazı kişileri belli belirsiz tanıyordu.

Kip, Scott'ın gelip gelmediğini merak etti.

Elena onu bazı iş arkadaşlarıyla tanıştırdı ve o da nazikçe sohbet etti, ama kimse ona özellikle ilgi göstermiyor gibiydi. Bir robot garson gelip ona kanepe ikram ettiğinde dikkati dağıldı. Kip, hors d'oeuvres tepsisiyle karşılanmaya alışık değildi ve özgeçmişinin büyük bir bölümünü oluşturan işin bir makine tarafından bu kadar verimli bir şekilde yapıldığını görmek... iç karartıcıydı.

"Beni işimden etmek mi istiyorsun dostum?" diye sordu. Robot başka bir grup misafire hizmet etmek için uzaklaştı ve Kip, partide bulunan gerçek misafirlerden çok robotlarla daha fazla ortak noktası olduğunu kabullenmek zorunda kaldı.

Bara gidip kendisi ve Elena için (ücretsiz!) içkiler aldı. Elena'ya martini'sini getirdi ve Elena omzunun üzerinden başını salladı.

Döndü ve odanın diğer ucunda Scott'ı gördü. Küçük bir grupla konuşuyor, gülümsüyor ve diğerlerinin hepsinden baş ve omuzları ile bir adım önde duruyordu. Klasik siyah smokininde çok şık görünüyordu.

Elena nazikçe koluna vurdu, bu da onun ona dönmesine neden oldu. "Bakmayı kes!" diye fısıldadı.

"Tamam! Beni görebiliyor mu? Beni fark etti mi?"

"Henüz değil. Birini kandırmak istiyorsanız çok daha gizli davranmalısınız."

"Neden bahsediyorsun? Ben iyiyim. O henüz bakmadı mı?"

"Hayır. Ama buraya gelirse... Tamam, seni gördü." "Nasıl anladın?"

"Çünkü lanet olası güneş gibi parladı. Tanrım. Sizler mahvoldunuz."

* *

Scott, biri onu durdurmadan bir santim bile hareket edemiyordu. Bazılarını biraz tanıyordu, bazıları ise tamamen yabancıydı, ama galadaki herkes onunla bir an geçirmek istiyor gibiydi.

Bütün gece aynı kişisel olmayan küçük konuşmalar devam etti. "Evet, playofflarda şansımızın çok iyi olduğunu düşünüyorum.

“Jalo'nun takıma katılmasına çok heyecanlıyız. Takıma büyük katkı sağlayacaktır.

“Aslında golf oynamam. Hiç oynamadım.”

Ve Zullo hakkında soru sormaya cesaret eden birkaç kişiye: “Umarım ihtiyacı olan yardımı alır.”

Kip'i zar zor görebiliyordu. Sırtı ona dönüktü, ama Scott onu hemen tanıdı. Bu kalabalıkta bile dikkat çeken muhteşem bir kadınla

ve *bu* kalabalıkta bile dikkatleri üzerine çekiyordu. O, Kip'in birkaç hafta önce Admirals maçına götürdüğü kadındı. Elena.

Akşam yemeği vakti yaklaşıyordu, hep birlikte masaya oturmaları gerekecekti. Sonra konuşmalar olacaktı ve Kip ile konuşma fırsatı bulabileceği belli değildi. Onu *görmesi* gerekiyordu.

Scott, New York Jets'in yıldız oyuncularından biriyle olan konuşmasını, kibarca bara bir şeyler almaya gideceğini söyleyerek sonlandırdı. Kalabalığın içinden geçerek, adını çağıran birkaç kişiyi duymamış gibi davrandı.

Kip sonunda dönüp onunla göz göze geldi ve Scott'ın kalbi durdu.

Tanrım, ne kadar yakışıklıydı. Klasik bir Hollywood film yıldızı gibiydi. Scott, bir kelebek ışığa uçar gibi ona doğru süzüldü.

Sonunda Kip'e ulaştığında "İyi akşamlar" dedi. Takım elbise ona mükemmel uyuyordu: koyu mavi ve her yeri dar kesim. Bir zamanlar Scott'ın vücuduna göre dikildiğini, hatta Scott ve Kip'in birlikte geçirdikleri ilk gecede Scott'ın giydiği smokin olduğunu neredeyse hiç anlayamazdınız. Saçları yana doğru ayrılmıştı ve oyuna katılırken gözlerinde bir ışıltı vardı.

"Scott. Seni tekrar görmek güzel. Bu benim arkadaşım Elena Rygg. Equinox'ta çalışıyor. Elena, Scott Hunter..."

"Tanıtmaya gerek yok," dedi Elena, elini uzatarak. "Sonunda seninle tanışmak çok heyecan verici, Scott."

"Elena," dedi Scott, elini sıkarak. "Vay canına. Çok güzelsin." Kip güldü.

"Üzgünüm," dedi Scott. "Kadınlarla konuşmakta pek iyi değilim."

"Senin işinde bu pek sık karşılaşılan bir durum değildir herhalde." Ona gülümsedi, sanki onunla dalga geçiyormuş gibi görünen gizli bir gülümsemeydi, ama aslında bundan daha sıcaktı.

"Hayır," dedi Scott, gülümsemeyle karşılık vererek. "Maalesef, pek sık olmaz."

Kip onu inceliyor gibiydi. Gözleri tüm vücudunu tarıyordu ve dudağını ısırıyordu. Scott ona dokunmak için bir neden bulmaya çalıştı. Tanımadığı bir kadının gelmesiyle düşünceleri kesintiye uğradı.

"Elena! Harika görünüyorsun! Eğleniyor musun?" Elena kadını kucakladı ve birbirlerinin yanaklarından öptüler.

"Parti harika, Jacqueline. Harika bir iş çıkarmışsın," dedi Elena.

"Öyle mi düşünüyorsun? Eski New York'un ihtişamı ile bizim son teknoloji ürünlerimizin kontrastını çok seviyorum." Scott'a dönerek elini uzattı. "Scott Hunter! Geldiğin için çok teşekkür ederim. Jacqueline Kane."

Ah. Equinox'un CEO'su.

"Tabii ki. Davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Scott kibarca.

"İkinizin birbirinizi tanıdığını bilmiyordum," dedi Jacqueline, Scott ve Elena'yı işaret ederek.

"Daha yeni tanıştık," dedi Scott.

"Ne şanslısın! Elena geçen yıl şirketimiz için paha biçilmez bir değerdi. Onu çok seviyoruz. Ve özür dilerim, kaba davranıyorum. Tanıştırılmadık." Kip'e elini uzattı. "Ben Jacqueline."

"Ben, şey, Christopher. Grady." Kip elini sıktı. "Sen
de IT sektöründe mi çalışıyorsun, Christopher?"

"Hayır, ben... Hayır, çalışmıyorum."

Scott araya girip Kip hakkında övgü dolu bir şeyler söylemek istedi, ama onun kim olduğunu bilmemesi gerekiyordu.

"Elena ile mi birliktesin?" Jacqueline Kip'e sordu.

"Hayır! Yani... Onun randevusu benim, evet. Biz arkadaşız. İyi arkadaşız."

"Oh! Tamam. Peki ya sen, Scott? Bu gece özel birini getirdin mi?"

Scott, Kip'e bakmadan edemedi ve "Yalnız geldim" dedi.

Jacqueline gülümsedi ve Scott'a, sonra da Elena'ya baktı. "Peki, sizi tanışmaya bırakayım. İyi eğlenceler!"

"Eğleneceğiz. İyi akşamlar, Jacqueline," dedi Scott kibarca.

"Jacqueline ile daha önce tanışmamış mıydın?" diye sordu Elena.

"Hayır," dedi Scott. "Aslında tanımadığım insanlar tarafından her türlü etkinliğe davet ediliyorum." Kıkırdadı. "İlk başta, Rochester'dan gelen fakir bir çocuk olarak birdenbire bu tamamen farklı dünyaya dalmak gerçeküstü bir his verdi. New York'un seçkinleriyle omuz omuza olmak."

"Tahmin edebiliyorum," dedi Kip, hafifçe gülümseyerek.

Scott kaşlarını çattı, çünkü Kip de böyle mi hissediyordu? Scott'ın kendini Rochester'lı bir adam olarak görmesi kolaydı, çünkü *öyleydi*. Ama tüm bunlar Kip için de gerçeküstü müydü? En azından biraz öyle olmalıydı.

Scott'ın Kip'te gerçekten sevdiği şeylerden biri, Kip'in Scott'ın parasına veya şöhretine hiç ilgi duymamış gibi görünmesiydi. Scott, Kip'le birlikteyken kendini... Scott gibi hissediyordu.

Elena aralarındaki garip durumu fark etmiş olmalıydı, çünkü bardağındaki içkiyi hızla ağzına döktü. "Oh, bak. Martini'm bitmiş. Bara gidip bir tane daha alacağım. Scott, sen ne içiyorsun?"

"Oh, şey, bir bira. Sadece bir bira. Stella, sanırım, eğer varsa." "Varsa," diye Elena onu temin etti. Onları yalnız bıraktı.

Kip yere bakıyordu ve Scott çaresizce parmağını çenesinin altına koyup başını yukarı kaldırmak istedi. Onu öpmek istedi. Ona, Scott için önemli olduğu ve Elena için de açıkça önemli olduğu için kesinlikle buraya ait olduğunu söylemek istedi.

"Ne parti ama, ha?" diye sordu onun yerine.

"Evet," dedi Kip, gözlerini Scott'ın gözlerine dikerek. "Bir tepsi taşımam gerektiğini hissediyorum."

Scott kaşlarını çattı ve erkek arkadaşına uzanmaktan kendini alıkoydu. Etraflarında gözler ve kulaklar olduğunu hissediyordu. "Tepsi taşımak zorunda olan biri gibi *görünmüyorsun*. Sen..." Cümlesini bitiremedi. Kullanmak istediği kelimelerle bitiremedi. Burada değil.

"Elena harika görünüyor," dedi, konuyu değiştirerek. "Öyle. Onunla dans edeceksin, değil mi?"

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım, evet."

Kip biraz güldü. Sonra içini çekti ve Scott'a o kadar sevgi ve özlemle baktı ki, Scott ona bakmaktan başka bir şey yapamadı. Yüzünde aptalca, aşık bir gülümseme olduğunu biliyordu, ama elinde değildi.

Tedbirli davranmayı bir kenara bırakarak sesini alçaltı. "Harika görünüyorsun."

Kip dudağını ısırdı. "Sen de fena değilsin."

Scott şansını zorlayarak biraz daha yaklaştı. "Uzun bir gece olacak."

Kip, Scott'ın ağzına bakıyordu. Scott, Kip'in yutkunduğunda gırtlağındaki elma çekirdeğinin hareketini izledi.

Kip cevap verdiğinde, sesi Scott'ın çok sevdiği o pürüzlü Brooklyn aksanına dönüşmüştü. "Ama sonu muhteşem olacak."

"Sabırsızlanıyorum," dedi

Scott. "Ben de."

Neyse ki Elena o anda geri döndü, yoksa Scott çok aptalca bir şey yapabilirdi. Elena ona birasını verirken attığı keskin bakış, az önce Kip ile çok yakın durduklarını gösteriyordu.

"Yemek zamanı," dedi Elena. "Sizi ayırmalıyız."

Ayrılmadan önce Scott, Kip'e elini uzattı. Kip bir an eline baktı, sonra gülümsedi ve elini sıktı, tıpkı bir sosyal etkinlikte yeni tanışan iki erkek gibi.

Ancak Scott, bu fırsatı değerlendirerek parmak uçlarıyla Kip'in bileğinin iç kısmına hafifçe dokundu. El sıkışırken hassas deriyi okşadı ve Kip'in dudaklarının açıldığını gördü. Gözlerinin parladığını gördü.

"Görüşürüz," dedi Scott, *"Christopher."*

Akşam yemeği çok uzun sürdü. Yemekler arasında Jacqueline herkese geldiği için teşekkür etti ve çocuklara STEM kariyerlerini keşfetmeleri için erken fırsatlar sunmanın önemini anlattı. Equinox Vakfı'nın bu alanda yaptığı bazı iyi işlerden ve gelecek için planlarından bahsetti. Yerel devlet okullarına en son teknoloji bilgisayarlar ve diğer teknolojiler sağlamak için büyük bir bağış yapacağını duyurdu. Scott, diğer konuklarla birlikte alkışladı.

Tanımadığı dokuz kişiyle aynı masada oturuyordu. Carter bile başka bir masaya yerleştirilmişti. Scott bu tür etkinliklerde hiç rahat hissetmezdi, ama bu gece daha da huzursuz ve dikkati dağınıktı. Oturduğu yerden Kip'i hiç görememesi de durumu daha da kötüleştiriyordu.

Tatlı ve kahveyi beklerken, birkaç dakikalığına oradan çıkması gerektiğine karar verdi. Özür dileyerek ayağa kalktı. Kip'i bulmak için odayı kısaca taradı, ancak onu bulamadı.

Scott tuvalete gitti, ama sonra masaya dönmek istemedi. Tuvaletlerin bulunduğu ana balo salonunun dışındaki alanda dolaştı ve şehrin ışıklarını üçüncü kattan görebileceği bir köşe buldu. Orada kimse yoktu, bu yüzden camın önünde durup aşağıdaki trafiği izleyerek birkaç dakika sessizce kendi başına kaldı.

Camda, Scott'ın omzunun hemen üzerinde kendi yansımasını görmeden önce, arkasında Kip'in varlığını hissetti. "Selam," dedi sessiz bir sesle.

Scott gözlerini kapattı ve karnındaki heyecanı yatıştırmaya çalıştı.

Döndü. "Muhtemelen burada birlikte olmamalıyız."

"Muhtemelen." Kip yaklaştı, Scott'ın kişisel alanını ihlal etti ve duyularını ele geçirdi. Tıraş losyonunun baharatlı kokusu baş döndürücüydü.

"Takım elbiseni çok iyi yapmışlar," dedi Scott titrek bir sesle. "Gerçekten... sana çok yakışmış."

"Mm."

Kip'in ağzı çok yakındaydı ve Scott'ın dudakları kendiliğinden tamamen açıldı. Eğilip istediğini almak çok kolay olurdu...

"Yemekler iyiydi," dedi Kip sohbet eder gibi.

"Öyle mi? Ben pek dikkat etmedim." "Dikkatin

dağınık mıydı?"

"Belki."

"Hâlâ aç görünüyorsun."

Scott titreyerek nefes verdi. "Lanet olsun, Kip."

Kip, Scott'ın normalde çok sevdiği o seksi gülümsemelerinden birini attı, ama burada...

Kip'in gözleri Scott'ın kasıklarına kaydı ve gülümsemesi genişledi.

Gidebiliriz. Hemen şimdi gidebiliriz...

"Gitmeliyim," dedi Kip, sinir bozucu bir rahatlıkla.

Scott, onu kendine getirmek için dilini sertçe ısırdı. "Daha sonra başın belada olacak," diye homurdandı.

Kip'in gözleri fal taşı gibi açıldı, ama dönüp gitmeden önce bir gülümsemeyi başardı. Scott, onun uzaklaşmasını izlerken sırıttı, biraz olsun misilleme yapabildiği için memnundu.

Bir an kendini toparlamak için bekledi, sonra balo salonuna geri döndü. Tatlıyı kaçırmış gibi görünüyordu; masalar dans ve sohbet için daha fazla yer açmak amacıyla çoktan kaldırılmıştı.

Kip'i hiçbir yerde göremedi.

Işıklar söndüğünde kalabalıkta bir kargaşa çıktı ve Jacqueline'in konuşma yaptığı sahne aniden döndü ve ünlü bir lounge tarzı şarkıcı ve orkestrasını ortaya çıkardı.

Scott bir süre kalabalığa karışarak, A listesindeki ünlülerle ve New York'un en önemli CEO'larıyla sohbet etti. Gerçek bir astronotla konuşmasını yeni bitirmişken, omzuna hafifçe vuruldu.

"Sanırım bana bir dans sözü verilmişti," dedi Elena.

Scott, onu gördüğüne içtenlikle sevindi ve gülümsedi. Koluna girdi ve artık oldukça kalabalık olan dans pistine doğru ilerlediler. "Ben berbat bir dansçıyım," diye uyardı.

"Ben telafi ederim."

O harika bir dansçıydı. Scott, orkestra "Fly Me to the Moon" çalarken, kolay bir iki adım dansı yaparken hızla ritmi yakaladı. "Biliyor musun, az önce gerçek bir astronotla konuşuyordum," dedi Scott. "Acaba bu şarkıyı sever mi?"

Elena, onun beceriksiz sohbet girişimini kibarca görmezden geldi. "Akşamın iyi geçiyor mu?"

"Tabii." Sesini alçaltarak, "Kip nasıl?" diye sordu.

"Sanırım after party'ye odaklanmış durumda."

"O zaman ikimiz de aynıyız."

Yüzünü inceledi. "Onu seviyorsun."

"Evet. Onu... Onu *gerçekten* seviyorum."

"İyi," dedi. "Çünkü o sana deli oluyor. Bunun onun için ne kadar sıra dışı bir durum olduğunu anlamalısın."

"Onu inciteceğimi mi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Daha yeni tanıştık. Beni ikna et."

Scott iç geçirdi. Kip'e olan duygularını daha önce kimseyle paylaşmamıştı. Bunları paylaşacak birinin olması hoştu, ama aynı zamanda korkutucuydu da. "Açıklayamıyorum, çünkü bu kadar çabuk..."

"Aşık olduğun?"

Scott yüzünün kızardığını hissetti. "Evet."

Kız elini sıktı. "Ondan çok şey istiyorsun, biliyorsun."

"Biliyorum. Verebileceğimden fazlasını vaat etmeyeceğim, ama... Ona elimden gelen her şeyi vereceğim."

"Gizlice mi?"

"Şimdilik."

Kaşlarını kaldırdı.

"Dediğim gibi, verebileceğimden fazlasını vaat edemem. Ama bu yeni bir durum. Zamanla daha fazlasını verebileceğimi düşünüyorum." Bunu düşündü. "Tamam."

Scott boğazını temizledi. "Equinox için çalışmaktan hoşlanıyor musun?"

"Evet. Sevdiğim işi yapıyorum, bana saygılı davranıyorlar ve maaşım da müstehcen derecede yüksek."

Scott güldü. "Benim işime benziyor."

Şarkı bittiğinde Elena eğildi. "İstersen beni öpebilirsin. Eğer dikkatleri başka yöne çekmek istersen..."

O tekliften duygulanarak gülümsedi ve kadının yanağına bir öpücük kondurdu. "Teşekkür ederim. Ama sana bunu yapmayacağım."

"O kadar da zor olmazdı." Ayrılmadan önce, "Kip tanıdığım en iyi insan. Ve son günlerde onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Onu seviyorum, bu yüzden onu korumak istiyorum." dedi.

"Biliyorum." Scott ona onu da sevdiğini söylemek istedi, ama bunu daha önce hiç yüksek sesle söylememişti. Bu olasılığı ciddi olarak düşünmemişti bile, ama Elena'yı dans pistinden çıkarırken, Kip'in rahat bir koltukta oturup onları izlediğini gördü...

...bu duygu başka ne *olabilir* ki?

* *

Scott ve Elena dans ederken birlikte muhteşem görünüyorlardı ve Kip kıskançtı. Scott'ın kollarında olan kişi olmak istiyordu. Yakında öyle olacağını hatırlayarak kendini teselli etti.

Ama onunla dans etmek güzel olurdu. Kip, insanların onların birlikte olduğunu bilmesine *gerek duymuyordu*. Gösteriş yapmaya ya da gösteriş yapılmasına ilgi duymuyordu. Sadece... Scott'la her şeyi paylaşabilmeyi diledi.

Onların dans pistinden ayrılmalarını izledi. Elena hemen başka biri tarafından dansa kaldırıldı ve Scott kalabalığın içinde kayboldu. Kip iç geçirdi. Sıkılmaya başlamıştı. Artık içmek istemiyordu ve sohbet etmek için kendini yetersiz hissediyordu.

Partiyi izliyor, gösterinin tadını çıkarmaya çalışıyordu ki, telefonu titredi.

Scott: 161912

Kip, kafası karışmış bir şekilde telefonuna baktı. Belki Scott yanlışlıkla cebinden mesaj atmıştı?

İkinci bir mesaj geldi.

Scott: Kapı kodu. Asansör için de geçerli.

Kip başını kaldırdı. Scott, devasa odanın diğer tarafındaki duvara yaslanmış, telefonunda bir şeyler yazıyordu.

Scott: Orada buluşuruz. Çıkarken bana mesaj at.

Kip gülümsedi. Eşyalarını Scott'ın evine geri taşımak için heyecanlıydı ve Scott'ın ona erişim kodunu verdiği için duygulanmıştı.

Cevap yazdı: Şimdi çıkıyorum. Elena'ya haber vereceğim.

* * *

Scott ayrılmak üzereyken Carter onu durdurdu.

"Scotty! O muydu? O muydu? Seni *gördüm* dostum!" Scott'ın boynuna kolunu doladı ve onu kendine çekti. "Seni gördüm! Lanet olası güzel kadın, Scott! Aferin dostum!"

Carter açıkça içki içmişti. "Merak etme," dedi, çoğu insanın konuşma sesinden daha yüksek bir fısıltıyla. "Sırrın bende güvende."

"Tabii, teşekkürler Carter," dedi Scott, kolunu çekerek. "Ben çıkıyordum, o yüzden..."

"Anladım dostum, *anladım*. Başka bir arabayla mı gidiyor?" "Um."

"Seni anlıyorum. İyi geceler, Hunter! *İyi* geceler!"

Scott uzaklaşırken derin bir nefes aldı. İşler karmaşıklaşmaya başlamıştı.

Araba servisi onu aşağıda bekliyordu. Arka koltukta yalnız kaldığında, huzurlu sessizliğin kendisini sarmasına izin verdi.

Şoför onu eve götürdü.

On Dördüncü Bölüm

Kip, tüm kıyafetlerini çıkarıp Scott'ın yatağında çıplak olarak onu beklemeyi düşündü.

Sonra çok pahalı bir takım elbise giydiğini ve çok yakışıklı göründüğünü düşündü. Scott onu bu kıyafetlerden çıkarmak istediğini söylememiş miydi?

Kip boş daireye gülümsedi. Işıkları kısık tuttu ve kanepeye oturarak Brooklyn manzarasını hayranlıkla seyretti.

Aklına bir fikir geldi.

Telefonunu Scott'ın Bluetooth stereo sistemine bağladı ve Spotify'da romantik caz standartlarından oluşan bir çalma listesi açtı. Bekledi.

Neredeyse yarım saat sonra kapının açılma sesini duydu.

Ayağa kalktı, ama kapıya doğru ilerlemedi. Arkasında şehrin ışıklarıyla, loş ışıklı oturma odasında öylece durdu. Scott'ın kendisine gelmesini bekleyecekti.

"Kip?" Scott yumuşak bir sesle seslendi.

Kip cevap vermedi. Scott'ın televizyonunun bulunduğu uzun eğlence ünitesinin yanına kalçasını dayadı ve Frank Sinatra "I've Got You Under My Skin" şarkısını söylerken kollarını kavuşturdu.

Scott odaya girdi. "Kip. Aman Tanrım." Scott, günlerdir içtiği ilk bardak suymuş gibi ona doğru büyük adımlarla yürüdü.

Kip, duvara yapıştırılıp agresif bir şekilde öpülmeyi bekliyordu. Galada Scott'ı kızdırdığı için cezalandırılmayı bekliyordu. Bunun yerine, Scott nazikçe elini Kip'in yüzüne koydu ve bir anlığına onu içine çekmiş gibi göründü. Scott'ın gözlerinde bir aciliyet vardı, ama sonunda eğilip Kip'i öptüğünde, bu yavaş ve kasıtlı bir öpücüktü. Bu bir konuşma değildi; Scott ona önemli bir şey söylüyor ve Kip'in dinlediğinden emin oluyordu.

Dudakları ayrıldığında, Kip kendini güçsüz hissetti. "Vay canına," diye fısıldadı.

"Bütün gece bunu yapmak istedim," dedi Scott. Sesi kısık çıkıyordu ve Kip'e sanki onun gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi bakıyordu.

kaşları çatılmış ve yüzü neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Hey," dedi Kip ve onu öptü. Elini Scott'ın göğsüne, ceketinin yakasına koydu ve dilini acele etmeden ve saygıyla ağzını keşfetmesine izin verdi.

Kip eğlence ünitesine yaslanmış, hiç hızlanmadan uzun süre bu şekilde öpüştüler. Etta James "At Last"ı söylemeye başladı.

"Dans etmek ister misin?" diye sordu.

"Biraz fazla değil mi sence?" Scott, müzik setine başını sallayarak sordu.

Kip gülümsedi. "Hadi, Elena'nın sana öğrettiklerini göster bana."

Scott başını salladı, ama Kip'in elini tuttu ve onu odanın ortasına götürdü. Diğer elini Kip'in beline koydu ve Kip gülümsedi ve Scott'ın kendisini yönlendirmesine izin verdi. Serbest kolunu Scott'ın boynuna doladı, elini omurgasına kaydırdı ve parmaklarını Scott'ın boynunun üstündeki kısa saçlara koydu.

Scott beceriksiz bir dansçıydı, ama Kip umursamadı. Başını Scott'ın omzuna yaslayıp mutlu bir şekilde iç geçirdi.

"Keşke seninle dans edebilseydim," dedi Scott.

"Önemli değil."

"Önemli. Seni herkese göstermek istedim. O odadaki en yakışıklı adam *benimle* birlikteydi ve bunu kimseye söyleyemedim."

Kip gülümsedi. "Senin böbürlenen biri olduğunu

düşünmemiştim." "Değilim. Ben sadece..."

"Seninle çıkmak istiyorum."

Scott yutkundu. "Beni nereye götürürdün?"

Kip düşündü. "Bir kulübe," dedi sonunda. "Müzikte kendimizi kaybederiz. Senin böyle kendini bırakmanı görmek isterim. Herkesin içinde. Birbirimizi tahrik edip sonra eve gideriz."

"Tanrım," dedi Scott. "Bunu çok isterim. Hiç eşcinsel kulübüne gitmedim. En azından New York'ta."

"Birkaç tane iyi yer biliyorum. Bir gün, belki."

"Bir gün."

Dans ettiler ve Kip kendini akışına bıraktı. O anın romantizmini, Scott'a sarılmış olmanın, ellerinin altında smokininin lüks kumaşının verdiği hissi içlerine çekti. Kullandığı bakım ürünlerinin hafif kokusunu

kullandığı bakım ürünlerinin hafif kokusunu içlerine çektiler. Etraflarını saran şehrin ışıkları altında, birbirlerine olabildiğince yakın dururken, kafalarında bu dairenin güvenli duvarlarının dışında birlikte olmanın hayalini kuruyorlardı.

Dans ettiler ve Kip başını çevirerek Scott'ın keskin çene hattını öpmeye başladı. Ağzını meşgul tutmak, utanç verici bir şekilde zamansız açıklamalar yapmasını engelliyordu.

Scott'ın parmakları Kip'in beline hafifçe vurdu ve Kip, Scott'ın da kendisi gibi hissedip hissetmediğini merak etti: *duygularla* dolu. Yüksek sesle söyleyemeyeceği sözlerle dolu. Kendi parmakları da biraz titriyordu, bu yüzden onları Scott'ın saçlarına doladı.

Scott, "Seninle her yere gitmek istiyorum" dedi.

Kip, Scott'ın sesindeki hüznü duyabiliyordu. Söylenmemiş olan *"Ama yapamam*" cümlesini duyabiliyordu. Ama Kip bunu görmezden gelecekti. Bu gece, bunu görmezden gelecekti.

* *

Scott çok duygulanmıştı.

Nedense, oturma odasında giyinik halde dans etmek hayatının en romantik deneyimiydi. Kip'i kollarında, evinde, takım elbisesiyle tutmayı çok seviyordu. Duyguları Kip ile *doluydu*.

Şarkı bittiğinde, Scott geri adım attı çünkü ona bakması gerekiyordu. Bu harika adamın gerçekten *burada* olduğundan emin olmalıydı. Onun gerçekten erkek arkadaşı olduğundan.

Kip ona utangaç bir şekilde gülümsedi ve Scott bir an için donakaldı. "Ne oldu?" diye sordu Kip, fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle.

Scott başını salladı. "Bazen ben..." Kalbinin çarpıntısını yavaşlatmaya çalışarak nefes verdi. "Senin gerçek olduğuna inanamıyorum."

Sözler ağzından çıkar çıkmaz kızardı. *Ne aptalca bir şey söylemiştim!*

Ama Kip sadece güldü ve elini Scott'ın göğsüne, çarpan kalbinin üzerine koydu ve "Uyanacağım diye düşünmeye devam ediyorum" dedi.

Scott'ın boğazı sıkıştı ve kalbi inanılmaz bir hızla çarpmaya başladı. Nazikçe parmağıyla Kip'in başını kaldırdı ve onu öptü. Dudakları Kip'in dudaklarına sadece hafifçe değdi, ama bu onu titretmeye yetti.

Neyim var benim? Aşırı yüklenmiş gibi hissediyordu, sanki vücudu büyük ve vahşi bir şeyi barındırıyor ve o şey dışarı çıkmak için çaresizce göğüs kafesine çarpıyordu.

Bir elini Kip'in saçlarına doladı, diğer elini ise kalçasına doladı. Kip yakalarını tutup onu kendine çekti ve ağzını açarak onu düzgünce öptü. Kip'in ağzının ıslak sıcaklığı ve vücudunun Scott'a karşı acil baskısı onu tekrar gerçek dünyaya geri getirdi. Bu gerçekti. Kip gerçekti. Ve Scott onu o takım elbiseden çıkarmak zorundaydı.

Hayatının en yoğun öpücüğünü yaşadıktan sonra, Scott Kip'in ceketinin düğmesine uzandı. Düğmeyi açtı ve ellerini omuzlarının altına kaydırarak ceketi aşağıya doğru sıyırdı ve arkasında yere düşmesine izin verdi.

"Bunu yapmak neredeyse içim acıyor," dedi alçak sesle. "Çok yakışıklısın. Ama bu gecenin geri kalanı için planlarım giysileri içermiyor."

Kip ona o yıkıcı gülümsemelerinden birini attı ve Scott papyonunu çözdü. Uçları açıldı ve Kip'in göğsüne sarktı. Scott hafifçe çekip, gömleğinin en üst düğmesini açtı. İki düğmeyi daha açarak yakayı açık bıraktı ve Kip'in boynunu ve iç çamaşırının üst kısmını ortaya çıkardı. Parmak uçları Kip'in boğazında dolaştı, adem elmasını okşadı ve onu nefes almaya zorladı.

Nina Simone "I Put a Spell on You" şarkısını söylüyordu.

Scott, Kip'in gömleğinin geri kalan düğmelerini de açtı ve gömleği açık bırakarak sarkmasına izin verdi. Kip'in göğsü inip kalkıyordu ve Scott'a aç bir şekilde bakıyordu ama hiçbir şey söylemiyordu. Scott sol elini tutup kolunu önüne doğru uzattı. Manşet düğmesini açtı ve Kip'in bileğini ağzına götürdü, hassas cildini öptü ve hemen altındaki damarlarda Kip'in nabzının hızlandığını hissetti. Diğer bileğine de aynısını yaptı, sonra iki manşet düğmesini Kip'in cebine koydu. Bu, Kip'i gülümsetti.

Scott bir an onu düşündü.

"Ayakkabılarını çıkar," dedi. "Ve çoraplarını da."

Kip talimatlarını yerine getirirken Scott geri adım attı. Bu otoriter role bürünmek, sert ve soğukkanlı bir ses tonuyla gerginliğini gizlemek çok kolaydı. Ve Kip'in ona bu kadar isteyerek itaat etmesi... Scott'ın başı dönüyordu.

Kip işini bitirdiğinde, pantolonu hala düğmeli, gömleği açık ve beyaz iç çamaşırı görünür halde, çıplak ayakla ayağa kalktı. Scott'ın smokini tamamen sağlamdı ve Scott bu dengesizliği çok sevdi.

Kip'in pantolonunun dar kesimi, Scott onu soyarken oluşan şişkinliği gizleyemedi. Scott bunu görmezden geldi. En azından şimdilik. Bunun yerine, gömleği yere attı ve ceketin yanına koydu. Ellerini Kip'in yanlarından aşağı kaydırdı ve parmaklarını pantolonunun bel kısmına sokarak iç çamaşırının kenarını dışarı çıkardı. Yavaşça yukarı doğru itti ve avuçlarını Kip'in yumuşak karnının üzerinde gezdirdi. Kip kollarını yukarı doğru uzattı, böylece Scott gömleği başından çıkarabilsin diye uzattı.

Gömlek çıkarıldığında Scott, tek eliyle Kip'in bileklerini tutarak kollarını başının üzerinde tuttu. Kip'in gözleri kapandı ve Scott dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Onu dağınık bir şekilde öptü, dudakları birbirine sürtünerek kaydı, sonra Kip'in bileklerini bırakıp geri çekildi.

Kip'in nefesi ağırlaşmıştı ve gözleri kararmıştı. Bir şey söylemek istiyor gibi görünüyordu ama aralarında oluşan lezzetli gerginliği bozmak istemiyordu. Bunun yerine, alt dudağını ısırdı ve bekledi.

Scott, Kip'in arkasına geçene kadar onun etrafında dolaşırken kendi kendine gülümsedi. Orada biriken atılmış giysileri kenara itti ve Kip'in boynunu öptü. Kip inledi ve başını Scott'ın omzuna yasladı. Elini geriye uzatarak kolunu Scott'ın boynuna doladı ve Scott da sahiplenircesine kolunu onun göğsüne doladı. Kip, boş eliyle Scott'ın kolunu tutup kendine doğru çekti.

"Kip..." Scott, sessizliği bozarak onun cildine nefesini üfledi. Kendini tutamıyordu. Sarhoş gibi hissediyordu.

Scott'ın şu anda ne kadar tahrik olduğunu hissedebilmesi için kasıklarını Kip'in kıçına bastırdı.

"Siktir. Lütfen," diye inledi Kip.

Kip, Scott'ın elini tutup kasıklarına götürdü ve Scott, Kip'in bu kadar istekli olmasından hoşlanarak inledi.

"Merak etme," diye Kip'in kulağına fısıldadı. "Sana istediğin her şeyi vereceğim."

Kip titredi ve Scott, gergin ereksiyonunun üzerindeki fermuarı yavaşça indirdi. Pantolonunu açar açmaz, Scott ellerini Kip'in kalçalarına kaydırdı. Kip hayal kırıklığıyla inledi, ama Scott onu görmezden geldi, bunun yerine parmaklarını gevşek bel bandına soktu ve pantolonu yere indirdi. Kip pantolonundan çıktı ve döndü, penisi tamamen sertleşmiş ve siyah külotunun kumaşına sıkışmış, ucu bel bandından neredeyse dışarı çıkmak üzereydi.

Scott dudaklarını ısırdı, bir kez daha bunalmış hissediyordu. Söylemek istediği sözler vardı, ama henüz değil. İkisi de şehvetle çılgına dönmüşken olmazdı.

Bunun yerine ceketini çıkardı ve ayakkabılarını çıkardı. Papyonunu çözdü ve kol düğmelerini çıkardı. Kip'in izlemesine izin vererek her şeyi çıkardı. Gösteriş yapmadı, sadece yavaşça ve dikkatlice her bir parçayı çıkardı. Kendi külotuna kadar soyunduğunda, öne adım attı ve onu öptü.

Ağızları birleştiği anda Scott soğukkanlılığını kaybetti. Kip'e sarıldı, onu her yerinde istiyordu ve Kip de Scott'ın külotunun arkasına ellerini sokarak kıçını kavradı. Öpüşmeleri hızla vahşi ve açgözlü bir hal aldı ve Scott artık daha fazla bekleyemedi. Bütün gece boyunca birbirlerini tahrik etmişlerdi ve Scott bunun sona ermesini istiyordu. Onun içine girmesi gerekiyordu.

İkisini de şaşırtan bir hareketle Scott, Kip'i yerden kaldırdı ve Kip güçlü bacaklarını ona dolarken onu sıkıca tuttu. Scott, Kip sanki gerçek boyutunun yarısıymış gibi onu bu şekilde yatak odasına taşıdı.

Yatak odasına vardıklarında, Scott Kip'i yatağa attı ve hemen üzerine çıktı. Kip'in kollarını başının üzerine çekti ve bir eliyle bileklerini sabitledi, sonra hemen onu öpmeye devam etti.

"Oh, lanet olsun, Scott," diye inledi Kip. "Evet."

Scott *çok* istiyordu. Sonsuz zamanları olmasını diledi. Asla uykuya ihtiyaç duymamalarını diledi. Tanrım, yarın bir *hafta* boyunca yok olacaktı. Şimdi doya doya içmesi gerekiyordu.

"Lütfen beni sik," dedi Kip küçük bir sesle. "Lütfen. Senin beni sikmeni konuştuğumuzu biliyorum ve bunu istiyorum, ama tanrım, beni sikmen

Bütün gece bana baktığın, beni soyduğun gibi... Siktir, *lütfen*."

"Yapacağım," diye söz verdi Scott. "Bunu istiyorum. İnan bana."

Hızla kendi külotunu çıkardı. Komodinden kayganlaştırıcı ve prezervatifleri almak üzereyken, Kip bileğini tuttu.

"Seni emmeme izin ver. Lütfen. Buraya gel."

Scott inledi ve Kip'in yüzüne neredeyse binmiş gibi yukarı çıktı ve güzel, açgözlü erkek arkadaşı hiç vakit kaybetmeden onun sikini ağzına aldı. Kip, sikinin etrafında mutlu bir şekilde inledi ve gözleri kapandı.

"Tanrım, Kip."

Kip, Scott'ın penisini diliyle okşadı, başını yavaşça ve tembelce kaydırdı ve o açıdan olabildiğince aşağıya doğru daldı. İnanılmaz bir duyguydu. Scott, bir şişe kapağının tıklamasını duydu ve Kip'in kaygan parmaklarıyla altındaki deliği açtığını fark etti.

Kip'in yüzü çok mutluydu. Scott'ı mutlu bir şekilde yalayıp emiyordu, bir yandan da kendi parmaklarıyla kendini sikiyordu.

"Tanrım, bunu seviyorsun, değil mi?" Scott boğuk bir sesle sordu.

Kip ona ateşli bir bakışla cevap verdi ve dilini Scott'ın yarığına bastırdı.

Scott tehlikeli derecede iyi hissediyordu, aşağıda sıcaklık ve gerginlik zaten artmaya başlamıştı. Bunu ilerletmesi gerekiyordu.

Kip'in ağzından çıktı ve parmaklarının çalıştığını görebilmek için yer değiştirdi. Lanet olsun, Kip'in kendini okşamasını sonsuza kadar izleyebilirdi. Bunu yaparken çok çekici görünüyordu. Scott, henüz dokunulmamış olan Kip'in sikini düşündü. Dikkat beklermişçesine heyecanla sallanıyordu.

"Tanrım, şuna bak," dedi Scott.

"Seni istiyorum... Penisini istiyorum..."

"Kaç parmak?" Bu cesaretin nereden geldiğini hiç bilmiyordu.

"İ-iki."

"Bir tane daha," diye talimat verdi Scott.

Kip biraz inledi ve üçüncü parmağını da ekledi. Kendini açarken kıvranıyordu.

"Hazır mısın?"

"Evet. Siktir. Evet. Hadi."

Scott prezervatif taktı ve sikini kayganlaştırırken bir sonraki hamlesini düşündü. Kip'i dört ayak üstüne çökertip onu arkadan sikmeyi düşünmüştü, ama aslında onun yüzünü görmek istiyordu. Onun boşalmasını görmek istiyordu.

Kip parmaklarını çıkardı ve Scott hiç vakit kaybetmedi. Kip'in kalçalarını yukarı kaldırdı ve ona sertçe girdi, tek bir hamlede kendini derinlere gömdü. Kip çığlık attı ve Scott haykırdı, ama Kip'in incinmediğinden emin olunca onu sert ve hızlı bir şekilde sikti.

Kip'in penisinin ucunda ön sıvı oluşmaya başlamıştı. Scott hala orasına dokunmamıştı. Bütün gece neredeyse hiç dokunmamıştı.

"Oh, Scott. Bu mükemmel. *Kahretsin*."

"Sen... Lanet olsun, şuna bak. Sana dokunmadım bile."

"Biliyorum. Biliyorum. Devam et."

Kip'in gözleri geriye doğru dönüyordu; tamamen kendinden geçmiş görünüyordu ve o anda Scott, onu önce boşaltmaya karar verdi. Penisine dokunmadan bunu yapıp yapamayacağını görmek istiyordu. Kip'in orada herhangi bir sürtünme hissetmesine izin vermeden.

"Yapabilir misin?" dedi Scott. "Beni tatmin edecek misin?"

"Siktir. Sanırım yapabilirim. Evet."

"Tanrım, gerçekten mi? Lanet olsun,

hadi. Lütfen." "Yaklaştım. Sadece...

durma."

Scott, bunu bir meydan okuma gibi görerek kalçalarını daha sert pompaladı. "Sen gelir gelmez ben de geleceğim," dedi, kısmen cesaret vermek, kısmen de gerçeği belirtmek için.

"Ah." Kip, yastık kılıfını yumruklarıyla sıktı. Gözlerini sıkıca kapattı, dişlerini sıktı.

"Boşalacak mısın? Oh, siktir, Kip, kendine bir bak.

Boşalacaksın, değil mi?" "Evet!" diye dişlerini sıkarak söyledi.

"Siktir... siktir..."

Kip çığlık attı, gözleri kocaman açıldı ve üzerine boşaldı. İkisi de hayretle izlerken, Kip durmaksızın boşaldı. Sonra Scott, söz verdiği gibi, homurdandı ve Kip'in içine boşaldı, rahatlama hissi bir anda her yerini sardı.

Scott onu öptü, öptü, sonra Kip onun üstüne uzanabilsin diye ikisini de yuvarladı ve sonra onu biraz daha öptü.

Kip kendini kendini kaldırdı yükseldi Scott'ın Scott'ın karnına"Bu inanılmazdı."

"Gerçekten öyleydi," dedi Scott. "Ben..."

"Saat 1:30," dedi Kip gülümseyerek Scott'ın saçlarını okşayarak. "Bu gece bir tur daha içebiliriz, sence de öyle değil mi?"

"Evet." Scott gülümsedi. Kip'e baktı ve anladı. Kesinlikle anladı.

Scott Hunter aşık olmuştu.

On Beşinci Bölüm

Kip, Scott'ın yatağına oturup onun yol gezisi için valizini hazırlamasını izledi. Kendi kot pantolonunu ve Scott'ın New York Admirals kapüşonlu sweatshirtlerinden birini giymişti. Sweatshirt ona çok büyüktü ama giymeyi çok seviyordu.

"Bunu saklayabilir miyim?" diye sordu, kapüşonlu sweatshirtin iplerini çekerek. "Sen yokken?"

"Tabii ki," dedi Scott, çantasına birkaç iç çamaşırı atarken. "Giydikçe beni düşündüğün sürece."

"Ne giyersem giyeyim, seni düşüneceğim."

Scott gülümsedi ve onu öptü. Takım otobüsüyle havaalanına gitmek için öğleden sonra saat ikide ayrılması gerekiyordu. Bu, dokuz gün ayrı kalmadan önce birlikte geçirebilecekleri sadece birkaç saat demekti.

"Düşündüm de," dedi Scott, "ben yokken sen burada kalabilirsin."

Kip bunu beklemiyordu. Ne diyeceğini bilemedi.

"İstemiyorsan, tüm süre boyunca kalmak zorunda değilsin," dedi Scott hemen. "Yani, tabii ki kalmak zorunda değilsin. Sadece düşündüm de..."

"Gerçekten mi? İstiyor musun?"

"Evet. İstiyorum. Ben yokken burada olman hoşuma gider. En azından bazen. Ayrıca, işe gitmen de daha kolay olur, değil mi?"

Scott'ın kibarca söylemediği şey, bu dairenin Kip'in ailesinin evi değil, yetişkinlerin yaşayacağı bir yer olduğuydu.

"Eğer senin için sorun yoksa, evet. Bu harika olur," dedi Kip.

"Sorun değil. Ben yalnız bir otel odasında kalırken senin benim yatağımda uyuduğunu düşünebilirim."

"Senin oda arkadaşın olacak," diye işaret etti

Kip. "Aynı şey değil."

"Ve eğer oda arkadaşın olmazsa, biz..."

Scott sırıttı. "İnan bana, seni arayacağım. Her fırsatta."

Kip'in ona Sevgililer Günü'nde verdiği mavi çorapları kaldırdı ve valizin içine koydu. Kip sırıttı.

"Peki," dedi Scott, "Pazartesi günü döneceğim. Ve ondan sonra bir hafta şehirde kalacağım. Dönüşümü nasıl kutlayalım?"

"Şey..." dedi Kip, "O gece için bir planım var."

"Oh."

"Evet, yani, önemli bir şey değil ama... o Pazartesi benim doğum günüm. Arkadaşlarla bir şeyler içmeye falan çıkacağım. Ama ondan sonra biz..."

Scott donakaldı. "*Doğum* günün mü?"

"Evet, ama sorun değil. 26 yaş, pek de önemli bir yaş değil. Ayrıca, doğum günümün ne zaman olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Çünkü *sormalıydım*!"

"Şey... gelecek yıl hatırlayabilirsin." Kip bunu söylerken sözlerinin ne anlama geldiğini fark etti. Utangaç bir şekilde Scott'a baktı, ama Scott sadece yürek parçalayan mutlu bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Hatırlayacağım," dedi.

Kip biraz kızardı. Bu lanet *duygulardan* kendini uzaklaştırmak için kapüşonlu sweatshirtinin iplerini oynattı.

Aşıktı. Hiç şüphe yoktu. Scott Hunter'a sırılsıklam aşıktı. Saçma bir durumdu, ama gerçekti.

"Peki," dedi titrek bir sesle, "bu yolculuk seni nereye götürecek?"

Scott iç geçirdi. "Çok fazla yer var. Önce Columbus. Sonra Detroit, Toronto, Winnipeg, Ottawa ve Montreal. En azından uçuşlar kısa."

"Öyle mi? Bu iyi," dedi Kip. Sonra, özel bir nedeni olmadan, "Hiç uçağa binmedim," diye ekledi.

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Gerçekten gidecek bir yerim olmadı."

"Ah, Kip! Tarih okudun, görmen gereken çok şey var!"

Kip omuz silkti. "Bir gün giderim herhalde." "Seni bir

yere götürmek isterdim," dedi Scott.

"Ne, Winnipeg gibi mi? Ya da

Detroit?" "Tamam, siktir git."

"Peki, efendim."

Sonra Scott üzerine atladı. Kip'i tek bir hızlı hareketle yatak üzerine düşürdü ve üstüne çıktı. "Benimle dalga mı geçiyorsun, Grady?"

"Tabii ki hayır." Kip sırıttı. *"Hunter."*

Scott hırladı ve onu öptü, şiddetle ve meydan okurcasına. "Seni özleyeceğim. Çok. Çok. Çok." Ağzını Kip'in boynuna doğru indirdi, dişleriyle kazıyarak.

"Bana bir şey ver," diye kekeledi Kip. "Seni hatırlayacağım bir şey ver."

Scott nefesini çekti ve sertleşen penisini Kip'in kalçasına bastırdı. Sonra ağzını Kip'in köprücük kemiğinin hemen üzerindeki hassas ete yapıştırdı ve sertçe emdi. Kip, Scott'ın ağırlığı altında mutlu bir şekilde kıvrandı, Scott onu tutarken ve izini bırakırken.

Scott yavaşça uzaklaşarak yaptığı işi hayranlıkla seyretti. "Bu uzun süre dayanır," dedi. "Belki ben geri dönene kadar bile."

"Umarım," dedi Kip zayıf bir sesle.

Scott başparmağını iz üzerinde gezdirdi. Gözleri şehvetle parlıyordu. "Ne kadar vaktimiz var?" diye sordu Kip.

"Her şeye. Siktir, bırak da... Bilmiyorum."

"Seni sikmeme izin ver. İşaret istemediğini biliyorum, ama en azından bir süreliğine beni hissetmeni sağlayabilirim."

"Evet. *Siktir*, evet. Ama sadece böyle. Ben üstünde."

"Sonunda sikiyorum." Kip sırıttı.

Scott çılgınca bir kasırga gibi tüm giysilerini çıkardı. Kip kapüşonlu sweatshirtünü ve tişörtünü birlikte çıkardı, sonra pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı. Birkaç saniye içinde çıplak kalmışlardı ve Scott çoktan kayganlaştırıcıyı eline almıştı.

Ön sevişme için fazla zamanları yoktu, bu yüzden Scott mümkün olduğunca çabuk hazırlandı. Kip'e kayganlaştırıcıyı ve prezervatifi attı.

Kip kendini düzeltti ve yavaşça kendini okşarken biraz inledi. Scott kendini onun penisine indirdiğinde, bu çok iyi hissettirdi. Hala çok dardı ve Kip, yüzünden bunun biraz acıttığını anlayabilirdi, ama Scott, Kip onun içine derinlemesine girene kadar dikkatlice aşağı indi.

Bir an orada oturdu, bu da Kip'e onu hayranlıkla seyretme fırsatı verdi. O, yontulmuş kaslar ve solmuş savaş izleriyle doluydu. Kalın uyluklar,

derin karın kasları ve büyük, sağlam göğüs kasları. Büyük elleri Kip'in göğsünü okşadı, parmakları göğüs kıllarını izledi.

"Çok güzelsin," dedi Scott, sesi sessiz ve saygılıydı.

"Mükemmelsin," diye fısıldadı Kip. Parmaklarını Scott'ın yanağına dokundurdu. "Gerçek dışı. Her şeyin. Ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum."

Scott gülümsedi ve hareket etmeye başladı, kendini yukarı çekip tekrar aşağı indirdi. İkisi de çığlık attı ve Kip ona sırıttı çünkü bu inanılmazdı.

O sadece şovu izlemekten zevk alıyordu, tüm o kasların sikinde zıplamasını izliyordu. Scott'ın yüzünün bükülüp gevşemesini, kızarmış cildinde ter damlacıklarının oluşmasını izliyordu. Ve Scott onu o kadar sert, o kadar acımasızca sikiyordu ki, Kip hiçbir şey yapmadan bitiş çizgisine doğru koştuğunu hissedebiliyordu.

Scott'ın penisi önünde zıplıyordu, kocaman ve sert. Kip, kendine sürdüğü kayganlaştırıcıdan dolayı hala kaygan olan elleriyle ona uzandı.

"Evet..." Scott tısladı.

Kip, Scott'ın ritmine ayak uydurmak için sert ve hızlı bir şekilde onu mastürbasyon yaptı. Scott başını geriye attı ve bir elini Kip'in göğsünün ortasına sıkıca dayadı. "Aman Tanrım. Aman *Tanrım*, Kip! Ben... Lanet olsun, gelmek üzereyim..."

"Ben de. Ben de gelmek üzereyim, Scott. Ben... Hadi, tatlım. Ver bana."

Scott haykırdı ve bir saniye sonra Kip, onun boşalmasıyla ıslandı. Scott, penisini sıkıca kavradı ve titretti, bu da Kip için son damlaydı. Sessiz bir çığlık atarak onun içine boşaldı, o kadar sert ki kulakları patlayacak gibi hissetti.

"Kip..." Scott nefes nefeseydi. "Siktir. Tanrım..."

Kip yatakta nefes nefese yatarak kendine gelmeye çalışıyordu. "Evet. Evet, Scott. Buraya gel."

Scott ondan çekildi ve yatağın yanına düştü. Kip yüzünü tuttu ve baş döndürücü bir şekilde onu öptü. Gülümsemeyi kesemiyordu. Kendini dengesiz hissediyordu. Kendini... çok aşık bir adam gibi hissediyordu.

Scott, Kip'in boynunun dibindeki derisine yaptığı izi parmaklarıyla okşadı. "Çok mu abarttım?" diye sordu. "Düşündüğümden daha büyük olmuş..."

"Hayır," dedi Kip, elini kapatarak. "Mükemmel. Teşekkür ederim." "Henüz görmedin bile," dedi Scott sevgiyle.

"Umurumda değil. Bayıldım." Seni *seviyorum*.

Scott onu tekrar öptü ve sonra içini çekti. "Toplanmam lazım." "Hasta olduğunu söyleyemez misin?" diye alay etti Kip.

"Evet, evet. Tamam, Grady."

Yataktan kalkıp banyoya gitti ve Kip'i tavana bakarak yalnız bıraktı. Scott dokuz günlüğüne ayrılmadan önce, Kip ona hislerini açığa vurmalı mıydı?

Kafasını salladı. Ya bu çok fazla olursa? Çok fazla olurdu, değil mi? Scott'a şu anda ona aşık olduğunu söylerse, Scott bir hafta boyunca ondan uzak kalacak ve bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünecekti. Kip, Scott'ın seyahatinden döndüğünde ona aralarında bir şey olmayacağını söyleyeceğini hayal edebiliyordu. Bu, zihninde yıkıcı derecede gerçekçi bir senaryoydu.

Buna değmezdi.

Banyoda Scott'la yer değiştirdi ve kendini temizledi. Scott'ın üzerinde bıraktığı izi inceledi. Scott, izin büyüklüğü konusunda şaka yapmıyordu, ama Kip bundan çok memnundu.

O yatak odasına geri döndü, Scott ise çarpıcı gri takım elbisesinin çoğunu giymişti.

"NHL'nin takım seyahatleri için giyim kurallarını gerçekten takdir ediyorum," dedi Kip, mükemmel terzilikle Scott'ın geniş omuzlarını ve ince belini ortaya çıkaran takım elbiseyi hayranlıkla inceleyerek.

"Bunu takdir eden tek kişi sensin," diye homurdandı Scott. Çocukluğundan beri sayısız kez yapmış biri gibi kolaylıkla Windsor düğümü attı.

Kip yerden iç çamaşırını alırken, Scott, "Dün gece iyi kulüpler bildiğini söylemiştin," dedi.

"Evet," dedi Kip. Scott yine hiç beklemediği bir şey söylemişti. "Biliyorum."

"Düşünüyordum da. Sen... sık sık kulüplere gider misin?" "Hayır, pek değil. Bir süredir gitmiyorum."

Scott biraz rahatlamış gibiydi, bu garipti. "Oh. Tamam. Neyse, önemli değil. Söylediğimi unut."

"Scott," dedi Kip. "Biz birlikteyken başka erkeklerle birlikte olup olmadığımı mı sormaya çalışıyorsun...?"

"Hayır!" dedi Scott, çok hızlı bir şekilde. "Yani. Sanırım. Evet. Ama bunun nedeni... Sana yapma diyeceğim yok. Her zaman müsait olmadığımı biliyorum."

"Scott," dedi Kip tekrar. Arkasına yaklaştı ve kollarını Scott'ın gülünç göğsüne doladı.

"Üzgünüm," dedi Scott. "Ben... kıskanç değilim. Sadece... Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum."

"Herhangi bir kural yok," dedi Kip. "Biz koymadıkça. Ama benim kurala ihtiyacım yok."

"Tamam."

"Tanıştığımızdan beri kimseyle birlikte olmadım. Bilgin olsun."

"Ben de."

Kip güldü. "Evet, tabii ki."

Scott da güldü, sonra dönüp Kip'i öptü.

"Sen bana yetiyorsun," dedi Kip. "Fazlasıyla yetiyorsun. Seni beklemekte hiçbir sorunum yok."

"Aptalca olduğunu biliyorum, ama bunu duyduğuma gerçekten çok sevindim," dedi Scott.

"Aptalca değil. Ve dürüst olmak gerekirse, yeniden bir araya gelme seksine bağımlı hale geldiğimi düşünüyorum."

Kip, Scott giyinirken eşyalarını toplamayı bitirmesini bekledi. Saat ikiyi beş dakika kala, Scott kapıda Kip'e veda öpücüğü verdi.

"Ne zaman istersen bana mesaj at," dedi Scott, "ben de elimden geldiğince arayacağım. Video. iPad'imi getiriyorum. Skype'tan konuşabiliriz. Belki hatta..."

"Evet. Çok isterim." Kip onu tekrar öptü. Onu bırakmak çok zordu. Eskisinden daha zordu.

"Tamam," dedi Scott sonunda, valizini alırken. "Görüşürüz. Dokuz gün sonra."

"Dokuz gün."

"Hoşça kal."

"Hoşça kal."

Scott, ikisi de birbirlerine tekrar uzanmadan önce hızla ayrıldı. Kip derin bir nefes aldı ve duvara yaslandı. Gözleri gerçekten yaşardı, bu utanç vericiydi. Scott *savaşa* gidiyor değildi ki.

Birkaç dakika sonra kapı tıklayıp açıldığında şaşırdı. Scott biraz kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Ben, şey..." diye başladı. Yüzünde derin bir ıstırap vardı. Bavulu yoktu. Arabaya gidip geri dönmüş olmalıydı. "Düşünüyordum da... Uçaklar, bilirsin... Her şey olabilir..."

"Scott?"

"Seni seviyorum," dedi. "Sadece bunu söylemek istedim.

Gitmeden önce." Kip'in çenesi yere düştü.

"Senin de aynısını söylemeni beklemiyorum. Şu anda bunu söylemek ya da hissetmek saçma olabilir, biliyorum, ama ben sana aşığım. Ve bunu bilmeni istedim."

Gözlerinde biriken yaşlar artık Kip'in gözlerinden *akıyordu*. Artık bundan utanmıyordu.

"Kip?"

Kip dudaklarını sıkıştırdı ve başını sallayarak kendini toplamaya çalıştı. "Üzgünüm," dedi sonunda. "Ben sadece... Bu şekilde hisseden tek kişinin ben olduğumu sanıyordum."

Scott'ın yüzü aydınlandı. Tüm ıstırap bir anda yok oldu.

"Öyle değilsin." Aralarındaki mesafeyi kapattı ve Kip'in yüzünü tutarak başparmaklarıyla gözyaşlarını sildi. Scott'ın gözleri de ıslaktı.

"Sana söylemek istedim," dedi Kip.

"Şimdi söyle."

"Seni seviyorum. Scott, ben... sana *tamamen* aşığım."

Scott gülümsedi ve yüzünü tutmaya devam ederek onu öptü. Kip de elini uzattı ve aynısını yaptı.

"Siktir," diye fısıldadı Scott. "Şimdi gerçekten gitmem

gerek." "Biliyorum."

"Sana söylediğime

sevindim." "Ben de

sevindim."

"Ama şimdi gitmek gerçekten çok zor." Kip

burnunu çekti. "Evet."

Scott onu bir kez daha öptü. "Seni arayacağım," dedi kapıya doğru yönelirken. "Bu gece. Seni seviyorum."

Kip ıslak bir kahkaha attı. "Ben de seni seviyorum. Git altı hokey

maçı kazan." "Anlaşıldı."

Ve bununla birlikte, gitti. Ama bu sefer, Kip duvara yaslandığında, kulaklarından kulaklarına kadar sırıtıyordu.

* * *

Scott, Columbus'a giden uçakta en yeni takım arkadaşı Matti Jalo'nun yanına oturmaya karar vermişti. Özel uçaklarının ekstra geniş deri koltuklarına rağmen, Jalo'nun iri cüssesinin yanına kendi iri vücudunu sığdırmak oldukça zordu. O öğleden sonra Kip'le sevişirken kıçının hala ağrıması da rahatlığını bozuyordu.

Ama bu onu rahatsız etmiyordu.

Carter, koridorun karşısında oturuyordu. "Bu seyahate ne diyorum biliyor musun? Saçma sapan bir seyahat. Sekiz günde altı maç ve hepsi de soğuk, berbat şehirlerde."

"Soğuk beni rahatsız etmez," dedi Jalo neşeyle. "Ben Finliyim. Damarlarımızda buz akar!"

"O pazılarında kocaman buz parçaları var gibi görünüyor, evlat," dedi Carter.

Jalo güldü. "Nerelisin, Carter? Soğuktan mı korkuyorsun?"

"Hiçbir şeyden korkmuyorum. Her yerdenim. Bir oraya bir buraya taşındım, bilirsin. Asker bir ailem var. Ama uzun yıllar Kuzey Dakota'da yaşadım ve Finlandiya'nın oradan daha soğuk olması imkansız."

Jalo gülümsedi. "Finlandiya'ya hiç gitmedin mi?"

"O zevki tatmadım. İsveç gibi mi? İsveç'e gitmiştim." "Hayır," dedi Jalo, birden ciddi bir ifadeyle.

Carter güldü.

"O zaman biraz rekabet var, öyle mi?" diye sordu Scott.

Jalo ona sertçe baktı. "Finlandiya İsveç'ten daha iyidir."

Scott ellerini kaldırarak teslim oldu. "Anladım."

Uçuş kısa sürdü, bu da Scott'ın Jalo ile pencere arasında sıkışıp kalmış rahatsızlığı göz önüne alındığında iyi bir şeydi. Aslında normalde o kadar kaslı birine sıkışmak onu rahatsız etmezdi. Jalo, tek kelimeyle, göz kamaştırıcı derecede yakışıklıydı. Scott'tan en az birkaç santim daha uzundu ve muhtemelen ondan yirmi kilo kadar daha ağırdı, delici mavi gözleri, yüzünden geriye taranmış beyaz sarı saçları ve her zaman var olan sakalları vardı. Kesinlikle yürüyen bir fanteziydi.

Ama Scott'ın aklı, yanındaki koltuğu dolduran yakışıklı adamda değildi; geride bıraktığı gizli erkek arkadaşındaydı. Gizli

erkek *arkadaş*ı.

Kendi kendine gülümsedi. *Bunu* gerçekten *söylediğine* inanamıyordu. Ve Kip de ona aynı şeyi söylemişti! Scott başı dönüyordu ve tamamen sersemlemişti.

Takım, odalarına yerleştikten sonra akşam yemeği için otelin restoranında buluşacaktı. Scott bu gece Jalo ile aynı odada kalacaktı, sonra Jalo seyahatin geri kalanında yeni savunma hattı arkadaşıyla aynı odada kalacaktı.

Takım birlikte yemek yerken moraller yüksekti. Herkes Jalo gibi süperstar bir defans oyuncusunun takıma katılmasına heyecanlanmıştı. Jalo'nun çok eğlenceli biri olması da buna yardımcı olmuştu. Neşeli ve gürültücüydü, gür sesiyle ve melodik Fin aksanıyla hikayeler anlatmayı severdi. Bira içmeyi ve içki ısmarlamayı severdi (ancak Scott, sabah antrenmanları olduğu için bu gece sadece iki tur içki içilmesini sağladı). Scott onu severdi. Herkes onu seviyordu. Hemen hemen her açıdan Zullo'nun tam tersiydi.

Yemek bittiğinde, Jalo odaya dönmek için hiç acele etmiyordu. Bunun yerine, her sözünü hayranlıkla dinleyen bir grup genç oyuncuyla sohbet ediyordu.

"Ben yukarı çıkacağım," dedi Scott. "Bu çocukların çok geç saatlere kadar kalmasına izin vermeyin." Bunu alaycı bir tonla söyledi, böylece bir baba gibi görünmeyecekti. Ama bu takımdaki rolünü biliyordu. O Jalo değildi. O sıkıcı, sorumluluk sahibi olan kişiydi.

Şu anda lanet olası
erkek arkadaşını arayacak olan sıkıcı, sorumluluk sahibi olan!

Scott, otel odasının kapısı arkasından kapanmadan önce telefonunu aramıştı. Saat neredeyse on olmuştu.

"Selam," dedi Kip telefonu açtığında. Sesi sakindi. "Benim evimde misin?"

"Hayır, evdeyim. Bu gece burada kalacağım. Belki yarın gece senin evine gelirim."

"Ailen... Nerede olduğunu merak edecekler mi?"

"Onlara bizden bahsettim mi diye mi soruyorsun?" "Hayır!"

"Söylemedim. Ama ben yetişkin bir adamım ve bazı geceler eve gelmediğimde nedenini tahmin edebilirler."

"Doğru. Evet."

"Hey," dedi Kip utangaç bir şekilde. "Seni seviyorum."

Scott gülümsedi ve yatağa oturdu, o gün hissettiği tüm gerginlik bir anda yok oldu. "Ben de seni seviyorum. Bunu daha önce kimseye söylememiştim. Annem hariç."

"Ben de. Elena hariç, ama o farklı." "Sana bunu söylemek
çok güzel."

"Evet," dedi Kip. "Öyle."

Scott telefonuna aptalca sırıttı ve Kip'in de aynı şeyi yaptığını hayal etti.

"Peki..." dedi Kip. "Jalo nasıl?"

"Jalo harika. Herkes onu seviyor."

"Eminim öyledir. ESPN'de röportajını izledim. Çok seksi bir adam."

"Gizli mi? Evet. Öyle."

Kip güldü. "İşini oldukça kıskanıyorum. Kaslı, terli erkeklerle soyunma odasında takılmak."

"Peki, bunu sevmeyeceksin: Jalo bu gece benim oda arkadaşım."

"Tamam, şimdi gerçekten kıskandım."

"Kıskanacak bir şey yok."

"Belki de Columbus'a bir uçak bileti almalıyım. Bakalım sen ve Jalo beni sandviç yapmak ister misiniz?"

"Aman Tanrım. Kip, kes şunu." Scott otel odasında kıpkırmızı olmuştu. Jalo onun *takım* arkadaşıydı! Ve şimdi üçünü hayal ediyordu...

"Tanrım," dedi Kip. "Şu anda tek düşünebildiğim bu. Bu görüşmeyi bitirmem gerekebilir. Tabii sen..."

"Hayır. Her an geri dönebilir. Yapamam. Bu gece olmaz."

"Senin kaybın," dedi Kip, Scott'ın aletine doğru giden alçak bir sesle.

"Kes şunu," dedi Scott. "Yakında. Söz veriyorum."

"Yarın akşam maçı izleyeceğim. Maçtan sonra beni arar mısın?"

"Maçtan hemen sonra Detroit'e giden uçağa bineceğim. Ama Detroit maçı öğleden sonra. Ondan sonra seni arayabilirim."

"Çok uzun bir bekleyiş," diye iç geçirdi Kip.

"Yarın sana mesaj atarım."

"Şimdiden seni özledim. Telefonu kapattıktan sonra bana bir fotoğraf gönder, tamam mı?" "Tamam. Sen de."

Veda edip telefonu kapattılar. Scott yatakta uzanmış halinin hızlıca bir selfiesini çekti. Biraz seksi görünmeye çalıştı. Fotoğrafı Kip'e gönderdi ve hemen cevap aldı.

Kip: Jalo'nun fotoğrafını demek istedim.

Scott güldü.

Scott: Siktir git.

Kip'in kendi yatağında dinlenirken Scott'ın kapüşonlu sweatshirtünü giydiği sevimli bir fotoğrafını geri aldı.

Scott fotoğrafa gülümsedi. Onu çok seviyordu.

Scott: Teşekkürler. Seni

seviyorum. Kip: Ben de seni

seviyorum.

* *

"Ee," dedi Carter, Scott'ın bacaklarına kar sıçratarak durdu, "bana kız arkadaşından bahset."

Scott gözlerini devirdi. "Anlatacak bir şey yok, Vaughan."

Sabah antrenmanının sonunda buz üzerinde oyalanıyorlardı. Scott, birkaç çaylak oyuncunun puckları toplamasını izliyordu.

"Saçmalık, Scott. Aptal bir gülümsemeyle ortalıkta dolaşıp duruyorsun, her yerde 'How Sweet It Is' şarkısını mırıldanıyorsun. Durumun vahim."

Scott buza tekme attı. "Yorum yok."

"Öyle bir kızın senin gibi çirkin biriyle görülmek istemesinin nedenini bilmiyorum, ama..."

"Tamam."

Carter ona ciddi bir şekilde baktı. "Senin adına mutluyum, Scott. Onun hakkında konuşmak istemesen bile."

Scott düşünceli bir şekilde bakışlarını buza çevirdi. Carter'a Kip hakkında konuşamazdı, ama "Elena" hakkında konuşabilirdi.

Sözlerini dikkatlice seçti.

"Hiç kimseye karşı böyle hissetmemiştim," dedi Scott. "Bu çok yeni bir duygu. Hepsi bu."

Carter, kalın yastıklı omzuna bir şaplak attı. "İşte böyle!" "Birkaç haftadır görüşüyoruz ve çok güzel.

mutluyum. Ama bunu gizli tutmak istiyoruz,

anlarsın ya?" "Dudaklarım mühürlü."

"Senin dudakların *asla* kapalı kalmaz."

"Bu konuda kapalı."

"Teşekkürler." Scott takım arkadaşına, *arkadaşına* baktı ve ona gerçeği söyleyip söyleyemeyeceğini merak etti. Tabii ki o anda değil, ama yakında? Carter muhtemelen en iyi arkadaşıydı ve her zaman kabul edici ve açık fikirli görünüyordu. En azından açıkça homofobik değildi, bu da onu birçok NHL oyuncusundan üstün kılıyordu.

Scott ona gerçekten söylemek istiyordu. Huff ve Bennett'a da söylemek istiyordu. Hatta tüm dünyaya söylemek istiyordu, ama...

"Hadi," dedi Carter. "Bu gece Columbus'u mahvetmeden önce gidip dinlenelim."

* *

"Ondan hoşlandım," dedi Elena. Tayland restoranında yanına oturur oturmaz bu sözler ağzından döküldü.

"Öyle mi?" diye sordu Kip.

"Evet. Ve sana sırılsıklam aşık."

"Biliyorum." Kip gülümsedi. "Bana

söyledi."

"Ne söyledi?"

"Bana..." eğildi "...beni sevdiğini söyledi."

Elena şaşırmışsa da, yüzünde bunu belli etmedi. "Öyle mi?"

"Evet!" dedi Kip ve ona tüm romantik hikayeyi anlatmaya başladı.

"Vay canına," dedi Kip bitirdiğinde. "Bu çok önemli bir şey."

"Biliyorum!"

Garson gelip siparişlerini aldı. Garson gittikten sonra Elena, "Scott'a yeni işin hakkında söyledin mi?" diye sordu.

"Söyleyeceğim. Eğer teklif ederlerse."

"Peki ya teklif etmezlerse?"

"O zaman bahsetmenin bir anlamı yok, değil mi?"

Elena gözlerini devirdi. "Yani, o işi alamazsan ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum! Straw+Berry'de çalışmaya devam ederim herhalde."

"Orada yeteneklerini boşa harcıyorsun."

"Hayır," dedi Kip sinirli bir şekilde. "Orada *para* kazanıyorum."

"Yani istifa edip sana aşık milyoner erkek arkadaşının sırtından geçinmeyecek misin?"

"Tabii ki hayır! Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun. *Ailemin* cömertliğine bağımlı olmak zorunda olduğum için yeterince kötü hissediyorum. Onun parası olduğunu biliyorum, ama..."

Elena bir an hiçbir şey söylemedi, ama Kip'e onaylayıcı bir bakış attı. "Bir erkek için hayatını ya da onurunu feda etmeyeceğini biliyorum," dedi, "ama kendini ucuza satmanı da görmek istemiyorum."

"Bir çaresini bulurum," diye mırıldandı.

Daha sonra, yemeklerini bitirirken Kip, "Galada ilginç biriyle dans ettin mi?" diye sordu.

"Senin çekici erkek arkadaşın dışında mı demek istiyorsun?" "Evet, bu arada hiç kıskanmadım."

Gülümsedi. "Aslında dans ettim." Eğilip, biraz ünlü genç bir aktörün adını fısıldadı.

"Vay canına! İyi dansçı mıydı?"

"Mm. Sekste de iyiydi."

Kip, içtiği suyla boğulmak üzereydi. "O gece biriyle eve gideceğini düşünmüştüm."

"Evet. En beğendiğim beş kişiyi seçmek biraz zamanımı aldı, ama doğru seçimi yaptığımı düşünüyorum."

"Onu tekrar görecek misin?"

Elena yüzünü buruşturdu ve başını salladı.

Kip güldü. Elena'nın oyununu her zaman çok kıskanmıştı. Seks konusunda çok *rahatt*ı.

"Sence bu tuhaf mı?" diye sordu daha sonra, soğuk gecenin içine adım attıktan sonra.

"Ne?"

"Bana beni sevdiğini söylemesi. Benim de ona onu sevdiğimi söylememem.

Sadece birkaç hafta oldu, biliyorum."

"Ona aşık mısın?"

"Evet."

"O zaman garip değil." Kolunu onun koluna doladı ve onu kendine doğru çekti. "Hadi. Gidip senin erkeğinin hokey maçını izleyelim."

On Altıncı Bölüm

Detroit çok soğuktu.

Scott'ın son zamanlarda bulunduğu yerler özellikle sıcak değildi, ama Detroit mantıksız bir şekilde soğuktu.

Bu, Kip'i ararken akşam yürüyüşüne çıkma planını mahvetti. Oda arkadaşı otel odasında geceyi geçirmek için yerleşmiş görünüyordu ve lobide bir tür iş konferansı nedeniyle garip bir şekilde kalabalıktı. Detroit bir hokey şehri olduğu ve neredeyse kesin olarak tanınacağı için, kahve dükkanı gibi çok kalabalık yerlere gitmek istemiyordu.

Şöhret kartını oynamaya karar verdi.

Resepsiyona gitti ve onlara en iyi Scott Hunter gülümsemesini gösterdi. "Affedersiniz. Bana yardımcı olabileceğinizi umuyordum."

Resepsiyondaki genç adam çok heyecanlanmış görünüyordu. "Elbette, efendim!"

"Bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ve biraz mahremiyet istiyorum.

Ama oda arkadaşım uyuyor ve..."

Genç adam, ona çok büyük bir iyilik yapacakmış gibi gülümsedi. "Benimle gelin," dedi. "Nereye gidebileceğinizi biliyorum."

Scott'ı üzerinde "*Toplantı Odası #3"* yazan bir kapıya götürdü. Kapının kilidini açtı ve ışığı yaktı. "İstediğiniz kadar kalabilirsiniz," dedi. "Kapı arkanızdan kilitlenecek."

"Teşekkürler," dedi Scott, onun yaka kartına bakarak, "Michael." Ona yirmi dolarlık bir banknot uzattı ve Michael onu gülümseyerek aldı. Odadan çıkmadan önce Scott'a iki kez teşekkür etti.

Scott toplantı odasındaki sandalyelerden birine oturdu ve Kip'i aradı, Kip hemen telefonu açtı.

"İki galibiyet. Aferin," dedi Kip.

"Evet, teşekkürler. Takım
arkadaşlarımla gurur duyuyorum."

"Senin oyununu izlemeyi çok
seviyorum."

"Öyle mi?"

"Mm. Çok seksi."

Scott sırıttı. "Neredesin?"
"Senin yatak odandayım. Sen
neredesin?" "Detroit'teki bir otelin
toplantı odasında."
"Oh."
"Evet, üzgünüm. Bu gece olmaz."
"Sorun değil. Senin dairesinde dolaşıyorum."
"Dolaşmak mı?"
"Evet. Çekmecelerine bakıyorum." Bir sessizlik oldu. "Aman Tanrım. Scott, altın madalyanı iç çamaşırı çekmecende mi saklıyorsun?"
"Cevabı zaten biliyormuşsun gibi geliyor."
"Neden sergilenmiyor?"
"Nereye sergileyeyim?"
"Eğer altın madalyam olsaydı, onu iç çamaşırı çekmecemde saklamazdım."
"Nereye koyardın?"
"Bilmiyorum. Muhtemelen sürekli giyerim!"
Scott güldü. "Her şeyle uyumlu." Sonra, "Yani bu gece benim evimde kalacaksın?"
"Evet. Sorun olmazsa."
"Tabii ki sorun değil. Bu benim
fikrimdi!" "Biliyorum. Sadece... çok
cömert bir teklif gibi geldi."
"Kip," Scott iç geçirdi, "sen benim erkek arkadaşımsın. Sana aşığım. İstediğin zaman benim evimde kalabilirsin."
"Tamam. Seni seviyorum."
Scott gülümsedi. "Bunu söylemeni
seviyorum." "Söylemeyi seviyorum."
"Seninle eve dönmek için sabırsızlanıyorum."
"Orada daha oynayacağın çok maç var,
Hunter." "Biliyorum."
"Hepsini kazan ve sonra bana dön. Döndüğünde sana ihtiyacın olan her şeyi vereceğim."
Kip'in sesi alçalmıştı ve Scott biraz titredi. "Neye ihtiyacım olursa, ha?"
"Mm. Sen düşün."
"Düşüneceğim." Nefesini verdi. "Siktir, keşke bu gece kendi odam
olsaydı." "Ben de. Sana bir gösteri yapabilirdim."

"Bunu yapmak istiyorum," dedi Scott. "Senin için."

"Daha önce hiç yaptın mı?" diye sordu Kip. "Birinin seni tatmin olmanı izlemesine izin verdin mi?"

"Hayır. Hiç," diye nefes verdi Scott. "Ama istiyorum. Senin için."

"Bunu çok isterim. Kahretsin, bunu *gerçekten* çok isterim. Şimdi seni hayal ediyorum, uzanmış halini..."

"Kip," diye uyardı Scott. "Yapma. Heyecanlanamam."

"Ama tahrik oldun, değil mi? Eminim şu anda sertleşiyorsundur."

Scott, Kip haklı olduğu için içinden küfretti.

"Ben de öyle," diye mırıldandı Kip. "Bana ne yapmak istediğini söyle." "Hayır. Kes şunu."

"Peki. Ben buradaki yatağına uzanacağım ve sen ne istersen onu konuşabiliriz."

"Teşekkürler," dedi Scott. "Çıplak mısın?"

Kip güldü. "Bunu bırakamayacağını biliyordum. Neredeyse, evet. Hala külotum üzerimde."

Scott yine küfretti. Bu otel toplantı odasında kesinlikle mastürbasyon yapmayacaktı. O kadar da sapık değildi. "Şu anda bunu *gerçekten* yapamam."

"Sorun değil," dedi Kip. "*Ben* yapabilirim." "Kip..."

"Şşş... Sadece benimle konuş," dedi, sesi biraz dalgalandı. "Sesini seviyorum, Scott. Ne yapmam gerektiğini söyle."

Scott bu planı hem seviyor hem de nefret ediyordu. Seviyordu çünkü çok *seksi* bir plandı. Nefret ediyordu çünkü çok rahatsız edici bir ereksiyonla kalacaktı.

Toplantı odasının kapısına bir göz attı, sonra sesini alçaltarak, "Kendine dokunuyor musun?" dedi.

"Evet. Gerçekten çok sertim. Ne yapmam gerektiğini söyle," dedi Kip, *"tatlım."*

"Tanrım." Scott eşofmanını düzeltti. "Tamam. Yavaş ol. Şortunu çıkarma. Henüz değil."

Kip'in cevap verirken gülümsediğini anlayabilirdi. "*Öyle mi* olacak, ha? Tamam. Kendimi çok nazikçe okşuyorum. Hoş bir his."

Scott, Kip'in kalın penisinin kumaşa baskı yaptığını hayal edebiliyordu. Kip'in neredeyse çıplak bir şekilde yatağında uzanmış, gözleri kapalı

ve Scott'ı düşündüğünü hayal edebiliyordu.

"Benim sana dokunduğumu hayal ediyor musun?"

diye sordu Scott. "Evet. Tanrım, keşke gerçekten

öyle olsaydı."

"Ben de. Devam et."

Kip içini çekti ve Scott'ın penisini acı içinde titretiren nefes nefese küçük inlemeler çıkardı. Baskıyı biraz hafifletmek için eliyle penisini kavradı.

"Şortum ıslanıyor," dedi Kip. "Şimdiden sızmaya başladım. Çıkarabilir miyim?"

"Henüz değil," dedi Scott, bu kontrolü bu kadar çok sevdiğine kendisi de şaşırarak.

"Siktir, Scott."

"Üşüdün mü?"

"Isınmaya başladım."

"Meme uçların sertleşmiş olmalı." Kip'in mükemmel, koyu renkli meme uçları her zaman lezzetli küçük tepeler gibi sertleşirdi.

"Mm. Evet. Onlara dokunmamı ister misin?"

"Evet. Sikini bırak. Biraz meme uçlarınla oyna."

Parmakları hassas meme uçlarına dokunduğunda Kip'in keskin bir nefes aldığını duydu.

"Orada olsaydım," dedi Scott, "sen sikimi emmemi yalvarana kadar onları yalayıp ısırırdım."

"Siktir. *Siktir*."

"Hala telefonu tutuyor musun?" "Evet."

"Hoparlörü aç ve telefonu yanına koy ki iki elin de serbest olsun."

"Tamam." Bir hışırtı duydu ve sonra Kip geri döndü. "İki elim de serbest, Hunter. Onlarla ne yapayım?"

Scott gülümsedi ve soruyu düşündü. "Külotunu çıkar. Ama henüz sikine dokunma."

"Tanrım, çok

acımasızsın." "Sert ama

adil."

"Bu yönünü seviyorum," dedi Kip. "Tamam, şortumu

çıkardım." "Yağı getir."

Yine hışırtı sesi duyuldu, sonra "Aldım."

"Kendini parmaklamanı istiyorum. Sanki seni sikiyormuşum gibi kendini aç."

"Tamam. Tamam. Siktir. Tamam."

"Sikine dokunma," diye hatırlattı Scott.

"Dokunmayacağım. Dokunmayacağım.

Tamam, ben, ahh, ben..."

"Sadece rahatla."

Kip uzun ve yavaş bir nefes verdi. "Tamam."

Scott, onun dizlerini bükmüş, kaygan parmaklarıyla o sıkı kas halkasını daireler çizdiğini hayal etti. Sertçe yutkundu ve kendini tekrar düzeltti.

"Lütfen bana, bir saniye sonra o kapıdan girerek beni şaşırtacağını söyle," dedi Kip.

"Keşke. İnan bana."

Kip, kendini açarken inledi ve nefes nefese kaldı. Scott, dudaklarını ısırdı ve otel toplantı odasının sert floresan ışıkları altında kendini okşamak için duyduğu dürtüye direndi.

"Hazır olduğunda söyle," dedi. "Neye

hazır?"

"Göreceksin. Benim için hazırlanıyormuş gibi

davran." Kip nefesini verdi. "Tamam. Konuşmaya

devam et."

Scott kapıya tekrar baktı. Bunu yaptığına inanamıyordu. "Orada olsaydım, seni ağzımla açardım. Çok yavaşça."

"Scott, tanrım."

"Keşke seni şu anda görebilseydim. İyi misin?"

"Daha iyi..." Kip dişlerini sıkarak söyledi. "Kendimi okşamama izin verdiğinde daha iyi oluyorum."

"Yakında, bebeğim." *Bebeğim mi?* "Üç parmağını içine soktuğunda bana söyle." "Evet... evet. Neredeyse. Ben... Oh, lanet olsun. Gelebilirmişim gibi hissediyorum.

Bundan. Senin sesinle ve parmaklarının içimde olduğunu hayal ederek..."

Scott inledi. Neredeyse bunun olmasına izin vermek istedi. Kip'in kendi parmaklarıyla kendini tatmin edip edemeyeceğini görmek için.

Ama başka planları vardı.

"Tamam. Hazırım," dedi Kip. "Sırada ne var?"

"Komodinin çekmecesini aç. Arkada bir kutu var."

"Tamam. Gördüm. Aldım."

"Aç."

Bir an bekledi. Sonra Kip, "Tanrım. Evet," dedi.

Scott o nesneyi iyi tanıyordu. Yaklaşık bir yıldır en güvenilir romantik partneri olan büyük siyah bir dildo.

"Onunla kendini sikmeni istiyorum. Benim olduğumu hayal et. Tanrım, keşke ben olsaydım."

"Ben de. Ama şunu da belirtmeliyim ki, bu gerçekten çok seksi."

"Evet." Nefesini verdi, kalbi sanki bir mil koşmuş gibi hızla atıyordu.

"Acı çekiyor olmalısın," dedi Kip. "Nasılsın?" "Sert bir kaya gibi. Ama benim için endişelenme. Onu içine al. Tamamen içeri girdiğinde, sikine dokunabilirsin."

"Siktir. Tamam."

Scott masasındaki sandalyeye yaslandı, bacaklarını genişçe açtı ve Kip'in içindeki oyuncağı çalıştırmasını dinlerken gözlerini kapattı. Her nefes ve inilti doğrudan Scott'ın sikine gidiyordu, ama yine de kendine dokunmuyordu.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu. "İyi. Bu... bu büyük."

"Biliyorum. Ama sen bunu kaldırabilirsin." "Evet... evet," diye nefes nefese konuştu Kip.

"İçine soktun mu?"

"Neredeyse. Neredeyse. Siktir."

Scott bir bardak su ya da başka bir şey olmasını diledi. Ağzı kurumuştu ve başı dönüyordu, muhtemelen tüm kan penisine akıyordu. Serbest eliyle masanın kenarını kavradı, Kip'in inlemelerine karşı mastürbasyon yapma isteğine boyun eğmemeye kararlıydı.

"Tamam. İçeri girdi. Bu... Siktir, bu çok iyi, Scott." "Çıkar ve tekrar sok. Kendini sik."

"Yapıyorum. Yapıyorum... Oh vay. Gerçekten o noktaya geliyor, ha? Siktir."

Scott, bunun *o noktayı* ne kadar iyi vurduğunu çok iyi biliyordu. Çok da uzun zaman önce, Kip'in sadece bir fantezi olduğu zamanlarda, smoothie dükkanında çalışan sevimli bir çocuk olduğu ve Scott'ın onu kollarında ve yatağında tutacağını milyonlarca yıl düşünmediği zamanlarda, bunu kendine kullandığını hatırladı. Kip'in kendisine girdiğini hayal ederek, oyuncakla kendini sikmişti.

Ve tanrım, Kip'in şimdi aynı oyuncağı kendine kullanmasının verdiği heyecan sarhoş ediciydi.

"Artık istediğin zaman kendine dokunabilirsin," dedi Scott, "ama bana ne yaptığını söyle."

"Tanrıya şükür. Tamam, ben... Ah! Mm. Sonunda. Siktir. Sadece sıkıyorum. Başparmağımı yarık üzerinde gezdiriyorum ve... Siktir. Burada fışkırıyorum."

Scott inledi. Bu lanet olası bir işkenceydi. "Bir ritim tuttur. Seni sikiyormuşum gibi davran."

"Hemen boşalacağım, Scott."

"Biliyorum. Sorun değil. Sesini duymama izin ver."

"Oh lanet olsun... İkisini birden yapmaya çalışıyorum, ama ben sadece burada kendimi sikmek istiyorum. Neredeyse senin içimde olduğun kadar iyi hissettiriyor."

Scott hayal gücünün ona görseller sunmasına izin verdi. Kip'in oyuncağına nasıl gerildiğini, onu içeri ve dışarı hareket ettirirken kol kaslarının nasıl gerildiğini hayal edebiliyordu. Kip'in başparmağının kaygan penis başını okşadığını ve ağzının muhtemelen açık kaldığını, yüzünün gevşek ve coşkulu olduğunu görebiliyordu.

"Çok güzel, Kip. Eminim şu anda çok güzel görünüyorsundur."

Kip artık konuşmuyordu. Sadece muhteşem, arzulu sesler çıkarıyordu ve Scott bunları içini çekerek dinliyordu.

"Hadi, bebeğim. Bitir şunu. Nasıl istersen. Sesini duymak istiyorum."

"Tamam, siktir. Keşke ben de seni duyabilsem. Keşke... Ah. Çok yakınım. Ben çok..."

Scott her yerinde yanıyordu. Penisini hafifçe okşasa bile patlayacaktı. "Benim için boşal. Hadi. Seni çok seviyorum."

Kip'in "Ben seni seviyorum..." diye cevap vermeye başladığını duydu, ama boğuk bir çığlık atarak sözünü kesti.

Scott'ın ağzı açık kaldı. Sanki Kip'in orgazmını paylaşıyormuş gibi bir rahatlama hissetti.

"Vay canına. Siktir," Kip kendine geldikten sonra nefes nefese konuştu. "Bu... Lanet olsun. Hiç beklemiyordum."

Scott güldü. "Ben de. Sadece hoş bir sohbet yapacağımızı sanıyordum." "Ben burada gerçekten berbat durumdayım."

"Mm. Eminim harika görünüyorsundur."

"Ama acı çekiyor olmalısın. Emin misin, yapamaz mısın..."

"Kendime bakarım. Sonra görüşürüz. Mümkün olduğunca çabuk."

"Keşke yardım edebilseydim."

"Yardım ettin. Seni düşüneceğim, merak etme." Kip yüksek sesle nefes verdi. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum. Bana yaptırdığın şeylere inanamıyorum." Kip güldü. "Şu anda çok uykum var."

"Git yıkan ve yat," dedi Scott. "Ben de bu odadan çıkmalıyım."

"Otel odana geri dönebilecek misin? Kimsenin gözünü oyup çıkarmadan?"

"Bir şey olmaz," dedi Scott kısaca. "Yatağına git."

"Tamam," dedi Kip esneyerek. "Telefon ettiğin için teşekkürler." İkisi de güldü.

"İyi geceler." Scott telefonu kapattı ve hiç azalmayan ereksiyonunu gizlemek için elinden geleni yaptıktan sonra doğruca otel odasına gitti. Oda arkadaşına hızlıca başını sallayarak selam verdi ve doğruca banyoya girdi.

Elini duş duvarına dayayarak birkaç kez okşadı ve Kip'in inlemeleri kulaklarını doldurdu. Elini duvardan çekti ve yumruğunu ısırdı, o kadar şiddetli boşaldı ki neredeyse dengesini kaybediyordu, boşalması giderden aşağı akarken zorlukla nefes alıyordu.

Tanrım, Kip. Bana ne yapıyorsun?

* *

Kip, ertesi gün işten sonra Scott'ın evine döndüğünde e-postalarını kontrol etti. New York Şehir Müzesi'nden bir e-posta vardı.

İşte bu!

Ama e-postanın ilk satırlarını okuduğunda kalbi sıkıştı.

Asistan Eğitimci pozisyonuna gösterdiğiniz ilgiden dolayı teşekkür ederiz. Sizinle tanışmaktan memnuniyet duyduk. Ne yazık ki, kararımızı verdik...

Kip küfretti ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Tabii ki," diye mırıldandı.

Siktir.

Elena'yı işyerinden aradı. Normalde aramazdı, ama bu acil bir durumdu. "İşi alamadım."

"Ne? Neden?"

"Yüksek lisans derecesi olan birini seçtiler."

"Üzgünüm. Çok kötü," dedi. "Yüksek lisans yapmalısın."

Kip burun kıvırdı. "Nasıl? Hala önceki işe yaramaz diplomamın borcunu ödüyorum." "İşe yaramaz değil, bir yolunu bulursun. İnsanlar yapıyor bunu."

"Evet, biliyorum. Düşüneceğim," dedi Kip somurtarak.

Elena'nın iç çektiğini duydu. "Üzgünüm, Kip. Senin için her şeyin yoluna gireceğini umuyordum."

"Biliyorum. Teşekkürler."

Telefonu kapattıktan sonra Kip dizüstü bilgisayarını tekrar açtı. Sırf eğlence olsun diye NYU'nun web sitesine girip lisansüstü kabul sayfasına baktı.

Başvurabilirim. Denemekten zarar gelmez.

Dizüstü bilgisayarı tekrar kapattı. Belki.

Kanepeye uzandı ve televizyon kanallarını gezdi. Scott'ın dairesinde tek başına vakit geçirmek hoştu, ama aynı zamanda oldukça sıkıcıydı. Sıkıntısı, hayal kırıklığı yaratan e-postanın ardından gelen panik duygusuyla birleşince, aniden paniğe kapıldı. Ya bu kadar olsaydı? Elbette süperstar bir sporcuyla çıkmaktan daha zorlu şeyler vardı, özellikle de deli gibi aşık olduğu biriyle, ama ya Scott'ın sırrı olarak kalırsa? Ya hep öyle kalırsa? Ya okula geri dönmezse, daha iyi bir iş bulmazsa ve Scott'ın zamanı olana kadar Scott'ın dairesinde saklanırsa?

Scott bunu yapmazdı. Sadece zamana ihtiyacı vardı.

Değil mi?

Kip, etkinliklere birlikte katılıp ayrı ayrı gelerek birbirlerini tanımıyor gibi davranacak bir hayat istemiyordu. Scott, dünyanın onun bekar bir erkek olduğuna inanmasına izin vermeye devam edecek miydi? Ya da daha kötüsü, görünüş için bir kadınla evlenip Kip'i gizli tutacak mıydı?

Hayır. Hadi ama. Bu fikir nereden çıktı?

Ya Kip şu anda Scott için sadece *uygun* birisiyse? Ya Scott, ilk kez bir erkekle bir geceden fazla vakit geçirdiği için aşık olduğunu *düşünüyorsa*? Ya sadece bu ilk adımı atması gerekiyorsa ve sonra diğer erkeklerle çıkmakta özgür hissedecekse? Daha iyi

erkeklerle. Onun seviyesinde ya da en azından onun seviyesine yakın erkeklerle. Kip hiç kimseydi.

Scott eninde sonunda bunu fark edecekti ve Kip tüm yumurtalarını bu sepete koyarsa, elinde hiçbir şey kalmayacaktı.

Aniden boğazında bir yumru hissetti. Bu saçmalıktı. Bu düşünceler nereden geliyordu?

Scott'la konuşmak istiyordu, ama onun şu anda nerede olduğunu bile bilmiyordu. Bu gece maçta oynamıyordu. Uçakta mıydı? Ya da belki antrenmandaydı.

Muhtaç olmak istemiyordu. Muhtemelen o lanet e-posta yüzünden depresyondaydı. Elena haklıydı, en azından yüksek lisans yapmayı *denemesi* gerekiyordu. Ya da daha iyi bir hizmet sektörü işi bulmalıydı, ama bu ihtimal de son derece iç karartıcıydı.

Belki eğitim fakültesine gidebilirdi. Ailesi gibi öğretmen olabilirdi. O kadar da kötü olmazdı, değil mi? Saygın bir meslek.

Kahretsin, bu daire çok yalnızdı.

Scott'a bir mesaj attı. Sadece onu düşündüğünü belirtmek için basit bir merhaba mesajı.

Scott cevap vermedi. Kip televizyonu kapattı ve kanepede yanına yattı. Biraz sarhoş olmak istiyordu, ama bu berbat bir fikirdi.

Scott'ı çok seviyordu.

Onun için nasıl yeterince iyi olabilirdi ki?

Kendini gerçekten çok kötü hissediyordu. Scott da ona cevap yazmıyordu. Belki de Scott şu anda, eşcinsel bir film yıldızı falanla çıkabileceğini fark etmişti.

Neredeyse bir saattir kanepede somurtarak otururken Scott mesaj attı. Merhaba! Seni arayabilir miyim?

Scott cevap beklemeden aramayı yaptı. Kip telefonu açtı. "Selam."

"Kip! Toronto'ya yeni indim! Sana havaalanında olan komik olayı anlatmam lazım
anlatmam lazım..."

Kip gülümsedi ve doğruldu. Scott'ın uzun, hareketli hikayesini dinledi ve hikayenin sonunda ikisi de gülüyordu ve Kip kendini çok daha iyi hissediyordu. Scott, Kip'e gününü anlatmak için uçakta bekliyordu.

"Günün nasıl geçti?" Scott, hikayesini bitirince sordu.

Kip'in kalbi göğsünde mutlu bir şekilde atıyordu. "Şimdi daha iyi."

On Yedinci Bölüm

Siren, uzatma süresinin bittiğini işaret etti. Zorlu geçen maç 3-3 berabere sona erdi ve penaltı atışlarına gidilecekti.

Scott, yedek kulübesine doğru kaydı. Oraya vardığında Bennett'ı dürttü. "Hazır mısın?"

"Hiçbir şey benden geçemez, Hunter."

"Kesinlikle," dedi Scott ve kasklı alnını Bennett'ın maskesinin önüne hafifçe vurdu.

"Tamam," dedi Koç Murdock. "Vaughan ile başlayacağız, sonra Huff, sonra Hunter. Eminim milyonerlerden biri bu işi halledebilir."

"Sorun değil, Koç," dedi Huff.

Bennett kendi kalesine doğru kaydı. Toronto kalecisi de aynısını yaptı. Toronto ev sahibi takımdı ve ikinci şutu atmayı seçti, bu yüzden Carter orta çizgiye doğru kaydı.

Düdük çaldı ve Carter fırladı.

Carter, onun uzmanlık alanı olan gösterişli sopa kullanımıyla rakibini atlatıp kaleye doğru yöneldiğinde Scott, "Güzel" diye mırıldandı.

Ne yazık ki, bu işe yaramadı ve kaleci şutu engelledi. Carter başını sallayarak geri kaydı. "Kahretsin. Onu yendim sanmıştım."

"Güzel hareketler, Carter. Bir dahaki sefere," dedi Scott.

Bennett, Toronto'nun şutunu durdurdu ve Admirals'ın yedek kulübesi topluca rahat bir nefes aldı.

Huff buzun ortasına doğru kayarken yedek kulübesi gürültüye boğuldu.

"Hadi, Huff." "Başarabilirsin."

Huff en iyi yaptığı şeyi yaptı. Kaleci'nin durdurma şansı olmayan, ağın üst köşesine hızlı bir şut attı. Admirals'ın tüm oyuncuları sopalarını tahtaya vurdular ve Huff çizgiye doğru kayarken onunla eldivenlerini çarpıştırdılar. Toronto'lu şutör ıskalarsa, maç bitecekti.

Toronto'nun şutçusu kaçırmadı ve Bennett'ı altta yendi. Scott ayağa kalktı.

* *

Kip ellerini ağzına götürdü. Elena'nın kanepesinde koltuğun kenarında oturuyordu. "Hadi, Scott..." diye mırıldandı.

Scott'ı bu ortamda görmek gerçeküstüydü. Televizyonda, bu kritik anda, kaleciye bakarak ve çok kararlı görünüyordu. Çok korkutucuydu.

"Başardı," dedi Elena sakin bir şekilde. "İzle."

İkisi de Scott'ın yıldırım hızıyla kaleye doğru ilerlemesini izledi. Kip nefesini tuttu. Scott şutunu attığında her şey yavaş çekimde gibiydi.

Top, kalecinin omzunun üzerinden süzülerek geçti, çok güzeldi.

"Evet!" dedi Kip, kanepeden zıplayarak. "Gördün mü?" "İnanılmaz!"

Sevinçle televizyonu işaret etti. "O adam beni seviyor! Beni!" "Ben de anlamıyorum."

Kanepeye geri çöktü ve başını Elena'nın omzuna yasladı. "O benim erkek arkadaşım."

"Tabii ki öyle, tatlım."

Kip güldü. "Söylediğimde kulağa çılgınca geliyor, değil mi? Çok garip."

"Çok tuhaf." "O harika biri."

"Evet, Toronto'lu oyuncu gol atacak mı diye izlemek isteyebilirsin, çünkü maç henüz bitmedi."

"Oh."

"Evet, süper hayran."

Toronto'nun şutörünün buz üzerinde kayışını izlediler ve...

"Kaçırdı!" diye bağırdı Kip. "Kaçırdı, kaçırdı, kaçırdı!" "Kaçırdı."

"Kazandılar! Scott kazandı!"

"Bu deplasman turunda üçte üç oldu, değil mi?"

"Evet! Onunla gurur duyuyorum!"

Scott'ın takım arkadaşlarının birbirlerine sarılmalarını izledi. Scott'ın gülümsemesi geniş ve parlaktı ve Kip televizyona atlayıp onun yüzünü öpmek istedi.

"Jalo'nun durumu ne acaba?" diye düşündü Elena.

"Tabii ki. Mümkünse bunu yapmalısın. Scott'a sormamı ister misin?"

"Hayır, kendim hallederim."

Yarım saat sonra, Scott'ın evine dönerken Kip ona bir mesaj attı. Seninle gurur duyuyorum.

Bir saat sonra cevap geldi. Üç maç bitti. Yarın ararım.

Sonra, seni seviyorum.

Kip bundan asla bıkmayacaktı.

* *

"Ee," dedi Scott, Kip ertesi gün öğleden sonra telefonuna cevap verir vermez, "iyi haberlerim var."

"Öyle mi?"

"Ben, şey, Winnipeg'deki oteldeyim ve kendime bir oda ayarlayabildim."

Kip kanepede uzanmış olduğu yerden doğruldu. "Gerçekten mi? Bunu nasıl başardın?"

"Cameron kırık bileğinden yeni iyileşti ve oynamasına izin verildi, bu yüzden takımı görmek için buraya uçtu. Ama bu durumda sayımız tek oldu, bu yüzden... Odaklanmak için biraz zamana ihtiyacım olduğunu söyledim, yani yalan söyledim sayılır."

"Dürüst hissetmene yardımcı olacaksa, sana odaklanabileceğin bir şey vereceğim." Scott güldü. "Ben de bunu umuyordum. Benim evimde misin?"

"Evet."

"Sen..."

"Kesinlikle. Evet. Laptopumu alayım. Skype'tan seni ararım, tamam mı? Bir dakika izin ver."

"Tamam. Evet."

Telefonu kapattılar ve Kip yatak odasına koştu. Dizüstü bilgisayarı devasa yatağın bir köşesine yerleştirdi, ardından Skype'ı açtı ve ekranla oynayarak mükemmel açıyı bulmaya çalıştı.

Heyecanla titreyen ellerle kayganlaştırıcıyı aldı — sonunda bu an gelmişti! Ve, dostum, buna gerçekten ihtiyacı vardı.

Şişeyi komodinin üzerine koydu, sonra yatağa uzandı, yüzünü bilgisayara yakın bir dirseğiyle destekleyerek yan yattı. Scott'ın yüzü ekranı doldurduğunda kulaklarından kulaklarına kadar sırıttı.

"Merhaba!" dedi Scott, aynı şekilde geniş bir gülümsemeyle. "Seni görmek güzel."

"Evet, dostum. Seni görmek *gerçekten çok* güzel. Seni çok özledim."

Lanet olsun, Scott birkaç aptalca sözle Kip'in içindeki her şeyi eritebiliyordu. "Ben de."

Scott duyulabilir bir nefes aldı ve hala gülümserken nefesini verdi. "Ne kadar sevimli olduğunu neredeyse unutuyordum."

Kip dinlendi ve bir çenesini göz gözlerini çenesini cilveli bir çenesini şekilde bir kırptı. yumruğuna "Kim, ben mi?"

Scott güldü. "Ben, şey, sesimi alçaltmam lazım. Kendi odam var ama her iki tarafımda da takım arkadaşlarım var."

"Evet, sorun değil. Biraz konuşabiliriz. Gergin görünüyorsun."

"Hayır!" Scott hemen cevap verdi. "Yani... evet. Biraz."

"Daha önce görmediğim bir şey yok," diye alay etti Kip.

Scott gözlerini devirdi. "Biliyorum. Sadece daha önce hiç..."

"Yardım ederim. Merak etme. Çok seveceksin, ama önce konuşalım." "Tamam. Teşekkürler. New York nasıl?"

"Soğuk. Winnipeg nasıl, öyle mi demiştin?"

"Evet. Çok soğuk. Rüzgar da çok şiddetli."

"Takım nasıl? *Jalo* nasıl?"

Scott güldü. "Jalo iyi. Gerçek bir kazanç. Tam da bizim mavi çizgide ihtiyacımız olan şey."

"Peki soyunma odasında?"

"Tamam, yeter."

"Pozisyonumu değiştireceğim. Bekle," dedi Kip. Tüm yastıkları başlığa yığdı ve arkasına yaslandı. Yastıklardan birini uzattığı dizlerinin yanındaki yatağa attı ve dizüstü bilgisayarı üzerine koydu. "Nasıl? Beni görebiliyor musun?"

"Evet. Merhaba."

"Merhaba."

Scott açıkça iPad'ini elinde tutuyor ve ona bakıyordu.

"O şeyi koyacak bir yer bulmalısın," dedi Kip. "Seni daha fazla görmek istiyorum."

"Oh. Tamam. Um... Oh! Bir fikrim var."

Scott iPad'i yere bıraktı ve Kip, Scott'ın otel odasının tavanına bakakaldı. Bir gürültü duydu ve ardından iPad kaldırılıp bir şeyin üzerine konuldu.

"Tekerlekli sandalyeyi buraya, yatağın yanına çektim," diye açıkladı Scott. "iPad'i küçük standıyla üzerine koyabilirim, böylece iyi bir açı olur. Sanırım."

Yatağa uzandı ve artık Kip onu başından uyluklarına kadar görebiliyordu.

"Böyle daha iyi," dedi Kip. "Tanrım, sen dev
gibisin." "Eh, ben Matti Jalo değilim..."

"Sen mükemmelsin. Geçen gece o penaltı atışlarını kazanışını izlemek çok heyecanlıydı. Tahmin bile edemezsin."

"Öyle mi?"

"Mm. Geçen geceyi çok düşündüm... telefonda."

"Ben de. Aslında çok düşündüm. O sözleri söylediğime inanamıyorum."

"İnanılmazdın. Çok seksiydin."

Scott gülümsedi ve muhtemelen kızardı. Anlamak zordu.

"Otel güzel mi?" diye sordu Kip.

"Fena değil."

"Şu anda hiç tahrik olmadın, değil mi?" "Gerginim!
Söyledim ya!"

"Tamam," Kip iç geçirdi, sonra gülümsedi. "Çok tatlısın, biliyor musun?"

Scott sırıttı ve başını salladı.

"Cidden," dedi Kip. "İnsanlar senin sert olduğunu düşünüyor, ama şu haline bak, web kamerası karşısında kızarıp titriyorsun."

"Bak, Grady..."

"Bunun geçen gece telefonda bana emirler yağdıran adamla aynı kişi olduğuna inanamıyorum. O adam nereye gitti?"

"Burada! Burada. Sadece..." Scott gözlerini kapattı ve uzun bir nefes verdi. "Sadece benimle konuş."

"Tamam. O mavi çorapları giyiyor musun?"

"Evet, her gün. Onları lavaboda yıkıyorum." Kip güldü ve midesi kıpır kıpır oldu. "Ah," dedi.

"Seni gerçekten özledim," dedi Scott sessiz bir sesle.

"Pazartesi günü saat kaçta uçuyorsun?" diye sordu Kip.

"Öğleden önce orada olmalıyız," dedi Scott, yastıklara yaslanarak rahatladı. "Umarım öyle olur. Doğum gününde sana güzel vakit geçirmeni istiyorum."

"Planın var mı?"

"Belki."

"Seni burada beklememi ister misin? Senin evinde?"

"Evet... Evet, bu... Hoşuma gider."

"Bekleyeceğim. Seni bekleyeceğim. Yatağında olabilirim. Senin için kendimi hazırlayabilirim bile. Kendimi açabilirim..."

Scott'ın yüzü değişti. Çok ince bir değişiklikti, ama koyulaşan gözleri ve yutkunma şekli Kip'e, Scott'ı istediği noktaya getirdiğini gösterdi.

Sırıttı. "Bu senin için işe yarıyor mu, koca adam?" "Yarıyor. Konuşmaya devam et."

"Tabii. Neden o tişörtü çıkarmıyorsun?"

Scott itaatkar bir şekilde tişörtünü başından çıkardı. "Sen de aynısını yaparsan adil olur..." diyerek kamerayı/Kip'i işaret etti.

"Evet, evet." Kip kendi tişörtünü çıkardı ve Scott'a göz kırptı. "Oh," dedi Scott. "O iz hala orada, ha?"

"Hala orada," diye onayladı Kip, parmaklarını üzerinde gezdirerek. "Ama yakında yenisine ihtiyacım olabilir."

"Sana bir tane yaparım."

Kip parmaklarını göğsünde gezdirerek meme uçlarından biriyle oynadı. "Belki de sen eve geldiğinde kapıda seni bekleyebilirim. Günlerdir istediğim gibi seni öpebilirim."

"Mm. Bu senaryoda yine çıplak olur muydun?" Scott, çarpık bir gülümsemeyle sordu. Devasa kolunu başının üzerine attı, daha rahatlamış görünüyordu.

"Bu biraz tuhaf olurdu, ama istersen..."

"Her halükarda muhtemelen seni koridordaki duvara dayayıp sikerdim."

Siktir. "Siktir, Scott."

"Dediğim gibi," dedi Scott, sesi biraz alçaldı, "Seni özledim."

"Neyi özlüyorsun?" Kip elini Scott'ın uyluğunun iç kısmına kaydırdı ve Scott'ın gözleri onu takip etti.

"Ben... Dudaklarını özlüyorum. Ağzını. Beni öpüşünü. Tadı. Kokunu özlüyorum."

"Kokum nasıl?" Kip güldü.

"Bilmiyorum... Güzel. Biraz baharatlı? Kullandığın tıraş losyonu gibi, sanırım."

"Öyle abartılı bir şey değil, bunu söyleyebilirim."

"Gülüşünü özledim," diye devam etti Scott, bu da ona bir gülümseme kazandırdı. "Omuzlarındaki küçük çilleri özledim. Mükemmel meme uçlarını ve göbek deliğini özledim."

Kip gerçekten kıkırdadı. "Sen garipsin. Devam et."

"Kıçını özlüyorum. Dostum, kıçını çok özlüyorum. Onu ne kadar sevdiğimi sana söylemiş miydim? Harika bir şey."

"Her zaman tekrar duyabilirim," dedi Kip.

"Uyluklarını özlüyorum. Aralarında olmayı özlüyorum."

"Senin orada olmanı seviyorum." Kip elini penisine götürdü ve kot pantolonunun dışından rahatça okşamaya başladı. Scott'ın onu izlediğini gördü. "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim..." dedi Scott, sesi boğuk ve sessizdi.

"Neden bana katılmıyorsun?"

Scott ona sevimli bir gülümseme attı ve elini kendi eşofmanına götürdü. Büyük eliyle kumaşın üzerinden penisini okşadı.

"Evet," dedi Kip. "İşte böyle." Erkek arkadaşının zevke kapıldığını izlerken fermuarının düğmesini açtı. O çok güzeldi ve Kip, onun işinin stresini ve sorumluluklarını atıp kendini kaybetmesine yardım etmeyi çok seviyordu. Her seferinde.

Kip kendi fermuarını açtı ve kot pantolonunu sıyırarak açıkta bıraktı. Külotunun üzerinden penisini sıktı, sonra kollarını başının arkasında kavuşturarak gösteriyi izlemeye hazırlandı.

Scott kalçalarını kaldırdı ve pantolonunu çıkardı. Hâlâ gri külotunu giyiyordu. Kip bunu onayladı. Şimdilik.

"Tanrım," dedi Kip, Scott'ın şortundaki sert şişkinliğe başını sallayarak. "Çok uzun sürmedi."

Scott tembelce sırıttı ve kendini okşamaya devam etti. Kip, elinin kumaşın içinden testislerini okşamak için aşağıya indiğini, onları hafifçe kavradığını ve çektiğini izledi.

"Sadece izleyecek misin?" diye sordu Scott, konuşması şimdiden peltekleşmişti. "Şimdilik."

Scott elini külotunun bel kısmına soktu ve penisini kavradı. Kip, Scott kendini okşarken pamuklu kumaşın altındaki elinin şeklini izledi.

"Bunu sık sık yapar mısın?" diye sordu Kip, "yolda?"

"Çoğunlukla duşta. Artık her seferinde seni düşünüyorum."

Scott'ın külotunun gri kumaşında ıslak bir leke oluşmaya başlamıştı. Şimdiden. "Perdeyi kaldırmaya ne dersin?" diye önerdi Kip. " Görmek istiyorum."

"Hâlâ kot pantolonun üstünde," dedi Scott, eli hâlâ külotunun içinde hareket ederken.

"Peki," dedi Kip abartılı bir iç çekişle. Tek hareketle kot pantolonunu ve iç çamaşırını çıkardı, sonra dizüstü bilgisayardan en uzak olan dizini bükdü. Ellerini yine başının arkasına koydu.

"Vay canına." Scott hızla kendi şortunu çıkardı ve şimdi Kip, Scott'ın başından uyluklarının ortasına kadar çıplak vücudunu muhteşem bir şekilde görebiliyordu.

"Tanrım, şuna bak," dedi Kip. "Siktir, o güzel sikini özledim. Göster bakalım."

Scott elini üzerinde gezdirdi, başparmağıyla ucunda biriken ön sıvıyı sıyırdı ve başının her yerine sürdü.

"Yanında kayganlaştırıcı var mı, Hunter?" diye sordu Kip.

"Evet, getirdim. Şurada..." Scott bir saniye çerçevenin dışına eğildi. "İşte." Şişeden birazını doğrudan sikine döktü. Kip'in kendi sikinde bir hareketlenme oldu.

Scott ciddi bir şekilde kendini okşamaya başladı, kaygan sıvı ritim tutmasını sağladı. Mastürbasyon yaparken kendini izledi, sonra Kip'e gözlerini kısarak baktı. "Sen de... Kip, sen de kendini okşamalısın. Lütfen. Bunu benimle birlikte yap, tamam mı? Seni görmek istiyorum."

"Mm, istiyorum. Çok seksi görünüyorsun, Scott."

"Yap şunu. Tanrım, çok sertsin. Çok güzelsin. Yalnızken tam da bunu düşünüyorum."

Bu, Kip'in komodinden kayganlaştırıcıyı alıp işe koyulması için yeterliydi. Parmaklarını ağrıyan penisinin etrafına doladı ve birkaç kez yavaşça okşadı.

"S-i-k." Kip rahatlamadan titredi. Gülümsedi ve başını geriye atarak bir saniye gözlerini kapattı. Gözlerini tekrar açtığında, Scott ona sırıtıyordu.

"İyi hissediyor musun?" Scott nefes nefese sordu.

"Evet. Gerçekten çok iyi hissettiriyor. Seni izleyebilmek için yavaş yapacağım. Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum." Kip alt dudağını ağzına çekti ve biraz çiğnedi.

"Seninle tekrar birlikte olana kadar sabırsızlanıyorum. Tek düşünebildiğim, o sikin içimde olmasını ne kadar istediğim."

"Öyle mi? Beni duvara dayayıp sikeceksin sanıyordum." "Karar veremiyorum. *Siktir.* Her şeyi yapmak istiyorum. Seni seviyorum."

Kip nefesini tuttu ve istemeden elini hızlandırdı. "Ben de seni seviyorum Scott. Siktir, seni çok seviyorum. Tanrım, çok seksisin. Şu anda sana çok azdım."

Scott elini sert ve hızlı bir şekilde pompalıyordu. Kendini doruğa yaklaştırırken kol kasları gerildi ve gerildi.

"O kapıdan girdiğinde sana ne istersen vereceğim," dedi Kip. "Dizlerimin üzerine çök. Siktir, bunu isterim. Tam orada, koridorda."

Scott inledi ve pompalama devam etti. "Çok yaklaştım, Kip..."

Her zaman sınırda olduğu zamanlarda yaptığı gibi, sevimli, çaresiz nefesler alıyordu. Kip, göğsündeki kızarıklığı, kalın uyluklarının titremesini görebiliyordu.

Her şey Kip için yolunda gidiyordu. Kendi orgazmının da başladığını hissetti, içinden kıvrılıp sıkışıyordu. "Hadi," dedi. "Boşaldığında çok güzelsin. Göster bana. Göster."

Scott nefes nefese, küfrederek ve dişlerini sıkarak, "İşte... işte," dedi.

Göğsüne ve karnına uzun, sıcak akıntılarla boşaldı. Kip, Scott'ın boşalma dalgalarının üzerinde süzülürken coşkulu yüzüne bakarak izledi.

"Oh, tatlım. Bu muhteşem," diye mırıldandı Kip.

Scott, nefes nefese ve kahkaha arasında bir ses çıkardı ve gözleri kapalı, orgazmı geçene kadar kendini yavaşça okşayarak yastıklara yaslandı. "Kip..." diye inledi. "Bu inanılmazdı. Çok iyiydin."

"Öyle mi? İyi *görünüyordu*."

Scott penisini bıraktı ve gözlerini açtı. "Seni görmek istiyorum. Yaklaştın mı? Yaklaşmış gibi görünüyorsun."

"Yaklaşıyorum. Burada gerçekten çok iyi hissediyorum." "Güzel."

"Seni böyle seviyorum," dedi Kip. "Yorgun ve mutlu. Sarhoş gibi görünüyorsun."

"Biraz sarhoş hissediyorum. Senin de böyle hissetmeni istiyorum."

"Ben... Ah..." Kip elini daha hızlı hareket ettirdi ve diğer eliyle testislerini okşadı. "Siktir, tanrım..."

Yaklaşmıştı. Gerçekten çok yakındı. Testisleri gerildi ve kan kulaklarına hücum etti, Scott'ın nefes nefese teşviklerini neredeyse bastırıyordu. "Evet, Kip. Hadi. Çok güzel."

Kip ekrana baktı, Scott'ın seksten sarhoş olmuş yüzünü ve kalın, yumuşayan sikini uyluğunda yatarken gördü. Kaslı gövdesini kaplayan parlak beyaz lekeyi gördü. Ve sonra parçalandı ve Scott'ın yatak odasına boşalırken bağırdı. Boşalması yumruğunu kapladı ve uyluğuna damladı.

Kip yastıklara geri yığıldı, kollarını yatakta genişçe açtı. "Lanet olsun," diye nefes nefese kaldı.

"İyi hissettirdi mi?"

"Harika."

İkisi de biraz güldü.

"Eve dönmene kaç gün kaldı?" diye sordu Kip, cevabı bildiği halde.

"Dört gün ve biraz daha," dedi Scott. "Çok fazla."

"Biliyorum." Sonra Scott burnunu çektirdi. "Ne oldu?" diye sordu Kip.

"Hiçbir şey. Sadece, daha önce kendi elimle hiç bu kadar sert boşalmamıştım. Bu bambaşka bir şeydi."

Kip sırıttı. "Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana."

"Eve döndüğümde seninle bir hafta boyunca apartmanda kalmak istiyorum."

Kip güldü, ama içinde hoş olmayan bir his uyandı.

Dairede. Her zamanki gibi.

Endişesi yüzüne yansımış olmalıydı, çünkü Scott endişeli bir ses tonuyla "Kip?" dedi.

Kip gözlerini kırptı ve zorla gülümsedi. "Temizlenmem lazım." "Evet, ben de. Yarın ararım, tamam mı?" "Tamam. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kip Skype görüşmesini sonlandırdı ve tavana kaşlarını çatarak baktı.

Sakın çıldırma . Sen yeni harika harika video seks s hiçbir şey kötü değil.

Tek istisna, erkek arkadaşıyla parkta bir yürüyüş yapmak için yüz seksi video seansını feda etmesi.

Ya da erkek arkadaşını eve getirip ailesiyle tanıştırmak için. Ya da, bilirsin, insanlara erkek arkadaşı olduğunu söylemek için.

Yataktan kalkıp banyoya giderek temizlendi.

Belki Scott eve geldiğinde işler farklı olurdu.

On sekizinci bölüm

Kip, Scott'ın dairesinin kapısının önünde, elinde telefonu ile bekliyordu. Scott, sabah boyunca ona sürekli mesaj atarak gelişmeleri bildirmişti.

Scott: Havaalanına gidiyorum.

Scott: Yakında kalkış

yapacağım.

Scott: Az önce indim.

Scott: Arabadayım.

Scott: Köprüyü geçiyorum. Trafik çok

yoğun. Scott: Neredeyse geldim!

Kip telefonuna bakarak yeni bir mesaj bekledi. Bir mesaj daha gelecek miydi, yoksa Scott kapıdan içeri girecek miydi?

Kendine gözlerini devirdi. Bu çok saçmaydı. İkisi de yetişkin erkeklerdi ve sadece dokuz gün ayrı kalmışlardı.

Başka bir mesaj geldi. Az önce geldim. Birazdan görüşürüz!

Kip saçlarını eliyle düzeltti, telefonunu sehpaya koydu ve kapıya gitti. Kot pantolon ve dün kendine erken bir doğum günü hediyesi olarak aldığı yeni koyu yeşil Henley gömleği giymişti.

Kapı tıklayıp açıldı ve Kip, Scott'ın gülümseyen yüzünü görmek için sadece bir saniye kadar zamanı vardı, sonra Scott üzerine atladı. Kip duvara sıkıştırıldı, Scott dev elleriyle Kip'in kollarını tutarken onu sert ve açgözlü bir şekilde öptü.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi Scott, nihayet nefes almak için ayrıldıklarında. "Teşekkürler. Seni özledim."

Scott gülümsedi ve onu tekrar öptü.

Kip mutluluktan güçsüz hissetti. Scott'ın kocaman, sağlam vücudunun onu sarmalaması çok güzeldi.

"Başardın," ayrıldıklarında dedi. "Altı maçı da kazandın!"

"Motivasyonum yüksekti." Scott, Kip'in yüzünü ellerinin arasına aldı ve başparmağıyla Kip'in elmacık kemiğini okşadı. "Ödül hakkında bir şey mi demiştin?"

"Ödül demedim. Neye ihtiyacın olursa vereceğim dedim," diye düzeltti Kip.

Scott onu bir kez daha öptü. "Sen her zaman verirsin. Ama bugün mesele ben değilim. Mesele sensin!"

"Bu, seni açabileceğim anlamına mı geliyor?" "Evet, lütfen."

* * *

"*Açlıktan ölüyorum*!" dedi Scott. Birlikte keyifli bir duş aldıktan sonra (ve birlikte keyifli bir seks yaptıktan sonra) havluyla kuruluyordu.

"Tanrıya şükür," dedi Kip. "Ben de." Kaşlarını çattı. "Burada pek yiyecek bir şeyin yok galiba."

"Oh. Evet, şey, ben de düşünüyordum da..." "Yemek siparişi mi?"

"Aslında," Scott dedi, " düşünüyordum düşünüyordum biz belki belki... bir yere gidebiliriz diye düşünüyordum?"

Kip'in yüzü aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Evet, yani... bir öğle yemeği çok şüpheli olmaz, değil mi?"

"Doğru," dedi Kip, biraz daha az hevesli bir şekilde. Ne bekliyordu ki?

"Peki nereye gitmek istersin? Ben ısmarlıyorum!"

Kip gözlerini devirdi ama gülümsedi. "Bilmiyorum. Lüks olması gerekmez.

Nerede rahatsız edilmeyeceğini benden daha iyi bilirsin." Scott bunu düşündü.

"Giyin," dedi. "Dışarı çıkıyoruz!"

* *

Mart ayı havası soğuk, nemli ve berbat olsa da, Kip Scott'la birlikte apartmandan çıkabildiği için çok mutluydu. El ele tutuşmuyorlardı ya da bir çift olduklarını gösteren başka bir şey yapmıyorlardı, ama onunla birlikte dışarıda olmak gerçeküstü ve harika bir duyguydu.

Scott, dairesinden birkaç blok ötedeki bir lokantaya götürdü onları. Bir masaya oturup, menülerine bakarak birbirlerine gülümsediler.

"Ne alacaksın?" diye sordu Scott.

"Bugün benim doğum günüm," dedi Kip. "Lanet olası bir patty melt alacağım!" "Aferin sana."

"Ve bir milkshake."

"Kulağa harika geliyor. Ne aromalı?"

"Vanilya. Mükemmelliği neden bozalım ki?"

"Evet," dedi Scott, menüyü kapatarak. "Ben de aynısından alacağım."

Siparişlerini verdikten sonra Scott, "Biliyor musun... Bu yaz bir yere gidebiliriz diye düşünüyordum," dedi.

Kip kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Evet... Sana söylediğim gibi, yazın genellikle tanınmayacağım yerlere giderim. Orada, insanların bizi birlikte görmesinden çok fazla endişelenmemiz gerekmez," dedi Scott, eğilerek fısıldayan bir sesle.

"Doğru." Kip masaya kaşlarını çattı. "Evet."

Scott, İspanya veya İtalya'da gittiği bir sahil kasabası hakkında heyecanla konuşmaya başladı ve Kip'in giderek daha da kötüye gittiğini fark etmedi.

Artık ilişkimizi saklamak istemiyorum. Yaz gelene kadar beni isteyecek mi acaba?

Biriyle ne kadar süre gizli bir ilişki yaşayabilirim?

The garson getirdi onların yemeği ve Kip minnettardı minnettardı dikkatinin dikkatinin dağılmasına

"Dostum, patty melt yiyeli çok uzun zaman oldu," dedi Scott. Çok neşeliydi.

"Güzel," dedi Kip, zorla gülümsemeye çalışarak. "Teşekkürler."

Kip, Scott'ın kendisini lüks bir tatile götürmesine izin vermeyecekti. Hokey biletleri, smokin ve

penthouse'da geçirdiği zamanla, Kip ondan zaten çok fazla şey kabul etmişti. Kip ona karşılığında ne verebilirdi ki? Beş yıldızlı, gizli bir eşcinsel plaj tatil köyüne tüm masrafları ödenmiş bir gezi, Kip'in sürekli hesapladığı borcunu sadece artıracaktı.

Onun beni yine bir lokantaya götürmesini tercih ederim. Ve hesabı bölüşebiliriz.

"Bu gece nereye gidiyorsun?" diye sordu Scott, vanilyalı milkshake'inden uzun bir yudum almadan önce.

"Village'da Kingfisher adında bir pub var. Eskiden oraya sık sık giderdim ama son zamanlarda pek dışarı çıkmıyorum. Arkadaşlarımla buluştuğumda genellikle oraya gideriz."

"Orası... *eşcinsel* barı gibi bir yer mi?" diye sordu Scott alçak sesle.

Kip biraz güldü. "Evet. Eşcinsel barlarına çok benziyor. Ama rahat bir yer. Sadece sevimli barmenlerin olduğu bir pub."

"Orada bazı arkadaşlarla buluşacaksın demiştin?"

"Evet, Elena. İşten Maria'yı davet ettim. Bir de üniversiteden bazı arkadaşlarımı." Eğlenceli bir gülümsemeyle eğildi ve fısıldadı, "Bazı *eşcinsel* arkadaşlarımı."

Scott gözlerini devirdi. "Tamam. Benimle dalga geç."

Kip tekrar güldü ve masanın altında Scott'a tekme attı. Ama Scott'ın gizli hayatında gerçekten komik bir şey olmadığını fark edince gülmeyi kesti. Eşcinsel bir bara gitmekten endişe duyması üzücüydü. Hiç destekleyici arkadaşlarıyla dışarı çıkmamış olması ya da sevimli bir garsonla flört etmenin tadını çıkarmamış olması üzücüydü.

İşe yaramayacağını bildiği halde bir şey denemeye karar verdi.

"Hayır diyeceğin tüm nedenleri biliyorum," dedi, "ama bu gece bizimle birlikte dışarı çıkmayı düşünmelisin."

"Oh. Hayır, ben..."

"Biliyorum. Ama bir gey bara gitmek, gey olduğun anlamına gelmez. Sadece bir grup arkadaşınla barda vakit geçirmek. Büyütülecek bir şey yok. Dans pistinde birbirimize sürtünecek falan değiliz ya."

Scott bunu düşündü, ama sonra başını salladı. "Arkadaşların benim orada ne yaptığımı merak ederler. Yani, Elena biliyor, ama..."

Kip biraz moralini bozdu. Scott haklıydı. Elena bir şeydi, ama diğerleri...

Scott, herkes onun eşcinsel arkadaşıyla takılan heteroseksüel bir erkek olduğuna inansa bile, Kingfisher'da bir kargaşaya neden olurdu. Kimse onu tanımıyor olsa bile, çok dikkat çekecekti. O biraz göze çarpıyordu.

"Peki," dedi Kip, "fikrini değiştirirsen, barın adresini sana mesaj atarım."

Scott bir şey söylemek üzere gibi görünüyordu, ama masalarına yaklaşan ve çok heyecanlı görünen iki adam tarafından kesildiler.

"Hey! Scott Hunter!"

"Merhaba?" diye sordu Scott.

"Vay canına! Sen, değil mi?" Adamlardan biri elini uzattı. Scott hafifçe gülümsedi ve elini sıktı.

"Ben büyük bir hayranınım," diye devam etti adam. "Benim fikrim mi? Bu yıl bizi kupaya taşıyacaksın. Sonuna kadar!"

"Ben de seninle aynı fikirdeyim," dedi Scott, ona nazikçe gülümseyerek. İkinci adam konuştu. "Bir fotoğraf çekilebilir miyiz?"

"Tabii," dedi Scott, ayağa kalkarak. "Sorun değil." Kip'e özür dilercesine baktı, ama Kip sadece elini salladı. Aslında bundan hoşlanıyordu.

"Acaba...?" dedi ikinci adam, Kip'e telefonunu uzattı.

"Tabii, elbette." Kip ayağa kalkarak fotoğraflarını çekti. Scott her iki adama da kolunu doladı ve hepsi Kip'e gülümsedi.

"Teşekkürler, Scott!" dedi ilk adam. "Sen birinci sınıf bir adamsın. O kupayı bizim için kaldırmanı sabırsızlıkla bekliyoruz. Öğle yemeğinin tadını çıkar, tamam mı?"

"Teşekkürler," dedi Scott.

Adamlar ayrıldı ve Kip Scott'a sırıttı. "Bu hoştu."

"İyiydi," dedi Scott. "Bazen o kadar da iyi olmaz." Gözleri restoranın içinde dolaştı. "Yakında gitmeliyiz. Her zaman biriyle başlar ve bir kalabalıkla biter."

Scott'ın evine dönerken konuşmadılar. Scott'ın çenesi sıkılıydı the way it always was when he was worried about

bir şeyden endişeliydi ve Kip onu neyin rahatsız ettiğini tam olarak biliyordu.

İnsanların bizi birlikte görmesinden nefret ediyor.

Kip ellerini ceketinin ceplerine soktu ve Scott'ın uzun adımlarına yetişmek için hızlıca yürümeye başladı.

* * *

Scott gergindi. Kanepede oturuyorlardı, Kip karşı tarafta uzanmış, ayaklarını Scott'ın kucağına koymuştu. Kız kardeşinden gelen doğum günü mesajına cevap yazıyordu. Scott, Kip yazmayı bitirene kadar bekledi.

"Şey, um," diye başladı Scott, "Ben, uh... Sana bir doğum günü hediyem var." "Oh?" dedi Kip.

"Evet." Scott, kot pantolonunun arka cebinden hafifçe bükülmüş bir zarf çıkardı. Zarfı Kip'e uzattı. Kip biraz doğruldu ve ayaklarını Scott'ın kucağından çekti. Zarfı şüpheyle inceledi, bükülmüş dizlerinin üzerinden Scott'a bakarak.

Scott, Kip'in zarfı açmasını izledi ve hazırladığı konuşmayı yapmaya hazırlandı. Kip'in nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyordu.

"Sen... *Ne?*" dedi Kip, gözle görülür şekilde şaşkın bir şekilde. Küçük kartı açmış ve içine konulan kağıdı elinde tutuyordu. "Hayır. Scott. Yapma."

"Miktarı tam olarak doğru hesaplayabildim mi emin değilim," dedi Scott sakin bir şekilde, "ama öğrenci kredilerini ödemek istiyorum."

"Bu elli bin dolarlık bir çek, Scott!" "Biliyorum. Ben yazdım."

"Hayır," dedi Kip tekrar, başını sallayarak. "Bu aptalca. Doğum günüm için bana öylece elli bin dolar veremezsin."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim," dedi Scott, "ama mesele şu ki... verebilirim.
Kolayca. Ve sen de bunu biliyorsun."

Kip hala şaşkın bir şekilde çeke bakıyordu. "Bu çok fazla," dedi sessizce. *"*Çok fazla."

"Yani kredin bundan daha mı az?"

"Evet, öyle. O da var. Ama bu delilik!"

“İşinden hoşlanmadığını söyledin. Ailenin evinden taşınmak istediğini söyledin. İstediğin her şeyi yapabilmeni istiyorum

yapmanı istiyorum. O para sana başlangıçta yardımcı olacaksa, sana seve seve veririm. Hem de seve seve."

"Tanrım," diye mırıldandı Kip.

"Seni rahatsız etmek istemiyorum," dedi Scott. "Tamam.

Şey."

"Rahatsızsın." "Evet."

Scott iç geçirdi. Böyle olacağını tahmin etmişti. "Şuna ne dersin? Bankaya gidip öğrenci kredini ödeyeceğim. Çek çok fazla gelirse unut gitsin, ama en azından kredini halletmeme izin ver."

"Bu da biraz fazla, Scott."

"Lütfen." Kip yine başını sallamaya başladı, Scott da şöyle dedi: "Bak, biliyorum. Para için mücadele etmenin ve sonra birdenbire bunu yapmak zorunda kalmamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. Ama ben kazanıyorum... Yani, maaşım kamuya açık bir bilgi. Muhtemelen ne kadar olduğunu biliyorsundur. Çok fazla para. Ayrıca reklam anlaşmalarım ve diğer şeyler de var. Benim sahip olmadığım şey..." Scott, Kip'in elini tuttu. "...ya da sahip olmadığım şey, bu parayı harcayabileceğim değerli bir şeydi. Ya da bunu paylaşabileceğim biri."

Kip ona gözlerini kırptı.

"Ben hayır kurumlarına bağış yapıyorum," diye devam etti Scott. "Bu daireyi satın aldım ve yazları biraz seyahat ediyorum. Bunun dışında, bankada bir sürü param var. Size bunun bir kısmıyla yardımcı olabilmek beni gerçekten mutlu eder."

Kip elini çekti ve kaşlarını çatarak çeke geri döndü.

"Hayır," dedi sonunda. "Teşekkürler, ama

hayır." "Kip..."

"Hayır. Bak, ne demek istediğini anlıyorum. Biliyorum... Bilmiyorum, beni mutlu etmek seni mutlu ediyor, ya da her neyse. Ama... bu..." O içini çekti. "Kendimi açıklayamıyorum."

"Önemli değil," dedi Scott.

"Önemli, Scott! *Çok* önemli! Öylece... tüm hayatımı değiştiremezsin!"

"Neden olmasın?" Scott yumuşak bir sesle dedi. "Sen de benimkini değiştirdin."

Kip ağlamaya çok yakın görünüyordu, ki bu Scott'ın istediği bir şey değildi.

"Hey," dedi Scott, elini Kip'in omzuna koyarak. Ama Kip ayağa kalktı ve odada dolaşmaya başladı.

"Ben... ben *hayır kurumu* değilim. Ödemem gereken normal bir öğrenci kredim var, milyonlarca insanın sahip olduğu gibi. Mezun olduğumdan beri gayet iyi idare ediyorum. Belki işim etkileyici değil ve ailemle yaşıyorum, ama lanet olası gururum var. Ve sen lanet olası bir kağıda bir şeyler karalayıp doğum günü kartına koymadan önce, her ay kredimi kendi başıma ödüyordum ve..."

"Hey!" Scott ayağa kalkarak ona doğru yürüdü. Artık sinirlenmeye başlamıştı. Derin bir nefes aldı. "Bak, seni aşağılamak istememiştim. Benim bu kadar param olması ve senin bu kadar borcun olması bana saçma geliyor. Çözüm oldukça açık, değil mi?"

"Kendi hayatımı kendim yönetebilirim, tamam mı?"

"Tamam," dedi Scott çaresizce. "Tamam. Evet. Peki. Özür dilerim."

Kip gözlerini devirdi, ama bu daha çok Scott'a değil, kendine yönelik gibiydi. "Siktir, Scott. Sadece şunu yapmaya çalıştığını biliyorum..."

"Sadece mutlu olmanı istiyorum," dedi Scott sessizce.

"Ben mutluyum," dedi Kip. "Belki hayalimdeki hayatı yaşamıyorum, ama kim yaşıyor ki?" Sonra sertçe güldü ve Scott'a işaret etti. "Yani, bunun dışında..."

"Hayatım mükemmel değil, Kip," dedi Scott sertçe. "Bunu anladığını sanıyordum."

Kip nefes verdi. "Üzgünüm. Biliyorum. Aptalca davranıyorum. Bu konularda çok hassasım."

Scott, belki biraz çılgınca başını salladı. Burada olan her şeyi geri almak istiyordu. "Bu çok fazlaydı. Şimdi anlıyorum. Anlıyorum. Bu ilişki sana biraz... dengesiz gelmiş olabilir. Ama bana *çok şey* veriyorsun, Kip. Seni seviyorum. Seni seviyorum ve aceleci davrandığımı biliyorum, ve muhtemelen ilişkimiz konusunda çok yoğun davrandığımı biliyorum, ama lütfen. Bunun sadece seni çok önemsediğim için olduğunu bil.

Kip bunu düşündü, sonra yüzü yumuşadı. "Tamam." "Evet?"

"Evet. Ama bu çeki yırtıp atacağım."

"Anlaştık," dedi Scott, durumun yatışmış gibi görünmesinden dolayı rahatlamış bir şekilde.

"Özür dilerim," dedi Kip. Kanepeye geri çöktü ve yüzünü ellerine gömdü. "Bana vermek istediğin hediye çok düşünceli ve cömert bir hediyeydi. Ve inan bana, bir parçam *gerçekten* evet demek istiyor, ama yapamıyorum."

Scott yanına oturdu ve onu kollarının arasına aldı. "Bunu unutalım, tamam mı? Üzgünüm. Sana çiçek falan almalıydım."

Kip omzuna yaslanarak güldü. "Karar vermek her zaman zor: çiçek mi, yoksa elli bin dolar mı?"

Scott da güldü, hediyesinin ne kadar saçma olduğunu şimdi tam olarak anlıyordu. Ne yaptığını gerçekten bilmiyordu.

"Tekrar denemek istiyorum," dedi Kip'in saçlarına. "Tekrar deneyebilir miyim? Sana mükemmel bir hediye vermek istiyorum."

"Gerek yok."

"İstiyorum. Seni seviyorum, Kip. Bu konuda bu kadar berbat olduğum için özür dilerim."

Kip başını eğip dudaklarını birleştirdiğinde bakışları yumuşak ve sevgi doluydu. Öpücük acı verecek kadar yavaş ve tatlıydı ve Scott kendini ona kaptırdı.

"Seni seviyorum," dedi, dudakları Kip'in yanağındaki hafif sakalları okşayarak.

"Ben de seni seviyorum. Çok seviyorum. Kahretsin, sana kızgın olmak istemiyorum. Seni özledim."

"Ben de seni özledim." "Bu gece seni özleyeceğim."

"Biliyorum. Üzgünüm. Bu hafta çok meşgulüm. Bunun için de üzgünüm."

"Bu hafta programında ne var?" diye sordu Kip, sonra Scott'ın boynuna öpücükler yağdırmaya başladı.

"Yarın uzun bir antrenmanım var." Scott, Kip'in daha rahat ulaşabilmesi için başını geriye eğdi. "Ve yarın öğleden sonra bir işim var."

"Bir iş mi?"

"Mm. *Sports Illustrated* röportajı."

"Oh."

"Çarşamba sabahı hastanede yatan çocukları ziyaret edeceğim. O gece de maçım var. Perşembe sabahı video toplantımız var, öğleden sonra da başka bir işim var..."

Öpücükler durdu.

"Ne işi?"

"Oh. Şey... sadece bir fotoğraf çekimi. Gillette'in yeni kampanyası için." Kip geriye yaslanarak ona baktı. "Ciddi misin?"

"Cuma günü yine maçım var ve..."

"Sonra *Saturday Night Live'ı* sunacaksın?"

Scott güldü. "Hayır! Onu reddettim. Tanrım, hayal edebiliyor musun?" "Hayır..."

Scott ona ciddi bir şekilde baktı. "Biliyorsun ki bunların hepsi sadece... Hiçbiri önemli değil. Hepsi göz alıcı görünüyor, ama benim için önemli olan tek şey hokey ve seninle geçirdiğim zaman."

"Dünya seni seviyor," dedi Kip, başparmağıyla Scott'ın dudaklarını okşayarak. "Seni paylaşmak zorundayım."

"Sadece biraz," dedi Scott. "Sadece küçük parçalarını alabilirler." Kip'in başparmağını ısırdı ve dilini onun üzerine sürdü.

"Onlar için çok kötü," dedi Kip, ağır ağır konuşarak.

On Dokuzuncu Bölüm

"İş konusunda *çok* üzgünüm," dedi Shawn masaya oturur oturmaz. "İstersen, bir daha o müzeye asla gitmem."

Kip güldü. "Sorun değil. Ben yeterince nitelikli değildim.

Dediğim gibi." "Değilsin ve bu *onların* kaybı," dedi Shawn.

"Aynen öyle," dedi Elena, bira bardağını kaldırarak.

Bar, pazartesi gecesi için oldukça kalabalıktı. Kip masadaki arkadaşlarına baktı: Elena, Shawn ve Maria, ayrıca bunun için tatil yapıp New York'a gelen Jimmy ve Chuck. Elena dışında hiçbiri Maria ile ilk kez tanışıyordu. Kip iş dışında onunla pek vakit geçirmiyordu, bu çok yazık. Ama Maria şimdi buradaydı ve Kip, hayatında olduğu için şanslı olduğu harika bir grup insanın etrafındaydı.

Keşke Scott da burada olsaydı.

Bu konuyu fazla düşünmemeye çalıştı. Arkadaşlarının hiçbirinin partneri yoktu. Bildiği kadarıyla, arkadaşlarının hiçbirinin düzenli bir partneri yoktu.

"Artık herkes burada olduğuna göre," dedi Chuck, gür ve neşeli sesiyle, "bir kadeh kaldırmayı öneriyorum. Kip'e! Çok yakışıklı olduğu için nefret etmek isteyeceğiniz, ama lanet olasıca çekiciliği yüzünden nefret edemeyeceğiniz bir adam."

"Kip'e!" dedi herkes.

"Yaşasın! Bana!" Kip kadehini kaldırarak sevindi.

Garsonları, Kip'in Shawn'la birlikte son geldiğinde onunla flört eden Kyle'dı. Hâlâ çok yakışıklıydı ve Kip'le flört etmeye *devam ediyordu*. Kip de ona karşılık vermekten kendini alamadı.

"Onu becerdin mi?" Shawn, Kyle bir tur daha içki getirmek için ayrıldıktan sonra sordu.

"Hayır," dedi Kip.

"Bu çok trajik," dedi Jimmy. "Sen yapmazsan ben yaparım."

Chuck güldü. "Sanki, Jim. Grady'nin etrafındaki parıltıdan dolayı seni *görmüyor* bile."

"Kip," dedi Maria, "bütün sevimli erkek arkadaşlarının eşcinsel olduğunu bana söylememiştin. Burada olmamın ne anlamı var ki?"

"Sana söyledim ve istersen daha sonra Olive Garden'a ya da heteroseksüellerin gittiği herhangi bir yere gidebiliriz."

Maria, hep birlikte paylaştıkları nachos'tan ona bir zeytin fırlattı.

Hep birlikte bir süre içki içip neşeyle sohbet ettiler. Kip hoş bir sıcaklık ve gevşeklik hissetmeye başladı, kolayca gülüyor ve arkadaşlarıyla dalga geçiyordu.

"Tamam," dedi Chuck, vurgulamak için ellerini masaya koyarak, "bir sonraki tur, en uzun süredir seks yapmayan kişi tarafından ısmarlanacak."

"Bu doğru değil," dedi Elena. "En son seks yapan kişi almalı."

"Lanet olsun, Elena," dedi Kip, "bir sonraki turu *gerçekten* sen almak istiyorsun, ha?"

"Bunun ben olacağımı sanmıyorum," dedi, ona anlamlı bir şekilde bakarak.

Kip sustu.

"Hayır, benim kurallarım," dedi Chuck. "Tamam, herkes içini dökün. Benim için iki hafta oldu."

"Seks olarak ne sayılır?" diye sordu Jimmy.

"Başka bir kişinin yardımıyla inmek," dedi Chuck otoriter bir sesle.

"Oh. O zaman üç gün gibi," dedi Jimmy.

"Bekle," dedi Chuck, "o muhasebeci miydi..." Jimmy başını salladı.

"Güzel. Pekala, iki haftayı kim geçebilir?" Elena başını salladı. "Dün gece."

"Aynı," dedi Shawn şarkı söyler gibi.

Maria başını geriye attı ve inledi. "Siktir!" dedi. "Bir ay. Bir aydan fazla. Ugh."

"Uh-oh," dedi Chuck. "Peki ya sen, doğum günü çocuğu?"

"Um," dedi Kip. *Birkaç saat...*

Yardım için Elena'ya baktı. Elena sadece ilgilenmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "İki ay falan oldu," dedi sonunda. Elena bunun yalan olduğunu bilen tek kişiydi.

"Ah, lanet olsun, üzgünüm Grady," dedi Chuck. "Görünüşe göre kendi doğum gününde içkileri sen ısmarlıyorsun."

"Sorun değil," dedi Kip. Çünkü sorun değildi. Aslında hayatının en iyi ilişkisini yaşarken, seks açlığı çekiyormuş gibi davranıyordu. Daha kötü sorunlar da vardı.

Siparişi vermek için ayağa kalktı. Bara doğru yürürken biraz sendeledi. Kyle oradaydı, dar beyaz tişörtüyle çok sevimli görünüyordu.

"En sevdiğim müşteri," dedi Kyle yavaşça. "Sizin için ne yapabilirim?"

Kip sırıttı ve kolunu bara dayadı. "Masaya bir tur içki ısmarlıyorum."

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Kyle, ona yaklaşarak.

Normalde Kip bu noktada "Şimdilik" gibi bir şey söylerdi ya da daha doğrudan davranıp vardiyası bittiğinde onu bulmasını söylerdi. Ama...

"Evet," dedi Kip, biraz geri çekilerek. "Hepsi bu."

Kyle şaşırmış göründü, ama hemen kendini topladı. "Sen ne dersen o," dedi, hala gülümseyerek ve gözlerini Kip'in vücudunda gezdirerek.

Kip masaya geri döndü. "O" belirli bir süperstar sporcuya ayrılmış olsa da, hala ona sahip olduğunu bilmek güzeldi.

Akşamın sonunda hepsi oldukça sarhoştu. Dışarıda taksi beklerken Maria, Kip'e tüm vücuduyla sarıldı. "Beni davet ettiğin için teşekkürler Kip. Seni seviyorum. Arkadaşların çok havalı. Sen de havalısın."

"Geldiğin için teşekkürler," dedi Kip, saçlarına doğru. "Daha sık görüşmeliyiz."

"Evet! Evet, tabii ki! Kip... Evet." Bekleyen taksiye doğru geriye doğru yürürken onu işaret etti.

Jimmy, Chuck ve Shawn, Kip'e grup kucaklaşması yaptılar.

"Teşekkürler çocuklar," dedi Kip. "Sizi seviyorum pislikler, biliyor musunuz?"

"Biz de seni seviyoruz Kip," dedi Shawn. Üçü birlikte taksiye bindi ve Kip, Elena ile baş başa kaldı.

"O yolda." Elena, sarhoş olsa bile her zaman ürkütücü bir şekilde sakin ve tutarlıydı.

"Ha?"

"Scott. Ona mesaj attım. Seni eve götürmeye geliyor."

"Ne? Neden? Numarasını nereden aldın?"

Elena ona çok aptalmış gibi baktı. "Sen

korkutucusun, biliyor musun?" dedi Kip.

"İyi ki senin tarafındayım."

"Öyle. Öylesin. Seni seviyorum, Elena." Ona sarıldı. Elena önce direndi, ama sonunda kabul etti.

"Ona mesaj atmana gerek yoktu," dedi Kip.

"Göndermeliydim. Sen sarhoşsun ve ben birazdan biriyle buluşacağım." Konuşurken telefonuna mesaj yazıyordu.

"Yine ünlü bir aktör mü?" Kip sırıttı.

"Spor salonumdan bir adam," dedi Elena, "aynı zamanda Rihanna'nın yedek dansçısı."

"Aferin sana kızım!" dedi Kip ve elini kaldırarak high five yapmak istedi. Elena onu görmezden geldi.

"Görünüşe göre araban geldi." Elena, durmuş olan çok güzel bir SUV'ye başını salladı.

"Teşekkürler, Elena. Sen en iyisisin!" dedi, bunu içtenlikle söylüyordu.

SUV'nin arka kapısını açtı ve Scott'ın orada olmadığını görünce şaşırdı.

"Şey, buradayım," dedi Scott'ın sesi. Kip döndü ve Scott'ın direksiyon başında oturduğunu gördü.

Arka kapıyı kapattı ve yolcu koltuğuna oturdu. Scott'a sırıtarak baktı. "Araba kullanmayı bildiğini bilmiyordum," dedi.

"Araba kullanabilirim," dedi Scott. "Dostum,
berbat durumdasın." "İyiyim. Kendi araban mı
var?"

Scott güldü. "Evet. Çok sık kullanmıyorum ama benim bir arabam var. Hizmeti kullanmak daha kolay. Park etme ve benzeri şeyleri dert etmene gerek yok."

"Mm," dedi Kip uykulu bir şekilde. Park etmek ya da araba sahibi olmak, onun hiç endişelenmesi gereken bir şey değildi.

Bir dakika sessizce sürdüler, sonra Scott, "Eğlendin mi?" dedi.

"Evet. Evet. Arkadaşlarım harika." "İyi.
Orada olamadığım için üzgünüm."

"Önemli değil."

"Hayır, ben..." Diye iç geçirdi. "Boş ver. Sen orada olmadığında konuşabiliriz..."

"Neyi konuşacağız?"

"Hiçbir şey."

Kip, bulanık görüşüne rağmen Scott'ın çenesinin gerildiğini görebiliyordu. "Seni seviyorum," dedi.

Scott biraz rahatladı. "Ben de seni seviyorum. Sarhoş olduğunda bile." "Sarhoş değilim. Sadece biraz çakırkeyifim."

"Mm."

"Teşekkür ederim," dedi Kip, sözlerini olabildiğince net söylemeye çalışarak, "beni aldığın için. Zorunda değildin..."

"Tabii ki," dedi Scott. "Elena bana mesaj attığı için sevindim. Numaramı nasıl bulduğunu bilmiyorum..."

Kip elini salladı. "Kim bilir. O her şeyi öğrenir."

"Eh, bana mesaj attığına sevindim. Bana... aramızdaki şeyin..." Kip konuyu kaçırıyordu.

Scott kırmızı ışıkta durdu ve ona baktı. "Sır saklamanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. Benim için de zor. Bu gece benim için gerçekten zordu."

"Scott..."

Işık yeşile döndü.

"Her neyse," dedi Scott, dikkatini tekrar yola vererek, "Elena'dan o mesajı almak güzeldi. Her şeyi daha gerçekçi hale getirdi."

Kip, elini Scott'ın uyluğuna koydu. "Gerçek."

Scott'ın dudakları kıvrıldı. "Evet," dedi. "Şimdi seni yatağa götürelim."

* *

"Günaydın," dedi bulanık, Scott'a benzeyen bir siluet. "Hayatta olduğunu görmek güzel."

Kip gözlerini kırpıştırdı ve ovuşturdu. Ağzı kurumuştu.

"Al," dedi bulanık gözlü Scott ve ona bir bardak su uzattı. Kip suyu bir dikişte içti.

"Teşekkürler," dedi ve bardağı geri verdi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Harika," dedi Kip boğuk bir sesle. Yastığa geri yığıldı.

"Dün gece çok tatlıydın," dedi Scott. "Gerçekten sevimliydin. Ta ki üzerimde uyuyana kadar."

"Üzgünüm," dedi Kip.

"Özür dileme. Eğlendiğine sevindim." Scott parmaklarını Kip'in saçlarında gezdirdi ve Kip gözlerini kapatıp mutlu bir şekilde iç geçirdi.

"Bacon kokusu mu alıyorum?" diye mırıldandı.

"Evet! Fransız tostu ve domuz pastırması yaptım." "Aman Tanrım. Sen harikasın."

"Hazır olduğunda yiyebilirsin. Kahve de hazır. Birazdan çıkmam gerek."

Kip oturdu. "Doğru! Üzgünüm, antrenmanını unutmuşum. Tamam. Hemen duş alacağım."

Saçını bir kez şampuanlamak ve vücuduna sabun sürmek için duşun altında yeterince uzun süre durdu. Duştan çıktığında kendini çok daha iyi hissetti.

Sweatpantolon, tişört ve ıslak saçlarıyla mutfağa girdi. Scott ona bir fincan kahve uzattı ve Kip onu öptü.

"Cidden," dedi Kip. "Gelmiş geçmiş en iyi erkek arkadaş."

Mutfak tezgahına oturup (inanılmaz) Fransız tostu yediler ve Kip, Scott'a akşamını biraz anlattı. "Hatırlıyorum," dedi, "dün gece arabada. Zor bir gece geçirdiğini söylemiştin, değil mi?"

"Oh." Scott tabağına baktı ve kızardı. "Önemli değil. Dün gece tuhaf bir ruh halindeydim. Endişelenme."

"Hayır, hadi ama. Anlat bana."

Scott çatalını bıraktı. "Sanırım ilk kez gerçekten hissettim... Yani, gala zordu, ama sen doğum günün için arkadaşlarınla dışarı çıktın..."

Kip uzanıp elini Scott'ın koluna koydu.

"Orada olmalıydım," dedi Scott. "Bütün gece beni rahatsız eden şey buydu. Keşke yapabilseydim..." Diye iç geçirdi. "Önemli değil. Sahip olamadığım şeyler için ağlamanın bir anlamı yok. Sahip olduklarım için şükretmeliyim."

Kip, Scott'a bu şeylere sahip olamayacağından *emin* olup olmadığını sormaya çok yakındı. Kamuoyuna açıklasa o kadar da kötü olur muydu? Ama bu konuyu zorlamayacağına dair kendine söz vermişti. Scott, Kip'ten çok daha iyi neyin riskli olduğunu anlıyordu.

Bunun yerine, "Hazır olmalısın," dedi.

Scott'ın yüzü çok mutsuzdu. "Hazır olmak *istiyorum*." "Olacaksın. Yakında," dedi Kip, kolunu sıkarak.

Scott başını salladı ve ona sıkı bir gülümseme attı. "Üzgünüm. Dediğim gibi, sadece tuhaf, yalnız bir geceydi. Hayal gücüm biraz çılgına dönmüştü."

"Ben de o durumdaydım. Anlıyorum."

Kip onu öptü ve Scott hemen öpücüğü derinleştirdi, elini yüzüne koydu ve tabureden kayarak onun üzerine eğildi. Scott dilini kullanarak Kip'in ağzını keşfederken, Kip boynunu uzatarak ona karşılık verdi.

"Bunda çok iyisin," dedi Kip, ayrıldıklarında nefes nefese.

"Yıllarca pratik yapmış olmalısın," dedi Scott kuru bir şekilde.

"Kes şunu." Kip göğsüne hafifçe vurdu. "Ne zaman çıkman gerekiyor?"

Scott saatine baktı. "Hemen şimdi. Araba birkaç dakika içinde burada olacak."

"Hay aksi," dedi Kip. "Bugün saat ikiye kadar çalışacağım. Bu öğleden sonra meşgulsün, değil mi?"

"Evet. *Sports Illustrated*."

"Tamam."

"Ve önümüzdeki birkaç öğleden sonra da meşgulüm."

"Peki... bir çaresine bakarız. Bu gece burada kalmamı ister misin?" "İsterim," dedi Scott. "Kalabilir misin?"

"Sana akşam yemeği yaparım."

"Öyle mi? Biraz geç kalabilirim."

"Sorun değil," dedi Kip, ona gülümseyerek. "Röportajında bol şans."

"Teşekkürler. Röportajları pek sevmiyorum." "Fotoğraf çekimi de olacak mı?"

"Evet. Bugün değil, ama evet. Yakında. Kapak haberi olacak." "Vay canına!"

Scott yüzünü buruşturdu. "Evet."

Deri ceketini giyip kapının yanında Kip'i öptü. "Oh! Aklıma bir şey geldi! Doğum günü hediyen için," dedi heyecanla. "Cumartesi günü birlikte Met'e gidebiliriz diye düşünüyordum?"

"Met? Yani... müze mi?"

"Evet," dedi Scott. "Hoşuna gider diye düşündüm?"

Vay canına. "Çok *isterim*."

Scott, Kip'in kendine söylemeye cesaret edemediği şeyi anlamış mıydı: Kip'in doğum günü için tek istediği, sevgilisiyle birlikte sevdiği bir yere gitmekti?

"Tamam o zaman," dedi Scott gülümseyerek.

"Anlaştık." "Gerçekten mi?"

"Yani, tabii ki... dikkatli olmamız gerekecek." "Oh.

Evet. Hayır, biliyorum." Kip biraz moralini bozdu.

"Sonra seni buraya geri getirip telafi ederim, tamam mı?"

Kip başını salladı ve "Harika" derken yüzünü neşeli tutmaya çalıştı. Onu öptü. "Git süperstar ol. Sen eve döndüğünde ben burada olacağım."

Yirminci Bölüm

"Peki bu adam kim?" diye sordu Scott. "Hikayesi ne?"

"Bilmiyorum!" Kip güldü. "Her şeyi bilmiyorum!" Müzenin süslü gümüş zırh setinin açıklamasını okumak için eğildi. "İtalyan. On altıncı yüzyıl. Sıradan bir adam. Bir şövalye."

"Sıradan bir şövalye, ha? Oldukça küçük bir şövalye."

"O zamanlar herkes küçüktü. Acaba öldüğünde bunu giyiyor muydu?"

"Tanrım, bunu yapmak ne kadar zaman almış olabilir, hayal edebiliyor musun? Ve bunlardan oluşan bütün ordular mı vardı?"

"Muhtemelen zırhları tekrar kullanıyorlardı. İş değiştirme oranı yüksekti."

Scott, Kip'in kara mizahına güldü. Scott gizli modundaydı: gözlerini kapatmayacak şekilde mümkün olduğunca aşağı çekilmiş bir Yankees şapkası, basit bir kömür rengi fermuarlı kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolon. Kip, kılık değiştirmesinin işe yarayacağından pek emin değildi; o hala her odada en çekici erkekti. Ne olursa olsun dikkat çekecekti.

Scott'ın omuzları kamburlaşmıştı ve sanki Kip'e uzanmamak için ellerini süveterinin ceplerine sokup duruyordu.

"Babam beni çocukken buraya getirirdi," dedi Kip. "Lise tarih ve İngilizce öğretmeni idi."

"Yani bu yeteneği ondan mı aldın?"

"Kesinlikle," dedi Kip. "Kız kardeşim Megan romanlara daha çok ilgi duyardı, ama ben hep tarihle ilgilenirdim."

"Neyini seviyorsun?"

Kip, bu kadar büyük bir soruya nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Bu... Yani, bu uzun bir hikaye. *Gerçekten* çok uzun bir hikaye. Ve binlerce yıl boyunca milyonlarca insan bu hikayeyi anlatmaya yardımcı oldu. Kendi küçük parçalarını kaydetmek, boşlukları doldurmak veya kendilerinden öncekilerin yaptıkları düzeltmeleri yapmak için. Mesela, bazı insanlar kendilerini daha iyi gösterecek şekilde hikayelerini kaydetmeye çalışır, ya da başkalarını daha kötü gösterecek şekilde. Ama sonra tarihçiler bunu düzeltmek için çalışır.

Ben de bunu yapmak istiyorum — doğru hikayelerin anlatılmasını sağlamak için çalışmak."

"Vay canına," dedi Scott. "Bu harika. Hoşuma gitti."

Kip, tuhaf saçmalıklarından biraz utanarak omuz silkti. "Sadece ilginç buluyorum."

"Yani 16. yüzyıl İtalyan şövalyeleri senin uzmanlık alanın değil mi?" diye sordu Scott.

Kip başını salladı ve gülümsedi. "Hayır, pek değil. Ben daha çok köylülerle ilgileniyorum. Ama askerler de kesinlikle ilgimi çekiyor."

"Anlat bana," dedi Scott. "Seni neyin ilgilendirdiğini duymak istiyorum."

"Oh. Ben daha çok insanlarla ilgileniyorum. Tarih kitaplarındaki büyük isimlerden çok, farklı dönemlerde insanların nasıl yaşadıklarıyla ilgileniyorum. Farklı yerlerde. Savaşlarda askerler kimlerdi? İşçiler kimlerdi? Bu tür şeyler. Özellikle marjinal gruplar. Tarihleri doğru bir şekilde anlatılmamış insanlar."

Scott düşünceli bir şekilde başını salladı. "Eşcinseller gibi mi?" diye tahmin etti.

"Tabii, evet. Onlar gibi. Lisans tezimi, savaşlara askere alınan marjinal gruplar üzerine yazdım." Kip, on altıncı yüzyıldan kalma bir glaive'nin detaylarını inceledi ve Scott'ın konuyu değiştirmesini bekledi.

Bir dakika sonra Scott, Kip'i şaşırtarak, "Bir kopyası var mı? Okumak isterim," diye sordu.

Kip ona şaşkın şaşkın baktı. "Tezimi okumak mı istiyorsun?" "Tabii ki. Sen yazmışsan, okumak isterim."

Tanrım, bu çok tatlıydı. Kip onu gerçekten kucaklamak istedi. Onu kucaklasa Scott kızar mıydı? "Yaklaşık doksan sayfa uzunluğunda," dedi, büyük, sevimli erkek arkadaşına atlamak yerine. "Ve muhtemelen çok sıkıcıdır."

"Doksan sayfa okuyabilirim," dedi Scott, sırıtarak. "Ben bir sporcuyum, aptal değil."

Kip gözlerini devirdi. "Aptal olmadığını biliyorum, Scott."

Scott gülümsedi ve sonra gözleri milyonuncu kez odanın içinde dolaşmaya başladı. Kendini eğlenmeye zorluyor gibi görünüyordu, ama açıkça rahatsızdı. Bu Kip'i üzüyordu.

Elini Scott'ın koluna koydu, ama Scott irkildiğinde elini hemen çekti.

Kip sinirlenmemek için elinden geleni yaptı. Scott'a rahatlamasını söylemek istedi, ama bunun yerine dönüp onu başka bir zırhın yanına götürdü.

"Hey, bunu daha önce gördün mü? Burası benim en sevdiğim yerlerden biri. Bu, VIII. Henry tarafından giyilmişti."

"O adamı duymuştum!"

"Gördün mü? Hiç de

aptal değilsin!"

Scott altın zırha kaşlarını çattı. "Onun şişman olduğunu sanıyordum. Sakallı, iri yarı bir adam değil miydi? Bu zırh gerçekten çok küçük görünüyor."

"Bu, gençken giydiği zırhı," dedi Kip. "Buraya gel..." Scott'a onu takip etmesini işaret etti. "Yirmi yıl kadar sonra giydiği başka bir zırhını görüyoruz. Büyük fark var."

"Sanırım o yirmi yılı yemek yiyerek geçirmiş."

"Ve sevişerek. Ve karılarını öldürerek."

"Son kısmına kadar aynı fikirdeydim."

Kip güldü. Scott ona gülümsedi. "Burada çalışmalısın," dedi. "Bu işte çok başarılı olursun!"

"Evet. Harika olurdu," diye mırıldandı Kip. Diğer müzede yaptığı sonuçsuz iş görüşmesinden Scott'a hiç bahsetmemişti. Kendini daha da etkisiz gösterecek bir neden yoktu.

"Böyle bir yerde çalışmak için neye ihtiyacın var? Zaten tarih diploması var."

"Oh, bilmiyorum. En azından yüksek lisans derecesi, muhtemelen. İşe bağlı."

"Yüksek lisans yapmak istemiyor musun?"

"Bilmiyorum," dedi Kip, 15. yüzyıldan kalma bir zırh eldivenine ilgi duyuyormuş gibi davranarak. "Yani, evet. Yapmak isterim. Ama yapamıyorum..." Kendini durdurdu.

"Parasını ödeyemiyor musun?" Scott

onun yerine cümleyi tamamladı.

"Başlama," diye uyardı Kip.

"Başlamıyorum! Ama seni engelleyen tek şey para ise..."

"Öyle değil. Birincisi, bir yere kabul edilmem gerekiyor."

"Başvurdun mu?"

Kip yalan söylemek için bir neden bulamadı. "Birkaç hafta önce birkaç başvuru gönderdim."

Scott şaşkınlıkla gözlerini genişçe açtı, ama gülümsedi. "Bu harika!" Sonra yüzü biraz düştü. "Şey... nerelere?"

"Oh, buralarda," dedi Kip çabucak. Sesini alçaltıp gülümsedi. "Seni terk edeceğimi mi sandın?"

Scott ona ciddi bir şekilde baktı. "Okul için gidersen seni çok özlerdim, ama anlardım."

Kip onu öpmek, ya da en azından elini sıkmak istiyordu. Bu çok kötüydü.

"Teşekkürler," dedi. "Ama burada kalmak daha mutluyum. Ayrıca, zaten hiçbirine giremeyebilirim."

"Gireceksin."

Daha sonra, Avrupa heykel galerisindeyken işler değişti. Parlak ışıklar ve geniş açık alanlarda, insanlar aralarında bir ünlünün olduğunu fark etmeye başladı. Aniden müze ziyaretçileri Yunan tanrılarının heykellerine olan ilgilerini kaybettiler ve aralarında yürüyen modern Adonis'in gizlice fotoğraflarını çekmeye başladılar.

Kip, Scott'a yaklaşarak, "O adamlar..." dedi. "Biliyorum,"

dedi Scott gergin bir şekilde. "Onları görüyorum."

Kısa süre sonra iki genç kadın onlara yaklaşarak Scott ile selfie çekilip çekilemeyeceğini sordu. Kip, Scott'ın kibarca reddetmek istediğini anlayabilirdi, ancak bunun yerine zoraki bir gülümsemeyle "Tabii!" dedi.

Kip, sessiz mermer avluda yankılanan fısıltıları duyabiliyordu. "Şuradaki Scott Hunter'ı gördün mü?" "O gerçekten Scott Hunter mı?" "Sence onunla birlikte olan kim?"

Daha fazla insan Scott'a yaklaşarak onunla fotoğraf çektirdi. Scott birkaç müze rehberini imzaladı, bu Kip'e saçma bir istek gibi geldi.

Dört kişilik bir aile onunla fotoğraf çektirdikten sonra, Scott Kip'e dönerek kararlı bir şekilde, "Gitmeliyiz. Üzgünüm, ama durum daha da kötüye gidecek" dedi. Hızla oradan ayrıldılar. Yakınlarda öğle yemeği yemeyi planlamışlardı, ancak Scott, müzenin lobisinden geçerken çoktan araç servisini aramaya başlamıştı.

"Öyleyse öğle yemeği yok galiba," dedi Kip, sesini olabildiğince sakin tutarak.

"Öğle yemeği yok o zaman," dedi Kip, sesini olabildiğince sakin tutmaya çalışarak.

"Hayır." Scott'ın sesi o kadar soğukkanlı değildi ve duruşu gergin ve öfkeliydi. Kip onu sakinleştirmek için elini üzerine koymak istedi, ama cesaret edemedi.

Daireye geri dönmek. *Saklanmak.*

Eh, normal bir ilişkideymiş gibi davranarak geçirdiği birkaç saat güzeldi.

* * *

O akşam, Scott Hunter hayranlarının hesapları, Scott ve Kip'in müzede çekilmiş, çoğu izinsiz çekilmiş cep telefonu fotoğraflarıyla doluydu. Hatta birkaç ünlü dedikodu sitesi bile bu fotoğrafları yayınlamıştı. Kip bunları sadece o akşam saat sekizi biraz geçe Shawn'dan bir mesaj aldığı için biliyordu.

Shawn: Kip! Bu da ne lan???!!!!!!!!

Fotoğrafta Scott, Kip Perseus heykeline bakarken Kip'e (biraz fazla sevgiyle) bakıyordu. Sahne kesinlikle romantik görünüyordu ve heykelin mermer penisi ikisinin yüzlerinin arasında duruyordu, bu da durumu daha da romantik hale getiriyordu.

Çoğu insan bunların hiçbirini fark etmezdi, değil mi?

Kip: Evet.

Shawn: Scott Hunter ile neden randevuya çıktığını bana söylemek

ister misin? Kip: Randevu değildi!

Tamamen yalan.

Shawn: Açıkla bakalım.

Kip: İş yerinde tanıştık. Arkadaşız. Önemli bir şey değil.

Shawn, *RuPaul's Drag Race* yarışmacısının "bitch, please" yüzünü yapan bir gif gönderdi.

Kip: Önemli bir şey değil! Ciddiyim! Scott Hunter benimle çıkmak istermiş gibi. Hadi ama!

Shawn: Hmmm...

Kip: Sana eşcinsel gibi geliyor mu? Birazcık bile olsa?

Yazdığı her kelimeden nefret ediyordu. Arkadaşlarına yalan söylemek istemiyordu.

Shawn: Hmmm...

Kip: Önemli bir

şey değil.

Shawn: Peki, bir dahaki sefere sen ve heteroseksüel arkadaşın Scott "önemli bir şey" yapmıyorsanız, beni de davet etmelisiniz. Belki plaja falan gidebilirsiniz. Ya da havuza. Ya da hamama.

Kip gözlerini devirdi ve sonra göz devirme emojisi gönderdi.

Shawn: Seni yemek ister gibi görünüyor. Tek söylediğim bu. Kip:

Öyle değil.

(Aslında tamamen öyle yapıyordu.)

Scott'a fotoğrafların internette olduğunu söylememeye karar verdi. Scott'ın resmi sosyal medya hesabı bile yoktu. Bunları asla öğrenmeme ihtimali yüksekti.

Genel olarak, bunlar çok önemli değildi. Tüm dikkatler Scott Hunter'ın ortalıkta görülmesine odaklanmıştı. Kimse Kip'ten bahsetmedi, sadece onu "bilinmeyen bir arkadaş" olarak nitelendirdi.

Scott'a söylemenin bir anlamı yoktu. Bu sadece onu strese sokardı.

O gece saat dokuz buçukta Scott, "İnternette bizim fotoğraflarımız var mı? Müzeden çekilenler?" diye sordu.

"Şey... Bilmiyorum," diye yalan söyledi Kip. "Neden?" "Carter az önce bana bir tane gönderdi."

Siktir. Kip telefonunu çıkardı ve sanki bütün gün kontrol etmemiş gibi Twitter'ı açıyormuş gibi yaptı.

"Oh. Evet, birkaç tane var. Önemli bir şey değil... Yani, çoğu oldukça bulanık. İnsanlar neden bunları paylaşmaya zahmet ediyorlar, anlamıyorum."

Scott'ın cevabını bekledi ve Scott'ın yüzünün kızardığını fark etmemesini umdu. Bu aptal fotoğraflar hakkında Shawn'a yalan söylemişti, şimdi de Scott'a yalan söylüyordu. Aslında Kip sadece onlara bakmak ve onlarla biraz gurur duymak istiyordu. İkisini birlikte gösteren bir fotoğrafı daha önce hiç görmemişti.

"Carter neden sana onlardan birini gönderdi?"

"Sadece... benimle dalga geçmek için, ya da her neyse. Bu tür ilgiden nefret ettiğimi biliyor."

"Yani o, senin..."

"Bilmiyorum! Siktir!" Scott telefonunu kanepeye fırlattı ve odada volta atmaya başladı. "Gitmemeliydik! Aptalcaydı. Ben sadece... Siktir. Ne düşünüyordum ki?"

"Hey," dedi Kip, sakinleştirici bir ses tonuyla. "Önemli bir şey değil. Hiçbir şey değil. Fotoğraflarda öpüşüyormuşuz gibi değil ya."

"Ya *öyle olsaydı*? Yani, öpüşmüyor olsak bile. Ya kazara sana açık bir şekilde dokunsaydım? Ya da sana her zamanki gibi baktıysam?"

Kip, Scott'ın Shawn'ın gönderdiği fotoğrafı hiç görmemiş olmasını diledi.

"Dikkatli olmak çok zor," dedi Scott. "Asla yapmamalıydım..."

"Doğru," dedi Kip kısaca.

Bu çok saçmaydı. "Randevuları" daha saf olamazdı ve Scott, halka açık bir yerde birbirlerine yakın durdukları için görüldükleri gerçeği yüzünden çöküntü yaşıyordu.

Kip ilk kez ciddi ciddi eve gitmeyi düşündü. Scott'a karşı hissettiği öfkenin çok daha ötesinde duygularla doluydu. Aralarında uzun vadede bir ilişki kurulamayacağına dair her zamanki korkusu onu ele geçirmişti.

Scott'ı çok seviyordu ve onunla birlikte kalmak için neredeyse her şeyi yapardı. Ama kim olduğu konusunda yalan söyleyemezdi. Ve Scott'ın kendisi için ne ifade ettiği konusunda da yalan söylemek istemiyordu.

"Sanırım... eve gideceğim, tamam mı?"

"Ne?" Scott bu sözlere tamamen hazırlıksız yakalanmış gibiydi. "Neden?"

"Ben sadece..." Kip dudağını ısırdı. Bu konuda tartışmak istemiyordu, ama kalırsa tartışacaklardı çünkü Kip üzülmediğini numara yapamazdı. "Evde yapmam gereken işler var."

Bu, bir yalan gibi geliyordu.

"Lütfen gitme," dedi Scott.

Kip gitmesi gerektiğini ısrar edecekti, ama sonra Scott, "Özür dilerim," dedi.

Kip iç geçirdi. "Özür dilemene gerek yok, Scott."

"Şey... Özür dilemem gerektiğini hissediyorum, tamam mı? Ve her şeyin daha iyi olacağına dair söz verebilmeyi isterdim, ama gerçek şu ki..." Elini yüzüne sürdü ve içinden küfretti. "Deniyorum. Yemin ederim, deniyorum. Muhtemelen öyle görünmüyor, ama attığımız her küçük adım benim için büyük bir sıçrama."

"Biliyorum," dedi Kip. Gerçekten biliyordu. Scott'ın onunla halka açık bir yere çıkmaya çalışması bile büyük bir olaydı. Sadece birkaç *haftadır* çıkıyorlardı; Kip ondan ne kadarını isteyebilirdi ki?

"Playofflar başladığında işler benim için daha da yoğunlaşacak," dedi Scott. "Sadece aramızın iyi olduğunu bilmek istiyorum."

Kip başını salladı. "İyiyiz."

"Lütfen kal," dedi Scott. "Seni çok seviyorum, Kip. Sana ihtiyacım var. Lütfen bana sabırlı ol."

Kip buna nasıl karşı koyabilirdi

ki? "Kalacağım."

Yirmi Birinci Bölüm

Kalabalık kulakları sağır ediyordu, ama Kip yine de Elena'nın kulağına eğilip "Sanırım bu gece *biri* harika bir seks yapacak" dediğini duyabildi.

Kip kızardı ve daha da geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi. Admirals, playoffların ilk turunda üst üste dördüncü galibiyetini almış, üst sıralarda yer alan Pittsburgh'u yenerek bir sonraki tura yükselmişti. Kip, Scott'ın buz üzerinde takım arkadaşlarıyla kutlama yapmasını izledi. Onunla gurur duyuyordu.

Playofflar yaklaştıkça Scott'ın ona ayıracak zamanı gittikçe azalıyordu. Kip çoğu gecesini Scott'ın evinde geçiriyordu, ancak Scott bu gecelerin sadece yarısında evdeydi. Kip ailesine Manhattan'da arkadaşlarında kaldığını söylemişti. Onlara *bir şeyler* söylemesi gerekiyordu.

İlişkileri henüz yeniydi, aslında sadece iki aydı. Kip, bu konuda hayal kırıklığına uğradığında bunu kendine hatırlatıyordu. Bazen Scott'ın bir gün açılmaya hazır olup olmayacağını merak ediyordu. Onların gerçek bir çift olmalarına izin vermek için.

Ancak, Scott'ın ona zaman ayırabildiği özel anlarda her şey harikaydı.

İki takım el sıkışmak için sıraya girdi. Pittsburgh takımındaki her oyuncu, sıra kendilerine geldiğinde Scott'a bir şeyler söylemek için bir an duruyor gibiydi. Hatta bazıları ona hızlı, erkeksi sarılmalar bile yaptı. Bu, Scott'ın rakipleri tarafından bile ne kadar saygı gördüğünü gösteriyordu.

Kip onu seviyordu. Ve bu gece harika bir seks bekliyordu.

* * *

Kip, Scott'ın dairesinde dişlerini fırçalarken ondan bir mesaj aldı.

Arkadaşlarla dışarı çıkacağım. Muhtemelen geç saatlere kadar dışarıda olacağım.

Kip hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı. Admirals, Pittsburgh'u playofflardan elemişti! Scott'ın takımla kutlama yapmak istemesi çok normaldi.

Scott'ın yatağının kenarına oturdu ve cevap yazdı. Tamam. İyi eğlenceler.

İçini çekti. Gerçek şu ki, son zamanlarda çok fazla yalnız kalıyordu. Arkadaşı yoktu değil; sadece Elena dışında Scott'ı tanıyan arkadaşı yoktu. *Ailesi* Scott'ı tanımıyordu. Teknik olarak birlikte *yaş*adığı ailesi.

Durum gittikçe zorlaşıyordu.

Scott'ın penthouse'u ne kadar güzel olsa da, aynı zamanda boş ve yalnızdı. Ayrıca, Kip'e ait değildi. Bazı kıyafetlerini ve temel banyo malzemelerini oraya taşımıştı ve dizüstü bilgisayarı çoğu zaman orada kalıyordu, ama yine de bir misafirdi.

Bir zamanlar var olan gizli bir ilişkiye sahip olmanın verdiği heyecan kesinlikle kaybolmuştu. Felaketle sonuçlanan müze gezisi muhtemelen bunun sonunu getirmişti. Kip, arkadaşları ve ailesiyle konuşurken dikkatli olmaktan bıkmıştı. Yalanlardan ve yarı gerçeklerden bıkmıştı. En çok da yalan söylemek *istemediği* için herkesten kaçmaktan bıkmıştı. O her zaman çok sosyal bir adam olmuştu. Bu durumdan hoşlanmıyordu.

Scott, Kip'ten çok daha rahat görünüyordu bu tuhaf ilişkilerinde. Kip'e eve dönmeyi çok sevdiği belliydi, onu her zaman sıcak bir gülümseme ve öpücükle karşılıyordu. Yemek hazırlamak veya televizyon izlemek gibi en temel ev işleri bile onu çok mutlu ediyor gibiydi. Bunlar Kip'i de mutlu ediyordu, ama o kendini çok... bölünmüş hissediyordu. Scott'ın ev hayatına uyum sağlamıştı ve Scott için Kip'in maçlara gelmesi kesinlikle önemliydi, ama bunun ötesinde başka bir şey yoktu. Kip arkadaşlarına Scott'tan bahsetmiyordu ve Scott da arkadaşlarına Kip'ten bahsetmiyordu.

İlişkileri *kötü* değildi. Kip aşıktı. Tamamen ve tamamen aşıktı. Scott'ın da onu sevdiğinden hiç şüphesi yoktu. Ayrıca, seks hayatları hala harikaydı. Önceden sınırlı deneyimi olan bir adam için Scott, yatakta Kip'i şaşırtacak yeni yollar bulmuştu.

Kip'in Scott'ın dairesinde kendini bir *mahkum* gibi hissettiğini söylemesi saçma olurdu. Mesele o değildi. Sadece ilişkilerinin gerçekten sadece Scott'ın evinin duvarları içinde var olmasıydı. Bu, Kip'in hayatındaki en önemli şeydi ve onu kapının ötesine taşıyamıyordu. Playofflar başladığına göre, Kip, Scott'ın ilişkilerini yakın zamanda kamuoyuna açıklayacağı umudunu yitirmişti. Playofflar bittiğinde, Scott'ın planı onunla birlikte Avrupa'ya kaçmaktı.

Peki sonra ne olacaktı? Bir sonraki hokey sezonu başlayacak, Scott meşgul olacak ve belki Kip okula başlayacaktı... Ya da daha kötüsü, belki de boktan işine devam edecek ve kimseyle çıkmıyormuş gibi davranmaya devam edecekti. Sevdiği bir adamla hayatını paylaşmıyormuş gibi davranacaktı. Ailesinin, Manhattan'da kanepede yatıp kalktığını ya da sonsuz bir rastgele erkekler geçidi ile yattığını düşünmesine izin verecekti.

Kip telefonunu yatağın üzerine attı. Bencil davranıyordu. Şehir bu gece Admirals'ın zaferini kutluyordu. Scott'ın elinden gelen her şeyi yaptığı için gurur duymalı ve *minnettar* olmalıydı.

Scott onu seviyordu. Bunu biliyordu. Keşke bu kadar karmaşık olmasaydı.

* *

Kip, Scott'ın komodine çarptığına dair şüpheye yer bırakmayan bir ses duydu, ardından da onun küfür ettiği sesi duydu. Kip, başucu lambasını yaktı.

"Hey," dedi, sesi kısık çıkıyordu.

"Selam," diye fısıldadı Scott. "Seni uyandırdığım için özür dilerim. Uyumaya devam et. Sadece soyunuyorum."

"Biraz sarhoşsun, ha?" Kip hafifçe gülümseyerek sordu.

"Biraz. Pek sayılmaz. Belki."

Kip oturdu, şimdi daha geniş bir gülümsemeyle. "Seni daha önce hiç sarhoş görmemiştim." "O kadar sarhoş değilim," diye mırıldandı Scott. "Sadece... iyi vakit geçirdim."

"Mm."

Scott gömleğini ve pantolonunu çıkardı ve dişlerini fırçalamak için banyoya girdi. Kip kapıyı izleyerek onu bekledi.

"Uyu hadi," dedi Scott geri döndüğünde. "Yarın işin var."

Bu doğruydu. Kip çok erken kalkıp işe gitmek zorundaydı.

Scott yatağa girdi ve ışığı kapatmadan önce Kip'in yanağına hızlıca bir öpücük kondurdu. Kip karanlıkta kaşlarını çattı, bir şey söylemek istiyordu ama ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ve gece yarısı, erkek arkadaşın en azından biraz sarhoşken ve birkaç saat sonra işe gitmen gerektiğinde, muhtemelen en uygun zaman değildi.

"Galibiyet için tebrikler," dedi sonunda. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Ama Scott çoktan uykuya dalmıştı.

* *

Birkaç hafta önce, eşlerin ve kız arkadaşların davet edildiği bir Admirals takım yemeği düzenlenmiş olması da yardımcı olmamıştı. Kip'in bir kısmı, Scott'ın ailesini saydığı insanlar arasında olacağı böyle özel bir etkinliğin, onu tanıtmak için mükemmel bir fırsat olabileceğini savunmak istiyordu. Belki de cinsel yönelimini açıklamak büyük bir mesele olmak zorunda değildi. Belki Scott sadece... Kip'le birlikte gelmeliydi. Takım arkadaşlarının kendi sonuçlarını çıkarmalarına izin vermeliydiler.

Kip bu konuyu Scott'a açmadı ve Scott da Kip'i getirebileceğine dair hiçbir ipucu vermedi. Bunun yerine, akşam yemeğinden bahsederken sadece özür diledi. Onu da getirmek istediğini söyledi, ama hepsi bu kadardı.

Kip o zamandan beri biraz keyifsizdi.

Bir müşteri, metro istasyonlarında dağıttıkları ücretsiz gazetelerden birini işyerindeki masaya bırakmıştı. Scott'ın dün gece attığı iki golün ardından sevinçle poz verdiği bir fotoğraf gazetenin ön sayfasını kaplıyordu. Kip gazeteye göz attığında hem suçluluk hem de duygusallık hissetti. O bir pislikti. Erkek arkadaşı *kahraman gibi* biriydi, ama o, Scott'ın hayatı boyunca uğruna çalıştığı her şeyi tehlikeye atmasını bekleyen nankör bir pislikti. Onun için mi?

Gazetenin kapağındaki Scott'ın coşkulu yüzüne baktı ve Scott'la olan bu ilişkinin asla uzun sürmeyeceği acı gerçeğiyle yüreği parçalandı. Nasıl sürebilirdi ki?

Maria, "Şey... sana bir şey söylemem gerek" dediğinde Kip'in kafası tam da bu durumdaydı.

"Öyle mi?"

"İstifamı verdim."

Kip, Maria'nın söylediklerini anlamak için bir an bekledi. "Hay aksi.

Gerçekten mi?" "Evet. Arkadaşım Midtown'daki Starbucks'lardan

birinde müdürlük pozisyonuna terfi etti

ve personel arıyorlardı..." "Oh."

"Hala sabahın köründe kalkmam gerekecek, ama maaş daha iyi ve sosyal haklar da var, anlarsın ya? Sağlık sigortası."

"Evet. Hayır, evet. Bu harika. Senin için çok iyi." Onun coşkusu zorlama olmanın ötesindeydi.

"Ah, Kip. Üzgünüm. Sana önceden haber vermeliydim. Emin olana kadar bir şey söylemek istemedim."

"Hayır, sorun değil. Özür dileme. Sorun değil! Senin adına sevindim.

Gerçekten."

"Hey," dedi neşeyle, "eğer tekrar işe alım yaparlarsa, senin için iyi şeyler söylerim. Eğer istersen."

"Tabii, olur. Belki. Teşekkürler."

"Muhtemelen orada çok uzun süre çalışmayacağım," dedi Maria. "Polis akademisini düşünüyorum."

"Ciddi misin?"

"Muhtemelen aptalca..."

"Hayır! Maria, sen harika olursun! Ve daha fazla iyi polise ihtiyacımız var, biliyorsun değil mi?"

Kip, vardiyasının geri kalanını sersemlemiş bir halde çalıştı. Onu gerçekten rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilemiyordu: Maria ile çalışmayı özleyeceği mi, yoksa o burada sıkışıp kalmışken Maria'nın ayrılmasına kızdığı mı?

Sen de istifa edebilirdin, aptal.

İşten sonra Scott'ın dairesine döndüğünde, Scott orada değildi. Bütün gün ondan hiç mesaj almamıştı.

Yine yalnız bir akşam geçireceğine razı olan Kip, kendini duşa sürükledi ve biraz daha iyi hissederek çıktı. Scott'ın akşam yemeği için eve gelip gelmeyeceğini merak etti.

Scott'ın haber vermemesi alışılmadık bir durum değildi. En azından son zamanlarda. Playofflar ve onlara giden süreç onu anlaşılır bir şekilde tüketmişti. Kip'e, ona ayırabileceği zamanın çok az olacağı için önceden özür dilemişti

Bu saçma bir durumdu. Stanley Kupası *playofflarıydı* ve Scott ligin en büyük yıldızıydı, Tanrı aşkına. Buna ek olarak, Scott, birçok başarısına rağmen, aslında Stanley Kupası'nı hiç *kazanmamıştı*.

Evet, Kip'in bu konuda sakin olması önemliydi.

Scott o akşam eve geldiğinde yorgun görünüyordu.

"Selam," dedi Kip, ona hızlıca bir öpücük vererek. "Bugün ne yaptın?"

"Oh, sadece... ESPN, bana ve birkaç arkadaşıma playoffların ikinci turu için bazı tanıtım videoları çekmemizi istedi. Düşündüğümden daha uzun sürdü."

"Ah."

"Ben..." Scott yatak odasını işaret etti. "Uzun bir gün oldu. Yarın sabah erken kalkmam gerek."

"Tabii. Evet." *Benim günüm berbattı, sorduğun için teşekkürler.*

Scott yatak odasına kayboldu ve Kip kanepeye çöktü. Başından beri kötü bir ruh hali içinde olduğu için muhtemelen aşırı tepki verdiğini biliyordu, ama o anda kendini Scott'ın lanet olası *evcil hayvanı* gibi hissetti.

Sonra kendine kızdı, çünkü neden Scott'ın eve gelmesini bekliyordu ki? Neden hayatı artık böyleydi? Eskiden Kingfisher'a sürekli giderdi, en az haftada bir kez. Kulüplere giderdi. Arkadaşlarıyla akşam yemeğine giderdi. Arkadaşlarıyla öğle yemeğine. Arkadaşlarıyla brunch'a. Şimdi ise işten çıkıp Scott'ın dairesine gidiyor ve onun eve gelmesini bekliyordu. Scott evde değilse, Scott'ın dairesine gidip uyuyana kadar tek başına televizyon izliyordu.

Scott'ı seviyordu. Kesinlikle. Ama bu, uzun vadede onun hayatı olamazdı. *Yirmi altı* yaşındaydı!

Son birkaç haftadır Kip, Scott'ın kendisinin Kip için fazla iyi olduğunu, ya da en azından Kip'in tüm kariyerini riske atmaya değmeyeceğini fark etmesinin kaçınılmaz olduğunu kabullenmeye çalışıyordu. Ama belki de o anı beklememeliydi. Belki de konuşmayı *kendisi* başlatmalıydı. Çünkü acı gerçek şuydu ki, Scott bir şeyleri değiştirmeye niyetli değilse, Kip bu ilişkide kalamazdı.

Kip hemen yatak odasına girip Scott'a açıkça "Hiç dışarı çıkacak mısın? Ben buna değer miyim

bunu hak ediyor muyum?" diye sormak istedi, ama zamanlama çok kötüydü. Scott açıkça bitkin durumdaydı.

Peki Kip'in duymayı beklediği cevap neydi? *Evet. Kesinlikle. Yarın kamuoyuna açıklayacağım. Basın toplantısı için telefonla görüşmeme izin verir misin*?

Bu yüzden Kip hiçbir şey söylemedi. Bir süre televizyon izledi, sonra Scott'ın uyuyan bedeninin yanındaki yatağa girdi. Saatlerce karanlığa bakarak endişelendi.

* * *

Scott, gençken mükemmelleştirdiği yöntemle sopasının bıçağına siyah hokey bandı sardı. Boston'daki maçın başlamasına iki saat vardı.

"Hey," dedi Carter, başparmağıyla kendi patenlerinin bıçaklarının keskinliğini kontrol ederken, "erkek arkadaşının söylediklerini duydun mu?"

Scott sopasını düşürmek üzereydi. *"Ne?"*

"Rozanov. Yine ağzını açmış."

"Oh." Scott rahatladı ve kendini aptal gibi hissetti.

"Senin ilk Stanley Kupası zaferini elinden aldığı için kendini kötü hissedeceğini söyledi."

Gözlerini devirdi. "Tamam."

"Nazik davranıp sana yüzüklerinden birini vereceğini söyledi." "Ne kadar cömert."

"Seni bilmem," dedi Carter, "ama ben onu susturmayı sabırsızlıkla bekliyorum."

Scott dişleriyle rulodan bandı kopardı. "Tabii ki."

Rozanov'u yenmek istemenin yanı sıra, ikinci tur, geçen yıl Admirals'ın playofflardan elendiği turdu, bu yüzden Scott için üçüncü tura çıkmak çok önemliydi.

Huff elinde bir elma ile soyunma odasına girdi. Oturdu ve telefonunu çıkardı. "Çocuklarımın sevimli fotoğraflarını görmek isteyen var mı?"

"Seçeneğimiz var mı?" diye sordu Carter.

"Hayır! Bakın!" Huff telefonunu Carter'a uzattı, Carter bir göz attı ve Scott'a uzattı.

"Güzel," dedi Scott, Huff'un oğlunun ve kızının ağızlarına çikolata bulaşmış gülümseyen yüzlerine bakarak. "Ne kadar da

büyüyorlar!"

"Biliyorum. Onları çok özlüyorum," diye iç geçirdi Huff. "Bu sezonun ardından en az bir sezon daha oynayabileceğimi hissediyorum, ama sonra Laura'ya her zaman istediği çiftliği almak konusunda ciddi olarak düşünmem gerekecek." Gülümsedi. "Kızı Alberta'dan çıkarabilirsin..."

"Önce sana bir Stanley Kupası yüzüğü daha kazandıralım," dedi Scott. "Sonra emekliliği düşünebilirsin."

"Bu kaçıncı olacak?" diye sordu Carter. "Dördüncü mü?"

Huff elini salladı. "Kim sayabilir ki?" Carter güldü.

"Siktir git, ihtiyar."

Scott, Huff'un üç farklı takımla dört Stanley Kupası kazandığını kesin olarak biliyordu. Hiçbiri New York'la değildi. Bu, Carter veya Scott'tan dört tane daha fazlaydı.

Scott oturdu ve kendi telefonunu çıkardı. Kip'in son zamanlarda çektiği birkaç fotoğrafını açtı. Bunları telefonunda bulundurmak bile muhtemelen bir riskti, ama lanet olsun, kendine *bir şeyler* vermesi gerekiyordu.

Bir dakika boyunca Kip'in seksi gülümsemesine baktı ve onu her gördüğünde içini kaplayan sıcaklığın tadını çıkardı. Sonra telefonu cebine koydu ve hayatının o kısmının var olmadığını varsaymaya devam etti.

Yirmi İkinci Bölüm

Kip, Elena'nın yaklaşan ev maçlarına kendisiyle birlikte katılmasını bekliyordu, ama ona bundan bahsettiğinde Elena, "Gelemem. Şehirde değilim" diye mesaj attı.

Kip: Neredesin?

Elena: Los Angeles.

Kip kaşlarını çattı ve bir soru işareti gönderdi.

Elena: İş. Döndüğümde anlatırım.

Bu pek de iyi bir haber değildi. Elena, biletleri tükenmiş bir maç için iki adet birinci sınıf bileti nasıl bulduğunu soran bir sürü soruya cevap vermek zorunda kalmadan getirebileceği tek kişiydi.

Admirals, Boston'a karşı ilk maçı kazanmıştı. Boston ikinci maçı kazanmıştı. Üçüncü maç yarın gece New York'ta oynanacaktı.

Scott yakında eve gelmeliydi.

Kip, Scott'ın sehpasından *Sports Illustrated* dergisini aldı. Scott'ın çekici fotoğrafı ona bakıyordu. Scott kapaktan utanmıştı, ama Kip'in onu ne kadar beğendiğini görünce biraz ısınmış gibiydi.

Kapakta Scott, gömleksiz ve hokey pantolonu giymiş, omuzlarının ve boynunun arkasında bir hokey sopası tutuyordu. Kameraya soğuk, meydan okuyan ve absürt bir şekilde seksi bir bakışla bakıyordu. Dramatik ışıklandırma, kaslı gövdesinin ve kollarının her bir kıvrımını ortaya çıkarmıştı.

Kapaktaki yazı büyük, beyaz harflerle *THE RETURN* (*DÖNÜŞ)* diyordu. Kip makaleyi birkaç kez okumuştu. Makalede Scott'ın evli olmadığı ve hayatta kalan hiçbir akrabası olmadığı yazıyordu. Sadece kısa bir

Birkaç cümle, neredeyse gelişigüzel, ama okuyucuya Scott'ın çok yalnız olabileceği izlenimini verdi.

Kip, röportajcı Scott'a biriyle görüşüp görüşmediğini sordu mu diye merak etti. Scott ne cevap verirdi? Basitçe "hayır" mı? Yoksa biraz kızarır, kıpır kıpır olur ve "yorum yok" mu derdi? Ya da tatmin edici bir ilişkisi olduğunu, ancak bunu gizli tutmayı tercih ettiğini mi söylerdi?

Bu düşünceden yola çıkarak, Kip'in hayal gücü, Scott'ın kamuoyuna açıldığı ve ilişkilerinin duyulduğu olası bir gelecek senaryosuna atladı. O zaman Scott hakkındaki makaleler nasıl olurdu? Elbette aşk hayatı, birkaç cümleden çok daha fazla yer kaplardı.

Kip dergiyi kapattı. Son zamanlarda midesinde yaşıyor gibi görünen korku çekirdeği büyümeye başladı.

Scott'ın tüm hayatı onun yüzünden mahvolabilirdi. Ya da sonunda mutlu ve bütün olabilirdi. Ya da başka biriyle mutlu ve bütün olabilirdi...

Kip ellerini yüzüne sürdü. Bu tür şeyleri düşünmekten nefret ediyordu.

Scott yaklaşık kırk dakika sonra kapıdan içeri girdi. Kip'e yorgun bir gülümsemeyle baktı, Kip ona doğru gidip onu öptü. Scott'ın sakalı epey uzamıştı.

"Dün gece maçı izledim," dedi Kip. "O
maçı geri almak istiyorum."

"Gerisini kazanacaksın," diye Kip onu teselli etti.

"Yarın akşam geleceksin, değil mi?"

"Evet. Ama yalnız. Elena Los
Angeles'ta."

"Oh. Çok kötü," dedi Scott dalgın bir şekilde. Dikkatini başka yerdeymiş gibi görünüyordu. Muhtemelen önemli bir kişi olduğu ve gerçekten önemli sorunları olduğu içindi. Kip'in önemsiz endişelerinin üzerine bir de onun endişeleri eklenmesine gerek yoktu.

"Rozanov seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu Kip.

"Evet," diye iç geçirdi Scott. "O gerçekten baş belası bir adam."

"Banyo yapıp tüm sorunlarını bana anlatmak ister misin?" Scott
ona küçük, minnettar bir gülümseme attı. "Evet. Tamam."

Kip bütün akşam Scott'ın dertlerini dinledi. Kendi sorunlarını kendine sakladı.

* *

"Burası sessizleşiyor," dedi Rozanov, şaşkınlık numarası yaparak. "Neden bu kadar sessiz? Burada çok fazla insan var! Gürültülü olması gerekmez mi?"

"Kapa çeneni, Rozanov." Scott eğilip onunla yüz yüze geldi.

"Daha önce gürültülüydü. Ama dördüncü golü attığımızdan beri sessiz. Bence bu garip."

Scott dişlerini sıktı ve yüzleşmeyi kazanacağından emin oldu. Rozanov yanılmıyordu . enerjisi emilmişti
Madison Square Garden. Boston'un Admirals karşısında 4-1 öne geçmesi, ev sahibi seyircileri anlaşılır bir şekilde mutsuz etmişti. New York, önümüzdeki yedi dakika içinde mucizevi bir şekilde üç gol atmazsa, Boston bu seride üst üste ikinci galibiyetini alacaktı.

Scott ve Carter kaleye doğru hücum ettiler, Huff ise biraz geride kaldı. Antrenmanlarda mükemmelleştirdikleri oyunu uyguladılar: Scott, Carter'a pas verdi, Carter hemen Huff'a geri pasladı, Huff şutu çekti ve...

Boston kalecisi tarafından
durduruldu. "Üzgünüm, Scott," dedi
Huff. "Siktir."

"Çok güzel bir hareketti!" Rozanov, Scott'ın yanından geçerken cıvıldadı. "Eski oyuncuların hokeyini çok seviyorum!"

Scott'ı itti, bu da Scott'ın onu *sertçe* itmesine neden oldu.

Rozanov geriye doğru sendeledi, sonra Scott'ı geri itecekmiş gibi hareket etti. Hakem Hal Coleman araya girdi. "Hadi ama çocuklar. Rozanov, pisliklik yapmayı bırak. Hunter, Rozanov'u dinlemeyi bırak."

"Onu öldürsem kaç dakika ceza alırım?" Scott, Rozanov'un uzaklaşmasını izlerken homurdandı.

"En az on dakika ceza verirdim," dedi Hal kuru bir şekilde. "Playofflarda buna değmez."

Scott, yedek kulübesine doğru kaydı.

"İyi çabaladın, Hunter," dedi biri, diğerleri de aynı fikirde olduklarını belirten benzer şeyler söylediler.

Scott, yedek kulübesine sertçe oturdu ve sopasını tahtaya vurma isteğine direndi. Bu maç tam bir rezaletti ve sinir bozucuydu.

Buzun ötesinde Kip'in oturduğu yere göz attı. Binadaki tek boş koltuklardan birinin yanında oturduğu için onu kolayca fark etti. Elleri ağzının önünde birleştirilmiş, öne doğru eğilmiş bir şekilde oturuyordu. Bu gece binadaki binlerce endişeli, hayal kırıklığına uğramış insandan sadece biri.

Yarın takım değerlendirme yapacak, antrenman yapacak ve yeniden toparlanacaktı. İki gece sonra bu kalabalığı *coşturacaklardı*.

* *

Kip, Elena'nın dairesinin yakınındaki metro istasyonundan çıktı ve soğuk Nisan yağmurunda zorlukla yürüdü. Elena Kaliforniya'dan dönmüştü ve Kip'i New York ile Boston arasındaki beşinci maçı izlemeye davet etmişti. Onu görmek için sabırsızlanıyordu. *Herkesi* görmek için sabırsızlanıyordu.

Admirals toparlanıp Boston'a karşı ikinci ev maçını kazanmış ve seriyi 2-2'ye getirmişti. NHL playoff serileri yedi maçlık olduğundan, seri en az altı maça uzayacaktı.

Scott son birkaç gündür çok mesafeli davranıyordu. Neredeyse hiç konuşmuyordu ve Kip ona bir şey söylediğinde dinlemiyor gibi görünüyordu. Maçların yanı sıra toplantıları, antrenmanları ve spor salonu seansları vardı. Boston'ı yenmeye odaklanmıştı ve Kip bunu tamamen anlıyordu.

Ve bu yüzden aralarında biraz soğukluk vardı. Tek nedeni buydu. Kendine bunu neredeyse sürekli olarak söylüyordu.

Scott, Kip işteyken dün Boston'a gitmişti. Hatta veda bile etmemişti.

Kip, Elena'nın geri dönmesine sevindi.

"Ah, üşümüş ve ıslanmışsın," dedi kapıyı açtığında. "İçeri gel. Pizza sipariş ettim. Bira da var."

"Seni seviyorum."

İlk ara verene kadar bekledi ve ona bombayı patlattı. "Bir haberim var," dedi. "Equinox, Batı Kıyısı'nda bir merkez açıyor."

"Öyle mi?"

"Evet. Ve... oradaki siber güvenlik ekibini yönetmemi istiyorlar."

Kip bir an düşündü. "*Taşınıyor* musun?" diye sordu. "Korkarım öyle."

"Ne zaman? Yani... *Ne?* Gidiyor musun?"

"Gelecek ay."

"Gelecek *ay* mı?"

Elini onun elinin üzerine koydu. "Evet," dedi. "Bunu sana böyle ansızın söylediğim için üzgünüm."

"Siktir. Bu çok kötü. Yani, tebrikler, ama..." "Teşekkür ederim."

"Hayır, gerçekten. Seninle gurur duyuyorum. Sadece... Kahretsin." "Biliyorum. Ben de seni özleyeceğim."

"Bu, hissettiklerimi anlatmaya yetmez bile," dedi Kip üzgün bir şekilde. "Ah, tatlım. Ziyaretine geleceksin. Sen ve Scott, tamam mı?"

"Evet..." O ve Scott'ın Kuzey Amerika'da bir çift olarak birlikte seyahat edebilecekleri gün hiç gelecek miydi? "Kahretsin, gerçekten gittiğine inanamıyorum. Sanki... bacağımı kaybetmişim gibi olacak."

Kız elini sıktı. "Ondan çok daha kötüsü," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

* *

"Hey, naber?" diye sordu Scott. Kip'e, Scott'ı kötü bir zamanda yakalamış gibi geldi. Ama Boston'daki beşinci maçın (Admirals'ın kazandığı) ertesi sabahına kadar aramak için beklemişti.

"Üzgünüm. Sen... Daha sonra arayabilir miyim?" "Sorun değil. Ne oldu?"

Kip biraz şaşırmıştı. Scott ona neden aradığını hiç sormazdı. Sadece... birbirlerini ararlardı.

"Sadece... dün berbat bir gün geçirdim."

"Oh. Tamam. Ne oldu?"

"Elena Kaliforniya'ya taşınıyor. Terfi aldı ve Equinox orada yeni bir şube açıyor."

"Onun için ne güzel!"

"Evet. Öyle. Ama... benim için
berbat bir durum." "Doğru. Evet."

"Evet."

"Üzgünüm," dedi Scott. "Sanırım arkadaşlarımın taşınmasına alışkınım. Takas edilme falan."

"Oh."

Konuşmaları çok gergindi. Kip bundan nefret
ediyordu. "Hepsi bu mu?" diye sordu Scott.

"Ne öyle?"

"Elena'nın taşınması. Gününün berbat geçmesinin tek
nedeni bu mu?" Kip sinirlenmeye başlamıştı. "Bu oldukça
iyi bir neden."

"Biliyorum... Sadece... Gitmem gerek. Havaalanına gidiyoruz..."

"Tabii. Evet. Üzgünüm."

"Özür dileme..." Scott iç geçirdi. "Sonra konuşuruz, tamam
mı?" "Tamam."

Telefon görüşmesini sonlandırdılar ve Kip işyerindeki dinlenme odasından mutsuz bir şekilde çıktı. Hemen buzdolaplarını kontrol ederek neyin yenilenmesi gerektiğini kontrol etti. Şu anda müşterilerle uğraşmak istemiyordu.

Neye kızgındı ki? Berbat hayatının değişmesine mi? Çevresindeki insanların kendilerini geliştirmelerine mi? Her şeyin sonsuza kadar aynı kalmasını istediği de değildi. Yakın zamana kadar gizlice o müze işine gönlünü kaptırmıştı. Hatta şu anda bile lisansüstü okullarından cevap bekliyordu. Arkadaşlarının hayatlarına devam etmelerine kızgın olamazdı.

Kızgın değildi. Sadece hayal kırıklığına uğramış ve kendine acıyordu. Arkadaşları yeni, daha iyi işler bulduklarını duyururken, başvurduğu okullardan reddedilmeye zihinsel olarak hazırlanıyordu.

Belki de Scott ile olan ilişkisini gizli tutmak zorunda olması, konuşabileceği bir haber için can atmasına neden oluyordu.

Belki Scott ile ilişkisini gizlemek zorunda olmasaydı...

Siktir. Bu gidişle, Scott ile sessiz kalması gereken bir ilişkisi *kalmayacaktı*.

* * *

Scott Manhattan'daki dairesine döndüğünde Kip orada değildi.

Scott, onun hala işte olmayacağını biliyordu. Bir yerlere mi gittiğini yoksa artık orada kalmadığını mı merak etti. O sabahki gergin telefon görüşmesinden beri onunla konuşmamıştı.

Ona mesaj atmaya karar verdi. Hey. Eve yeni geldim. Bu gece burada kalacak mısın?

Cevap gelmesi birkaç dakika sürdü.

Kip: Hayır. Bu gece evdeyim. Aile

meseleleri.

Kip bahsetmemişti bahsetmemişti hiç konudan konusundan Scott hiç kesin kesin bir şekilde reddedildiğini hissetti.

Scott: Oh. Bunu duyduğuma üzüldüm.

Bekledi.

Kip: Dün geceki galibiyet için tebrikler.

Scott biraz rahatladı. En azından bu *bir şey*di. Tabii

Kip alaycı davranmıyorsa...

Ama bu saçma olurdu. Değil mi?

Scott: Teşekkürler.

Israrcı, öfkeli, çaresiz, paranoyak ya da... gibi görünmeyecek bir şey eklemek için kafasını yordu.

Scott: Yakında görüşmek dileğiyle.

Ugh.

Kip: Tamam.

Vay canına. Bu hiç iyi

olmadı. Scott: Şu anda evde

misin? Kip: Evet.

Scott, ne söyleyeceğine karar vermeye çalışırken başparmağını ısırdı.

Scott: Yarın akşam maça geliyor musun? Kip: Eğer

istiyorsan.

Scott: Tabii ki istiyorum! Bana kızgın mısın?

Uzun bir sessizlik oldu, sonra: Kip:

Hayır. Maçta görüşürüz.

Scott'ın kaşları çatıldı. Bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Takımına ve oyununa, kendi sağlığına ve formuna, sözleşmesine ve iş anlaşmalarına odaklanma özgürlüğüne alışmıştı. Hiçbir zaman kendi *mutluluğuna* odaklanmamıştı. Ve başka birinin mutluluğunun kendisi tarafından etkilenmesi... korkutucuydu. Muhtemelen felakete davetiye çıkarmaktı.

Neler olup bittiğini ya da bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu. Tek *bildiği* biliyordu ki, şu anda dikkatinin dağılmasını hiç istemiyordu.

* *

Kip aile meseleleri hakkında yalan söylememişti. Kız kardeşi ve erkek arkadaşı akşam yemeğine katılacaklardı, bu yüzden o da orada olacaktı.

Yemek güzel geçmişti, Megan ve Andrew'un evlat edinmeyi umdukları köpek yavrusu hakkında çok konuşulmuştu. Kip, konuşmanın kendisine odaklanacağından ve ailesine

daha fazla yalan söylemek zorunda kalacağından endişeleniyordu. Sonuç olarak, normalde soracağından çok daha fazla soru sordu.

Akşam yemeğinden sonra Megan onu köşeye sıkıştırdı. Andrew temizliğe yardım etmek için mutfağa gittiğinde Megan, Kip'in kolunu tutup onu yukarı çekti.

"Neyin var senin, Kip?" diye sordu. "Annem artık neredeyse hiç burada olmadığından bahsediyor. Biriyle mi görüşüyorsun, yoksa başka bir şey mi var?"

Siktir.

"Yok," dedi olabildiğince sakin bir şekilde. "Sadece, bilirsin, çoğunlukla kanepede yatıyorum. Sabahları işe gidip gelmek için zaman kazanıyorum."

"Hm," dedi.

"Ne?"

"Mutlu musun, Kip?"

Omuz silkti. "Tabii. Bilmiyorum."

"Senin için endişeleniyorum."

Kip yüzünü buruşturdu. "Neden? Artık neredeyse hiç konuşmuyoruz. Ben iyiyim."

"Sen hala benim küçük kardeşimisin. Annemle babamla burada yaşarken, arkadaşlarının kanepelerinde uyurken, rastgele erkeklerle takılırken ve nefret ettiğin o işte çalışırken mutlu olamazsın."

"Tanrım, Meg. Başka bir şey var mı?"

"Üzgünüm. Sadece senin mutlu olmanı istiyorum, hepsi bu."

"Ben *iyiyim*," dedi yine. İçini çekti ve ekledi, "Bazı yüksek lisans programlarına başvurdum, tamam mı? Cevap bekliyorum. Annemle babama söyleme."

"Harika! Çok güzel!" "İyi.

Bana baskı yapma."

Megan'ı çok seviyordu. Son birkaç yıldır biraz uzaklaşmış olsalar da, her zaman iyi anlaşmışlardı. Aslında *erkek arkadaşının* dairesinde kaldığını ona söylemek istiyordu. İlk kez aşık olduğunu ona söylemek istiyordu. Scott Hunter ile çıktığını söylerse yüzünün alacağı hali hayal etti.

O anda, Scott Hunter ile çıktığını hissetmiyordu. Son zamanlarda araları gerginleşmiş ve uzaklaşmıştı ve Kip bunun nedenini bildiğinden emindi.

Saat onda yatağa girdi. Ertesi gün işe gitmek için erken kalkması gerekiyordu, çünkü yine Brooklyn'den işe gidip gelecekti. Midesi, içinde bir yumru gibi duran korkuyla sıkıştı. Scott ile olan ilişkisinin mahvolduğundan o kadar emindi ki, bandajı çabucak çekip çıkarmak zorunda hissetti. Şimdi bitirip, daha sonra acı çekmemek için.

Ve belki bir gün, ailesinin evindeki yatak odasında uyanabilir, kendini berbat işine sürükleyebilir ve Scott Hunter'ın erkek arkadaşı olma fantezisini yaşadığı kısa süreyi sevgiyle hatırlayabilirdi.

Yirmi Üçüncü Bölüm

"İyi akşamlar, Ilya," dedi Scott. Rozanov'un karşısında, yüzleşme çemberinde duruyordu ve maçın ilk puck atışına hazırdı.

"Merak etme, ihtiyar," dedi Rozanov gülümseyerek, "Yorgun olmalısın, biliyorum. Kaybetmeni sağlayacağım, böylece yaz tatiline başlayabilirsin."

"Yaz planlarımın tek maddesi Stanley Kupası kutlamaları." Face-off için eğildiler ve Scott ona göz kırptı.

Scott yüzleşme atışını kazandı.

Bu maçı kazanmak için iki iyi nedeni vardı. Elbette, seriyi kazanıp playoffların bir sonraki turuna geçmek istiyordu, ama bu gece kazanmak ona New York'ta birkaç gün izin verecekti. Ve bu zamanın bir kısmını, Kip ile aralarında olan sorunu çözmek için kullanmak istiyordu.

Kip'in her zamanki yerinde oturduğunu görebiliyordu. Bu onu rahatlatıyordu. Scott, o koltuğun boş olduğunu görse psikolojik olarak nasıl etkilenirdi, emin değildi. Zaten konsantre olmakta zorlanıyordu.

Bu oyunu kazanacaktı. Kip ile konuşacaktı. Bir sonraki tura zihni açık bir şekilde geçecekti. O turu ve bir sonraki turu da kazanacak ve sonunda, *sonunda* o kupayı başının üzerine kaldıracaktı.

* *

Scott maçtan sonra eve geldiğinde Kip orada değildi. Bu, üst üste ikinci geceydi. Kesinlikle bir terslik vardı.

Kip'e bir mesaj attı. Bu gece görüşecek miyiz?

Cevap birkaç dakika sürdü. Hayır. Üzgünüm. Çok yorgunum. Siktir.

Bence bana kızgınsın, diye yazdı Scott.

Ekranında üç küçük noktanın sonsuza kadar süren bir süre boyunca titrediğini izledi. Sonra, Konuşabilir miyiz? Yarın?

Evet. Yarın mümkün olduğunca çabuk buraya gel. Tamam

mı? Tamam.

Scott yatağına sertçe oturdu. Kendini hasta hissediyordu. Ve biraz da kızgındı.

Bu soğuk tavrı hak etmek için ne yapmıştı?

Yarın öğreneceğini tahmin ediyordu.

* *

Kip derin bir nefes aldı ve Scott'ın dairesinin kapısını açtı. "Merhaba?" diye seslendi.

Scott hemen ortaya çıktı. Rahat bir eşofman giymişti. Sakalı artık çok uzamıştı, bu da onu sert ve yakışıklı gösteriyordu. Kip, iyimser bir şekilde yanında getirdiği sırt çantasını yere bıraktı.

"Merhaba," dedi Scott utangaç bir şekilde.

"Merhaba. Tebrikler. Harika bir maçtı." Kip, hissettiği kadar garip bir ses tonuyla konuştu.

"Teşekkürler. Orada olduğun için mutluyum."

Kip ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilemeden başını salladı.

Scott yaklaştı. "Seni öpebilir miyim?" diye sordu. "Şu anda sana bunu sormam gerektiğini hissediyorum ve nedenini bilmiyorum ama... öpebilir miyim?"

Kip, sinirlerini yatıştırmaya çalışarak nefes verdi. "Evet. Tabii ki."

Scott gülümsedi ve aralarındaki mesafeyi kapattı. Kip'in yüzünü bir an tuttu, ona hüzünlü gözlerle baktı, sonra dudaklarını Kip'in dudaklarına değdirdi. Sakal Kip'in yüzünü gıdıkladı, o da içini çekip öpücüğü derinleştirdi. Çok güzel bir duyguydu.

Ayrıldıklarında Scott, "Konuşmalıyız galiba," dedi. "Evet. Bence konuşmalıyız."

Kanepeye gittiler ve Kip oturdu ve katlanmış ellerine bakakaldı.

"Yanlış bir şey yapmışım gibi hissediyorum," diye başladı Scott. "Biriyle birlikte olmak benim için yeni bir şey ve eminim ki bunu mahvediyorum. Ama tam olarak ne yaptığımı anlayamıyorum, bu yüzden bana söyleyebilirsin diye umuyordum."

Kip hızla ona döndü. "Hiçbir şey yapmadın," dedi dürüstçe. "Neden bu kadar... üzgün olduğumu bile tam olarak anlayamıyorum. Ben sadece..."

"Lütfen," dedi Scott. "Bana *bir şey* söyle."

"Tamam..." Kip yavaşça konuştu. "Arkadaşlarıma ve aileme yalan söylemekten ya da seninle olan ilişkimi saklamaktan hoşlanmıyorum. Bu..." İkisi arasında eliyle bir hareket yaptı. *"Biz.* Bu benim hayatımdaki en önemli şey. Bu... başıma gelen en *güzel* şey. Ve bunu sır olarak saklamak zorundayım."

"Biliyorum. Ve sana söyledim..."

Kip elini kaldırdı. Scott konuşmayı kesti.

"İlişkiler böyle yürümemeli. Bu... yasak ilişkilerde olur. Kirli sırlar. Senden utanmıyorum. Hiç de bile. *Kendimden de* utanmıyorum. Kendimden hiç utanmadım ve on sekiz yaşımdan beri eşcinsel olduğumu açıkça söylüyorum."

Scott dudağını ısırdı. "Bunca zaman sana karşı dürüst oldum. Neye bulaştığını bildiğinden emin olmak istedim."

"Öyleydim. Öyleyim. Ama aynı zamanda bu ilişkinin böyle olmasını istemediğimi de biliyorum. Senin sırrın olmak istemiyorum. Ama... seni zorlarsam, açığa çıkıp bizim hakkımızda, ya da en azından *senin* hakkındaki gerçeği söylemen için baskı yaparsam, benim için bu kadar uğraşmaya değmediğimi fark edeceksin diye endişeleniyorum."

Scott, Kip ona yumruk atmış gibi görünüyordu. "Tanrım," dedi küçük bir sesle. "Hayır, Kip. Hayır, asla öyle düşünmem!"

"Seninle olmak harikaydı, ama aynı zamanda... yalnızlık da hissettim. Ve..." Kip yutkundu. Bir sonraki kısmı söylemesi gerekiyordu. "Bunu daha ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum."

Scott ona yalvarırcasına baktı. "Bu sırrı saklamanı istemekle bencil davrandığımı biliyorum. Bunun için çok üzgünüm. Ama aynı zamanda seni de koruyorum. Bu sır ortaya çıkarsa hayatının ne kadar değişeceğini fark etmediğini düşünüyorum."

"Hayatım *zaten* değişti. Ve bu değişim sadece iyi yönde değil, Scott. Sanki tekrar dolaba tıkılmış gibi hissediyorum. Bunu benim için zorlaştıran senin ünlü olman ya da başka bir şey değil. Kim olduğunu utanan biriyle hiç birlikte olmamıştım."

"*Utanmıyorum*!" diye itiraz etti Scott.

Kip kollarını kavuşturdu ve ona keskin bir bakış attı.

"Değilim!" dedi Scott. "Bende bir sorun olduğunu düşünmüyorum. Eşcinsel olmakla ilgili bir sorun olduğunu düşünmüyorum. Sana aşık olmanın bir sorunu olduğunu da kesinlikle düşünmüyorum. Ama hayatım benim düşündüklerimle pek alakalı değil. Omuzlarımda büyük bir sorumluluk var. Birçok insan için önemli bir şeyi temsil ediyorum."

"Ve bunu yaparken aynı zamanda eşcinsel olamaz mısın?" "Çoğu kişiye göre hayır."

"O zaman onlara yanıldıklarını göster!" Kip çok yüksek sesle konuştu. Sesi Scott'ın dairesinin duvarlarından yankılandı.

Scott'ın ona bağırmasını bekliyordu, ama onun yerine Scott sönmüş gibi görünüyordu. "Ben sadece... Birlikte geçirdiğimiz zamanlar çoğunlukla tüm bunlardan uzaktaydı. Çok... güzeldi."

"Kaçış demek istiyorsun?"

"Hayır! Sana bunun öyle olmadığını söyledim zaten... Sen benim hayatımın bir *parçasısın*. Hayatımdan uzaklaşmak için değil. Asla, Kip. Söz veriyorum."

"Ama ben hayatının geri kalanından *ayrı* biriyim," diye tartıştı Kip, "ve daha da kötüsü, kim olduğunu saklıyorsun."

"Bunu yapmak zorundayım."

"Öyle mi?" diye sordu Kip. "*Emin* misin? En kötü ne olabilir ki?"

"Yapamam! Şimdi olmaz. Playofflar..."

Kip nefes aldı. "Senden şu anda bir şey yapmanı istemiyorum, ama cinsel kimliğini açıklamayı ciddi olarak düşünmeye başlaman gerekiyor. Ya da en azından saklamamayı. Büyük bir açıklama yapman gerekmiyor."

Scott'ın duruşu sertleşti. "Eğer açığa çıkarsam medyanın ne kadar büyük bir şov yapacağını biliyor musun? İnsanlar seninle çıktığımı bilirlerse?"

Kip omuz silkti. "Yani planın bunu sonsuza kadar sır olarak saklamak mı?" "Hayır."

"Yoksa benim ligimin çok dışında olduğunu fark edip yoluna devam edene kadar mı?" "Kip..."

"Beni ihtiyacın olana kadar senin dairenizde saklanmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır!" dedi Scott. Artık kızgındı. Ayağa kalktı. "Bunu önerdiğine bile inanamıyorum! Sana kötü mu davrandım? Senin benim için ne kadar değerli olduğunu göstermedim mi?"

"Senin için o kadar önemli olamam. Benimle birlikte olmaktan açıkça utanıyorsun."

Kip, bu sözler ağzından çıkar çıkmaz söylememesi gerektiğini biliyordu. Ama geri adım atmak veya özür dilemek yerine, Scott'a sert bir bakış attı, kollarını kavuşturdu ve beklemeye başladı.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Scott. Sesi sakindi, ama içinde öfke ve incinmişlik vardı. "Seninle görülmekten *utanıyorum* mu? Öyle olmadığını *biliyorsun*."

"Hiçbir şey bilmiyorum, Scott! Ben sadece *burada bekliyorum*. Senin *çatı* katında." Vurgulamak için geniş oturma odasını eliyle işaret etti. "Burada tek başıma saklanıyorum ve seninle normal randevulara çıkmanın ya da, bilmiyorum, *aileme* bir erkek arkadaşım olduğunu söylemenin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum!"

"Söyle onlara!" Scott bağırdı. Ellerini havaya kaldırdı. "Siktir, tüm dünyaya söyle, Kip! Sanırım en iyisi ne olduğunu sen bilirsin!"

"Bunun ben olmadığımı biliyorum!"

"*Benim* kim olduğumu biliyor musun? Ben sadece Rochester'lı Scott değilim, tamam mı? Ergenliğimden beri lanet olası bir meta oldum. Neredeyse o zamandan beri bir *markayım*. Sadece kendim olma lüksüne sahip değilim. Hayatımla ilgili kararları bağımsız olarak veremem. İnsanlar bana *güveniyor*!"

"Doğru. Markanın zarar görmesini istemiyorsun. Eşcinselliğinle onu lekelemek istemiyorsun."

Scott burnunu çektirdi. "Hiçbir fikrin yok, Kip. Hiç."

"Sanırım yok," dedi Kip sertçe.

"*Playofflar* başlıyor. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlıyor musun bilmiyorum. Bana bağlı bir takımım, bir şehrim var. Bu benim için *her şey* demek, tamam mı?"

Sonunda Kip'in gözleri yaşlarla doldu. Başını salladı ve çenesini sıktı. *Her şey*.

"Gideceğim," diye söylemeyi başardı.

Scott onu durdurmak istercesine elini uzattı, ama sonra kolunu indirdi, başını salladı ve "Tamam" dedi.

Kip sırt çantasını aldı ve ayrıldı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kip sarhoştu.

Scott Detroit'taydı ve Kip sarhoştu.

Admirals'ın deplasman maçının bir periyodunu izledikten sonra ailesinin evinden ayrılıp trene binerek Village'a gitmişti. Shawn'a mesaj atıp ne yaptığını sormayı düşünmüştü, ama aslında kimseyle konuşmak istemiyordu.

Şimdi Kingfisher'da bir bar taburesinde oturuyordu. Sevimli, harika, flörtöz Kyle bütün gece boyunca önüne bira bardakları koymuştu.

Saat geç olmuştu. Kip, barda fazla insan kalmadığını fark etti ve biraz şaşırdı.

"Son içki, seksi," dedi Kyle yavaşça. Dudakları, Kip'i büyüleyen, imalı bir gülümsemeye kıvrıldı.

Kyle'ın saçı Scott'ınki gibi sarıydı. Gözleri maviydi, ama Scott'ınki gibi değildi. Kyle'ın gözleri soluk gri-maviydi. Gerçekten çok güzeldi. Saçları sürekli gözlerine düşüyordu. Kip elini uzatıp saçlarını çekmek istedi.

Ama çok sarhoştu.

"Sorun değil," dedi, kendi flörtöz gülümsemesiyle, "zaten çıkacaktım."

"Planın var mı?" diye sordu Kyle. "Bilmiyorum. Eve gideceğim galiba."

Kyle sırıttı ve dirseklerini bara dayayarak öne eğildi. Yüzü birdenbire çok yakına geldi. "Nereye gidiyorsun?"

"Brooklyn."

"O zaman aynı yöne gidiyoruz demektir. Metroya kadar seninle yürüyebilir miyim?"

Kip, her şeyi tam orada durdurmalıydı. Bu, her yönüyle kötü bir fikirdi.

Ama, lanet olsun, böyle flört etmek çok iyi geliyordu. Birinin kim olduğu ve ne istediği konusunda bu kadar açık ve dürüst olması. Kip eski haline dönmüş gibi hissediyordu.

"Yirmi dakika içinde işim biter. Sonra seni eve güvenle ulaştırırım, tamam mı?"

Kip kibarca reddetmeye hazırdı, ama bunun yerine kendini "Tamam" derken buldu.

Kyle gülümsedi ve önüne bir bardak su koydu. "Bunu iç. Birazdan gelirim."

Su soğuktu ve Kip vücudunun onu ne kadar çok istediğini fark etmemişti bile. Kyle'ın ona su vermeyi düşünmesi çok hoştu. Kyle iyi birine benziyordu.

Tanrım, Kip, Scott'ın dairesinden çıktığından beri onu saran her şeyi tüketen umutsuzluktan başka *bir şey* hissetmek istiyordu. Ayrılmamalıydı. Kalmalı ve Scott ile konuşmalıydı. Şimdi bunu biliyordu.

Ama artık çok geçti. Açıkçası, çok geç olmuştu. Scott, Kip'in uğraşmaya değmeyeceğini kesin olarak anlamıştı.

En azından Kyle vardı. Soluk kot pantolonunu ve dar V yakalı tişörtünü giyen Kyle. Floppy saçları, kış gözleri ve flörtöz gülümsemesi olan Kyle. Kyle, Kip'i başına gelen en iyi şeyi, başına gelecek en iyi şeyi tamamen mahvettiği için yargılamayacaktı. Kyle, nazik ve yardımsever olduğu için onu metro istasyonuna kadar götürecekti. Ve sevimliydi, ama bu kısım önemli değildi.

Aniden Kyle ceketini giymişti. Artık barın arkasında değildi. Kip'in bar taburesinin yanında duruyordu. "Hadi, sarhoş."

Kip tabureden kaydı ve Kyle'ı dışarıya kadar takip etti. Birlikte bir blok kadar yürüdüler ve Kip serin gece havasının tadını çıkardı. Kyle fazla konuşmadı, bu da Kip'in uykulu olduğu ve şu anda bir sohbeti sürdüremeyeceğini düşündüğü için iyi oldu.

Yürürken Kyle'ın eli Kip'in pazılarını kavradı. "Merhaba kaslar," diye alay etti. "Çok güzel kolların var, biliyor musun? Onları hayranlıkla izliyorum."

"Öyle mi?" Kip özensiz bir gülümseme attı. Lanet olsun, kolları *gerçekten* güzeldi ve birinin bunu fark etmesine sevindi.

"Mm. Ve muhteşem bir gülümseme. Şu gamzelere bak!"

Kip daha geniş bir gülümsemeyle gamzelerini biraz gösterdi. İltifatlar harikaydı.

Kyle yürümeyi bıraktı. "Seni gerçekten öpmek istiyorum," dedi. "Öpebilir miyim?"

Oh.

Hayır.

"Şey..."

Kyle'ın kaşları çatıldı. "Sen bunu istemiyor musun? Ben sandım ki biz..."

Kahretsin.

Kyle'ın yüzü çok yakındı ve Kip'in gözleri istem dışı olarak onun dudaklarına takıldı. Bu kötüydü, değil mi? Kip, *Scott'la* birlikteydi. Scott'la birlikte miydi?

Kyle, Kip'in yüzündeki ifadeyi bir davet olarak algılamış olmalıydı, çünkü eğilip dudaklarını Kip'in dudaklarına bastırdı. Ve bir an için Kip, çok şaşkın, çok kafası karışık ve çok *sarhoştu,* ona karşılık vermekten başka bir şey yapamadı.

Kyle iyi öpüşüyordu.

Ama *lanet olsun, hayır!*

Kip onu itti ve öne doğru sendeledi.

"Hey, ne oluyor lan?" dedi Kyle, neredeyse kıçının üstüne düşmeden kendini tuttu.

"Siktir," diye mırıldandı Kip. "Bu... Yapamıyorum. Ben bunu istememiştim... Özür dilerim."

"İyi misin?"

"Evet! Sadece... Ben ihtiyacım git gitmem Nerede lanet olasıca Metro metro nerede?"

"O tarafta. Benim...?"

Ama Kip çoktan koşmaya başlamıştı.

* *

"İyi misin dostum?"

Scott başını çevirdi ve endişeli görünen Carter ile karşılaştı. "Evet. İyiyim. Neden sordun?"

"İyi görünmüyorsun, Scotty."

Scott otobüsün önüne döndü. Takımı, playoffların bir sonraki turuna başlamak için Detroit'teki otelden arenaya gidiyordu ve şu anda kişisel sorunlarını düşünmenin sırası *değildi*.

"İyiyim."

"Hasta falan olmadığından emin misin? Yorgun görünüyorsun."

"Kes şunu," diye tersledi Scott. Aslında, çok yorgundu. Günlerdir iyi uyuyamamıştı.

Ve şimdi de kişisel sorunlarını düşünüyordu. *Lanet olsun, Carter.*

Hala neyin yanlış gittiğinden emin değildi — Kip'e mi, kendine mi, yoksa kimseye mi kızgındı? Tamamen mutsuzdu. Fiziksel bir acı çekiyormuş gibi hissediyordu, ama morluk ya da yaralanma gibi değil; *onlara* dayanabilirdi. Bu acı, vücudunun her yerini aynı anda yakıyordu. Çığlık atmak, ağlamak ya da bir şeye yumruk atmak istiyordu. Ya da kimsenin onu göremeyeceği bir yere saklanmak.

Ne yazık ki, zafer kazanması gereken bir takımı vardı.

Lanet olsun, Kip.

Kip haksız mıydı? Yanlış mı yapmıştı?

Kesinlikle, bazı konularda. Mesela, Scott nasıl Kip'in buna değmediğini düşünebilirdi *ki*? Biri Scott'a Kip için neleri feda etmeye hazır olduğunu sorsa, Scott'ın ilk tepkisi *her şeyi* feda etmeye hazır olduğunu söylemek olurdu.

Ama düşündüğünde, bunun gerçekten doğru olmadığını anladı. Ve biraz daha düşündüğünde, kimsenin ondan her şeyi feda etmesini istemediğini fark etti.

Ayrıca, Kip çok şeyden vazgeçmişti. Arkadaşlarından, ailesinden uzaklaşmıştı. Hayatını Scott'a uyum sağlamak için değiştirmişti. Scott neyi değiştirmişti?

Hiçbir şeyi. Sadece Kip'i, saçma sapan, göz önünde olan hayatına sığdırmaya çalışmıştı.

Bir plan yaparken Kip'ten sabırlı olmasını istemekle mantıksız davrandığını düşünmüyordu. Kip'in, cinsel yönelimini dünyaya açıklamasını beklemesi mümkün değildi. Sadece birkaç *aydır* çıkıyorlardı.

Ama birkaç ay olsun ya da olmasın, Scott aşık olmuştu. O ilk muhteşem öpücükten önce, romantizmden yoksun bir hayata razı olmuştu. Bunların hiçbirinin olacağını hiç beklemiyordu. Bu, tüm dünyasını alt üst etmişti. Ve şimdi Kip'i o kadar çok seviyordu ki, önceki yalnız yıllarını zar zor hatırlayabiliyordu. Sadece birkaç hafta içinde, hayatının geri kalanını Kip ile paylaşmak istediğini anladı. Bu şaşırtıcıydı.

Bunu istemişti, ama şimdi Kip gitmişti. Scott, onu nasıl geri kazanacağını bilmiyordu çünkü bu tür konularda hiç tecrübesi yoktu. Belki de Kip'in peşinden gitmek adil değildi. Scott ona ne gibi farklı bir şey vaat edebilirdi ki? Lanet olası playoffların ortasındaydı; playofflar bitmeden ortaya çıkması imkansızdı. Ve ondan sonra...

Gerçekten bilmiyordu. Açıklanmayı hayal etmeye çalıştığında, içini korku kaplıyordu. Birincisi, bunu yaparsa, her zaman "eşcinsel hokey oyuncusu" olarak anılacaktı. Takım arkadaşları, taraftarlar, basın ve sponsorlar onu kabul etse bile, buz pistindeki başarıları her zaman cinsel yöneliminden geri planda kalacaktı.

Scott, bu koşullar altında olabildiğince özel bir insandı. Hiçbir sosyal medya hesabı yoktu. Kulüplere ya da restoranlara pek sık gitmezdi. *Görünmeye* çalışmazdı (ajansının büyük üzüntüsüne). Kişisel röportajlara katılmıyordu ve genellikle kendisi hakkında pek konuşmazdı.

Dünyayı, kendisinde ilginç hiçbir şey olmadığına ikna ettiği için mahremiyetinin bir kısmını koruyabilmişti. Hokeyde iyiydi, iyi bir insan olmaya çalışıyordu, hepsi bu kadardı.

Eşcinsel olmak, şüphesiz, dünyanın ilginç bulacağı bir şey olurdu.

Şu anda bunların hiçbirini düşünemiyordu. Odaklanması gerekiyordu. Takımı, *şehri* ona güveniyordu.

* *

"Yeter, Hunter! Yeter!"

Hakem, Scott'ı buz üzerindeki adamdan sertçe uzaklaştırdı. Scott ona direndi, ancak bir yan hakem diğer kolunu tuttu ve onu kanlar içindeki Detroit oyuncusundan uzaklaştırmaya yardım etti.

Scott, adamın dövülmüş yüzüne ve kendi kırık parmak eklemlerine baktı. Adrenalin etkisi geçmeye başladı ve az önce yaptığının farkına vardı.

"Siktir," dedi.

Playofflarda kavga etmek *kötü* bir şeydi. Aptalca, pervasız ve potansiyel olarak pahalıya mal olabilirdi. Scott genellikle buz üzerinde kavga eden türden bir oyuncu değildi.

Bunun için çok değerliydi.

Rakibi yavaşça ayağa kalktı. Scott, rakibinin ayakta durduğunu görünce rahatladı. Rakibi iyi olacaktı.

Scott'ın yüzü acıyordu. Buzun üzerine kan tükürdü ve bir pişmanlık dalgası daha onu sardı.

Yetkililerin kendisini ceza kutusuna götürmesine izin verdi. Huff, Scott'ın eldivenlerini, kaskını ve sopasını buzun üzerinden alıp kayarak yanına geldi. Hiçbir şey söylemedi. Scott ona başını salladı ve başka yere baktı.

Siktir.

Üçüncü periyotta 4-1 gerideydiler. Scott günlerdir birkaç saatten fazla uyumamıştı. O bir barut fıçısı gibiydi ve Detroit takımının 14 numaralı oyuncusu bütün gece kibritle oynamıştı.

Scott'ın öfkesini nihayet ateşleyen şey, gençliğinden beri çok iyi engelleyebildiği bir kelimeydi. Ve Scott kendini kaybetmişti. Buz üzerinde ve soyunma odasında o kadar sık kullanıldığı için neredeyse hiçbir anlam ifade etmeyen bu kelime, birdenbire çok büyük bir anlam kazandı. Scott'ın yumrukları o pisliğin yüzüne çarptığında, ona söylemek istedi. Yüzünü dövenin *tam olarak* kim olduğunu bilmesini istedi. Bir pislik. Bir homo. *Evet, lanet olası bir ibne senin lanet olası çeneni kırmak üzere.*

Ama artık her şey bitmişti, Scott kalabalığın ve televizyon kameralarının önünde o adamla yumruklaşmış, onu buzun üzerine düşüren bir yumruk atmış ve sonra da vurmaya devam etmişti...

Siktir. Lanet olsun.

Ne sikim rol model ama.

Scott bir su şişesi aldı ve yüzüne püskürterek kanı ve teri temizledi. Ağzına da biraz sıçrattı ve tükürdü. Ellerine baktı. Kesikler vardı, ama ciddi bir şey yoktu, ancak parmak eklemleri kesinlikle biraz şişecekti. Parmaklarını büktü. Kırık yoktu.

Kendini hasta hissediyordu. *Aşağılık* hissediyordu, önümüzdeki beş dakika boyunca ceza kutusunda oturacak, tüm seyirciler onun tamamen aklını kaçırdığını görmüş olacaktı.

Aklını kaçırıyordu. Bağlantısı kopmuştu. Bir dayanak noktası bulması gerekiyordu.

Şimdilik, lanet olası ceza sahasında oturup takımının yenilmesini izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Yine.

* *

Kendini biraz daha az mutsuz hissetmek için, Kip iş çıkışı Union Square Barnes & Noble'a gitti. Normalde kitapçıları rahatlatıcı bulurdu.

Bu sefer işe yaramadı.

Scott'ın dairesinden ayrılalı bir hafta olmuştu. Scott'la herhangi bir teması olalı bir hafta olmuştu. Admirals'ın Detroit'e karşı oynadığı serinin ilk iki maçını kaybettiğini görmüş ve bu saçma olsa da kendini kısmen sorumlu hissetmekten kendini alamamıştı.

Scott, henüz dönmemişse, bugün şehre geri dönecekti.

Kip onu görmek için can atıyordu. O sabah bindiği tren, Scott'ın en son Gillette reklamlarıyla doluydu. Kip, Scott'ın sert, keskin çene hattını görmek zorunda kalmamak için gözlerini yere dikmişti. Ya da yumuşak dudaklarını. Ya da mavi gözlerini.

Aralarındaki ilişki gerçekten bitmiş miydi? Bu mümkün müydü? Scott'a ulaşmalı mıydı?

Mağazanın bir yerinde bir çocuk çığlık attı ve Kip, muhtemelen beş dakikadır Avrupa tarihi bölümündeki bir rafa odaklanmadan bakmakta olduğunu fark etti. Gözlerini kırptı, bir adım geri attı ve birine çarptı.

"Aman Tanrım. Özür dilerim." Kip, kurbanına dönerek baktı. Sarışın, gözlüklü ve boynuna hafif bir fular sarılmış genç bir adamdı.

Kyle'dı. Kip, Kyle'ın ayağına basmıştı.

"Oh. Şey, merhaba," diye kekeledi Kip.

Tanrım. Ne tesadüf ama!

"Kip!" Kyle, lanet olası bir kitapçıya bile Kip'in dağınıklığıyla uğraşmak zorunda kalmadan gidemediğine açıkça şok olmuş bir şekilde dedi.

Kip nefes aldı. *En iyisi bu işi bitirmekti.* "Dinle, geçen gece olanlar hakkında..."

"Unut gitsin," dedi Kyle, elini reddedercesine sallayarak. "Belli ki bir şeyler yaşıyorsun ve ben bunu daha da kötüleştirmek istemiyorum. Ve eğer daha da kötüleştirdiysem özür dilerim. Sana öyle yaklaşmamalıydım. Sorumsuzca davrandım."

"Sorun değil," dedi Kip. "Yani, gururum okşandı falan ama, evet. Dediğin gibi. Bir şeyler yaşıyorum."

Kip'in gözleri aniden yanmaya başladı, bu da harikaydı çünkü bu adamın önünde yeterince utanç verici bir duruma düşmemişti.

"Tarihi sever misin?" diye sordu Kyle. Konuyu değiştirmek için yaptığı bariz bir girişimdi. Kip bunu takdir etti. Kyle iyi biriydi.

"Evet. Bu alanda uzmanlaştım. Sonbaharda yüksek lisans yapmayı umuyorum."

"Hadi canım! Ben de şu anda yapıyorum. Yarı zamanlı

olarak." "Tarih mi?"

"Hayır. Lisans derecem o alandı; yüksek lisansımı antik sanat ve arkeoloji alanında yapıyorum. Columbia'da."

Kip etkilenmişti. "Bu harika! Hiç bilmiyordum."

Kyle gülümsedi. "Şey, içki siparişleri ve flört etmekten öteye pek konuşmadık."

Kip utanarak başını eğdi. "Geçen gece seni yanılttıysam özür dilerim," diye Kyle'ın (gerçekten çok güzel) botlarına mırıldandı.

"Unut gitsin unut . Ben sadece senin bunu ev güvenli . Ya da en azından güvenli bir yere vardın. Endişelendim."

"Öyle mi?"

"Şaşırmış görünüyorsun."

Kip biraz kızardı. Belki de pisliğin teki gibi davrandığını hissetti. Muhtemelen kimseyle konuşmamalıydı. "Üzgünüm. Şu anda kafam çok karışık."

Kyle bir an onu düşündü. "Kahve içmek ister misin?"

"Oh, şey. Ben... Yani, normalde yapardım, ama..."

"Rahat ol. Sadece bir arkadaşa ihtiyacın var gibi görünüyor. Belki de seni rahatsız eden şey hakkında konuşabiliriz. Ya da yüksek lisans hakkında."

Kip, bu neredeyse bir yabancıya sorunlarını anlatabileceğinden emin değildi, ama yapacak daha iyi bir şeyi de yoktu. "Tamam. Tabii. Teşekkürler."

Mağazadaki Starbucks'a gittiler ve latte'lerini duvar kenarındaki bir masaya götürdüler.

"Gözlük taktığını bilmiyordum," dedi Kip.

"Benim hakkımda bilmediğin birçok ilginç şeyden

sadece biri." "Ve tarih bölümü mezunusun!"

Kyle fincanının kapağını nazikçe açtı ve köpüğe üfledi. "Aslında tarih ve Latince. Çift ana dal. Ama benim hakkımda bu kadar yeter. Seni bu kadar üzen ne, Kip?"

"Ben..." Bunu denemekten zarar gelmezdi. Belki de tarafsız bir yabancı tam da ihtiyacı olan şeydi. "Biriyle görüşüyorum. Birkaç aydır. Ve... onu seviyorum. Biz aşığız. Ya da, aşıktık. Artık bilmiyorum."

"Bana ondan bahset."

"O..." Kip hafifçe gülümsedi. "O muhteşem. Yani, gerçekten. İnanılmaz derecede yakışıklı. Akıllı, şefkatli, cömert ve sadece... harika."

"Ve tahmin edeyim... evli mi?"

Kip başını salladı. "Hayır. Ama eşcinsel *olduğunu* saklıyor."

Kyle ona anlamlı bir bakış attı. "Kişisel deneyimlerime dayanarak bir tavsiye: Gizli eşcinsellerle uğraşma."

"Biliyorsun, eskiden sana kesinlikle katılırdım. Ama o buna değer. Sanırım."

"Neden eşcinsel olduğunu saklıyor?"

"Yaptığı iş..." Kip iç geçirdi. "Kariyerine zarar vereceğini düşünüyor. Bilmiyorum. Muhtemelen zarar verir, sanırım."

"Yani kariyerini ön planda mı

tutuyor?" "Şey, bu... Bilirsin."

"Karmaşık mı?"

"Son derece." Kip, sinirli bir şekilde elini saçlarının arasından geçirdi. "Sadece... Aramızda büyük bir fark var. Sanki ben ona layık değilmişim gibi. Hiç de değil."

"Bunu o mu söyledi?"

"Hayır! Hayır. Asla. Ama bu gerçek gerçek. O başarılı. Zengin. Etkileyici."

"Ve gizli." "Evet."

"Daha yaşlı mı?"

"Fazla değil. Birkaç yaş."

"Tanrım. Zengin ve başarılı mı?"

Kip kıpırdanmaya başladı. Fazla mı fazla bilgi veriyordu? Kyle gizemli adamın kim olduğunu tahmin etmeye çalışmıyordu, değil mi?

"Parası ve eşyaları... Benim için önemli değil. O da benim hiçbir şeyim olmamasına aldırmadığını söylüyor. Ama bu ilişkiyi çok dengesiz hale getiriyor, anlıyor musun? Her şeyi onun ödemesi beni hep rahatsız ediyor. Ayrıca, birlikte olduğumuzdan beri, onu gizli yaşamdan kurtarmak yerine, kendimi tekrar gizli yaşamın içine itilmiş gibi hissediyorum."

"Ve sanırım tüm bunları onunla konuştun?"

Kip dudağını ısırdı. "Sayılır. Kavga ettik. Geçen hafta. Ve ben... evi terk ettim."

"Oof."

"Bu bizim ilk gerçek kavgamızdı."

"*İlk* kavganızdı ve sen evi terk ettin?"

"Evet." Kip her saniye daha aptal hissediyordu. "O zamandan beri onunla konuşmayı denedin mi?"

"Hayır."

Kyle başını salladı ve hüzünle gülümsedi. "Ah, Kip."

"Sence yapmalı mıyım?"

"Onu gerçekten seviyor musun?"

"Evet."

"O zaman denemelisin."

Kip fincanıyla oynadı. "Ya o hiç açılmaya hazır olmazsa? Kendi deneyimlerinden, gizli eşcinsellerden uzak durmam gerektiğini bildiğini söyledin."

"Evet, doğru. Benim durumum çok karmaşıktı, ama ben *o erkeğe aşık* değildim."

Kip başını salladı. "Onunla konuşacağım. Haklısın. Denemeliyim." "Aferin sana. Peki, hangi üniversitede yüksek lisans yapacaksın?"

"Oh, henüz bilmiyorum. Birkaç okula başvurdum, ama NYU'ya girmeyi umuyorum. Lisans eğitimimi orada yaptım."

"Yazık. İyi anlaşıyoruz sanıyordum," diye Kyle alay etti.

Kip gülümsedi. "Okul masraflarını nasıl karşılayacağımdan tam emin değilim, ama bir yolunu bulurum. Kesinlikle daha iyi bir işe ihtiyacım var."

Kyle baktı baktı ona . " bana var hiç yemek servisi deneyimin var mı?"

Kip güldü. "Evet. *Tek* sahip olduğum şey bu."

"Kingfisher'ın yeni bir garsona ihtiyacı var."

"Gerçekten mi?" Kip bunu düşündü. Yine de yemek servisi olacaktı, ama en sevdiği barda çalışmak hoş olabilirdi.

"Mm-hmm. Ve yakında çalışma saatlerim daha da artacak çünkü İtalya'da bir yaz programına katılacağım."

"Oh!"

"Bahşişler, sana söyleyebilirim ki, *harika*. Özellikle de sevimli ve çekiciysen." Elini şakacı bir şekilde yüzünde gezdirdi. "Yarın öğleden sonra özgeçmişinle uğrasana. Patron o zaman orada olacak. Seni tanıştırırım ve iyi şeyler söylerim."

"Benim iyi bir çalışan olup olmadığımı bile bilmiyorsun," dedi Kip.

"Kötü bir çalışan mısın?"

"Hayır."

"Yalan söylediğini sanmıyorum, o yüzden sana inanacağım."

"Tamam. Teşekkürler. Yarın orada olacağım. Ve bunun için gerçekten minnettarım."

"Güzel. Şimdi gidip yakışıklı, başarılı erkek arkadaşını ara."

* *

Kip, Scott'ı aramadı. Bunu yapmak ya da mesaj göndermek için birkaç kez telefonunu çıkardı, ama korkuyordu. Ya mesaj gönderirse ve Scott onu görmezden gelirse? Ya Scott onun numarasını engellemişse? Ya Kip ararsa ve Scott cevap verip bir daha aramamasını söylerse?

En azından şimdi, ne kadar mutsuz olursa olsun, umudu vardı.

Evinde yatağında oturmuş, o gün Kyle'ın söylediği sözleri kafasında tekrarlıyordu.

Denemelisin.

Scott'a mesaj atmalıydı. Sadece

mesaj atmalıydı. "Konuşabilir miyiz?"

yazıp gönderdi.

Mesaja baktı.

Ya Scott "*Hayır*" yazarsa?

Belki de Kip ilk adımı ona bırakmalıydı. Şu anda tüm stres ve sorumluluk Scott'ın omuzlarındaydı. Kip buna bir de kendi yükünü eklemek istemiyordu. Ama Admirals ertesi gece maç yapacaktı. Kip ve Scott'ın kavgasından bu yana ilk ev maçları olacaktı ve gitmemek çok yanlış gelirdi.

Bunun üzerinde durmamalıydı. Scott'a biraz zaman tanımalıydı. Bunun yerine, Kip sabah işe gidecek ve sonra özgeçmişiyle Kingfisher'a uğrayacaktı. Bu zamanı verimli bir şekilde kullanacaktı.

Yatak odasının kapısı çalındı. "Kip?" "Evet, baba.

Gir."

Kapı açıldı ve babası elinde bir zarfla içeri girdi. "Bu NYU'dan geldi," dedi hafifçe gülümseyerek. "Senin bununla bir ilgin yok, değil mi?"

"Muhtemelen para istiyorlardır," diye yalan söyledi Kip. *Muhtemelen başvurumu reddediyorlardır.*

"Kabul bölümünden gelmiş."

Tanrım. Tanrım. Şu anda kötü haberleri kaldıramam.

"Ver şunu." Kip zarfı almak için elini uzattığında eli hafifçe titredi. Babası kollarını kavuşturdu ve kapı çerçevesine yaslandı.

Kip ona keskin bir bakış attı, ama babasının odadan çıkmaya niyeti olmadığı anlaşılınca içini çekip zarfı açtı.

"Vay canına," diye kendi kendine

sessizce mırıldandı. "Kip?"

Kip ayağa fırladı. "Kabul edildim! Yüksek lisansa gidiyorum!"

Ve birdenbire dünya biraz daha az kötü gelmeye başladı. Gülümsedi ve babasına sarıldı.

"Seninle gurur duyuyorum. Ve çok kıskanıyorum," dedi babası.

Kip şaşkın bir şekilde başını salladı. "Kabul edileceğimi

düşünmemiştim."

"Neden? Notların mükemmeldi. Harika bir yazarsın, çalışkansın. Her okul seni kabul etmekten mutluluk duyar."

"Ben sadece..." Kip'in gözleri yaşlarla dolmuştu. "İşler pek iyi gitmiyor, baba."

"Biliyorum." Babası onu tekrar kucakladı. "Karışmak istemedim ama... siz çocuklar kavga mı ediyorsunuz?"

"Çocuklar mı? Sen kimsin...?"

Babası ona anlamlı bir şekilde gülümsedi, sonra yüzü ciddileşti. "Şu anda playofflar nedeniyle meşgul olduğunu biliyorum, ama galiba bundan daha kötü bir şey oluyor."

Ne oluyor?

"Sen kimsin...?"

"Scott Hunter," dedi babası sakin bir şekilde. "Onunla görüşüyorsun."

"Baba, yapma. Scott'ın böyle bir şey yapması imkansız... Yani, Scott Hunter öyle biri değil..."

"Scott Hunter hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama seni tanıyorum. Ve oğlumun aşık olduğunu anlayabileceğimi düşünmek hoşuma gidiyor."

"Ben..." *Tanrım. Siktir et. Artık bunun bir önemi var mı ki?* "Nasıl anladın?"

"Yürüyüş yolumuzda buzda kayıp bileğimi kırdığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii. Evet..." Kip, bunun nereye varacağını hiç anlamamıştı.

" Annenin yüzündeki ifade, Hunter'ın maçta yaralandığında senin yüzündeki ifadeyle aynıydı."

Kip kızardı. "Belki de sadece büyük bir hayranıyımdır?"

"Belki. Ama sanmıyorum. O gece, *X-ray* ve *buz torbası* kelimelerinin geçtiği bir telefon görüşmesi yaptıktan sonra evden fırladın. Ben bu tür ince ipuçlarını yakalamakta iyiyimdir."

Belki de Kip sandığı kadar dikkatli davranmamıştı. "O... Kimse bilmiyor. Ve belki de önemli bir şey değildir, lütfen

—

"Tabii ki."

Kip'in kendi sözleri onu yeni bir umutsuzluk dalgasıyla doldurdu. *Önemli bir şey olmayabilir. Tanrım. Gerçekten bitmiş olamaz, değil mi?*

Avuç içini alnına bastırdı ve gözlerini sıkıca kapattı, tamamen çökmekten kurtulmaya çalışıyordu. "Annem

biliyor mu?"

"Hayır, bunu kendime saklıyorum."

"Teşekkürler. Size söylemek istedim. İkinize de. Ama şimdi durumlar... Bilmiyorum." Burnunu çekti ve gözlerini tavana çevirdi. *Kendine gel, Kip.*

"Aralarınız mı bozuk?"

"Evet. Şu anda her şey berbat. Bunu düzeltmeyi çok istiyorum." Babası gülümsedi ve koluna hafifçe vurdu. "Düzeltirsin."

Kip'in hakkını vermek gerekirse, babası odasından çıkana kadar kendini tutmayı başardı. Kapı kapanır kapanmaz, bir genç gibi yastığına gözyaşlarını akıttı. Tanrım, *lisansüstü okula* girmişti ama bu bile onu neşelendirmek için yeterli değildi.

Scott ile aralarını düzeltmesi gerekiyordu. En azından denemesi gerekiyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Vay canına," diye mırıldandı Maria. "Geri dönmüş."

Kip, muzları raflara yerleştirirken döndü ve

—“Scott!”

Orada duruyordu, koşu kıyafetleriyle, yüzü terden sırılsıklam, tıpkı dükkana ilk girdiğinde olduğu gibi. Sadece sakalı daha uzamıştı.

Kip onun adını öyle söylemek istememişti. Şaşırmış ve *tanıdık gelmişti*. Sadece şaşırmıştı. Umarım Maria bunu Scott Hunter'a olan hayranlığından kaynaklandığını düşünür.

"Merhaba," dedi Scott, sesi yumuşak ve

kararsızdı. "Şey, size... yardımcı olabilir miyim?"

"Evet," dedi Scott, utangaç bir gülümsemeyle. "Temel bilgilere geri dönmenin iyi olacağını düşünüyordum."

"Oh." Bu *ne anlama geliyor?* "O zaman... mavi smoothie mi?"

"Lütfen."

Kip smoothie'yi hazırladı ve Maria ona sırıttı. O ise onu görmezden

geldi. İçeceği Scott'a uzattı, Scott'ın gözleri Maria'ya kaydı

ve sonra tekrar Kip'e döndü. Scott'ın beyninden "siktir et" düşüncesinin geçtiğini neredeyse *görebiliyordu*.

"Ben, şey... Seni görmek istedim."

"Oh." Kip cesaretini toplayıp Maria'ya bir bakış attı. Maria, kanaryayı yakalamış kedi gibi görünüyordu.

"Maç bu akşam ve ben umuyordum ki..."

"Oh." Kip'in morali bozuldu. "Orada uğurlu tılsımın falan mı lazım?"

"Hayır! Hayır, öyle değil..." Scott'ın gözleri yine Maria'ya kaydı. Sesini alçaltmıştı, ama bunun bir önemi yoktu. Maria her kelimesini dikkatle dinliyordu. "Seninle konuşmak istiyorum. Yalnız. Yakında. Lütfen, Kip."

Kip, Scott'ın gözlerindeki ıstırabı gördü ve içinde bir umut ışığı parladı. Scott'ın bunu düzeltmek istemesi, Kip'in istediği kadar güçlü olabilir miydi?

Kip kadar çok düzeltmek istiyor olabilir miydi?

"Tamam," dedi Kip.

"Bir yerde buluşabilir miyiz? Buradaki işin bittikten sonra?" "Aslında bu öğleden sonra gitmem gereken bir yer var." Scott yıkılmış görünüyordu.

"Hayır, ciddiyim," dedi Kip çabucak. "Seni başımdan savmıyorum. Seninle gerçekten konuşmak istiyorum. Gerçekten. Çok. Yani... çok fazla."

"Tamam. Bu akşam maçım var, o yüzden... belki... Maça gelir misin? Ne dersin?"

"Evet," dedi Kip. "Tabii. Bu akşam maça gelirim."

Scott başını salladı. "Güzel. Tamam. Ve belki sonra... bir yerlerde buluşabiliriz.

"Tabii. Çok isterim."

Scott'ın yüzü aydınlandı. "Evet mi? Peki..." Birazcık eğildi ve Kip'in nefesi kesildi. Ama sonra Scott hızlıca bir adım geri attı ve "O zaman görüşürüz," dedi.

"Tamam."

Scott ayrıldı ve Kip, Maria'ya dönüp yüzleşmek için mümkün olduğunca uzun süre bekledi. "Ne. Lanet. Olsun," dedi.

"Tamam, bu muhtemelen..."

"Yani siz ikiniz...?"

"Sayılır. Bilmiyorum. Lütfen kimseye söyleme." "Hay sıçayım!"

"Ciddiyim! Kimseye söyleme. Söz ver, tamam mı?"

" Söz veriyorum! Tabii tabii söz söz veriyorum! Ama sen yap bunu bana bana *bir şey söylemel*isin. Bazı ayrıntılara ihtiyacım var!" "Bir ayrıntı."

"Bir mi?"

"Bir tane."

Çok düşünüyormuş gibi bir yüz ifadesi takındı, sonra buzdolabından bir salatalık çıkardı ve tezgahın üzerine koydu. Bir bıçak aldı ve salatalığın ortasına doğru tuttu. "Tamam, yaklaşık uzunluğa geldiğimde bana söyle."

"Hayır."

Bıçağı biraz hareket ettirdi.

"Hadi ama. Bunu yapmayacağım."

Bıçağı tekrar hareket ettirdi ve kaşlarını kaldırdı.

Kip ona sert bir bakış attı, sonra gözlerini devirdi ve "Biraz daha ileri" dedi. Maria çığlık attı. "Aman Tanrım! Biliyordum! Seni şanslı kaltak!"

"Tamam. Yeter. Cidden. Bunu kendine sakla, tamam mı?"

"Saklayacağım. Saklayacağım. Söz veriyorum," diye kıkırdadı.

Kip, ilişkisini bilen başka biri olduğu için rahatlayarak biraz güldü.

Bu gece mutlaka düzelteceğine emin olduğu ilişkisi.

* *

Scott kendini iyi hissediyordu.

Ellerinde, önceki geceki dövüşten kalma bandajlar vardı, ama kendini iyi hissediyordu. Dengede. Odaklanmış. Bu gece kazanacaklardı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Manşetleri ve spor programlarındaki yorumları görmezden geliyordu. Ama bunların var olduğunu biliyordu. *Scott Hunter'ın sorunu tam olarak neydi?*

Hepsini kafasından silmişti. Hiçbiri önemli değildi. Her maç yeni bir başlangıçtı. İki maç gerideydiler, sonraki dört maçı kazanacaklardı. Sorun yoktu.

Takım arkadaşları da onda bir değişiklik hissetmiş gibi görünüyordu. Ona endişeyle bakmıyorlardı; ondan güç alıyorlardı. Ona başlarını sallayarak, sessizce "*Sen başarabilirsin. Biz seninleyiz. Sonuna kadar."* diyorlardı. Kip de maçtaydı. Onu her zamanki yerinde görmek Scott'a güç ve güven verdi. Bu batıl inanç değildi; sevgiydi.

Bu gece Kip ile her şeyi halledecekti. Bundan emin olacaktı.

.

* * *

"Vay canına," dedi Elena. "Görünüşe göre Scott ritmini geri kazanmış!"

Diğer seyircilerle birlikte ayakta durup çılgınca alkışlıyorlardı. Scott maçtaki ikinci golünü atmış ve ikinci periyodun sonlarında Admirals'ın skorunu 5-2'ye getirmişti.

Belki de ev sahibi olmanın avantajıydı, ya da Scott konsantrasyonunu yeniden kazanmıştı. Ya da belki de smoothieler gerçekten sihirliydi. Her halükarda, Kip rahatlamış ve mutluydu.

Ve onunla gerçekten gurur duyuyordu.

* *

Kip, maçtan kısa bir süre sonra Scott'tan bir mesaj aldı.

Benim evimde buluşsak olur mu?

Kip, Scott'ın bunu önermesini umuyordu. Tabii. Şimdi oraya gelmemi mi istiyorsun?

Scott: Evet. Mümkün olduğunca çabuk orada olacağım.

Elena ona sarıldı ve şans diledi. Maçtan önce uzun bir konuşma yapmışlardı. Elena'nın görüşü, Kip ve Scott'ın ikisinin de aptal olduğu yönündeydi.

Scott'ın lüks apartmanının Kip'e artık ev gibi gelmesi tuhaftı. Kocaman oturma odasına girerken, buranın kendi evi *olmadığını* kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Ama tanıdık bir mekanda olmak yine de rahatlatıcıydı.

Ancak beklemek işkence gibiydi. Scott'ın biraz gecikeceğini biliyordu, ama bu sonsuzluk gibi geliyordu. Kip önce kanepeye, sonra mutfak tezgahına oturdu, sonra da oturma odasında volta atmaya başladı. Kapı nihayet açıldığında, pencerenin önünde duruyordu.

Scott bir anlığına, onun gerçekten orada olduğuna inanamıyormuş gibi ona baktı. Sonra en yumuşak sesiyle "Kip" dedi.

"Selam."

Pistten çıkarken giymesi gereken özel dikim takım elbiselerinden birini giymişti. Sakalı kalınlaşmış ve saçları her zamankinden daha uzundu. Çok yakışıklı görünüyordu.

Scott odayı geçerek bir kol mesafesi kadar yaklaştı. "Galibiyet için tebrikler," dedi Kip, biraz garip bir şekilde.

"Teşekkürler." Scott'ın elleri, bandajlı parmakları, yanlarında esniyordu. Kip'e sanki ölümden dönmüş gibi bakıyordu. "Seni

seni özledim."

Scott'ın sesi son kelimede kırıldı. Kip, aklına gelen tek şeyi yaptı, yapmak istediği tek şeyi: Kollarını açtı. Ve Scott kollarına düştü.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Scott, Kip'in omzuna. "Hiç gitmeni istemedim. Lütfen bana bunu telafi etme şansı ver."

"Şşş." Kip, Scott'ın başının üstüne öpücük kondurdu.

Bir süre öyle kaldılar, birbirlerine sarılmış, birbirlerinin nefesini içlerine çekerek.

"Oturalım," dedi Kip, Scott'ın elini tutarak. Onu nazikçe tuttu, başparmağıyla bandajları okşayarak onu kanepeye götürdü.

"Çok düşündüm," dedi Scott. "Ben de."

"Çok mutsuzdum." "Ben
de."

"Eşcinsel olduğumu açıklamak fikri hala beni korkutmuyor desem yalan söylemiş olurum."

"Biliyorum," dedi Kip. "Sana çok fazla baskı yapıyorum, özellikle şu anda. Belki biraz geri çekilip daha sabırlı olabilirim."

"Ama *haklıydın*, Kip. Her konuda haklıydın. Saklanmak zorunda kalmamalısın. Benim sırrım olmamalısın. Bundan çok daha iyisini hak ediyorsun."

"Sen de çok daha iyisini hak ediyorsun,
Scott." "Biliyorum. Sadece...
korkuyorum."

"Sana sorabilir miyim," dedi Kip dikkatlice, "tam olarak neden korkuyorsun? Kariyerinden ya da mahremiyetinden bahsedip duruyorsun, ama NHL'nin Pride geceleri gibi etkinlikleri olduğunu biliyorum."

Scott elini yüzüne sürdü. Yorgun görünüyordu.

"Üzgünüm," dedi Kip çabucak. "Sadece... Sanırım burada anlamadığım bir şey var gibi hissediyorum."

"Haklısın," dedi Scott, "lig hakkında. Çaba *gösteriyorlar*. Takımların homofobiye karşı sıfır tolerans politikası uygulaması gerekiyor, ama..." Diye iç geçirdi. "Çocukken, hokey benim hayatımın her şeyiydi. Ve o dünyada eşcinsel olmak en büyük hakaretti. Olabileceğin en aşağılık şeydi. Kaç kez

her türlü homofobik yorumu kaç kez duyduğumu anlatamam. Oldukça acımasızdı."

"Sana mı yönelikti?"

"Bana, herkese. Birini kızdırmak istediğinde ya da kızgın olduğunda söylediğin şey buydu. Ve herkes bunu kabul ediyordu. Ama takım arkadaşlarımın iğrenç bulduğu şeyin ben *olabileceğimi* fark etmeye başladığımda..."

Kip, Scott'ın elini tuttu. Scott yutkundu ve devam etti: "Unutma, ben yatılı okula gittim, hokey odaklı bir yatılı okula, yani kaçış yoktu. Ve saklandım. Gizli sırrımı olabildiğince derinlere sakladım çünkü geri kalanımı saklayamazdım. O okulun en büyük yıldızıydım, NHL scoutları maçlarımı izlemeye geliyordu. Ve biliyordum — yani, öyle düşünüyordum, ama muhtemelen haklıydım — eğer başka bir erkekle yakalanırsam, hatta başka bir erkeği istediğimi *düşünen* biri olursa, her şey bitecekti."

"Bir erkek var mıydı?" diye sordu Kip sessizce.

Scott hüzünle gülümsedi. "Bir erkek vardı. Sonra. Junior'da. Takım arkadaşım Jacob."

"Siz ikiniz...?"

"Hayır. Öyle miydi bilmiyorum... Ama sanırım, belki. O da bana bakıyor olabilir. Ama ikimiz de buna göre davranmazdık. Risk çok büyüktü."

"Ama onu istiyordun."

"Çaresizce." Scott gülmeden güldü. "Ona aşık olduğumu sanıyordum."

"Tanrım. Bu çok acı verici olmalı."

Scott omuz silkti. "Kendimi bunu görmezden gelmeye zorladım. Önemli olan şeye odaklanmaya çalıştım. NHL'ye gitmeye."

"Ve NHL daha iyi değildi?"

"Gerçekten açıklayamıyorum. NHL'nin Pride bayrağını sallayıp kapsayıcılık hakkında konuşması bir şey - ve bu gerçekten harika, öyle olmadığını söylemiyorum - ama soyunma odaları, buz pistinde ve yol arkadaşlarımla birlikteyken... Bilmiyorum. Hayatımın o kısmı hakkında dürüst olmakta hiç rahat hissetmedim. Artık bana aynı şekilde bakılacağını sanmıyorum."

Scott başını salladı ve devam etti, "Mesele şu ki... Dramatik olmak istemem ama yetişkin hayatım boyunca takım arkadaşlarım benim tek ailem oldular. Bu yüzden onların saygısını ve desteğini kaybetme düşüncesi beni çok korkutuyor."

Ve şimdi Kip, onu zorladığı için gerçekten kendini berbat hissediyordu. Ama yine de Scott'ın bu adımı atmasını istiyordu.

"Bunların hepsi, açılmamak için zayıf nedenler gibi gelebilir," dedi Scott. "Soyunma odasında dayak yiyeceğimi falan beklemiyorum. Sadece... Bu benim için aşılması çok zor bir sınır. Ve geri dönüşü yok."

"Hayır," diye onayladı Kip. "Geri dönüş yok. Ama şunu söyleyeyim, o sınırın öbür tarafında oldukça harika şeyler var."

Scott gülümsedi. "Biliyorum. Onları görmek istiyorum. Hepsine sahip olmak istiyorum.
Seninle birlikte."

"Ben de. Ne olursa olsun, Scott. Senin yanında olacağımı biliyorsun, değil mi? Ben dayanabilirim. Neyden korkarsan kork, birlikte mücadele ederiz. Senin erkek arkadaşın olduğum için çok *gurur* duyuyorum. Dünyanın seni ne kadar sevdiğimi öğrenmesinin beni korkuttuğunu düşünüyorsan, çok yanılıyorsun."

Scott'ın yüzü biraz buruştu. Gözleri yaşlıydı. "Seni seviyorum. Kip, ne yaptığımı bilmiyorum, ama seni çok seviyorum ve seni kaybedemem. Yapamam... Yapamam."

Kip'in kalbi büyük, sıcak bir su birikintisi gibi hissediyordu. "Ben de seni seviyorum, Scott."

"Playofflar bitene kadar bekleyebilir misin? Bu çok mu zor bir şey?" Sesi öfkeli değil, samimiydi.

"Bekleyebilirim," dedi Kip. "Ama playofflar bittiğinde, bundan sonra ne olacağını karar vermemiz gerek."

Scott başını salladı. "Haklısın. Evet.

Tamam." "Tamam."

"Ve benim senin buna değmediğini düşüneceğimi düşünmeyi bırakacağına söz verebilir misin? Ya da her neyse? Çünkü bu gerçeklerden o kadar uzak ki, sana anlatamam bile."

Kip rahatlamış, ıslak bir gülümsemeyle, "Anlaştık," dedi.

Scott gözlerini kapattı ve yüzünü Kip'in avucuna dayadı. Kip'in diğer elini de tuttu ve Kip parmaklarını birbirine dolayarak güven verici bir şekilde sıktı.

"Ellerine ne oldu ki?" diye sordu Kip. Ellerinden birini dudaklarına götürdü ve Scott'ın morarmış parmak eklemlerini nazikçe öptü.

"Maçı izlemedin mi?" Scott bu soruya biraz kırılmış gibiydi. "Hayır. İlk maçı izlemeye çalıştım ama... izleyemedim. Üzgünüm."

"Özür dileme. Sadece bir kavgaydı. Aptalcaydı."

"Kavga mı? Sen kavga etmezsin. Seni hiç kavga ederken görmedim."

"Genelde kavga etmem. Uzun zamandır etmedim. O gece de etmemeliydim, ama..."

"Ne oldu?" diye sordu Kip, parmak uçlarıyla bandajları okşayarak.

"Bana... şey dedi. Muhtemelen tahmin edebilirsiniz. Ki," dedi Scott çabucak, "bu gerçekten çok da önemli bir şey değil. Dediğim gibi, bu tür sözler buz pistinde o kadar yaygın ki, hiçbir anlam ifade etmiyorlar."

"Anlam ifade edene kadar," dedi Kip sessizce. "Anlam ifade edene kadar."

Kip, Scott'ın büyük ellerini kendi elleriyle kavradı.

"Ona söylemek istedim," dedi Scott. "Yüzünü dövenin *tam olarak* kim olduğunu bilmesini istedim." yüzünü dövenin kim olduğunu tam olarak bilmesini istedim."

Kip ona şaşkınlıkla baktı. "Eh, bu da bir çıkış yolu. Benim tavsiye edeceğim bir yol olduğunu sanmıyorum."

Scott güldü. "Bunu yapmamalıydım. Onunla kavga etmemeliydim. Keşke yapmasaydım. Ama ben... Bilirsin."

"Mutsuz mu?"

"Evet. Ve uyuyamıyordum."

"Üzgünüm. O tartışmadan sonra oradan ayrılmamalıydım."

"Özür dileme. Bu sorunu çözeceğim," diye söz verdi Scott.

"Biliyorum. Sen Stanley Kupası'nı kazanacaksın, ben de yüksek lisansımı yapacağım ve birlikte harika bir hayat süreceğiz."

"Durdurulamaz," diye onayladı Scott ve onu tekrar öptü. "Bekle... okula kabul edildin mi?"

Kip gülümsedi. "Kabul edildim! NYU!"

Scott onu kollarına aldı ve neredeyse çok sert bir şekilde sıktı. "Seninle gurur duyuyorum."

"Gördün mü?" dedi Kip, omzuna yaslanarak. "Durdurulamaz. Ama... belki de şimdilik birbirimize biraz nefes alma alanı tanımamız en iyisi olur,

biliyor musun?"

Scott onu bıraktı, bu da Kip'i güldürdü. "Hayır, demek istediğim, önümüzdeki birkaç hafta için. Playofflar bitene kadar, böylece sen de konsantre olabilirsin. Zaten çok seyahat ediyorsun, belki de bir süreliğine beni unutman daha iyi olur."

Scott'ın gerginleştiğini görebiliyordu.

"Seni unutmayacağım," dedi Scott.

Kip gülümsedi. "Biraz. Ayrıca, kendi hayatımda halletmem gereken işler var. Ben, şey, yeni bir iş buldum."

"Ne? Gerçekten mi? Tarih ile ilgili bir iş mi?"

"Hayır," dedi Kip. "O kadar da harika değil. Ama smoothie dükkanından kesinlikle daha iyi bir iş. Kingfisher'da. Hani, gittiğim pub."

"Oh. Şey, şey..."

"Eşcinsel bar. Evet."

"Doğru. Bu... Yani, bu harika. Bundan memnun musun?" "Evet. Eğlenceli olacağını düşünüyorum. Geç saatlere kadar çalışacağım, ama bunu
saatlerde çalışmayı tercih ederim. Üstelik maaş da daha iyi olacak. Bahşişler de iyi."

"Öyleyse tebrikler. İşyerine istifanı verdin mi?" "Evet. Dün bir e-posta gönderdim. İş teklifi alır almaz." "Oh."

"İyi misin?"

"Evet," dedi Scott. "Sadece... O smoothie dükkanına karşı güzel anılarım var."

"Ah. Yeni işimde beni ziyaret etmelisin."

Scott'ın bu konuda garip davranmasını bekledi.

Bunun yerine Scott şöyle dedi: "Yapacağım. Söz veriyorum. En kısa zamanda... yapacağım." "Çalışacak bir şey."

"Evet."

Kip öne eğildi ve onu öptü.

"Burada kalacak mısın?" diye sordu Scott. "Bu gece?"

Kip parmaklarını Scott'ın kravatına doğru kaydırdı. "Evet. Tabii ki."

Scott titreyerek nefes verdi ve Kip dudaklarını onun kulağının kabuğuna doğru kaydırdı. "Ne yapmak istersin?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum."

"Buna ne dersin?" dedi Kip. "Bu seksi kıyafeti çıkar, yatağına uzan, ben de birkaç saat boyunca vücudunun her santimini öpmeye ne dersin?"

Scott'ın omzuna yaslanarak gülümsediğini hissedebiliyordu.

* *

Scott yatakta titredi. Hem üşüyor hem de terliyordu, cildi havaya ve Kip'in ağzına ve ellerine maruz kalmış, kanı lav gibi akıyordu.

Kip'in ona yaptığı şey, her yerini yavaşça ve dikkatlice öpüp yalaması, onu kataloglaması, neredeyse beden dışı bir deneyimdi. Kip, bir bacağının iç kısmına, penisine çok yakın bir yere öpücükler konduruyor, sonra da Scott'ın bileğinin içini ısırıyordu. Scott öleceğini düşünene kadar bir meme ucunu diliyle okşuyor, sonra da sevgiyle Scott'ın yeni sakalını parmaklarıyla tarıyordu.

Bu, cennet ve ıstırap ve muhtemelen Scott'ın hayatındaki en şehvetli deneyimdi. Bir gün bu iyiliğin karşılığını ödemesi gerekecekti.

Sonunda Kip, dilini Scott'ın testislerinin üzerinde gezdirdi. Birini ağzına alırken mırıldandı. Scott nefesini tuttu ve sırtını kavisledi.

"Seni seviyorum," dedi. "Seni çok seviyorum ve her şeyi düzelteceğim. Söz veriyorum. Ben..."

"Şşş," dedi Kip, ağzını eliyle kapatarak. Onu okşadı ve Scott'ın şişmiş penisinin başını hafifçe öptü. "Hiçbir şey için endişelenme. Sadece rahatla. Bırak ben seninle ilgileneyim."

Scott içini çekti ve gözlerini kapattı. Kip, morarmış, yumuşak dudaklarını penisinin etrafına doladı ve dilini kullanarak Scott'ı parçalara ayırmaya başladı.

Birikim enfes ve sonsuzdu. Scott, Kip'in ağzı ve parmaklarıyla yaptığı her şeyi hissetmeye kendini bıraktı. Vücudunun gerildiğini, kalbinin hızlandığını hissetti. Boşalmak istiyordu ve bunun sonsuza kadar sürmesini istiyordu.

O kadar çok şey istiyordu ki.

Ama şimdi kendini uçurumun kenarında hissediyordu. "Kip," dedi boğuk bir sesle.

Kip geri çekildi ve ağzının yerine elini koydu. "Görmek istiyorum," dedi. "Göster bana. Hadi, bebeğim."

Scott, muhteşem, mükemmel erkek arkadaşı izlerken, sessiz ve hayranlıkla boşaldı. Kalın beyaz şeritler halinde boşaldığı sıvı, karnına ve göğsüne sıçradı.

"Çok güzelsin, tatlım," dedi Kip. Yüzüstü sürünerek Scott'a yaklaştı ve onu öptü. Scott da minnetle karşılık verdi.

"Bana karşı çok iyisin," dedi Scott. "Seni seviyorum. Bunu unutma, tamam mı? Seni seviyorum."

"Unutmayacağım."

O gece geç saatlerde, karanlıkta yatıyorlardı. Kip, başını Scott'ın göğsüne dayayarak uykuya dalmıştı. O gece Scott'a çok şey vermişti. Scott için kendini *paralamıştı*. Ve şimdi, ağır ve yorgun bedeniyle ona sarılıp kıvrılmıştı.

Scott onu kucakladı ve Kip'in ihtiyacı olan adam olacağına dair sessizce söz verdi. Sonra mutlulukla uykuya daldı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Scott bir haftadır ilk kez iyi uyudu.

Gözlerini açtığında, yanında memnuniyet dolu küçük bir iç çekiş duydu. Sevdiği adamın huzur içinde uyuduğunu görmek için yuvarlandı. Onları örten tek beyaz çarşaf, Kip'in çıplak belinin aşağısına kaymıştı. Yumuşak kahverengi saçları dağınık bir şekilde gözlerine düşmüştü, birkaç dalgalı saç teli yanağındaki hafif sakallara değiyordu. Yüzü rahat ve güzeldi, dudakları hafifçe aralanmıştı. Scott bir dirseğiyle kendini destekledi ve bir süre ona baktı.

Kip'in çenesinin çizgisini parmaklarının arkasıyla nazikçe okşamaktan kendini alıkoyamayana kadar onun uyumasını izledi. Uykusunda Kip irkildi ve uykulu, sinirli bir ses çıkardı. Scott gülümsedi ve kendisine en yakın olan omzunu öptü. Kip kıpırdamayınca ve itiraz etmediğinde, Scott sırtının uzunluğu boyunca yumuşak öpücükler kondurmaya devam etti.

Bu sessiz anı sonsuza kadar sürdürmekten mutluluk duyardı.

Ama aynı zamanda yalnızdı, bu yüzden ağzını hareket ettirerek Kip'in kalçasının hemen üstündeki, gıdıklanacağını bildiği yeri hafifçe ısırdı.

Scott'ın dişleri iki kez çizdi ve Kip ondan uzaklaşmak için kıvranmaya başladı.

Scott sırıttı. "Günaydın."

"Siktir git," diye mırıldandı Kip yastığına.

"Üzgünüm," dedi Scott. "Dayanamadım." Yanına uzanarak eski pozisyonuna geri döndü.

Sonunda Kip başını çevirip ona baktı. "Hey," dedi, sesi yumuşak ve mutluydu.

"Seninle uyanmayı seviyorum."

"Mm." Kip sırt üstü döndü ve gerindi. Scott, kollarındaki ve göğsündeki kasların gerilmesinden ve ince çarşafın kalçalarından aşağı kaymasından hoşlandı.

"Saat kaç?" diye sordu Kip.

"Hm?" Scott, gözleri Kip'in göbek deliğinden çarşafın altına uzanan koyu renkli tüyleri takip ederek sordu. "Bilmiyorum. Sekiz, belki?"

Kip gözlerini kapattı ve inledi. "Kahretsin. Kalkmam lazım. Yeni işe alınan birini eğitmek için saat dokuzda işe gideceğimi söylemiştim."

"Emin misin?" diye sordu Scott, Kip'in boynunun yanına öpücük kondurmak için hareket etti.

"Ne kadar erken başlarsam, o kadar çabuk biter," dedi Kip, sesi biraz gergin. Scott ağzını hareket ettirerek nabız noktasını hafifçe emdi ve erkek arkadaşının kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

"Tamam," dedi Scott, ağzını Kip'in köprücük kemiğine doğru kaydırdı. Hemen üstündeki çukuru öptü ve Kip titredi.

"Sen kötü bir etki yapıyorsun," diye şikayet etti.

Scott yanıt olarak elini Kip'in dizine koydu ve yukarı kaydırarak parmaklarını uyluk iç kısmındaki hassas ciltte gezdirdi.

"On beş dakikan var," dedi Kip nefes nefese gülerek.

Scott, Kip'in vücudunu kendi vücuduyla örttü ve gözlerinin içine baktı. "Bu bir meydan okuma mı?"

"Onları sevdiğini biliyorum."

"Seviyorum."

Scott onu dudaklarından öptü ve Kip'in Scott'ın yaklaşımına hiçbir itirazı olmadığı hemen belli oldu. Öpücük açık, ateşli ve çılgınca idi ve Kip'in dilinin kendi diline dolanması Scott'ı arzu ile çılgına çevirdi. Her seferinde.

Kip, kalçalarını eğerek ereksiyonlarının birbirine sürtünmesini sağladı. Scott, Kip'in ağzına inleyerek karşılık verdi. Bir süre böyle hareket ettiler, ta ki Kip ayrılıp şakacı bir gülümsemeyle "On dakika" diyene kadar.

Scott meydan okumayı kabul etti ve Kip'in vücudundan aşağı kayarak çarşafı da beraberinde götürdü. Penisini ağzına aldı ve Kip, odaya nefes nefese kalarak kalçalarını yukarı doğru sıçrattı.

Scott en iyi performansını sergiledi. Kip'i yatakta tamamen çıldırtan şey hakkında edindiği tüm bilgileri iyi bir şekilde kullandı. Elini Kip'in testislerine koyarken, dilini hızlıca hareket ettirerek Kip'in penisinin başının altındaki hassas noktaya saldırdı. Sonra boğazını gevşetip aşağı doğru indi ve Kip'i olabildiğince derine aldı.

Scott, Kip'i emmeyi içtenlikle seviyordu. Onu ne kadar çabuk inlemelere ve muhteşem, seksi mırıldanmalara indirgeyebildiğini seviyordu.

"Mm, oh lanet olsun, bebeğim. Çok iyi. Tanrım, ağzın. Ağzını seviyorum, Scott..."

Birkaç dakika sonra, Kip sıkıca çekilip altında titremeye başladığında, Scott çekildi ve "Ne kadar zamanım kaldı?" diye sordu.

"Tanrım. Siktir git, Scott. Hadi ama!"

"Sadece kontrol ediyorum!"

"Sen bir pisliksin. İşine dön."

Scott güldü ve söyleneni yaptı. Kip'i çabucak bitirdi ve yanına uzandı.

Kip ağır ağır nefes alıyor ve tavana sırıtıyordu. "Aferin şampiyon," dedi.

"Teşekkürler, Koç."

"Hadi," dedi Kip, oturup bacaklarını yatağın kenarına sallandırarak. "Duşta sana borcumu ödeyeceğim."

"Duşta mı?"

"Aynı anda birkaç işi birden yapmam lazım! Zaten geç kaldım!" "Ben dikkatini dağıtırım."

"Ama en iyi türden. Hadi."

* *

Uçak New York'tan kalkar kalkmaz Scott'ın özgüveni paramparça oldu.

New York'ta iki maçı kazanarak seriyi 2-2'ye getirmişlerdi, ama Detroit'teki ilk iki maçta ne kadar kötü oynadığını unutamıyordu.

Ama şimdi Kip ile tekrar bir aradaydılar ve Scott, bu durumun böyle kalmasını sağlayacaktı. Bu da cesur olmak ve sevdiği adama verdiği sözleri tutmak anlamına geliyordu.

O gece Scott, otel yatağında uzanmış, açıldığında ne olacağını düşünerek endişeleniyordu. Bu, uzun zamandır en iyi sakladığı sırrıydı ve bu yükü taşımadan bir hayat düşünemiyordu.

Kafasını boşaltması gerekiyordu, bu yüzden odasından çıktı ve otelde biraz dolaştıktan sonra havuza geldi. Orada kimse yoktu, bu yüzden şezlonglardan birine yan oturup sessizliğin tadını çıkardı.

Havuzun durgun sularına bakarak, korkudan başka bir şeye odaklanmaya çalıştı. Kip'i düşündü. Ona karşı çok sabırlı olan Kip'i. Scott, Kip'ten playofflar bitene kadar beklemesini istediğini biliyordu, ama birdenbire bu çok uzak bir ihtimal gibi geldi. Scott, playofflar sırasında ilişkilerini aklından çıkarmak istemiyordu; ilişkilerinin onu *daha güçlü* yapmasını istiyordu. Onu daha iyi bir oyuncu yapmasını istiyordu.

Kip ile bir yuva kurmayı, onunla bir *hayat* kurmayı düşündü. Kip'in sevimli gamzelerini ve okurken elini ağzına koyuşunu düşündü. Emekli olduktan sonra her sabah Kip ile uyanmayı ve birlikte dünyayı gezmeyi düşündü. İnsanların birlikte olduklarını bilip bilmediklerini umursamadan restoranlara, müzelere gitmeyi ve parkta yürüyüş yapmayı düşündü. Belki de insanların birlikte olduklarını bilmesini istemeyi *düşündü*.

Tüm bunlar için duyduğu arzu içinde o kadar güçlüydü ki, bunu gerçekleştirmek için harekete geçme ihtiyacı onu ele geçirdi. Ne yapması gerektiğini biliyordu.

Zamanı gelmişti.

* *

"Tanrım, Scott," menajeri telefonda şikayet etti. "Burada neredeyse gece yarısı oldu!"

"Biliyorum. Burada da öyle. Ben sadece Detroit'teyim,

biliyorsun." "Bir sorun mu var?"

"Hayır. Tam olarak değil. Şehre dönene kadar bekleyecektim ama beklemek istemiyorum."

"Ne bekliyorsun? Dur biraz... Ne oluyor lan? Bunca yıl sonra sen şimdi ne yapacaksın...?"

"Hayır," dedi Scott hemen. "Kovulmadın, Todd. Öyle bir şey yok. Tabii ki değil."

"Peki, o

zaman?"

Scott, otelin spor salonundaki boş soyunma odasındaki bankta oturdu. Bunu nasıl ifade edeceğini bilmiyordu. Her zamanki gibi, beyni ani bir karar vermişti ve o da bu kararı uygulayacaktı.

"Bir duyuru yapmayı düşünüyorum," dedi.

"Duyuru mu? Ne, emekli mi oluyorsun? Scott, daha *yılın* var..."

"Hayır. O değil. Kişisel bir duyuru."

Todd iç geçirdi. "Bak, Scott. Saat geç oldu. Sadede gelmek ister misin?"

Scott, her ihtimale karşı bir kez daha soyunma odasına göz gezdirdi. Yalnızdı.

"Ben eşcinselim," dedi, hayatında ilk kez.

Sessizlik oldu.

"Todd?"

"Duydum. Bana bir dakika ver." "Tabii."

Yine sessizlik. Sonra Todd yüksek sesle nefes verdi. "Tamam. Sen eşcinselsin. Anladım. Şimdi bana bunu açıklamak istemediğini söyle."

"Öyle."

"Scott," dedi Todd yorgun bir sesle. "Hayır. Bunu yapamazsın." "Neden?"

Todd gerçekten güldü. "Neden olmamasını *biliyorsun*! Tanrım, sana gerçekten açıklamam mı gerekiyor? Senin sponsorluk anlaşmalarını almak için kaç oyuncu sıraya girdi biliyor musun? Sence şu anda bu bok için Matti Jalo'nun menajeriyle kavga etmiyor muyum? Şu anda takımdaki en popüler ikinci oyuncusun ve yaşlandıkça bu durum daha da kötüleşecek. Şu anda elinden geldiğince çok şey elde etmelisin. En iyi dönemindesin ve bu durum uzun sürmeyecek. Bir sakatlık, bir başka düşüş..."

"Biliyorum. Anlıyorum," dedi Scott kısaca.

"Sadece şunu söylüyorum, sponsorları ve hayranları uzaklaştırmak için hiçbir neden yok. Kontrol edemeyeceğiniz başka birçok yol varken bunu yapmak için bir neden yok."

"Anlıyorum," dedi Scott, "ama bence bazı şeyler tüm bunlardan daha önemli."

"Hayatın boyunca uğruna çalıştığın her şeyden daha mı önemli?"

"Bilmiyorum. Belki." Scott biraz daha kararsızdı.

"Tamam, başka bir açıdan bakalım: Böyle bir açıklamanın takım arkadaşlarına ne yapacağını düşündün mü?"

"Onlara ne etkisi olur?"

"Sence onlar için garip olmaz mı? Senin, bilirsin...

"Ne? Soyunma odasında onları kontrol etmek mi? Ben öyle yapmıyorum."

"Sadece, bazıları için bu en büyük korkuları gibi, değil mi? Mantıklı olmadığını biliyorum. Ben açık fikirli biriyim, Scott. Bunu biliyorsun. Sadece gerçekçi davranıyorum. En azından bazı takım arkadaşların garip hissedecek. Ve bu takımın dinamiklerini ve performansını etkileyecek. Sen lanet olası *kaptansın.* Bu tür şeyleri düşünmek senin işin!"

"Doğru," diye mırıldandı Scott. "Evet. Biliyorum."

"Neden böyle bir şeyi düşündüğünü sorabilir miyim?"

"Artık yalan söylemek istemiyorum."

"Neden? Herkes yalan söyler. NHL'de tek eşcinsel olanın sen olduğunu mu sanıyorsun? Hayır. Sen sadece bunu tüm dünyaya açıklamayı düşünen tek kişisin. Yapma Scott. Her şeyi kaybedersin."

"Hadi ama," dedi Scott. "*Her şeyi* kaybetmem. Ve benim bunu yapmamamı sağlamak *senin*
bunu önlemek senin işin değil mi?"

"Ben kahrolası bir büyücü değilim! Yapabileceğim şeyler sınırlı. Elbette, böyle bir açıklama - NHL'de açıkça eşcinsel olduğunu açıklayan ilk oyuncu olmak - yeni pazarlama fırsatları yaratabilir, ama senin video oyunlarının kapağında yer alacağını ya da büyük spor şirketlerini temsil edeceğini sanmıyorum..."

"Bence bu konuda yanılıyorsun. Bence dünya buna hazır olabilir." "Sen benden çok daha iyimser birisin."

"Bunu zaten biliyorduk."

İki adam da güldü.

"Dinle," dedi Todd, sesi biraz daha yumuşak çıkıyordu. "Dikkatli olmalısın, tamam mı? Eğer fark edilirsen... Bilirsin. Bir erkekle..."

"Dikkatliyim. Tabii ki dikkatliyim! Dikkatli olmasaydım, bunu bu kadar uzun süre sır olarak saklayabilir miydim sence? Takım arkadaşlarımdan?

"Sanırım olmazdım."

"Dikkatli olmaktan yoruldum," dedi Scott iç çekerek.

İkisi de bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra Todd, "Nasıl yapacaktın ki? Yani, açıklamayı? Bir planın var mıydı?" dedi.

"Bilmiyorum. *Sports Illustrated'ın* bu hikayeyi isteyip istemediğini sormayı düşünüyordum. Belki de öyle yapmalıyız?"

"Kesinlikle bu hikayeyi isteyeceklerdir. Eminim bunun için yüksek bir teklif alabiliriz, ama bunu nasıl pazarlayacağımız konusunda akıllı davranmalıyız."

"Hayır," dedi Scott. "Bunun için para istemiyorum. Bunu bu yüzden yapmıyorum."

"Evet, ama yine de..."

"Todd. Dur." Gülümsedi. "Ama şimdi bir strateji düşünmen hoşuma gitti."

"Hala bunu yapmaman gerektiğini düşünüyorum." "Not aldım."

"Siktir. Yine de yapacaksın, değil mi?"

"Muhtemelen."

"Tanrım. Antasit haplarımı yenilsem iyi olacak. Sadece... bana söylemeden hiçbir şey yapma, tamam mı? Tercihen, hiçbir şey yapma. Asla."

"Sonsuza kadar dolapta kal. Anladım."

"Dolapta ne sorun var ki? Profesyonel sporcularla dolu harika bir yer."

"İyi geceler, Todd."

* *

Scott ertesi sabah uyandığında, her zamankinden daha uzun süre yatakta kaldı ve menajeriyle yaptığı konuşmayı tekrar tekrar düşündü. Todd'un söylediği ve aklından çıkmayan kısım şuydu:

NHL'de tek eşcinsel sen misin sanıyorsun?

Hayır. Scott öyle olmadığına *emindi*. Ama öyle olduğunu hissediyordu. Her zaman. Bu yalnız ve korkunç bir duyguydu. Ve gizlice eşcinsel olan diğer oyuncular da aynı şeyi hissediyor olmalıydı.

Belki de tüm bunları değiştirebilirdi. Belki de hem kendisinin hem de onların hayatını kolaylaştırabilirdi.

Kaşlarını çattı. Gerçekten bir şeyi değiştirebilir miydi? Sadece dünyaya kim olduğunu açıkça söyleyerek? Bunun bir etkisi olur muydu? Yoksa Todd haklı mıydı? Sponsorlar çekip gider miydi? Takım arkadaşları ondan uzaklaşır mıydı? Taraftarlar ona sırtlarını döner miydi? Oyunu bundan zarar görür müydü?

Peki diğer eşcinsel oyunculara ne olacaktı? Bu durum onların kendilerini *daha iyi* hissetmelerini sağlamayacaktı.

Siktir.

"Neyin var Scotty?" diye sordu Carter, otelin açık büfesindeki omlet ve tost tabağının üzerinden.

"Oh," dedi Scott, dikkatini toplayarak. "Hiçbir şey." "Sen berbat bir yalancısın, Hunter. Sana sürekli söylüyorum."

Scott gülümsedi ve yumurtalarını karıştırdı. "İlişkiniz... ortaya çıktığından beri senin için daha kolay oldu mu?"

"Ah," dedi Carter, çatalını bırakarak. "Kız arkadaşını gizlemekten bıktın mı?"

"Bir nevi," dedi Scott yüzünü buruşturarak.

"Tabii, gizlice buluşmak biraz sıkıcı olmaya başlamıştı. Bir süreliğine seksi gelmişti, ama aşkı bastıramazsın."

"Aşk, ha?"

Carter omuz silkti. "Utanmıyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sanırım... Evet. Aşk. Çok büyük bir şey, değil mi?"

"Onu kafese kapatamazsın, Scott. Dünyanın görmesi için serbest bırakmalısın." "Doğru."

"Dinle," dedi Carter. "Gloria bir dahaki sefere şehre geldiğinde neden çiftler buluşması falan yapmıyoruz? Böylece yavaş yavaş alışabilirsin, anlarsın ya? İstersen daha sakin bir yere gideriz."

"Belki," dedi Scott, bunun imkansız olduğunu bilerek. Öyle miydi?

"Neden endişeleniyorsun? Gerçekten önemli bir şey değil. Birkaç kamerayla başa çıkamayacağını mı düşünüyorsun?"

"Ben sadece özel biriyim. Ya da, en azından olabildiğince özelim."

"*Biriyle* görülmenin sana bir zararı olmaz. Aksi takdirde eşcinsel olduğunu söylemeye başlayacaklar!" Carter güldü. Scott gülmedi.

"Tanrım, Scott. Rahatla. Kimse öyle demiyor. Sakin ol."

Scott ayağa kalktı. "Ben gidiyorum..." dedi ve asansörlere doğru belirsiz bir hareket yaptı. Otel odasının mahremiyetine çekildi.

* *

Odasına geri dönen Scott, otelin kağıtlarına, açıklamayı yaparsa kaybedeceklerini listeledi.

Para, saygı, destekçiler, hayranların desteği, arkadaşlıklar, mahremiyet ve en kötü senaryoda kariyeri.

Duyuruyu yapmazsa kaybedeceklerini bir listeye yazdı.

Aklı, öz saygısı, Kip.

Kip.

İki listeyi yan yana koyduğunda, seçim yapması gerekmedi. Özellikle de ilk listedeki maddelerin mutlaka kaybedeceği şeyler olmadığını düşündüğünde. İkinci listedeki üç maddeyi ise *kesinlikle* kaybedecekti.

Tamam o zaman.

Nereden başlamalı? Playofflar bitene kadar hiçbir şey yapmayacağını söylemişti, ama artık kararını vermiş olduğu için, bu sonsuza kadar sürecek gibi görünüyordu.

Şimdi bir şeyler yapması gerekiyordu. Yarı yolda kalsa bile. Kip'in var olmadığını varsaymaya dayanamıyordu ve arkadaşlarının hayali bir kadınla çıktığına inanmaya devam etmelerine izin veremezdi. Yeter.

Cesaretini topladı ve birkaç mesaj gönderdi.

* * *

Yirmi dakika sonra, Scott'ın otel odasına en yakın üç arkadaşı da katıldı. Bennett en son gelen oldu.

"Tamam," dedi Carter kaşlarını kaldırarak, "hepimiz buradayız. Ne var ne yok, Scott?"

"Şey," dedi Scott, "neden oturup beklemiyorsunuz?" Huff'un zaten oturduğu yatakları işaret etti. Bennett ve Carter ona katıldı. Hepsi Scott'ı izleyerek beklediler.

"Tamam," dedi Scott kendi kendine.

"Tanrım, ne oluyor, Hunter?" diye sordu Huff.

"Hiçbir şey," dedi Scott çabucak. "Kötü bir şey yok. Bu değil..." Berbat görünüyor olmalıydı. Alnında ter damlaları oluşmaya başladığını hissediyordu ve yanaklarının çoktan kızardığını biliyordu. Boğazı kurumuştu ve midesi bulanıyordu. Mavi çoraplarına baktı ve biraz cesaret topladı.

Nefes aldı. "Size söylemek istediğim bir şey var. Aslında herkese söylemek istiyorum. Ama önce size söylemek istiyorum."

Ve evet, *kesinlikle* gergin görünüyordu, çünkü Carter şaka yaparak sözünü kesmedi bile.

"Biliyorum, zamanlama tuhaf, ama bunu söylemek zorundayım... Bu durum oyunumu etkiliyor. Yapmam gerek..."

"Scott," dedi Bennett sakin bir sesle, "söyle gitsin."

Scott cesaretini topladı ve ikinci kez "Ben eşcinselim" dedi.

Takım arkadaşları ona baktı, sonra birbirlerine baktılar. Ardından gelen birkaç saniyelik sessizlik, Scott'ın şimdiye kadar yaşadığı en acı verici anlardan biriydi.

"Ciddi misin?" diye sordu Carter sonunda.

Hayır! Haha. Şaka yapıyorum!

"Evet."

"Vay canına," dedi Huff.

Bennett hiçbir şey söylemedi, ama yüzü... normal görünüyordu. En azından tiksinmiş gibi değildi.

En büyük engeli aştığına göre, Scott devam etti, "Muhtemelen... bilmemeyi tercih edersiniz. Ama birine söylemem gerekiyordu. O yüzden size söylüyorum. Sizler benim en iyi arkadaşlarımsınız. Evet, işte böyle."

"Ciddi misin?" diye tekrar sordu Carter.

"Evet," dedi Scott.

"Sen...?" Huff başladı, sonra ne diyeceğini bilemedi. "Üzgünüm. Bu konuda pislik olmaya çalışmıyorum. Sadece, bilirsin. Vay canına, değil mi?"

"Biliyorum," dedi Scott.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Bennett yavaşça, "ben de senin öyle olabileceğini düşünmüştüm. Belki."

"Öyle mi?"

"Evet. Yanlış anlama, ben de hala şokta sayılırım."

"Bu odanın dışındaki kimseye söylemeyi düşünüyor musun?" diye sordu Huff. "Sonunda, evet. Artık yalan söylemek istemiyorum."

"Kahretsin," dedi Huff. "Bu... Bu ilgiyi gerçekten istiyor musun?"

"Bu baskıyı istemiyorum," dedi Scott, "ama kabul edeceğim. Artık böyle yaşayamam. Ve belki... belki başkaları için bunu kolaylaştırabilirim. İlk adım atarak."

"Belki." Bennett düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ama bu çok büyük bir yük. Hayatın zaten yeterince yoğun, değil mi?"

"Eşcinsel mi?" Carter, hala bu konuyu kabullenememiş gibi görünüyordu. "Ama ben senin o seksi esmer kızla birlikte olduğunu sanıyordum... Elena mıydı adı?"

"Hayır," dedi Scott. "Aslında... onun arkadaşıyla birlikteyim." "Ne?

"Biriyle görüşüyorum. Birkaç aydır." "Bekle. *Ne?*"

"Biriyle çıkıyorum. Birine... aşığım." "Birisi, yani... bir *erkek* mi?" diye sordu Carter. "Evet. Bir erkek."

Carter derin bir nefes aldı.

"Bakın, bunu hemen kabul etmenizi beklemiyorum. Bunun şok edici olduğunu biliyorum ve belki de benim için adil olmayan bir şeydi..."

"Scott," dedi Carter, elini kaldırarak. "Bir saniye çeneni kapat. Bu durumu sindireceğim ve sonra sana erkekçe bir kucak vereceğim. Ama beş saniye çeneni kapat."

Scott gülümsemesini bastırdı. "Tamam."

Huff ellerini dizlerine vurdu ve ayağa kalktı. "Tamam, artık unuttum. Senin adına sevindim Scott. Birini bulduğuna sevindim. Ve eğer biri sana kim olduğunla ilgili laf ederse, benimle uğraşmak zorunda kalacak."

Scott'ın gözleri biraz yaşardı.

"Teşekkürler, Huff." "Ben de," dedi Bennett, ayağa kalkarak.

"Evet," dedi Carter, sonunda ayağa kalkarak onlara katıldı. "Ben de. Hadi sarılalım, Hunter."

Sarılmaya başladılar ve diğer ikisi de onlara katıldı.

"Hey," dedi Bennett, ayrıldıktan sonra, "adı ne?"

Scott sırıttı. "Kip."

Carter birdenbire sevinçli bir ifade takındı. "Kip!" dedi. "Bu şimdiye kadar duyduğum en sevimli şey! Dalga mı *geçiyorsun benimle*?"

"Tanrıya şükür," dedi Huff. "Rozanov'la gizlice çıktığını söyleyeceksin sandım."

"Rozanov öyle olmasını isterdi," dedi Scott.

"Kip'in fotoğrafı var mı?" diye sordu Huff.

"Kip!" diye tekrar haykırdı Carter.

"Evet," dedi Scott utangaç bir şekilde. "Evet, var. Bir saniye..." Telefonunu çıkardı ve en sevdiği fotoğrafını açtı. Kip'in ona gönderdiği ilk fotoğraftı, yatakta uykudan uyanmış, saçları dağınık haldeydi.

"Yakışıklı bir adam," dedi Huff. "Sporcu mu?"

"Hayır. Akıllı biri."

"Oh. Bizim gibi aptal bir pislik değil mi?" diye sordu Carter, alaycı bir şekilde.

"O sadece... Yüksek lisans yapıyor. Tarih alanında. O..."

"Bir dakika," dedi Carter ve Scott'ın telefonunu elinden aldı. "Bu müzeden gelen adam! İnternetteki o fotoğraflar! Dostum, hiç aklıma gelmemişti..."

"İyi, ben de dikkatli davranmaya çalışıyordum."

"Demek bu adam o kadar harika ki, Scott *Hunter'ı* kamuoyuna açıklanmayı düşünmeye zorluyor."

"Evet," diye onayladı Scott.

"Kahretsin. Sanırım bu adamla tanışmam gerek."

"Eğer cinsel yöneliminizi açıklarsanız, bu gerçekten çok büyük bir olay olacak," dedi Bennett.

"Biliyorum. Ve playofflar bitene kadar bunu yapmayacağıma söz veriyorum. Kamuoyuna açıklamayacağım. Şu anda buna ihtiyacımız yok. Takıma da söylememiz gerekmiyor."

"Biliyor musun," dedi Huff, "kayınbiraderim eşcinsel. İyi adam. Çocuklarla arası çok iyi."

"Oh," dedi Scott. "Bunu bilmiyordum."

Huff omuz silkti. "Bütün hokey oyuncuları homofobik pislikler değildir."

"Bilgin olsun," dedi Carter, "eğer üçümüzden birini seçmek zorunda kalsan..."

"Hayır," dedi Scott.

"Hadi *ama*," dedi Carter. "Yani, sanırım ben olurum, ama..."

"Bennett," dedi Scott, sadece Carter'ı kızdırmak için.

"Mantıklı." Huff başını salladı. "Bennett sarılmayı seven biri gibi görünüyor." Hepsi güldü ve bu iyiydi. Scott hepsini seviyordu.

"Arkanızdayız Scott," dedi Huff ayrılırken. "Ne karar verirseniz verin, biz sizinleyiz."

Scott başını salladı ve boğazındaki düğümü yuttu. Onlar onu ağlarken görmeden kapıyı kapattı.

* *

"Hat trick!" Kip televizyonu işaret ederek haykırdı. "Bu bir hat trick! Evet!"

Scott maçtaki üçüncü golünü atmış ve üçüncü periyotta Admirals'ın skorunu 6-2'ye getirmişti. Bütün gece en iyi formundaydı. Kip çok heyecanlıydı.

Admirals bu maçı kazanacaktı. Ve sonra finale çıkmak için sadece bir maç daha kazanmaları gerekecekti.

"O çok yakışıklı," dedi annesi, kimseye özel olarak. "Evet," diye mırıldandı Kip. Babası güldü.

"Onun için mutluyum," dedi annesi. "Çok iyi birine benziyor." Kip kendi kendine gülümsedi.

" sanırım onlar olacak geri geri şehre dönüyorlar," dedi konuşur gibi dedi, "altıncı maça hazırlanmak için."

"Evet, sanırım öyle," dedi Kip, kesin olarak bilmiyormuş gibi.

Scott o sabah ona mesaj atmıştı. Önemli bir şey değildi, sadece kısa bir "Seni düşünüyorum" mesajıydı.

Kip de cevap yazmıştı. Umarım çok fazla değildir. :) Scott da buna "Bu gece kazanacağım" diye cevap vermişti.

Kip buna gülümsemişti. Scott'ın bu kadar kendinden emin olmasını seviyordu. Çok seksi geliyordu. İzleyeceğim. Seni seviyorum.

Seni seviyorum.

Scott sözünü tuttu.

*

Ertesi akşam, akşam yemeği sırasında kapı çalındı. "Kim olabilir?" diye sordu Kip'in annesi, ayağa kalkmış ve kapıya doğru ilerliyordu.

"Muhtemelen Annette'dir," dedi babası Kip'e, komşularını kastederek. "Sanırım bugün tatilden döndüler."

Kip ağzına biraz patates püresi attı. Sonra annesinin "Aman Tanrım!" diye bağırdığını duydu.

Ayağa kalktı. "Anne?"

"Bu... bu Scott Hunter!"

Yirmi Yedinci Bölüm

Kip yıldırım gibi hareket etti. Tabii ki, Scott, Bay Ridge'deki mütevazı küçük evlerinin kapısında duruyordu.

"Scott?" dedi Kip.

"Merhaba," dedi Scott utangaç bir şekilde.

Annem ikisini birden baktı. "Peki. İçeri gelsen iyi olur." "Teşekkürler,"

dedi Scott. İçeri girdi ve Kip'in annesi kapıyı kapattı.

arkasındaki kapı.

"Scott?" dedi Kip tekrar.

"Evet, böyle ansızın geldiğim için özür dilerim," dedi Scott. "Elena'dan adresini aldım. Düşündüm de... belki yürüyüşe çıkabiliriz diye düşündüm."

"Yürüyüş mü?"

"Evet."

Anneleri "Hadi, ayakkabılarını giy! Gerçekten, Kip!" diyene kadar aptalca birbirlerine baktılar.

Scott sırıttı, bu da Kip'i gülümsetti.

Babam ortaya çıktı. "Ah." Elini uzattı. "George Grady," dedi. "Memnun oldum."

"Scott," dedi Scott, elini sıkarak. "Evet,"

dedi babam.

"Scott, bu benim annem Margaret."

"Merhaba," dedi annem şaşkın bir

şekilde.

"Scott benim... arkadaşım," dedi Kip, "neden burada olduğunu merak

ediyorsan." "Aslında," dedi Scott, "ben onun erkek arkadaşıyım."

Kip şaşkına dönmüştü, ama Scott'a gülümsedi. "Evet," diye onayladı, "biz, şey... birlikteyiz."

"Aman Tanrım!" dedi annesi, ellerini ağzına kapatarak. "Oh, Scott, çok iyi bir seçim yapmışsın!"

Herkes güldü ve Scott Kip'e sevgiyle gülümsedi. "Biliyorum, hanımefendi."

"Hanımefendi!" diye haykırdı annem. "Oh, onu *sevdim*!"

"Özür dilerim," dedi Scott, "akşam yemeği mi yiyordunuz? Önce aramalıydım. Ama burası çok güzel kokuyor."

"Önemli değil," dedi Kip, hala şaşkın bir halde.

"Yemek yedin mi, Scott?" diye sordu annem. "Sadece köfte var, ama bize katılabilirsin."

Scott, Kip'e baktı. "Sorun olmazsa."

"Hiç sorun değil! Gelin," dedi annem. Kip'in yanından geçerken heyecanla kolunu sıktı.

"Şey," dedi Kip, "belki de... konuşmalıyız. Önce. Biraz. Yukarıda?"

"Evet," dedi Scott, "tamam."

"Hemen geliyoruz anne," diye seslendi Kip. "Scott'la biraz konuşmamız lazım."

Başı dönüyor ve garip bir şekilde gergindi. Scott'a onu takip etmesini işaret etti ve dar merdivenlerden ikinci kata çıktılar.

Kip'in yatak odasına girdiklerinde, kapıyı arkalarından kapattı ve dönerek Scott'ı buraya getiren nedeni dinlemeye hazırlandı. "Ne..."

Kip, Scott üzerine atlayıp onu kapıya sıkıştırıp açgözlülükle öpmeden önce sadece bu kadarını söyleyebildi. Kip, eline ne geçerse onu tuttu — Scott'ın tişörtünü, boynunu, kollarını, saçlarını — ve ona karşılık verdi. Scott'ın yumuşak sakalının yüzüne değmesini seviyordu.

Scott onu kaldırdı, böylece Kip'in bacakları Scott'ın beline dolandı. Onu, Kip altı yaşından beri yatak odasında duran ahşap masaya taşıdı ve üzerine oturttu. Bacaklarını açtı ve onu daha sert öptü, Kip'i kitaplığına doğru itti.

Kip her yeri yanıyordu. Scott'ın ağzına ve ellerine doyamıyordu. Evet, belki de çocukluk yatak odasında oldukları için biraz fazla tahrik olmuştu, ama bu çok *seksi bir* durumdu.

"Siktir, Scott," sonunda ayrıldıklarında başardı. "Neler oluyor?"

"Seni kaybedemem," dedi Scott, onu tekrar öperek.

"Kaybedemem." "Tamam."

Biraz daha öpüştüler ve Scott'ın başparmakları Kip'in uyluklarının iç kısmına kaydı. Kip sorumlu davranmaya karar verdi.

"Yapamayız," diye nefes nefese söyledi. "Durmalıyız. Kahretsin. Ailem bizi bekliyor. Siktir."

"Biliyorum." Scott nefesini bıraktı ve geri çekildi. İkisinin de çok belirgin ereksiyonları vardı ve bu durum yemek masasında çok garip olurdu.

"Bir dakika oturalım," dedi Kip. "Sadece... benimle konuş."

Kip'in yatağına birlikte oturdular ve Scott, "Odanı beğendim," dedi. Kip, tanıdık ve utanç verici derecede çocukça olan odasına göz gezdirdi. yatak odasının dekoru. Hala ilkokulda kazandığı heceleme yarışması ve akademik ödülleri masasının üzerindeki rafta duruyordu. Ve bu, NHL süperstarı erkek arkadaşının görmesi için utanç verici bir şey değildi.

"Evet, oldukça göz alıcı," diye şaka yaptı.

"Bu çok... sana yakışıyor. Beğendim." Scott, Kip'in elini tuttu. Birbirine kenetlenmiş ellerini aralarındaki yatağın üzerine bıraktı. "Takım arkadaşlarımdan bazılarına söyledim."

"Öyle mi?"

"Evet. Takımdaki en yakın üç arkadaşıma söyledim." "Onlara tam olarak ne söyledin?"

"Eşcinsel olduğumu. Biriyle görüştüğümü. Adının Kip olduğunu. Onun harika biri olduğunu."

Kip kızardı ve gülümsedi.

"Gerçekten mi?" "Evet."

"Ne dediler?"

"Harikaydılar. Belki biraz şaşırdılar. Ama harikaydılar. Cesaret vericiydiler." "Güzel! Bu harika, Scott!"

"Evet, öyle. Playofflar bittikten sonra bunu herkese açıklayacağım. Mümkün olduğunca çabuk."

"Vay canına. Bu... vay canına."

"Artık beklemek istemiyorum," dedi Scott, hafifçe Kip'e dönerek parmaklarını onun yanağına dokundurdu. "Takımın dikkatini dağıtmayacak olsaydı, bunu hemen duyururdum. Senin hak ettiğin şekilde seninle birlikte olmak istiyorum. *İkimizin de* hak ettiği şekilde."

Ve şimdi Kip'in gözleri dolmuştu. "Ben de."

Daha önce olduğundan daha yumuşak ve daha şefkatli bir şekilde öpüştüler. "Bu gece benim evime gelir misin?" diye sordu Scott.

"Evet," diye fısıldadı Kip. Dünyada daha çok istediği bir şey yoktu.

Birkaç dakika sonra Kip'in ailesinin yanına katıldılar ve eğer iki adamın üst katta birbirlerine çarptıklarını duymuşlarsa, bunu belli etmediler. Scott için zaten bir yer ayarlanmıştı ve tabağı yiyeceklerle doluydu. Kip'in tabağı da biraz fazla doldurulmuş gibi görünüyordu.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Scott. "Sonunda sizinle tanışmak çok güzel."

"Sizi ağırlamaktan büyük onur duyuyoruz." Annem gururla dolup taşıyordu. "Biz sizin büyük hayranlarınızız, biliyorsunuz."

"Oh. Teşekkürler."

"Ben Scouts hayranıyım," dedi babam, "ama bir istisna yapabilirim."

Scott gülümsedi. "Ben Buffalo hayranı olarak büyüdüm. Ama şu sıralar kendimi Admirals hayranı olarak görüyorum."

Herkes güldü ve Kip'in yüzü ışıldadı. Scott'ın ailesinin masasında oturması heyecan verici ve gerçeküstüydü. Ebeveynlerinin onun kuru mizahına gülmesini izlemek. Kip'in çok sevdiği aynı kuru mizah.

"Bu çok lezzetli," dedi Scott. "Kip'in yemek yapma becerisini kimden aldığını anlıyorum."

"Sana yemek pişirdi mi?" diye sordu annesi sevinçle. "Bunu duymak çok güzel.

Peki, ne zamandır çıkıyorsunuz?" Kip nasıl cevap vereceğini bilemedi. "Şeyden beri..."

"Ocak ayında tanıştık," dedi Scott. "Aslında onun iş yerinde tanıştım. Smoothie içmek istedim ve, şey..."

"Ocak! Christopher *Grady*! Bu *Ocak ayından* beri devam ediyor ve bize söylemedin mi?"

"Bunu gizli tutmamız gerekiyordu," diye itiraz etti Kip. "Scott... Bilirsin."

"Ben, şey..." Scott başladı, "A çıklamaya karar verdim. Herkese. Yakında."

"Oh," dedi Kip'in annesi. "Tanrım."

"Bu oldukça önemli bir olay olacak," dedi babam.

Scott başını salladı. "İnan bana, biliyorum. Ve ben bunu istemedim... Kip'in hazır olmadığı bir şeye sürüklenmesini istemiyorum, ama..."

"Ben hazırım," dedi Kip. "Ne olursa olsun, ben hazırım."

Scott ona küçük, minnettar bir gülümseme attı. "Oğlunuza aşığım, hanımefendi. Artık kimsenin bilmesini umursamıyorum."

Kip utandı çünkü, *hayret bir şey.*

Şimdi de annesi ağlıyordu.

"Ah, tatlım," dedi, "Senin için çok mutluyum. İkiniz için de."

Kip, Scott'a gülümsedi. "Ben de."

* *

Scott, onların dairesine varmalarını beklemedi bile. Asansöre adımlarını attıkları anda, Kip'in dudaklarına yapıştı. Vücudundaki her hücre, ham ve şiddetli bir arzuyla çığlık atıyordu. Bu adamı *her zaman* istiyordu ve artık bunu saklamakla ilgilenmiyordu.

Daireye girdikleri anda ceketleri ve gömlekleri çıkarıp yere attılar. Scott yatak odasına doğru yürümeye çalıştı, ama Kip onu geri çekti ve sonra duvara yaslanarak çılgınca öpüşmeye başladılar. Scott, ön salondan çıkmayı önermek için bir adım geri attığında, Kip Scott'ın kemerini çözmeye başladı.

"Tanrım, Kip." Scott, Kip'in de kendisi kadar ateşli olmasını seviyordu. Kip'in onu iç çamaşırına kadar soymasına yardım etti.

"Yatak odası," diye söylemeyi başardı sonunda. "Lütfen. Bunu doğru düzgün yapmak istiyorum. Günlerdir bunu düşünüyorum."

Kip başını salladı, ağzı ıslak, morarmış ve gevşekti ve *lanet olsun*, Scott o dudakların kendi sikini sarmalamasını istiyordu. Her şeyi istiyordu.

Kip kendi spor ayakkabılarını çıkardı ve Scott'ı yatak odasına kadar takip etti. Scott'ın sözü geçerse, yakında bu oda *onların* yatak odası olacaktı.

Yatak odasına girdiklerinde, Kip elini Scott'ın külotunun içine soktu ve kıçını kavradı. Diğer eliyle Scott'ın boynunu öperken, bir eliyle Scott'ın meme uçlarından birini okşadı.

Scott gözlerini kapattı ve başını geriye eğdi. Arkasına uzanıp Kip'in kıçını kavradı ve Kip'in sert sikinin içine girmesini hissedebilmek için onları birbirine daha sıkı bastırdı.

Kip mırıldandı ve elini hareket ettirerek Scott'ı külotunun üzerinden okşadı. Kip'in eli ağrıyan penisine dokunduğunda, Scott utanç verici bir şekilde ihtiyaç duyduğunu gösteren bir çığlık attı.

Kip bir süre kumaşın üzerinden onu okşadı, sonra başparmaklarını bel bandına takıp iç çamaşırını aşağı çekti. Scott'ı yatağın ucuna oturttu ve yere diz çöktü.

"Siktir," diye fısıldadı Scott. "Evet."

Kip dudaklarını ıslattı ve Scott'ın şişmiş penisinin başını diliyle yalarken gözlerini Scott'ın gözlerinden ayırmadı. Dilini yarıkta gezdirerek, orada birikmiş olan ön sıvıyı yaladı. Her şey o kadar yavaş ve kasıtlıydı ki, Scott'ı en iyi şekilde mahvediyordu.

"Seni çok seviyorum, Kip," diye mırıldandı. "Yapamadım. Seni düşünmeden duramadım. Seni kaybedeceğimden çok korktum. Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var. *Lanet olsun!*"

Kip, penisinin çoğunu yutmuştu ve başını sallıyordu, hala yavaşça, ama bu yeterliydi. Fazlasıyla yeterliydi. Scott her yeri yanıyordu. Yatağı kavradı ve Kip'in muhteşem ağzının penisini almasını izledi, Scott'ı inanılmaz hissettirmek için ne kadar çok çalıştığına hayran kaldı.

Scott'ın istediği çok şey vardı. Boşalmak istiyordu ve Scott tekrar hazır olana kadar Kip'i tahrik etmek istiyordu. Kip'i sikmek, onu boşaltmak ve sonra ona sıkıca sarılmak istiyordu.

Ama önce...

"Çok iyi, Kip. Çok iyi. Kahretsin... Ben..."

Orgazm onu sardı ve Kip'in boğazına boşaldı. Kip hepsini yuttu ve yuttuktan sonra onaylayarak mırıldandı. Scott, Kip güzel dudaklarını kaydırırken ona şaşkın şaşkın baktı. *Onu kaybedemem. Asla.*

"Beni kaybetmeyeceksin," dedi Kip. Kahretsin, Scott bunu yüksek sesle söylemiş olmalı.

Kip dizlerinden kalktı ve Scott'ın kucağına tırmandı, Scott geriye doğru devrildi. Kip üstüne düştü ve onu öptü. "Takım arkadaşlarına söylediğine inanamıyorum," dedi. "Ve onlara *benden* bahsettin mi?"

"Evet. Hatta onlara bir fotoğraf bile
gösterdim." "Hay aksi. Gerçekten mi?"

"Mm. Onları kıskandırmak istedim."

Kip güldü ve burnu kırıştı — çok sevimliydi. Scott onu öptü.

Yuvarlanarak ikisini de döndürdü, böylece Kip sırt üstü yattı. Kip'in vücudunu öperek aşağı doğru indi, en sevdiği yerlerde uzun süre durdu.

Kip, ellerini başının arkasına koymuş, sırıtarak onu izledi. "Peki şimdi ne olacak?" diye şakacı bir şekilde sordu.

"Seni sikeceğim," dedi Scott, gayet doğal bir

şekilde. "Bu kadar çabuk mu?"

"Mm... Bana bir dakika ver." Kip'in karnını öptü ve Kip kıkırdadı.

"Sakalın gıdıklıyor," dedi. "Ama hoşuma gitti. Seksi." "Beni

seksi bir oduncu gibi mi gösteriyor?"

"Bunu hatırlıyor musun?" Kip güldü. "Dostum, nazik davranmaya çalışıyordum. Seninle bir şansım olduğunu düşünmüyordum, ama en azından ilgilenebileceğimi bilmeni istedim."

"İşe yaradı," dedi Scott, Kip'in dudaklarına yaklaşmak için geri sürünerek. "Bunu söyledikten sonra seni düşünmeden edemedim."

"O zaman söylediğime sevindim."

Öpüştüler ve öpücük tatlı ve şefkatliydi.

"Sanırım sıra sende," diye mırıldandı Scott.

"Mm. Evet, lütfen."

Scott, komodininin içinde sakladığı kayganlaştırıcıyı aldı ve yataktan aşağı kaydı. Kayganlaştırıcıyı sürdüğü eliyle Kip'in penisini kavradı ve yüzündeki değişimi izlerken onu okşadı. Flörtöz küçük gülümseme, ağzı açık, mutluluk dolu bir ifadeye dönüştü.

"Seni gördüğüm anda seni istedim, biliyor musun?" dedi Scott hüzünle.

"Gerçekten mi? Uyuyor falan değil miydim?"

"Uyumadığını söylemiştin, değil mi? Sadece gözlerini dinlendiriyordun?" "Hayır. Ben, *ah*, sadece bir saniye gözlerimi kapattım. Ama sonra açtım

ve kim olduğunu anlamadım. Sadece çok seksi olduğunu düşündüm."

"Peki kim olduğumu öğrendiğinde ne düşündün?" "Seninle

hiç şansım olmadığını."

Scott parmaklarını kayganlaştırdı ve Kip'i nazikçe açmaya başladı. Kip, Scott'ın parmaklarının deliğine ilk basışında nefesini tuttu.

"İkinci kez geri geldiğimde," dedi Scott, "belki de... senin bana baktığını fark ettim."

"Kesinlikle yakaladın."

"Ve üçüncü kez," dedi Scott, parmağını yavaşça içeri sokarken, "sen yalnızken... kalmak için aptalca bir bahane uydurdum. Nedenini bile bilmiyorum. Sadece sana bakmak istedim."

"Tanrım," dedi Kip, vücudu yatakta kıvranarak. "O anda kucağına oturup seni öpmeliydim."

Scott bunu hayal edince midesi bulandı.

"Bunu yapsaydım ne yapardın?" diye sordu Kip.

"Bilmiyorum. Çok... şok olurdum. Sanırım pek rahat davranamazdım. Ama..."

"Ama?"

"Eminim ben de sana karşılık verirdim. En azından bir saniye için. Kendimi tutamazdım."

"Sonra ne olacaktı?"

"Sonra muhtemelen oradan kaçardım."

Kip gözlerini kapattı ve Scott ikinci parmağını da eklediğinde iç geçirdi. "Geri gelirdin."

"Evet," dedi Scott yumuşak bir sesle. "Geri gelirdim."

"Beni o maça sen davet ettin. Yine de seninle bir şansım olduğuna inanamazdım."

"Seni kalabalığın içinde görmek hoşuma gitmişti."

"Birkaç hafta boyunca sana takıntılıydım," diye itiraf etti Kip. "Ben, şey... Birkaç kez mastürbasyon yaptım. Seni düşünerek."

Siktir. Scott'ın sikini tekrar sertleşmeye başladı. "Ne düşündün?" "Nasıl olurdu diye hayal ettim..." Sözleri kesildi.

Scott parmaklarını kıvırarak prostatını okşamaya başladı. "Ah, lanet olsun. Çok iyi, Scott."

"Hayal ettiğin bu muydu?" Scott, daha da tahrik oldukça cesurca sordu. "Yoksa şimdi yapacağım şey mi? Kendimi senin içine gömmek, istediğim kadar sert sikmek, çünkü sen bunu kaldırabilirsin?"

"Evet." Kip'in sesi yüksek ve vahşiydi. "Beni duvara dayayıp siktiğini hayal ettim. Belki de işte. Bilmiyorum. Sadece ne kadar güçlü olduğunu hissetmek istedim."

Scott nefesini tuttu. "Ben de seni düşündüm. Yolda, seni henüz tanımadığım zamanlarda. Sikini ağzımda istedim. Boşaldığında nasıl ses çıkaracağını hayal ettim. Güzel ağzını öpmeyi hayal ettim. Çok istedim... Siktir. Tamam."

Prezervatifi açıp hazırlandı, sonra Kip'in bacaklarından birini tutup ayak bileğini omzuna koydu ve cesaret edebildiği kadar hızlı bir şekilde içine girdi.

Kip haykırdı, sırtını kavisledi ve ona uzandı. Scott, Kip'in yüzüne ve omuzlarına dokunabileceği kadar öne eğildi. Sonra geri çekildi ve ona tekrar çarptı.

"Evet! Tanrım, lütfen," diye bağırdı Kip. "Aynen böyle, tatlım. Çok güzel."

Scott onu sert ve hızlı bir şekilde sikti ve Kip ona gözlerinde büyük bir sevgiyle baktı.

"Çok iyi, Scott," dedi Kip tekrar. "Çok iyi. Seni çok seviyorum."

Scott'ın gözleri yaşlarla doldu, ki bu çok saçmaydı. Kendini çok iyi hissediyordu, Kip harikaydı ve çok mutluydu...

"Kendine dokun," dedi, biraz yavaşlayarak. "Beni düşündüğünde ne yaptığını göster bana."

Kip sırıttı ve kendini okşamaya başladı. "Hala öyle, tatlım," dedi. "Bu hafta bunu kaç kez yaptığımı sana söyleyemem."

"Evet," diye soluk soluğa Scott.

"Boşalmak istiyorum," dedi Kip, başını yastığa geriye yaslayarak. "Çok yaklaştım."

"Görmek istiyorum. Seni sikerken boşalacağım."

"Evet, oh sik beni. Evet, Scott. Sik beni, ben..."

"Benim için boşal, bebeğim. Hadi. Göster bana."

"Ah! Ah, siktir," diye bağırdı Kip, titreyerek ve Scott'ın sikini sıkıca kavrayarak. Boşalırken elini yavaşlattı. Beyaz damlalar karnına düştü. Sonra Scott, birdenbire boşalmak için çaresizce, itişlerini hızlandırdı.

Kip hala onu sıkıca sıkıyordu ve Scott tam sınırdaydı, çok yakındı. Sadece o itişe ihtiyacı vardı...

"Üzerime boşal, Hunter. Hadi. Beni mahvet."

Scott homurdandı, çekildi ve prezervatifi yırttı, kendi boşalmasını Kip'in üzerine dökmek için zar zor zamanında yetiştirdi.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese, ikisinin Kip'in karnında yarattığı dağınıklığa bakarak. "Çok seksi, Kip. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum. Harikasın. Buraya gel." Kip onu kendine çekti ve öptü.

Temizlendiler ve Scott, Kip'i ölümüne sevmek için kendine verdiği sözü tuttu.

Kip, Scott'ın kollarına yerleşip başını göğsüne yasladı. "Çok rahatsın," diye mırıldandı Kip.

"Bana taşın," diye patladı Scott. *Tanrım.* Bunu söylemek istememişti. Bu kadar erken değil.

"Ne?"

"Bana taşın," diye tekrarladı. "Sadece kalmak değil, burada yaşamını istiyorum. Burasının *bizim* evimiz olmasını istiyorum."

Kip başını kaldırdı. "Ciddi misin?"

"Evet."

Bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi.

"Lütfen," dedi Scott, Kip'in reddine hazırlıklı olarak.

"Tamam," dedi Kip yumuşak bir sesle.

Scott *gülümsedi.* "Evet?"

"Evet. Ben... Emin misin?"

"Çok eminim. Her şeyi seninle paylaşmak istiyorum, Kip. Bunu gerçekten yapmak istiyorum."

"Tamam o zaman."

Scott heyecanlıydı. "Sabırsızlanıyorum! Yedek odalardan birini senin için çalışma odası olarak hazırlayacağım, böylece ders çalışıp işlerini yapabilirsin. Kitap rafları da taktıracağım. Ne zaman taşınabilirsin?"

Kip güldü. "Bilmiyorum. Ne zaman olursa, sanırım. Taşınacak çok eşyam yok."

"Evi birlikte dekore edebiliriz. Hep biraz boş kalmış."

"Çok isterim."

Scott bunu düşündükçe daha da heyecanlanıyordu. "Arkadaşlarımızı davet edebiliriz," dedi sessizce. "Arkadaşlarımı. Ben hiç... Aslında hiç yapmadım bunu."

"Olabilir," diye onayladı Kip. "Bu güzel olur." Dirseklerine dayanarak vücudunu kaldırdı ve Scott'a baktı. "Hazır olduğuna emin misin

"

"Evet," dedi Scott. "Sen hazır mısın?"

"Kesinlikle," dedi Kip.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Admirals, altıncı maçta Detroit'i yenerek onları playofflardan eledi. New York, Batı Konferansı şampiyonu Los Angeles ile Stanley Cup finallerine yükseldi. Seri, üç gün sonra New York'ta başlayacaktı.

Bugün Scott, Koç Murdock ile konuşacaktı. Takımın video toplantısından önce koçuna, toplantıdan sonra onunla özel olarak görüşüp görüşemeyeceğini sormuştu.

"Kötü bir haber ise, duymak istemem," dedi Murdock, Scott ofisine girer girmez. Sesi ölümcül derecede ciddiydi, ama göründüğünden çok daha yumuşaktı. Her halükarda bilmek isterdi.

"Kötü değil," diye temin etti Scott ve Murdock'un masasının karşısındaki iki sandalyeden birine oturdu. "En azından olmamalı."

"Yirmi dakikan var. Başla."

Scott nefes verdi ve hazırladığı konuşmaya başladı. "Sana kendim hakkında söylemek istediğim bir şey var, muhtemelen yakında herkesin bilgisi olacak. Bunun için zamanlamanın pek uygun olmadığını biliyorum, ama bunun takımın ve benim iyiliğim için olduğunu düşünüyorum.

—

"Tanrı aşkına, Hunter," dedi Murdock. "Bunun ana hatlarını özetleyebilir misin?"

"Ben eşcinselim."

Murdock donakaldı ve Scott'a sanki ona büyücü olduğunu söylemiş gibi baktı.

Lütfen bana bağırma. Bu konuda değil.

"Sen eşcinselsin."

"Evet."

Murdock ellerini yüzünün önünde birleştirdi ve sandalyesine yaslandı. Ellerini indirdiğinde gülümsüyordu. "Bu kelimeleri kaç kez yüksek sesle söyledin?"

Scott, rahatlamış bir şekilde titrek bir gülümsemeyle karşılık verdi. Her şey yoluna girecekti.

"Şimdiye kadar mı? İki kez. İlk kez menajerime söyledim. İkinci kez Carter, Huff ve Bennett'a söyledim."

Murdock başını salladı. "Akıllıca, önce

onlara söylemek." "Ben de öyle düşündüm."

"Ve *bana* söylüyorsun çünkü..."

"Başkasından duymanı istemedim. Kamuoyuna açıklamak istiyorum. Yakında."

Murdock'un yüzü yine ciddileşti. "Ne zaman, tam olarak?"

"Playofflardan sonra," dedi Scott çabucak. "Söz veriyorum. Henüz takımın geri kalanına söylemem gerekmiyor. Kimsenin dikkatini dağıtmak istemiyorum."

Murdock bunu düşünür gibi göründü. "Neden şimdi?"

"Çünkü artık yalan bir hayat yaşamak istemiyorum. Ve... biriyle birlikteyim. Bu ona haksızlık olur."

"Ah. Aşıksın. Bu mantıklı. Aşk, erkekleri her türlü aptalca şeyi yapmaya itiyor."

Scott hafifçe gülümsedi. "Aslında bu, yaptığım en akıllıca şey olabilir."

"Ne olacağını biliyorsun, değil mi? Bu ortaya çıktığında? Bunun için bir planın var mı?"

"Sayılır."

Murdock içinden küfretti. Scott, belki de aralarının bittiğini düşündü. Sonra Murdock, "Oynadığım zaman, ligdeki iki beyaz olmayan oyuncudan biriydim." dedi.

Scott hiçbir şey söylemedi.

"NHL'ye giden yolum... zorluydu, diyelim. Bir oyuncunun, bir taraftarın, bir ebeveynin, hatta bir hakemin bile hokey oynayan siyahi bir adam hakkında bir şey söylemediğini duyduğum tek bir maç bile olmadı."

"Sen bir öncüydün," dedi Scott.

"Tabii. Geriye dönüp bakınca, belki. O zamanlar öyle hissetmiyordum. Sadece hokey oynamak istiyordum. Bu sporun gördüğü en iyi merkez oyuncusu olmanın ötesinde, mirasım hakkında fazla düşünmüyordum."

Scott güldü.

“Komik olan şey, basının tek konuşmak istediği şeyin benim ten rengim olmasıydı. Ne kadar devrimci olduğum. Oyunu nasıl değiştirdiğim

oyunu nasıl değiştirdiğim. Nasıl bu kadar çok engeli aştığım. O zamanlar bunların hepsi benim için sadece gürültüydü."

“Peki ya şimdi?”

“Şimdi geriye dönüp baktığımda, tüm bu gürültünün neden önemli olduğunu anlayabiliyorum. Ve bunun önemli olduğunu *biliyorum* çünkü Vaughan gibi oyuncular bana ilham aldıklarını söylüyorlar. Onlara, hepimizin sevdiği bu spora ait olduklarını biraz daha kesin olarak hissettirdim.”

Scott başını salladı. "Çok fazla... gürültü olacağını biliyorum. Buna hazırım. Oynağıma, takımıma ve kazanmaya odaklandım. Ama tek bir çocuğun bile kendini olduğu gibi kabul etmesini sağlayabilir, utanmadan yaşamaya biraz daha cesaretli olmasını sağlayabilirim... Bundan kaçmayacağım. Bunu istiyorum."

"Peki planın nedir?"

"Bilmiyorum. Basın toplantısı yerine *Sports Illustrated'a* hikayeyi sunmayı düşünüyordum. Sessizce yap, anlarsın ya?"

Murdock derin bir nefes aldı. "Seni kıskanmıyorum, ki bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama sana gerçekten çok saygı duyuyorum Hunter. Kimse sana sataşırsa arkandayım."

"Teşekkürler, Koç."

El sıkıştılar ve Murdock, "Rozanov değil, değil mi?" dedi. "Tanrım.

Hayır! Neden herkes...?"

"İyi. Böyle bir karmaşaya ihtiyacım yok."

Scott güldü ve ofisten çıktı. Koridorda Carter'la karşılaştı. "Nasıl gitti?" diye sordu Carter.

"Aslında iyi. Keşke herkes bu haberi sizin kadar iyi karşılasa."

"Evet, şey..." Carter ellerini kapüşonlu sweatshirtinin cebine soktu ve yere baktı. Scott, onun Scott'ın cinsel yönelimini kabul etmekte biraz zorlandığını biliyordu. Her zamankinden daha sessizdi.

"Dinle," dedi Carter. "Bilmeni isterim ki, garip davranıyorsam ya da her neyse, bunun sebebi senin... Bilirsin. Eşcinsel falan olman değil."

"Sorun değil."

"Hayır, ciddiyim. Bununla bir sorunum yok. Ama sanırım bana daha önce söyleyemeyeceğini düşünmenle bir sorunum var."

Scott başını eğdi. "Biliyorum. Sana söylemeliydim. Söylemek *istedim*. Sadece korkmuştum."

"Senin o kadar zaman boyunca tek başına olduğunu düşünmekten nefret ediyorum." Scott arkadaşına baktı. *Tanrım, ne kadar aptalmışım*.

Elini Carter'ın omzuna koydu ve Carter öne adım atıp ona sarıldı.

"Teşekkürler, Carter."

Carter sırtına bir yumruk attı ve ayrıldılar. "Hey," dedi Carter. "Ben, şey, bu akşam için bir rezervasyonum vardı. Çok *özel* bir restoran. Karanlık, küçük köşeler, çok pahalı. Neyse, Gloria geç saatlere kadar çalışmak zorunda, ben de düşündüm ki... belki sen de erkek arkadaşını götürebilirsin."

Scott şaşkına dönmüştü. "Ben... bilmiyorum. Yani, biz henüz..."

"Adamını lanet bir randevuya çıkar, Scott. Bu konuyu zaten açıklığa kavuşturacaksın, değil mi? Biraz yavaş yavaş ilerle. Dediğim gibi, burası gizli ve aynı zamanda çok romantik bir yer. Ve lezzetli. Lanet olsun, aslında, senin randevun ben olabilir miyim?"

Scott güldü. "Ona gitmek isteyip istemediğini sorarım."

Kip'in onunla bir yere gitmek isteyeceğinden hiç şüphesi yoktu. Kip'in "çok pahalı" bir restorana gitmek isteyeceğinden ise o kadar emin değildi. Ama Carter'ın bu jestinin ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

"Teşekkürler dostum," dedi. "Bu benim için çok önemli. Gerçekten."

Carter onun koluna yumruk attı. "Git mutlu ol, pislik."

* *

"Burası ne kadar lüks bir yer?" diye sordu Kip, Scott'a telefonda. "Giyecek yeterince güzel bir şeyim yok galiba..."

"Endişelenme," diye onu rahatlattı Scott. "Kibirli görünmek istemem ama benimle birliktesin. Ne istersen giyebilirsin."

"Senin için güzel görünmek istiyorum." Kip, yatağının üzerindeki "belki" yığınına koyu mavi bir düğmeli gömlek ekledi.

"Her zaman çok şık görünüyorsun. Sana gönderdiğim adresi aldın mı?" "Evet. Restoranın web sitesine baktım. Çok şık görünüyor..."

"Sadece bir restoran. Carter seçti, muhtemelen iyidir. O yemeklerden anlar."

"Evet, tamam." Düşündüğü siyah süveterin kolundaki küçük deliğe yüzünü buruşturdu.

Restoranda buluşmaya karar vermişlerdi, çünkü Scott'ın evinde buluşurlarsa, akşam yemeğine hiç gidemeyecekleri ihtimali çok yüksekti.

"Araba saat yedide seni alacak," dedi Scott. "Sorun olur mu?" "Tabii ki.

Araba göndermene gerek yok. Trenle gelebilirim." Gri süveteri
gri bir süveteri yığının üzerine attı.

"Araba göndereceğim. Bu özel bir gece!"

Kip gülümsedi. "Peki."

"O zaman birkaç saat sonra
görüşürüz." "Evet. Sabırsızlanıyorum."

"Ben de."

Telefon görüşmesini sonlandırdılar ve Kip, üzücü gardırobuna tekrar kaşlarını çatarak iç geçirdi. Scott ona o gece yemeğe çıkmak isteyip istemediğini sorduğunda buna inanamamıştı. Scott, ilişkilerini daha rahat ele almaya başlayacağını ve sonunda dünyaya açılacağını söylemişti, ama Kip bu kadar çabuk gerçek bir randevuya çıkacağını beklemiyordu. Heyecanlıydı, ama bu kadar şık bir yere götürülmeye hiç hazırlıklı değildi. Sahip olduğu tek gerçekten şık kıyafet, Scott'ın ona verdiği smokindi, ama o da, tahmin ettiği kadarıyla, Scott'ın dairesinde kalmıştı. Scott onu smokinden çıkardıktan sonra Kip, smokinin izini kaybetmişti.

Ayrıca, restoran güzel olsa da, smokin muhtemelen biraz fazla olurdu.

Sonunda en koyu renkli kot pantolonu, gömlek, koyu renkli kravat ve koyu erik rengi V yakalı süveterden oluşan bir kıyafet seçti. Kendisinin hızlıca bir fotoğrafını çekip Elena'ya gönderdi.

Kip: Bu kıyafet
uygun mu?

Elena: Ne için?

Kip: Scott'la akşam yemeği için!

Elena: Nereye gidiyorsun?

Ona restoranın adını söyledi.

Elena: Tamam, iyi bakmışsın.

Kip rahatlamış bir şekilde telefonuna başını salladı. Elena başka bir mesaj gönderdi.

Bu arada, çok seksi görünüyorsun.

O gülümsedi.

Bu, şimdiye kadarki en iyi ilk randevu olacaktı.

* *

Scott, restoranın karanlık köşesindeki iki kişilik rahat masada tek başına oturdu ve kimse ona bakıyor mu diye umursamamaya çalıştı.

Halka açık yerlerde yalnız olmak, genellikle yabancılar tarafından yaklaşılmaya açık hale getiriyordu. Çoğu zaman bununla bir sorunu yoktu, ama bu gece onun ve Kip için özel bir geceydi, onlar için değil. Ancak bu restoran çok seçkin bir yerdi ve Carter, masaların ne kadar karanlık ve özel olduğu konusunda şaka yapmıyordu. Scott'ın biraz ortamı yoklamak için ideal bir yerdi. Carter, rezervasyonu kendisi kullanamayacağı hikayesini uydurmuş olabilir miydi? Belki de en başından beri Scott ve Kip'i düşünerek bu rezervasyonu yapmıştı. Scott her halükarda bu jesti takdir etti.

Biraz su içti ve tekrar restoranın ön tarafına baktı. Kip her an gelebilir.

Scott, sanki bu bir kör randevuymuş gibi, deli gibi aşık olduğu adamla akşam yemeği değilmiş gibi, hazırlanmak için saçma sapan bir süre harcadı. Aylardır hayatını paylaştığı adam. Hayatını sonsuza kadar paylaşmayı *umduğu* adam.

Sonunda, saat yedi buçuktan biraz sonra, Kip, maître d' tarafından masaya yönlendirildi.

Scott'ın kalbi göğsünde çarpıyordu. Kip çok yakışıklı görünüyordu ve onu gördüğüne çok mutluydu.

"Merhaba," dedi Scott, ayağa kalkıp ona hızlıca sarılmak için.

"Merhaba. Takım elbise giymişsin! Benim kıyafetim yetersiz kalır diye *düşünmüştüm*..."

"Çok yakışıklısın," dedi Scott, gözlerini onun üzerinde gezdirerek. "Mükemmel."

"Sen öyle diyorsan," diye mırıldandı Kip, yarım daire şeklindeki koltuğa otururken.

Uylukları birbirine değdi, ama Scott geri çekilmedi. "Burası güzel bir yer," dedi Kip.

"Evet, Carter bunun... romantik olduğunu söyledi." Kip ona gülümsedi ve Scott kızardı.

"Seninle birlikte bir yerde olduğum için mutluyum," dedi Kip. "Nerede olduğumuzun önemi yok. Ama burası güzel. Teşekkürler."

"Carter'ın buraya gelmesinden biraz endişeliyim," dedi Scott. "Sanırım seninle tanışmak istiyor."

"Bu çok tatlı, değil mi?"

"Evet, öyle. Seni herkese tanıtmak istiyorum, ama bu gece değil." Kip ayağıyla Scott'ın ayağına hafifçe vurdu. "Bu gece değil."

"Hey, şarap ister misin? Ya da başka bir içki? Bu geceden sonra finallere kadar alkol almayacağım, o yüzden..."

"Bu senin kuralın mı, yoksa koçunun mu?"

"Koçun. Ama ben de kendim için aynı kuralı koyardım." "Sert ama adil."

"Hey, bazı koçlar oyuncularına seksten uzak durmalarını söyler."

"Kahretsin. Hiç böyle bir koçun oldu mu?"

"Evet. Bir kez." Scott eğildi. "Benim için en zor kısmı, zormuş gibi davranmaktı."

Kip güldü, ama sesi biraz hüzünlüydü. Scott masanın altında dizlerini birbirine değdirdi ve Kip'in gözlerinde onu otomatik olarak çeken bir sıcaklık gördü. Onu öpmek istedi.

"Şarap menüsüyle ilgili sorunuz var mı?" diye sordu sommelier, o anı bölerek. Scott birden geri çekildi ve hemen pişman oldu.

Hevesli sommelier'in yardımıyla beceriksizce şarap sipariş etti. İnsanlar Scott'ın şarap gibi şeyleri bilmesini ya da en azından ilgilenmesini bekliyordu, çünkü parası vardı. O ise umursamıyordu.

"İlk söylediğin şey. O. Kulağa hoş geliyor," diyerek bir şişe sipariş etti ve adam gitti.

"Özür dilerim," dedi Scott, adam gider gitmez. "Biliyorum, az önce biraz... geri çekildim."

"Önemli değil."

"Hayır, ben... Öyle demek istemedim. Sanırım ben bu fikre alışkın değilim..."

"Her şeye birden alışmanı beklemiyorum," dedi Kip. "Yavaş yavaş ilerleyeceğiz."

Scott ona minnetle gülümsedi. Dürtüsel bir hareketle, herkesin görebileceği şekilde masanın üzerinde Kip'in elini kendi eliyle kapattı. Kip sırıttı ve elini çevirerek parmaklarını birbirine doladı. Bu iyi hissettirdi. Heyecan vericiydi, ama korkutucu değildi.

Kip elini sıktı, sonra kendi elini çekip menüyü aldı. "Burada ne tavsiye edersin?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Scott. "Sen gelmeden önce menüyü biraz inceledim. Yarısını anlayabildim."

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, çünkü kendimi kötü hissettireceğini biliyorum, ama burası çok *pahalı*."

"Biliyor musun," dedi Scott, "Hala bu tür fiyatlara karşı çıkıyorum. Kolayca karşılayabilmeme rağmen, içgüdüsel olarak menüdeki en ucuz şeyi arıyorum."

"Bu menüde en ucuz şey yok."

"Ne istersen sipariş et," dedi Scott, "tabii ki. Ben halibut alacağım çünkü en azından onun ne olduğunu biliyorum."

"Tanrım. İçine yüz dolarlık banknotlar mı doldurulmuş?"

Şarap geldi ve Scott şarabı tadıp iyi olup olmadığını anlamış gibi davranırken Kip gülmemeye çalışıyordu. Memnun sommelier'e başını salladı ve adam kadehlerini doldurdu. Sommelier ayrıldı, garson geldi ve siparişlerini verdiler, sonra nihayet tekrar yalnız kaldılar.

"Hey," dedi Kip yumuşak bir sesle, kadehini kaldırarak. "Bundan sonra ne olursa olsun."

"Bundan sonra ne olursa olsun."

Güzel bir akşam yemeği yediler. Şarap içtiler ve tadı harika olan, süslü tabaklarda servis edilen tuhaf yemekleri yediler. Konuştular ve gelecek için planlar yaptılar. Şarap her şeyi hoş bir şekilde bulanıklaştırdı ve Kip, restoranın romantik ışıklandırmasında parıldıyor gibi görünüyordu.

Ana yemek ile tatlı arasında Scott eğilip, "Seninle burada olmayı çok seviyorum" dedi.

Scott'ın sevdiği o yavaş, seksi gülümseme Kip'in yüzünde yayıldı. "Ben de, tatlım."

"Seni her yere götürmek istiyorum. Dans etmeye gitmekten bahsetmiştin. Bir kulüpte..."

"Gideriz. Ne zaman istersen."

"Dans ederken çok yakışıklı olacağına eminim."

Kip daha da yaklaştı. Scott, onun tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu. Yüzünü Kip'in boynuna gömmek istiyordu.

"Gerçekten iyi bir gösteri yapardım," dedi Kip yavaşça. "Herkes bizi izlerdi. Ama hepsi senin için olurdu. Başka kimse için değil."

Scott koltuğunda kıpırdadı. Sıcak hissediyordu. "Haklısın," diye homurdandı.

Kip'in gözleri büyüdü. Scott, onları izleyen herkesin, birbirlerine cinsel olarak ilgi duyan iki erkek olduklarından şüphe duymayacağına dair belirsiz bir düşünceye kapıldı.

Aslında birbirlerine cinsel olarak *takıntılı* olduklarını.

Artık umursuyor muydu? Tanrım, Kip'i öpmek istiyordu.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" diye sordu Kip.

Scott cesaretini topladı. "Seni masanın altında becermek istiyorum."

Kip gülümsedi ve dudağını ısırdı. Bu, Scott'ın gördüğü en seksi şeydi.

"Bu herkesin dikkatini çekecektir," dedi, gözleri yaramazlıkla parıldayarak.

Sipariş ettikleri aptal tatlı neredeydi?

"Sen kötü bir etki yaratıyorsun, Grady."

"Mm. New York'un mükemmel çocuğunu yozlaştırıyorsun."

"Senle tanışmadan önce çok tatlı ve masumdum," dedi Scott sırıtarak.

"Eğer o güzel dudaklarından ne tür pislikler çıktığını bilselerdi..."

Garson tatlıları getirdi. Scott kızardı ve dik oturdu, garson tabağı masaya koyduğunda biraz fazla abartılı bir şekilde teşekkür etti.

Garson ayrıldıktan sonra, Kip gülümsedi ve Scott başını salladı ve titrek bir kahkaha attı.

"Seni herhangi bir yere götürmenin sorunu da bu," dedi Scott. "Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"O tatlıyı yemek için tam olarak üç dakikan var diyorum, çünkü seni bir an önce benim evime götüreceğim."

"Ne, kahve yok mu?"
"Sabah kahveni yaparım."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Kip, Straw+Berry'deki son vardiyasından sonra Scott'ın (*onların?*) dairesine doğru zıplayarak geri döndü. Yolda çilekli beyzbol şapkasını çöp kutusuna attı.

Maria ve Elena ile kutlama içkisi içmek için buluşmaya gideceği için eve sadece üstünü değiştirmek için uğrayacaktı. Ama önce Scott'ı görmek istiyordu çünkü bu gece finallerin altıncı maçı vardı ve playofflar bu gece Admirals'ın kupayı kazanmasıyla sona erebilirdi. Kip elbette maça gidecekti, ama heyecanlı ve telaşlı bir akşamdan önce Scott ile biraz yalnız kalmak istiyordu.

Scott o sabah bir takım toplantısı vardı, ancak öğleden sonra eve gelip biraz uyuyup, büyük maç öncesinde dinlenmeye çalışacağını söyledi. New York ile Los Angeles arasındaki uzun uçuşlar ve saat farkı, serinin stresini daha da artırıyordu.

Kip, dairede Scott'ı yatakta buldu.

"Selam," dedi Scott, dirseğiyle kendini kaldırarak. Dağınık saçları, kalın sakalı, her yeri kaslarla kaplı vücudu... Kip, bunun erkek arkadaşı olduğuna hala inanamıyordu. "Son vardiyan nasıldı?"

"Sakin geçti," dedi Kip. "Ama sana bir şey getirdim. Şans getirmesi için."

Mavi bir smoothie uzattı. Yapacağı son smoothie.

"Aww," dedi Scott, smoothie'yi almak için uzanarak. "Umarım yeni personel de bu kadar iyi yapabilir."

Kip korkmuş korkmuş gibi yaptı. "Sen sen bırak *başka başka* bana sana bir smoothie hazırlamasına izin vermeyecek misin?"

Scott pipetle gülümsedi. "Sürekli seni düşüneceğim. Söz veriyorum."

Kip saçlarını öptü. "Bir dakika sonra çıkmam lazım. Maria ve Elena yarım saat sonra benimle buluşacaklar." Kirli tişörtünü çıkardı.

"Sanırım ben de yakında buz pistine gitmeliyim," diye iç geçirdi Scott. "Sizler benim hakkımda konuşacak mısınız?"

"Kesinlikle," dedi Kip, çekmeceden temiz bir kot pantolon çıkarırken. "Maria buna Scott ve Kip'i Tanıyanlar Derneği'nin Gizli Toplantısı diyor. Ondan en az yüz soru bekliyorum."

Scott güldü ve başını salladı. "Artık çok uzun süre sır olarak kalmayacak galiba."

Kip temiz bir tişört giydi ve yatağa doğru yürüdü. Scott'ın yüzünü yukarı doğru çevirdi ve ona yaban mersini tadı olan yavaş, hayranlık dolu bir öpücük verdi. "Hazır olduğunda," dedi nazikçe. "Sadece ailem ve bazı arkadaşlarımın bizi bilmesi bile kendimi çok daha iyi hissettiriyor. Geri kalan dünya için aceleye gerek yok."

Banyoya doğru dönmek için arkasını döndü, ama Scott bileğini tuttu. Kip geri döndü.

"Teşekkür ederim," dedi Scott. Yüzü ve ses tonu çok ciddiydi. Gözleri daha fazlasını söylemek ister gibi görünüyordu ve Kip, Scott'ın neden kendisine teşekkür ettiğini bilmediği için gözlerinin bunu söylemesini diledi.

"Ne için?"

"Her şey için. Bu gece ne olacağını bilmiyorum — kazanacak mıyız, maçtan sonra Los Angeles'a giden uçağa binecek miyim — ama şunu bilmeni isterim ki, sen olmasaydın bu gece oynamayacaktım."

Kip kaşlarını çattı. "Tabii ki öyle olursun. Benim bununla ne alakam var ki?"

Scott başını salladı. "Çok mutsuzdum, Kip. Hayatımın harika göründüğünü biliyorum, ve birçok yönden öyle de, ama çok *yalnızd*ım. Ve her yıl daha da zorlaşıyordu. Bu sezon, seninle tanışmadan önce, sanki..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyor gibiydi. Kip elini tutup sıktı.

"Sanki," diye devam etti Scott, "hokey sevgimi kaybetmiştim. Sanki... içimdeki ateş sönmüş gibiydi, anlıyor musun?"

Kip, yanındaki yatağa oturdu. "Ve *benim* sayemde onu yeniden bulduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet, öyle. Hayallerimi gerçekleştirdim, başarı ve paraya sahibim, bu harika şehirde yaşıyorum, ama kendimi bu kadar mutsuz hissettiğim için kendimden nefret ediyordum... Yani, dokuz sezon boyunca kimseye

yazları seyahat edecek bir erkek arkadaşım yoktu, ziyaret edecek bir ailem yoktu. Dokuz sezon boyunca takım etkinliklerine veya NHL Ödülleri'ne götürecek bir partnerim yoktu. Maçlarda tribünde sevdiğim biri yoktu. Bu beni çok zorluyordu."

Kip'in kalbi biraz kırıldı. O yıllarda Scott'ı düşünmekten nefret ediyordu.

"Keşke dokuz yıl önce tanışmış olsaydık," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle.

Scott hafifçe güldü. "Evet, şey... O zamanlar muhtemelen hazır değildim."

"Yirmi sezon daha oynamak istersen," dedi Kip, "her deplasman maçından sonra seni evde karşılayacağım. Mümkün olduğunca çok maça seyirci olarak geleceğim. Ve beni götürmek istediğin her yere senin eşin olarak geleceğim."

Scott gülümsedi. "Peki ya yazın seyahatler?"

"Masraflarına katkıda bulunabildiğim sürece."

Scott gözlerini devirdi. "Biliyorsun, benim ödememe izin verme konusundaki inatçılığını biraz yumuşatabilirsin."

Kip onu öptü. "Biliyorum. Bu konuda daha rahat olmaya çalışacağım. Söz veriyorum. Seninle yaşamayı kabul ettim, değil mi? Bu bir ilerleme!"

Scott burnunu öptü. "Öyle. Şimdi git arkadaşlarınla buluş."

"Tamam. Git Stanley Kupası'nı kazan."

"Anlaştık."

* * *

Garson michelada'larını getirir getirmez Maria, "Peki," dedi, "ne hakkında konuşalım? Ah! Buldum! Bu akşam *erkek arkadaşının Stanley Cup finallerinde* nasıl oynadığını konuşalım!"

Kip başını salladı, ama gülümsemeden kendini alamadı. "Sanırım bu ilginç," dedi yumuşak bir sesle.

"Onunla her şey yolunda, değil mi? Hâlâ birbirinize deli gibi aşıksınız, değil mi? Bunu mahvedemezsin, Kip!"

"İyi gidiyor! Birbirimizi çok seviyoruz. Mahvetmeyeceğim. Bir daha."

Onun gözleri daraldı ve parmaklarını bir tortillayı çip parmağıyla tehditkar bir şekilde işaret etti. "Sakın yapma. Senin aracılığınla dolaylı olarak yaşıyorum."

"Tanrım. Böyle söyleme."

Kip telefonuna baktı. Elena yirmi dakika önce biraz geç kalacağını söyleyen bir mesaj atmıştı. Orada oturup Maria'nın sorularına cevap vermekten başka seçeneği yoktu.

"Evi nasıl? Çok büyük mü? On iki banyosu falan var mı?"

"Çatı katı ve *üç* banyosu var."

Elena inledi. "Ne şanslısın. Ne zaman taşınıyorsun?"

"Şey, şimdi sanırım. Yani, hala ailemin evinde taşınmam gereken birkaç kutu eşya var, ama artık tam zamanlı olarak Scott'la yaşıyorum."

Kafasını salladı, şaşkın bir ifadeyle. "*Scott* diyorsun, inanamıyorum, demek istediğin..." Etrafına bakındı ve fısıldadı, "Scott *Hunter*. Sanki o normal bir insanmış gibi, ona sadece Scott diyorsun!"

"O normal bir insan. Sadece hokey oynamakta çok iyi."

"Ve o da tesadüfen çok yakışıklı bir bebek."

"Evet. O da var."

"Öpüşmesi iyi mi? Öpüşmesi iyi mi, söyle bana." Kip gözlerini

devirdi. "Aman Tanrım. Elena nerede?"

"Başka bilen var mı?" diye sordu Maria. "Shawn'a söyledin mi?"

"Hayır." Tortilla cipsiyle dalgın dalgın salsayı karıştırdı. Shawn'a yalan

söylediği için kendini kötü hissediyordu

ama "Shawn dedikoducu biridir ve bu sırrı saklamak onu öldürebilir. Ona söylememek daha nazik bir davranış."

En azından Kip kendine böyle söylüyordu. Shawn öğrendiğinde ondan nefret etmemesini umuyordu.

"Tamam, peki, birden ona kadar bir

ölçekte..." "Hayır."

"Bir, dünyadaki en kötü öpüşen, yani balo partnerim..." "Hayır."

"Ve on, *Brokeback Mountain'*daki öpüşme sahnesi gibi, Heath Ledger'ın Jack Gyllenhaal'ın burnunu öpüşürken kırdığı sahne gibi..."

"*Ne? Bu* iyi bir öpücük mü?"

"Evet. Peki senin oğlan bu ölçekte nerede yer alıyor?"

"Şey, burnumun kırıldığı öpücükten daha iyi mi?" "Yani

on bir mi? Siktir, biliyordum."

Kip güldü. "O iyi öpüşüyor, tamam mı? Garip davranmayı bırak." "Kim iyi öpüşüyor?" Elena sonunda gelmeye karar vermişti. "Kip'in mükemmel erkek arkadaşı," diye mırıldandı Maria.

"Oh, o mükemmel değil," dedi Elena neşeyle, boş koltuğa oturarak. "Çenesi çok keskin."

"Mm," dedi Kip. "Ve çok uzun." "Ve geniş," diye ekledi Elena.

"Ve uylukları çok kalın," diye işaret etti Kip. "Berbat," diye onayladı Elena.

"Sizler pisliklersiniz," dedi Maria. "Takım arkadaşlarından sevimli bir Latin kız arayan varsa bana haber verin."

Kip burnunu çektirdi. *"Sevimli mi?"*

"Onlara sevimli olduğunu söyle. Benim tam bir huysuz olduğumu fark ettiklerinde, bana çoktan aşık olmuş olacaklar ve artık çok geç olacak."

Hepsi güldü.

Üçü birkaç saat boyunca Meksika yemeği yiyip içki içtiler (ama Kip maçta sarhoş olmak istemediği için fazla içmediler). Elena'nın Kaliforniya'ya taşınması, Maria'nın yeni işi, Kip'in yeni işi ve Kip'in okula geri dönmesi hakkında konuştular. Kendini iyi hissediyordu. Yıllardır ilk kez geleceği hakkında kendinden emin hissediyordu. Hayatı, mükemmel rüya erkek arkadaşı olmasa da, aşağı yukarı yolunda gidiyordu.

Ama mükemmel bir hayali erkek arkadaşı vardı. Dahası, o aşıktı ve şu anda geleceğini nasıl hayal ederse etsin, Scott her zaman onun bir parçasıydı.

"Gitmeliyiz," dedi Elena, koluna hafifçe vurarak. "Senin hayalini kurduğun adamın hokey oynadığını izlemeye gitmeliyiz."

"Ben hayal kurmuyordum... Tamam. Evet, hayal kuruyordum." Maria'ya döndü. "Üçüncü bileti alamadığım için üzgünüm, ama bu maçın biletleri tamamen tükendi."

"Evet, tabii ya. Biletler internette beş bin dolara satılıyor," dedi Maria.

"Maçtan bir selfie gönderirim, tamam mı?" "Siktir git."

Sokağa çıktıklarında Maria ona sarıldı. "Senin adına mutluyum Kip. Ciddiyim. Ben cadaloz gibi davranıyorum ama sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin ve o hayallerindeki erkeği hak ediyorsun."

Kip, Maria'nın yanağına öpücük kondurdu. "Teşekkürler. Belki bir dahaki sefere Scott da bizimle gelir."

"Ona gömleğini evde bırakmasını söyle. Ve bir takım arkadaşını da getirsin!" Kip güldü. "Tamamdır."

Maria metroya doğru yönelirken, Kip ve Elena ters yönde ilerlediler.

"Bu geceden sonra, Stanley Kupası şampiyonu ile çıkıyor olabilirsin," dedi Elena.

"Sonunda, ondan etkilenmek için bir nedenim var!"

Kip'in koluna girdi ve başını onun omzuna yasladı. "Ben yokken senin iyi ellerde olacağına sevindim."

"Ben de. Ama seni çok özleyeceğim." "Biliyorum."

"Ve..."

Gözlerini göremiyordu, ama eminim gözlerini devirdi. "Ben de seni özleyeceğim," dedi. "Duygusal olmak istemem, ama senden hoşlanıyorum."

Kip güldü ve ona hafifçe vurdu. "Teşekkürler dostum."

* * *

Üçüncü periyot tam bir işkenceydi.

Scott, kalabalığın yaydığı gerginliği hissedebiliyordu. Bunu kesinlikle yedek kulübesinde ve kendi midesinde hissediyordu.

Periyot, L.A.'nın hızlı bir golle 2-0 öne geçmesiyle başlamıştı. Periyodun bitmesine on dakika kala, Huff, Scott'ın asistiyle gol atarak skoru 2-2'ye getirdi. Seyirciler coşarken, Admirals topluca rahat bir nefes aldı.

Sonra gerçek heyecan başladı.

İlk olarak, New York bir penaltı aldı, bu yüzden iki dakika boyunca eksik kaldılar. Bu yirmi dakika sürmüş gibi geldi, ama gol yemeden bu durumu atlatmayı başardılar. Saatte beş dakika kalmıştı.

Bir dakika daha geçti ve L.A. *neredeyse* gol atıyordu, ama Bennett muhteşem bir kurtarışla New York'u oyunda tuttu.

Sonra, iki dakika kala, Scott puck'ı ele geçirdi ve tam olarak nasıl olduğunu asla hatırlayamayacaktı, ama birdenbire

kırılma anı yaşadı. Hedefine tamamen odaklanmış bir şekilde kaleye doğru koştu ve puck'ı L.A. kalecisinin sağ bacağının üzerinden geçirdi.

Şimdi Scott, takım arkadaşlarının geri kalanıyla birlikte yedek kulübesinin arkasında duruyor ve maçın son saniyelerinin geçmesini izliyordu.

Sekiz... Yedi... Altı...

Vay canına.

Başardık. Stanley Kupası'nı kazanacağız.

Beş... Dört...

Kalabalığın uğultusu kulakları sağır ediyordu; on sekiz bin kişi ayağa kalkmış, ev sahibi takımı destekliyordu. Scott'ın bu an için hayal ettiği her şey gerçekleşmişti.

İki... Bir...

Ve maç bitti. Scott, tüm takım birlikte buzun üzerine dökülürken, iki takım arkadaşına çarpmak üzereyken tahtaların üzerinden atladı. Bennett, zafer işareti yaparak kollarını kaldırmış bir şekilde kalenin önünde dururken, sopalar, eldivenler ve kasklar her yöne uçtu. Saniyeler içinde, tüm Admirals oyuncuları, sevinçten çılgına dönmüş hokey oyuncularının oluşturduğu neşeli ve dağınık bir kalabalığın içinde kalecilerinin üzerine yığıldı.

Oyuncular sırayla birbirlerine sarıldılar ve sırtlarına vurarak tebrik ettiler. Scott, arkasında Carter'ın "Yeaaaaahhhh!" diye bağırdığını duydu ve arkadaşını kucaklamak için döndüğünde, Carter'ın kollarına atlamasının şiddetiyle neredeyse devriliyordu. Bacaklarını Scott'ın beline doladı ve onu bir saniye tutmaya zorladı.

"Başardık Scotty!" "Evet,

başardık."

Carter onu bıraktı ve buzun üzerine düştü. "Siktir, muhtemelen sıraya girmeliyiz, değil mi?"

Scott, yıkılmış Los Angeles takımının geleneksel el sıkışmaları için garip bir şekilde toplanmış olarak beklediği buzun ortasına baktı.

"Haklısın. Evet. Gidelim."

Takım arkadaşlarını sıraya dizilmeye çağırdı ve onlar hızlı ama saygılı bir şekilde L.A. oyuncularıyla el sıkıştı. Los Angeles oyuncularının çoğunun gözleri yaşlıydı. Scott onları anlıyordu. O da daha önce onların yerinde olmuştu.

Ama bu gece değil. Bu gece, çocukluğundan beri kurduğu hayali gerçekleştirmişti.

Stanley Kupası getirilirken ve lig komiseri sıkıcı bir konuşma yaparken sabırsızlıkla bekledi. Scott, playoff MVP'si olarak ilan edildi, bu bir onurdu, ama onun elinde tutmak istediği kupa değildi. Ayrıca, tüm takımı buraya gelmek için çok çalışmışken, tek başına öne çıkarılmak saçma geliyordu. Scott, bireysel ödülleri pek sevmezdi.

Sonunda, *sonunda*, takım kaptanı Scott'a Stanley Kupası verildi. Devasa gümüş kupayı eline aldı ve aslında tutması biraz garipti. Ağırdı, ama aynı zamanda tutması da zordu. Ama Scott şimdi onu elinden kaçırmayacaktı. Kupayı öptü ve sonra zaferle başının üzerine kaldırdı, tüm kalabalığın görebilmesi için döndü. Artık New York'a aitti: takıma *ve* taraftarlara.

Ve o anda gözyaşları akmaya başladı. Scott gözyaşlarına engel olmadı. O an her şey gerçeküstü ve çok etkileyiciydi ve aklında bir anda binlerce düşünce vardı.

Ama en çok, *annemin bunu görebilmesini dilerdim.*

O, Scott ile gurur duyardı. Scott'ı bu noktaya getiren, en az diğerleri kadar annesiydi. Annesi, desteği ve marketlerde uzun saatler çalışarak Scott'ın ikinci el hokey ekipmanlarını alabilmesini sağlayarak temeli atmasaydı, dünyadaki tüm hokey okulları, antrenörler ve menajerler bile onu NHL'ye ulaştıramazdı.

Scott dindar birisi değildi, ama gözlerini tavana çevirip sessizce "Bu senin için anne" dedi.

Kupayı Carter'a uzattı, Carter kupayı beş kez öptü ve sonra yüksekte kaldırdı. Scott, buzun diğer tarafındaki kalabalığın içinde Kip'i gördü, herkesle birlikte ayakta durup tezahürat yapıyordu. Scott ona el salladı. Kip'in bunu görüp görmediğinden emin değildi.

Daha sonra, buz pistine takım arkadaşlarının eşleri, kız arkadaşları ve çocukları dolmaya başladığında, Scott bunu hissetmeye başladı. Tüm mutluluğuna karışmış, rahatsız edici bir *yanlışlık* hissi vardı. Takım arkadaşlarının eşlerini öptüklerini, çocuklarını havaya kaldırdıklarını izledi ve Scott bu anı partneriyle paylaşmak istedi. Sevdiği adamla.

Kip'in buz pistine gelmesinin ne zararı olabilirdi ki? Zaten burası bir hayvanat bahçesi gibiydi: hokey oyuncuları, personel, muhabirler, fotoğrafçılar ve aile üyeleri. Scott'ın erkek arkadaşı aralarında olsa kim fark ederdi ki?

Kararını verdikten sonra, Kip'in yanındaki cama doğru kaydı. Ellerini salladı, birçok kişi bunu fark etti ama Kip fark etmedi. Sonra Scott, Elena'nın ona dokunduğunu ve bir şey söylediğini gördü, sonra da Scott'ı işaret etti. Kip baktı ve gülümsedi. Scott'ın kalbi kıpırdadı. Tanrım, onu seviyordu.

Scott ceza kutusunu işaret etti. Kip abartılı bir *"ne?"* ifadesi yaptı ve Scott tekrar işaret etti. Elena'nın Kip'e bir şey söylediğini gördü, sonra Kip başını salladı ve ceza kutusunu işaret etti. Scott da başını salladı ve ona doğru yola çıktı.

Scott, ceza kutusundan Kip'in kalabalığın içinden geçmesini izledi. İnsanlar, onların sergilediği bu küçük gösteriyi büyük bir ilgiyle izliyor gibi görünüyordu.

Bu kadar da olsa, ince davranmak yoktu.

Kip, oturma yerlerini ceza kutusundan ayıran cama ulaştığında, kızarmış, sırıtan ve sevimli bir haldeydi.

Scott, bir dakika içinde çok aptalca bir şey yapmaktan kendini alıkoyamayacağını biliyordu.

Ama...

"Camın üzerinden atla!" diye bağırdı Scott. "Seni yakalarım."

"Tamam!" Kip çıkıntıya adım attı ve bir bacağını camın üzerine kaldırdı. Scott ona yardım etti ve Kip kollarına düştü.

"Başardın!" dedi Kip.

"Başardım," diye onayladı Scott.

Bir an orada durdular, hala birbirlerine sarılmış ve gülümsüyorlardı. Belki de adrenalin onu coşturmuştu, ya da belki de bütün gece harika bir rüya gibi geçmişti ve onu mükemmel kılacak tek bir şey vardı, o da...

Scott eğilip Kip'i öptüğünde, Kip'in gözlerinde şaşkınlık gördü. Scott bunun sadece hızlı bir öpücük olacağını düşünmüştü, ama dudakları birbirine değdiği anda kendini kaptırdı. Sanki yalnızlarmış ve aylardır birbirlerini görmemişler gibi Kip'i öptü. Hayalini kurduğu her şeye sahip bir adam gibi onu öptü.

Ayrıldıklarında, Kip ona hayretle baktı. "Vay canına!"

"Umurumda değil," dedi Scott. "Seni seviyorum."

Ve bu doğruydu. Umursamıyordu. Şey, takım arkadaşlarının ve onların başarılarının dikkatini biraz da olsa üzerine çektiği için umursuyordu. Bunun için kendini kötü hissedeceğini biliyordu, özellikle de dev skorboard ekranlarına bakıp, birbirlerine sarılmış haldeki kendisinin ve Kip'in canlı görüntüsünü gördüğünde.

"Eh," dedi Kip neşeyle, "Sanırım artık sır ortaya çıktı." "Mm. O zaman her şeyi riske atalım."

Scott onu tekrar öptü ve etraflarındaki her şey kayboldu. Sadece Scott ve sevdiği adam, ceza sahasında öpüşüyorlardı.

Ama sonra gerçeklik. O da şu anda oldukça mükemmeldi.

"Basın benimle konuşmak isteyecek galiba," dedi Scott, buza bakarak. Onlara bakan birçok şaşkın yüz vardı.

"Git," dedi Kip, "Seninle gurur duyuyorum."

"Tamam, ama dinle: Birkaç dakika sonra takımımla soyunma odasına gideceğim, yakında ailemizi ve arkadaşlarımızı da getirebiliriz. Huff'un eşi Laura ile konuş. Sana nereye gitmen gerektiğini söyleyecektir. Bunu birkaç kez yaptı."

"Scott. *Git.* Tanrı aşkına, benim için endişelenmeyi bırak. Stanley Kupası'nı kazandın!"

Scott gülümsedi. "Stanley Kupası'nı kazandım!" "Evet. Oraya git ve bir kahraman ol, Hunter!"

Ama Scott onu geride bırakmayı reddetti. Henüz değil. Burası çok kaotikti ve Kip'in iyi bakıldığından emin olması gerekiyordu. Elini tuttu ve onu buzun üzerine çekti. Kip'in spor ayakkabıları buza değdiğinde biraz kaydı ve Scott onu belinden tutarak dengeledi.

Hemen Scott'ın yüzüne bir mikrofon uzatıldı. Kip'i bıraktı ve kayarak yaklaşan Huff'a işaret etti.

"Sen Kip olmalısın," dedi Huff.

"Evet, benim."

"Tahmin etmiştim. Öpüşmeniz ele verdi."

Kip kızardı ve Scott gülümsedi; muhtemelen günlerce gülümsemeyi *bırakmayacaktı*. Belki de aylarca.

"Admirals ailesine hoş geldin, evlat," dedi Huff. "Gel, Huff'ları tanıyın."

Scott, Huff'un Kip'i oluşan medya kalabalığından uzaklaştırmasını izledi. Huff gerçekten en iyisiydi.

Scott gazetecilere ve kameralara döndü. "Ee," dedi,

"sorusu olan var mı?"

* *

Kip maçın çılgın geçtiğini düşünüyorsa, soyunma odasındaki parti bunun yanında solda sıfır kalırdı.

Oda heyecanlı, terli erkekler, gururlu eşler ve kız arkadaşlar, uykulu çocuklar ve basın mensuplarıyla *doluydu*. Bira ve şampanya akıyordu —Scott ve takım arkadaşları Stanley Kupası'ndan şampanya içiyorlardı. Erkekler şarkı söylüyor, bağırıyor, ağlıyorlardı.

Scott ve Kip birkaç kez birbirlerinden ayrılmışlardı ve bu, Kip'e... hemen hemen herkesin kendisine baktığını fark etme fırsatı vermişti.

Ama o çekinmeyi reddetti. Scott onu orada istiyordu, o da oradaydı.

Carter Vaughan, Kip tek başına dururken onu yakaladı. "İşte tanışmak istediğim adam! Buraya gel dostum!"

Kip ne olduğunu anlamadan, Carter onu terli bir kucaklamayla sardı. "Kip, Kip, Kip. Bu ismi çok seviyorum, biliyor musun? Ne oluyor lan? Scott Hunter'la gerçekten tüm dünyanın gözü önünde öpüştünüz mü?"

"Gerçekten yaptık." Kip hala bu konuda heyecanlıydı. "Bu birkaç tweet alır."

Kip gülümsedi. "Öyle umuyorum."

"Scott Hunter'ın bir erkek arkadaşı var." Carter başını salladı ve sırıttı. "Dostum, o kadar mükemmel biriyle çıkmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Oldukça harika."

Biri Carter'a bir bira uzattı ve Carter, "Hey, benim dostum Kip'e de bir tane getir, olur mu?" dedi.

Kim olursa olsun Kip'e bira ile geri döndüğünde, Carter, "Senin hikayen nedir, Kip? Scott senin öğrenci olduğunu söyledi?" diye sordu.

"Yaklaşık yaklaşık olmak olmak evet. Başlamak yeni yüksek eylül başlıyorum."

"Spor yapar mısın?" diye sordu bira içen adam, kendisi de kola içiyordu.

"Hayır."

"Üzgünüm," dedi Carter, "bu kaba pislik Eric Bennett. Onu tanımadın çünkü genellikle yüzünde maske takıyor."

"Merhaba," dedi Bennett.

Kip başını salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum.

Tebrikler." "Hokey hayranı mısın?" diye sordu Carter.

"Artık kesinlikle öyleyim. Hokey izlemeyi her zaman sevmişimdir. Çok yakından takip etmiyordum, ta ki..."

"Bu sporun en büyük yıldızı ile çıkmaya başlayana kadar

mı?" "Evet, öyle."

Carter ona merakla baktı. "Yani Scott Hunter'ın hayranı değilsin. Onunla tesadüfen mi tanıştın?"

"Evet. Sana söylemedi mi?"

"Hayır. Bu hoş bir şey mi?"

Kip omuz silkti. "Muhtemelen sıkıcıdır. Bir gün çalıştığım yere geldi. Orası, şey... bir smoothie dükkanı. Neyse. Bir smoothie aldı, sonra ertesi gün tekrar geldi... ve sonra yine..."

"Bu," dedi Carter geniş bir gülümsemeyle, "çok tatlı. Seni *iş* yerinde mi tavladı? Hunter'ın böyle bir numarası olduğunu bilmiyordum!"

"Aslında öyle yapmadı. Beni almaya geldiğini kastetmiyorum. Sürekli gelmeye devam etti. Ben de bir nevi... ima ettim..."

Carter, Bennett'a anlamlı bir bakış attı. "Evet, bu çok daha mantıklı. Muhtemelen sürekli gelmeye devam ederse, senin ayağın takılıp üzerine düşeceğini umuyordu."

"Belki. Neyse, sonunda her şey yoluna girdi."

"Bu olay ortaya çıktığında medya fırtınasının ortasında kalmaya hazır mısın?" diye sordu Bennett.

"Hayır," dedi Kip, sırtını düzelterek. "Ama orada olacağım. Scott'ın yanında."

Carter güldü. "Tamam, sakin ol asker. Biz seni koruyacağız. Seni seviyorum Kip. Adını söylemeyi sevdiğim kadar."

"Teşekkürler."

Scott küçük gruba katıldı ve ağır kolunu Kip'in omuzlarına attı. "Bu adamlar seni rahatsız mı ediyor?" diye sordu, sırıtarak. Muhtemelen çok fazla şampanya içmişti.

"Sadece bu kadar harika bir adamın senin gibi bir karmaşaya nasıl bulaştığını anlamaya çalışıyoruz, Hunter," diye şaka yaptı Carter.

"Ben de bilmiyorum, ama öyle olduğuna çok memnunum," dedi Scott ve Kip'in yanağına bir öpücük kondurdu. Kip'in yüzü kıpkırmızı oldu. Carter ve Bennett'a baktı, onların başka yere bakmalarını bekliyordu, ama ikisi de sadece gülümsüyorlardı.

Scott başını eğip Kip'in kulağına fısıldadı. "Takımda olmayan herkesi kovuyorlar, ama evde görüşürüz, değil mi?"

"Kesinlikle. Ama seni hemen beklemiyorum. Bu senin gecen. Eğlen, tamam mı?"

"Eğleneceğim.

Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Sonra Scott onu hızlıca dudaklarından öptü. Sadece bir öpücüktü, ama bulundukları yeri düşünürsek, bu küçük bir jest değildi.

Kip, eve kadar neredeyse uçarcasına gitti, son birkaç saati kafasında tekrar tekrar canlandırdı ve geleceği hayal etti.

* *

Kip, eve döndükten sonra birkaç saat boyunca telefonuna bakarak geçirdi.

O gece *çok* sayıda mesaj almıştı.

Maria: Aaaahhh!!! Ne oluyor lan???!! Bu gördüğüm en tatlı şeydi?????

Shawn: Seni. Lanet. Kaltak. Seni yalancı kaltak. Birlikte öğle yemeği yiyeceğiz. ÇOK YAKINDA.

Kyle: Öncelikle, tebrikler, senin adına çok sevindim. İkincisi, lanet olsun!

Megan: Eee... NE?!

Aylardır konuşmadığı kişilerden de mesajlar almıştı. Ailesinden birkaç cevapsız arama vardı. Yarın onları arayacaktı.

Elena bir ara oyundan ayrılmıştı, ama ona mesaj atmıştı.

Tebrikler. Siz çocuklar tarih yazdınız.

İkinci mesajda ise, "Cidden, neredeyse ağlayacaktım" yazıyordu.

Kip aynı videoyu defalarca izlemeye devam etti. Scott'ın öpüştükten hemen sonra buz üzerinde verdiği röportajdı. Öpüşürken çekilmiş birçok fotoğraf ve ekran görüntüsüyle birlikte bu röportaj da viral olmuştu.

"Tabii, evet," diye cevaplamıştı Scott, herkesin az önce tanık olduğu olaya yorum yapmak isteyip istemediğini soran röportajcıya. "Sadece erkek arkadaşımla biraz kutlama yapıyordum."

"Dünyanın senin..." olduğunu bildiğini sanmıyorum.

"Eşcinsel mi? Evet, eşcinselim. Resmi bir açıklama yapmayı planlıyordum, ama ne fark eder ki? Herkes burada zaten."

Röportajcı bir an sessiz kaldı, sanki şaşkın gibi görünüyordu, sonra gözlerini kırpıştırdı ve "Peki... sen... Onun hakkında bize söylemek istediğin bir şey var mı?" dedi.

"Elbette. O benim için her şey demek ve onu seviyorum."

Kip bunu her izlediğinde aptal gibi sırıtıyordu. Scott'ın sesi çok sakindi. Hiç pişmanlık duymuyormuş gibi, çok kendinden emindi. Geriye bakmıyordu.

Kip, sosyal medyada bununla ilgili söylenenlere çok fazla dikkat etmemeye çalıştı, ama bir bakışta, tiksinenlerden çok heyecanlananların daha fazla olduğunu anladı. Yine de her iki tarafta da büyük bir şok vardı.

"Bu çok çılgınca olacak," diye mırıldandı Kip telefonuna.

Yarın sabahtan itibaren hayatı *çok* farklı olacaktı.

Ama bu gece evdeydi, deli gibi aşıktı ve çok mutluydu.

Scott'la gurur duyuyordu, pek çok nedenden dolayı.

Röportajı tekrar izledi.

* *

Scott, eve geldiğinde Kip'i yatakta değil, mutfak tezgahındaki taburelerden birinde otururken bulduğunda şaşırdı, ama aslında pek de şaşırmamıştı.

Saat sabahın üç buçukuydu.

Uyku pantolonu ve tişört giymişti ve o anda Scott'ın görmek istediği her şeydi.

"Uyanmışsın," dedi Scott aptalca.

"Tabii ki. Beklediğimden daha az sarhoş görünüyorsun." Kip tabureden kaydı ve Scott'a doğru yürüdü.

"Bir süre önce içmeyi bıraktım." Scott ellerini Kip'in beline koydu.

"Seninle gerçekten gurur duyuyorum," dedi Kip. "Bu geceki her şey için."

Scott onu öptü ve bu, bütün gece boyunca arzuladığı şeydi. Takım arkadaşlarıyla lanet *Stanley Kupası'nı* kazanmayı kutlarken bile, erkek arkadaşını öpmek için can atıyordu.

"Biraz aceleci davrandım," dedi, ayrıldıktan sonra. "Üzgünüm. Belki önce seninle konuşmalıydım."

"Sorun değil," dedi Kip. "Scott, *sorun değil*. Beklemiyordum ama... Yani, bu çok romantikti!"

Scott güldü ve yüzünü Kip'in boynuna gömdü, çenesinin hemen altına öpücükler kondurdu.

"Seni çok seviyorum," dedi. Gece boyunca sesi çok kısılmıştı. Çok bağırmıştı.

"Ben de seni seviyorum, tatlım. Hadi gel. Stanley Kupası şampiyonu birini yatağa atmak hep hayalimdi."

Epilog

Scott, Kip'in elinin kendi elini sıktığını hissetti. O da aynı hareketi yaparak onu sakinleştirdi.

Ben iyiyim. Hallederim.

Las Vegas'ta düzenlenen NHL Ödülleri töreninde seyirciler arasında birlikte oturuyorlardı. Gecenin son ödülü olan ligin en değerli oyuncusu adayları sahneden okunuyordu ve Scott'ın adı da aralarındaydı. Kazanmak güzel olurdu, ama o bunu pek umursamıyordu, daha çok konuşma fırsatı bulmayı umuyordu.

Sunucu, "Hart Trophy'nin sahibi..." dedi, "Scott Hunter!"

Scott nefesini verdi ve ayağa kalktı. *İşte başlıyoruz.* Kip elini bıraktı ve ona gülümsedi, Scott da o gülümsemede güç buldu. Midesindeki heyecanı görmezden gelerek döndü ve sahneye doğru yürüdü. Sunucudan kupayı aldı ve bir an kaldırdıktan sonra dikkatlice podyumun yanındaki yere koydu.

Alkışlar dinince, "Merhaba," dedi. Dağınık kahkahalar duyuldu.

"Öncelikle, bunun için teşekkür ederim. Diğer tüm adaylar da bu ödülü hak ediyor. Rozanov bile." Kahkahalar arttı.

Bir anlığına başını eğip düşüncelerini topladı. Muhtemelen bir şeyler yazmalıydı, ama bu tür planlar yapmak hiç onun tarzı değildi.

"Birkaç hafta önce," diye başladı, "Stanley Kupası'nı kazanmak gibi hayatımın hayalini gerçekleştirdim. Bunu başaranlar nasıl bir his olduğunu bilirler. Gerçekten tarif edemem. Ama... o gece başka bir şey daha oldu. Muhtemelen fark etmişsinizdir, Admirals'ın Kupayı kazanmasından çok daha fazla dikkat çeken bir şey."

Dinleyiciler şimdi çok sessizdi. Odadaki gerginliği hissedebiliyordu. *Gerçekten bunu mu anlatacak? Burada mı?*

"İlginç bir ay oldu," diye devam etti. "Eğer bir şekilde kaçırdıysanız, ben gay olduğumu gülünç bir şekilde kamuoyuna açıkladım. Bundan pişman değilim ve asla pişman olmayacağım. Bunun çoğu insan için şok edici olduğunu biliyorum

. Ve ne yazık ki, bazıları için hayal kırıklığı oldu. İnsanların Scott Hunter formaları yaktığını biliyorum, ki bu arada, bu iyi bir fikir değil. O formaları polyester ve kimyasallarla dolu."

Kalabalık güldü. Rahatlamış gibiydiler.

"Ben, şey, birkaç hafta önce bir Twitter hesabı açtım," dedi Scott. "Ben her zaman çok özel bir insan oldum. Ya da, durumumu göz önüne alırsak, olabildiğince özel. Hayranlarımla tanışmayı seviyorum, ama hayatımı hiçbir zaman kamuoyuyla paylaşmadım. Son birkaç haftada gördüğüm şey, belki de bunu biraz yapmamın önemli olduğu. Hayranlarım, özellikle de genç hayranlarım, bana mesajlar gönderip, benim açığa çıkmamın onlar için ne kadar önemli olduğunu söylüyorlar."

Scott, birkaç NHL oyuncusundan da benzer şeyler söyleyen e-postalar ve telefonlar aldığından bahsetmedi. Buraya söylenti veya spekülasyon başlatmak için gelmemişti.

"Hokeyi seviyorum. Bunu meslek olarak yapabilmeyi seviyorum. Ama," dedi, "uyum sağlayamamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum.

“Gençken, hokey kariyerinin gerçek bir olasılık gibi görünmeye başladığı sırada iki şey oldu. Birincisi annemin vefatıydı. İkincisi ise, her hokey oyuncusunun hakaret olarak kullanmaktan hoşlandığı şeyin ben olabileceğimi fark etmeye başlamamdı. Buz pistinde ve soyunma odasında her gün duyduğum sözler, benim farklı olduğumu sürekli olarak hatırlatıyordu. Belki bu beni daha iyi bir oyuncu yaptı. Belki kendimi kanıtlamak için başka bir neden verdi. Ama aynı zamanda birinin sırrımı öğrenmesinden çok korkmama da neden oldu.”

Oda sessizdi.

"Benim gibi korumak için çok uğraştığın bir sırrın olduğunda," dedi Scott, "bu çok yorucu olur. Onu gizli tutmak için durmaksızın çaba harcarsın ve insanların öğrenmesinden duyduğun korku seni tüketir. Ayrıca seni yalnızlaştırır."

Bir an durdu. Muhtemelen misafirliğini fazla uzatmıştı, ama henüz bitirmemişti.

"Ben çok şanslıydım. Çok şeyim var ve minnettarım. Ama hayatımda her zaman çok önemli bir şey eksikti. Ve bu yıl onu buldum."

Scott'ın gözleri Kip'e takıldı ve dudaklarının sıkı sıkı kapalı olduğunu ve gözlerinin ıslak olduğunu görebiliyordu.

“Yıllar boyunca birçok takım arkadaşımın düğününe katıldım ve aşk hakkında ya da her şeyi değiştiren o kişiyi bulmakla ilgili birçok konuşma dinledim. Ama bunu hiç anlamamıştım. Asla anlayamayacağımı düşünüyordum. Bu benim için değildi. Ama bu yıl... Biriyle tanıştım. *O* kişiyle tanıştım. Her şeyi değiştiren kişiyle. Ve o bana kendim hakkında dürüst olmak için gereken güveni, gücü ve *ihtiyacı* verdi. Korku çok güçlü bir şeydir, ama bu yıl ondan daha güçlü bir şey buldum."

İnsanlar şimdi Kip'e bakmaya başlamıştı. Canlı yayın için muhtemelen ona da bir kamera çevrilmişti.

"Bu onuru takım arkadaşlarım ve koçlarımla paylaşıyorum," dedi Scott, konuşmasını bitirirken, "ama aynı zamanda seninle de paylaşıyorum, Kip. Beni her yönden daha iyi bir insan yaptın. Seni seviyorum."

Kip de ona "*Ben de seni seviyorum"* diye cevap verdi.

"Ve, şey, Vegas'taki eşcinsel kulüplerinden biri bu gece Scott Hunter gecesi düzenliyor, o yüzden daha sonra orada olacağım, eğer dans etmek isteyen varsa."

Dağınık kahkahalar ve Scott'ın Carter'dan geldiğinden emin olduğu belirgin bir "whoop" sesi duyuldu. Scott gülümsedi.

"Teşekkürler," dedi. Sonra kupasını aldı ve coşkulu alkışlar eşliğinde sahneden indi.

* *

Scott, muhtemelen kulüp müziğinin ritmine uyarak parmaklarını dizine vuruyordu. Daha çok, hızla atan kalbinin iç ritmine uyarak.

Bir kulüpteydi. *Eşcinsel* bir gece kulübünde. Görünüşte *onu* kutlayan insanlarla dolu bir kulüpte.

Buna soğukkanlılıkla yaklaşabilirdi. Kesinlikle.

Arkadaşlarıyla çevrili olması ona yardımcı oldu. Yardımcı olmaktan da *öte*ydi. Bu gece, kendisi için en önemli olan insanların burada, yanında olmasının kendisi için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemiyordu.

Carter ve Gloria, rahat VIP bölümünde onun karşısındaki kanepede oturuyorlardı. Yanlarında Huff oturuyordu, Bennett ise tek başına bir sandalyede dinleniyordu. Matti Jalo, korkulukta durmuş, altlarındaki dans pistini izliyordu.

Scott'ın daveti samimiydi; NHL Ödülleri'nin izleyicilerinden herhangi birini bu gece kulüpte görmekten büyük mutluluk duyardı. Carter, Huff ve Bennett dışında kimsenin gelmesini beklemiyordu. Jalo bile sürprizdi.

"Elena konuşmayı çok beğendiğini ve burada olmayı dilediğini söyledi," dedi Kip, telefonunu önlerindeki masaya koyarken. Scott'a biraz daha yaklaştı, kanepede vücutlarını birbirine yaklaştırdı ve onu sakinleştirmek için dizine hafifçe vurdu. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi Scott. "Gerçekten. Mutluyum."

Ve öyleydi. Yepyeni bir nedenle ünlü olmak garipti. Sadece kendisi olduğu için. Artık hokey izlemeyen hayranları bile vardı.

İlginç bir yaz olacaktı.

Scott o yaz birçok basın röportajı yapacaktı, *Sports Illustrated* dergisinde yayınlanacak bir röportaj da dahil. Bu sefer odak noktası neredeyse tamamen cinsel yönelimi ve özel hayatı olacaktı. Sinir bozucu bir durumdu, ama bunun neden önemli olduğunu anlıyordu.

Kip, Avrupa tatiline karşı çıkmıştı; okul başlamadan önce Kingfisher'da olabildiğince çok vardiyada çalışmaya kararlıydı. Scott, bu konuda onunla tartışmamanın daha iyi olacağını biliyordu, ancak Kip, Scott'ın masrafları ödemesine daha fazla izin vermeye başlamıştı. Las Vegas gezisi gibi şeyler, Kip'in ilk kez uçağa binmesiydi. Scott, onun yanında olduğu için mutluydu ve Kip ile daha birçok ilki deneyimlemeyi dört gözle bekliyordu.

Ayrıca Kip'i iş yerinde ziyaret etmekten de çok keyif alıyordu. Kingfisher artık Scott'ın adını taşıyan bir içki sunuyordu. İçinde yaban mersini suyu olmasının nedenini sadece Kip ve Scott biliyordu.

"Bu gece harika görünüyorsun," dedi Scott alçak sesle, dudakları Kip'in kulağına değiyordu. "Sana bunu daha önce söylemiş miydim?"

Gerçekten inanılmaz görünüyordu. Scott'a göre her zaman mükemmel görünüyordu, ama onu dışarı çıkmak için *hazırlanmış halde* ilk kez görüyordu.

Scott'ın kendisinin asla başaramayacağından emin olduğu bir şekilde, doğal bir şekilde seksi ve şehvetli görünüyordu. Derin V yakalı siyah bir tişört ve Scott'ın onu nasıl giydiğini ve daha sonra nasıl çıkaracağını merak ettiği kadar dar olan kömür rengi bir kot pantolon giyiyordu. Saçları, hem dikkatsiz hem de titiz bir görünüm yaratmak için dağınık bir şekilde düzenlenmişti.

Ama bu gece Scott'ın dikkatini *gerçekten* dağıtan şey, Kip'in kullandığı eyelinerdi. Bu, Scott'ı heyecanlandıran bir şey vardı, sanki bir üst seviyeye çıkmış gibi. O, soyunma odalarında dolaşan homofobik stereotipleri resmi olarak, *cesurca* gözden geçiriyor ve evet, Scott Hunter — New York Admirals'ın kaptanı ve sert erkekliğin modeli — güzel, makyajlı erkek arkadaşıyla bir gey gece kulübüne gidiyordu.

Scott parmaklarını birbirine doladı ve sıkıca tuttu. Dünya hiç şüphe duymasın: Kip Grady onundu.

"Bu eğlenceli, değil mi?" Jalo'nun sesi, gürültülü müziğin üstüne bile çıkıyordu. "Scott Hunter gecesi!"

"Daha fazlasını bekliyordum," diye şikayet etti Carter. "Tema nerede?"

Kip güldü. "Ne bekliyordun ki?"

Carter omuz silkti. "Go-go dansçıları, belki? Hokey sopalarıyla? Belki Hunter şeklinde bir buz heykeli?"

Scott Hunter Gecesi'nin çoğunlukla Scott'ın binada olmasıyla geçtiği doğruydu, ama yine de güzeldi.

"Tuvalete gidiyorum," dedi Scott Kip'e. "Hemen dönerim."

Birkaç dakika sonra, kalabalığın içinden arkadaşlarının yanına dönerken, soluna baktı ve VIP alanının hemen dışında, bir sütuna zarifçe yaslanmış uzun boylu, fit bir adam gördü. Scott onu tanımak için bir an zaman aldı ve tanıdığında gözlerine inanamadı.

"Rozanov?" diye sordu. Ilya Rozanov, Scott ona doğru ilerlerken tembelce sırıttı.

"Burada ne işin var?" diye bağırdı Scott, müziğin sesini bastırmak için.

Rozanov omuz silkti. "Scott Hunter Gecesi'nin ne olduğunu görmek istedim. Duyduğum kadar kötü değilmiş."

Scott burnunu çekip başını salladı. "Gerçekten sadece benimle dalga geçmek için Vegas'ta bir gey bara mı geldin?"

Rozanov onun sorusunu görmezden geldi ve bunun yerine elini havada sallayarak, "Demek. Artık bu musun?" dedi.

Scott onun ne demek istediğini tam olarak anlamadı, ama başını salladı. "Bu benim. Yani, ben hep böyleydim. Ama şimdi... kendim olmakta daha iyiyim."

Rozanov bunu düşünür gibi göründü. "İyi. Yaptığın şey. Bu... diğerleri için iyi olacak."

Rozanov'un gözlerinde Scott'ın dikkatini çeken bir şey vardı. Onun yüzünde daha önce hiç böyle bir ifade görmemişti. Belki de minnettarlıktı?

"Umarım öyledir," dedi Scott.

Rozanov bir saniye daha onun bakışlarını karşıladı, sonra başka yere baktı. "Bazı arkadaşlarla buradayım," dedi Scott. "Takımımdan, yani Yani. Sen, şey, bize katılmak ister misin?"

Scott, Rozanov'un umursamıyormuş gibi görünmek için çok uğraştığını biliyordu, ama Scott'ın beklediği gibi, daveti kabul etti.

"Hey! Scott Hunter Gecesi'nin yıldızı geri döndü!" Carter sevinçle bağırdı. "Ve *o adam* burada ne arıyor?"

Rozanov sırıttı ve elini hafifçe salladı.

"Onu bize katılmaya davet ettim," dedi Scott. Carter'a, *konuyu kapatmasını* ima eden anlamlı bir bakış attı.

Carter, Rozanov'a birkaç şüpheli bakış attıktan sonra konuyu kapattı. Hepsi oturdular ve müzik sesini bastırmaya çalışarak sohbet ettiler. Carter çeşitli içkilerden oluşan birkaç pahalı şişe sipariş etti ve çok geçmeden Scott kendini çok rahat ve gevşemiş hissetmeye başladı. Bir saat içinde Kip kanepede Scott'a sokulmuş Bennett ile konuşuyordu, Gloria Carter'ın kucağına oturmuş Huff ile konuşuyordu ve Matti Rozanov ile coşkulu bir şekilde sohbet ediyordu.

"Aşağı inelim," diye fısıldadı Kip, Scott'ın kulağına. "Seninle dans etmek istiyorum."

Scott başını salladı ve ayağa kalktı. "Biz gidiyoruz..." dedi gruba, ama kimse onların ayrılmasını umursamıyor gibiydi.

Aşağıda, dans pistinin kenarında durdular, müziğin ritmi Scott'ın vücudunda yankılanıyordu. Kip bir sütuna yaslandı, ellerini arkasına koydu, başını yukarı kaldırdı ve kendini sundu. Kulübün renkli ışıkları yüzünde dans ederken, koyu halkalı gözleriyle Scott'a bakarken çok seksi görünüyordu.

Scott bir elini sütuna dayadı ve eğilerek Kip'i sütuna bastırdı ve onu yalayıp yuttu. Halka açık bir yerde olduklarını biliyordu. Pantolonunun içinde sikinin şiştiğini, herkesin görebileceği bir şişkinlik oluşturduğunu biliyordu. Kip'in de sertleştiğini biliyordu.

"Sen öyle bakınca kendimi kontrol edemiyorum," diye Scott Kip'in kulağına fısıldadı.

"Gel benimle dans et," diye mırıldandı Kip. Scott, pürüzsüz çenesinin altına öpücük kondurdu ve Kip titredi. Kip bu gece tıraş olmuştu ve pürüzsüz cildi, görünüşünün yumuşak masumiyetine katkıda bulunuyordu. Neredeyse kadınsıydı, ancak boğuk Brooklyn aksanı ve Scott'ın kalçasına bastırdığı sertliği hariç.

Müzik yüksek, ritmik ve durmaksızındı. Devasa dans pisti erkeklerle doluydu ve çoğu muhtemelen çekiciydi. Ama Scott, el ele tutuşarak onu yönlendiren adamdan başka hiçbir yere bakmıyordu.

Korkmuş ve heyecanlıydı, sanki bir oyun oynayacakmış gibi zihinsel olarak hazırlanıyor, etrafındaki her şeyi dışlıyordu. Hedefe odaklanıyordu.

Kip kalabalığın içinde yerlerini buldu ve ona döndü. O kadar kalabalıktı ki birbirlerine yapışmışlardı. Kip kollarını Scott'ın boynuna doladı ve ona gülümsedi. Scott da gülümsedi ve ellerini beline koydu, sonra Kip'in yavaş hareketlerine uyum sağlamaya çalıştı.

Çok uzun sürmedi. Bir dakika sonra Scott, Kip'in vücudunu sallama şekli, parmaklarının Scott'ın saçlarına dokunma şekli ve gözlerindeki yoğun ısıya kapıldı. Scott onunla birlikte hareket etti ve bu çok kolaydı. Gerginliğini bıraktı ve sadece hissettiklerini yaşamaya izin verdi.

Scott hayatında hiç kafası güzel olmamıştı, ama bunun böyle bir şey olduğunu hayal ediyordu. Dönen ışıklar ve gümbür gümbür bas sesleri, kulübün bunaltıcı sıcağı, ter ve kuru buzun güçlü kokusu, duyularını alt üst ediyordu. Alkolün uyuşturucu etkisi,

düşüncelerini bulanıklaştırıyor ve ona rahatlatıcı bir coşku hissi veriyordu. Her yerinden akan heyecan dalgası. Olasılıkların heyecanı.

Kip, Scott'ın yüzünde tüm bunları görmüş olmalıydı, çünkü hareket etmeyi bıraktı ve eğilip Scott'ın kulağına dudaklarını değdirdi. "Neredesin?"

Scott yutkundu ve cevap vermek için başını çevirdi. "Buradayım."

Kip başını geriye eğdi ve Scott çenesinin altına sıcak, açık öpücükler kondurdu. Kip'in kıçına sahiplenici bir el koydu ve ikisini birbirine yapıştırdı. Kip'in kalbinin göğsüne ve dilinin altındaki nabız noktasına çarptığını hissedebiliyordu.

Kip'in ellerinin tişörtünün altına kaydığını hissetti. Altında terden nemli olduğunu biliyordu. Kip eğildi ve onu öptü. Hala dans ediyorlar mıydı, yoksa bir grup insanın ortasında öpüşüyorlar mıydı? Scott umursamadı.

Bu delilikti. *Halka açık bir* yerdeydiler, güvenli bir yer olsun ya da olmasın, Scott kendini tamamen kontrolünü kaybetmiş hissediyordu. Buradan çıkması gerekiyordu, ya da Tanrı ve Ilya Rozanov'un önünde Kip'i duvara dayayıp becereceği gerçeğiyle barışması gerekiyordu.

Kip geri adım attı ve güldü. "Sakin ol tatlım. Bunun için daha sonra zaman olacak."

En azından Scott öyle söylediğini düşündü. Müzik ve içini titreten erimiş arzusu arasında duymak zordu.

VIP kabinlerine baktı ve Carter, Bennett ve Huff'un korkuluklara yaslanıp ona sırıtarak baktıklarını gördü. Bu onu sakinleştirdi. Kip döndü ve onlara gelip onlara katılmalarını işaret etti. Birkaç dakika sonra kabinleri boşaldı ve hepsi birlikte dans pistine çıktılar.

Carter, Gloria ile *çok* yakın dans ediyordu ve Scott, herkesin onun bir kadınla birlikte olduğunu açıkça görmesini istediği çok belliydi, bu yüzden kendi kendine gülümsedi. Önemli değildi. Carter *oradaydı* ve Scott bunu takdir ediyordu. Eric, kendisiyle konuşmaya çalışan arkadaşlarını fark etmeden tek başına dans ediyordu ve çok eğleniyor gibi görünüyordu. Huff biraz garip hareket ediyordu ve dans pistinden yavaşça uzaklaşıyor gibi görünüyordu. Matti ise...

ona yaklaşan herkesle neşeyle dans ediyordu. Scott heteroseksüel olduğundan oldukça emindi, ama kesinlikle iyi bir sporcuydu.

Scott'ın kulüplerde pek deneyimi yoktu, ama Rozanov'un dans ettiği erkeklere karşı hareketleri, sadece mekanın havasına girmeye çalışan birinden çok daha bilinçli ve pratik görünüyordu.

Huh.

Bu gece Scott'a katılmayı seçen bu küçük hokey oyuncularından oluşan direniş grubu, boyut olarak belki etkileyici değildi, ama bir devrim gibi hissettiriyordu. Bir yıl önce, hatta bir *ay* önce, Scott bu senaryoyu asla hayal edemezdi. En iyi arkadaşları, takım arkadaşları, *erkek arkadaşı* ve Ilya Rozanov ile bir gey kulübünde. Dans ediyorlar. Gülüyorlar. Cinselliğini saklamak yerine kutluyorlar. Bu gerçeküstü ve harikaydı.

Kip çenesini kaldırdı ve Scott onu sevdiği için onu öptü, onunla burada olmaktan çok mutluydu ve artık korkacak hiçbir şey yoktu.

"Mutlusun," dedi Kip.

Scott, alınlarını birbirine yaklaştırdı. "Şu anda kendimi yenilmez hissediyorum." "Ben de. Hadi bu lanet dünyayı değiştirelim."

Scott onu sertçe öptü, çünkü Kip tam olarak nasıl hissettiğini tarif etmişti.

"Evet," dedi. "Hadi yapalım."

* * *

Rachel Reid'in 2019'da çıkacak olan bir sonraki kitabını bekleyin! Rachel Reid'in Heated Rivalry *kitabında Ilya ve Shane'in hikayesinin bir ön izlemesini okumaya devam edin.*

Teşekkürler

Öncelikle, ilk kitabımın düzenleme sürecinde son derece yararlı ve coşkulu geri bildirimleri ve rehberliği için Carina'daki harika editörüm Mackenzie Walton'a teşekkür etmek istiyorum. Bu kitabın orijinal editörü Carole Ann Galloway'in sıkı çalışmasını da takdir etmek isterim. Onun düzenlemeleri ve tavsiyeleri *Game Changer'ı* büyük ölçüde geliştirdi.

Ayrıca, smoothie dükkanına Straw+Berry adını bulan arkadaşım Melissa Buote'ye de teşekkür etmek istiyorum. Bu adı her gördüğümde hala gülümsüyorum.

Yazar Hakkında

Rachel Reid hayatı boyunca Kanada'nın Nova Scotia eyaletinde yaşamış ve muhtemelen yaşamaya da devam edecektir. İki sıkıcı diploması ve iki ilginç oğlu vardır. Çocukluğundan beri hokey hayranıdır, ancak ne yazık ki kendisi NHL'ye girebilmiş değildir. Ateşli erkeklerin ateşli şeyler yaptığı ve havalı kadınların muhteşem olduğu kitapları sever.

Rachel'ı Instagram hesabından takip edebilirsiniz: RachelReidWrites. Daha fazla yazı yazdığı web sitesi ve blogu ise www.rachelreidwrites.com.

Rachel Reid'in beğenilen Game Changers serisinin geri kalanını kaçırmayın!

OYUN DEĞİŞTİREN
ATEŞLİ RAKİPLER
SERT ADAM
ORTAK HEDEF ROL
MODELİ
UZUN OYUN

Hemen kopyanızı alın!

Yeni çıkan kitaplarımız, özel teklifler ve daha fazlası hakkında bilgi almak için bizimle iletişime geçin.

CarinaPress.com'u ziyaret

edin Diğer iletişim yolları:

Twitter.com/CarinaPress

Facebook.com/HarlequinBooks
Instagram.com/HarlequinBooks
Harlequin.com/Haber Bülteni

Carina Adores, LGBTQ+ karakterlerin sonsuza dek mutlu oldukları romantik aşk hikayelerine ev sahipliği yapmaktadır.

SAILOR PROOF, Annabeth Albert MEET
ME IN MADRID, Verity Lowell
THE LIFE REVAMP, Kris Ripper
EĞER BİR ŞEYİ SEVİYORSANIZ, Jayce Ellis
D'VAUGHN VE KRIS DÜĞÜN PLANLARI YAPIYOR, Chencia C. Higgins
BATMAK YA DA YÜZMEK, Annabeth Albert
HALKIN ÖNÜNE ÇIKMAK, Hudson Lin
KİTAP ERKEĞİ, Kris Ripper
PARİS'TE SEKİZ HAFTA, S.R. Lane
ROMANTİK TARİF, Ruby Barrett YALANLAR
PAKETİ, Charlie Adhara
DADININ FELAKETİ, Kitt Sterling
BEYEFENDİNİN KÖTÜ ALIŞKANLIKLARI, Jess Everlee

Kitaplarınızı şimdi sipariş edin!

CarinaAdores.com'da daha fazlasını keşfedin

Sizin de iyi bir kitabınız olduğunu düşünüyoruz!

Aşağıdaki türlerde yazıyor musunuz? Carina Press editörleri el yazmanızı görmek istiyor.

Şu anda satın alıyoruz

Romantizmin çoğu alt türü ve tüm heyecan seviyeleri:

- Çağdaş
- Erotik
- Paranormal ve Kentsel Fantastik
- Bilim Kurgu ve Fantastik
- Romantik Gerilim
- Tarihi
- Buraya alt türünüzü yazın. Gönderim kurallarımızı inceleyin!

Yayın programımızda kapsayıcılık ve temsilciliğe önem veriyoruz. Geleneksel olarak marjinalleştirilmiş veya yeterince temsil edilmeyen gruplardan yazarlarla çalışmak istiyoruz. Bu gruplar arasında siyahi yazarlar, renkli yazarlar, engelli yazarlar ve LGBTQIA+ yazarlar yer almaktadır, ancak bunlarla sınırlı değildir.

yazarlar. Listemizi kapsayıcı hale getirmek için çaba gösteriyor ve romantik kitap okurlarını temsil eden bir katalog oluşturmak için çok çalışıyoruz.

Gönderim kurallarımız hakkında daha fazla bilgi için lütfen şu adresi ziyaret edin: CarinaPress.com/WriteForUs

Gönderilen tüm metinler, yaklaşık 12 hafta içinde kapsamlı bir editoryal incelemeye tabi tutulur ve yanıtlanır.

Sıcak Rekabet

Rachel Reid tarafından

Ekim 2017—Montreal

Shane Hollander, kendini hiç bu kadar kaybetmeye yakın hissetmemişti.

Şimdiye kadar oynadığı en sinir bozucu hokey maçlarından birinde iki periyot ve on iki dakika boyunca dayandı. Montreal Voyageurs takımının ezeli rakibi Boston Bears'a karşı evinde muhteşem bir galibiyet alması gerekirdi. Bunun yerine, maçın bitimine sekiz dakikadan az bir süre kala skor 4-1 Boston lehineyken, yorucu bir aşağılanma yaşandı. Shane en az beş güzel gol şansı yakalamıştı. Asla kaçırmaması gereken şutlar atmıştı. Ama kaçırmıştı. Ve Bears, Voyageurs'un hatalarından yararlanmıştı.

Bir adam herkesten daha fazla yararlanmıştı. Montreal'de en çok nefret edilen adam: Ilya Rozanov. Montreal ve Boston NHL takımları arasındaki neredeyse yüzyıllık rekabet, son altı sezonda Hollander ve Rozanov tarafından kişileştirilmişti. Yoğun düşmanlıkları, en uzak ve en ucuz koltuklarda oturan taraftarlar için bile açıktı.

Hollander, yüzleşme çemberinde eğildi ve hakem, Rus oyuncunun maçtaki ikinci golünün ardından puck'ı düşürmeye hazırlanırken Rozanov'la karşı karşıya geldi.

"İyi bir gece geçiriyor musun?" diye sordu Rozanov neşeyle. Ela gözleri, her zamanki gibi saçma sapan konuşurken parıldıyordu.

"Siktir git," diye homurdandı Hollander.

"Hala hat trick yapma şansın var bence," diye düşündü Rozanov, kalın aksanı ve ağızlığı yüzünden İngilizcesi zar zor anlaşılıyordu. "Şimdi mi yapayım, yoksa son dakikaya kadar bekleyim mi? Öyle daha heyecanlı olur, değil mi?"

Hollander dişliğini sıkarak cevap vermedi.

"Kapa çeneni, Rozanov," dedi hakem. "Son uyarı."

Rozanov konuşmayı kesti, ama Hollander'ı sinirlendirmek için daha etkili bir yol buldu: göz *kırptı*.

Ve sonra yüzleşmeyi kazandı.

* * *

"Siktir!" Voyageurs'un dev Haitili-Kanadalı savunma oyuncusu Jean-Jacques Boiziau, sopasını soyunma odasının duvarına fırlattı.

"Yeter artık, J.J.," dedi Shane, ama sözlerinin arkasında gerçek bir tehdit yoktu. Kimseyle kavga etmeye, hatta tartışmaya bile niyeti olmadığını açıkça belirtmek için soyunma odasındaki yerine çöktü.

Shane'in sol kanat oyuncusu Hayden Pike, her zamanki gibi yanındaki bankta oturdu. "İyi misin?" diye sordu Hayden sessizce.

"Tabii," dedi Shane düz bir sesle. Başını arkasına yaslayarak soğuk duvara değene kadar geriye eğdi ve gözlerini kapattı.

Montreal hokey hayranlarını *"tutkulu*" kelimesiyle tanımlamak yetersiz kalırdı. Montreal, Voyageurs'u absürt bir noktaya kadar seviyordu. Onların stadyumu, deplasman takımları için oynaması en zor yerlerden biriydi, çünkü sadece ligin en iyi takımlarından biriyle değil, aynı zamanda ligin en gürültülü hayranlarıyla da karşı karşıya kalıyorlardı. Hayranlar, sevdikleri takıma ne kadar hayal kırıklığına uğradıklarını açıkça belirtmekten de çekinmiyorlardı.

Ancak Montreal taraftarları, bu gece olduğu gibi gerçekten yıkıldıklarında, neredeyse sessiz kalırlardı. Ve bu, Shane Hollander'ın en sevmediği seslerden biriydi.

"Ne güzel olurdu biliyor musun?" diye sordu Hayden. "*The Purge* filmini biliyor musun? Bir geceliğine, hiçbir sonuçla karşılaşmadan istediğin kanunu çiğneyebildiğin film."

"Bir nevi," dedi Shane.

"Dostum, bu gerçek olsaydı, Rozanov'u öldürürdüm."

Shane biraz güldü. O kendini beğenmiş Rus suratını dövmenin en azından biraz tatmin edici olacağına katılmamak mümkün değildi.

Koçları odaya girdi ve olağanüstü bir sakinlikle hayal kırıklığını dile getirdi. Sezonun başındaydılar — bu, Boston'la oynadıkları ilk normal sezon maçıydı — ve çoğu maçta iyi oynamışlardı. Bu bir aksilikti. Devam edeceklerdi.

Sonra basınla yüzleşme zamanı gelmişti. O anda Shane, odaya aç kurtlar sürüsü girmesini tercih ederdi, ama gazetecilerden kaçınmanın mümkün olmadığını biliyordu. Her maçtan sonra, özellikle de Rozanov'la karşılaştığı maçlardan sonra, hep onunla konuşmak isterlerdi.

Terden sırılsıklam olan formayı başından çıkardı, böylece CCM markalı atletik iç çamaşırı kameralara görünecekti. Bu, sponsorluk sözleşmesinin bir parçasıydı.

Etrafında yarım daire şeklinde kameralar, ışıklar ve mikrofonlar oluşturuldu.

"Merhaba millet," dedi Shane yorgun bir sesle.

Onlar sıkıcı sorularını sordular, Shane de sıkıcı cevaplar verdi. Ne diyebilirdi ki? Kaybetmişlerdi. Bu bir hokey maçıydı ve bir takım kaybetmişti, o takım da onun takımıydı.

"Rozanov'un az önce senin hakkında ne dediğini bilmek ister misin?" diye sordu gazetecilerden biri neşeyle.

"Güzel bir şey, sanırım."

"Bu gece senin oynamanı dilediğini söyledi."

Muhabir kalabalığı sessiz kaldı. Bekliyorlardı.

Shane burnunu çekip başını salladı. "Üç hafta sonra Boston'da maçımız var. Ona, o maça *kesinlikle* katılacağımı söyleyebilirsin."

Muhabirler, Hollander ile Rozanov arasındaki tartışmayı haberlerine ekleyebilecekleri için sevinçle güldüler.

Bir saat sonra, duş alıp giyinip nihayet yalnız kaldığında, Shane arabasıyla eve gitti. Westmount'taki penthouse'una değil, kimsenin bilmediği eve.

Shane, Plateau'daki küçük apartman dairesinde yılda sadece birkaç gece geçiriyordu. Tamamen mahremiyetini sağlamak istediğinde gittiği yer orasıydı.

Üç katlı binanın arkasındaki küçük otoparka park etti, arka kapıdan içeri girdi ve hızla merdivenleri çıkarak en üst kata çıktı. Diğer iki katın boş olduğunu biliyordu, çünkü onlar da ona aitti. Alt kat, birkaç saat önce kapanan lüks bir mutfak eşyaları mağazasına kiralanmıştı.

Üçüncü kattaki daire, tam da göründüğü gibiydi: profesyonel bir ev dekoratörü tarafından dekore edilmiş bir demo daire. Teknik olarak, bu daire, bu daireyi ve bir altındaki daireyi satmak için kullanılacak olan daireydi. Shane satmak isterse tabii. Kendine, kesinlikle satacağını söyledi. Yakında.

Üç yıldan fazladır kendine bunu söylüyordu.

Paslanmaz çelik buzdolabına gitti ve beş şişe biradan birini çıkardı — tertemiz buzdolabında bulunan tek şey buydu. Kapağını açtı ve oturma odasındaki siyah deri kanepeye oturdu.

Sessizce oturdu ve bu geceki gibi gecelerde midesinin bulantısını görmezden gelmeye çalıştı. Alkolün en azından kendine duyduğu hayal kırıklığını uyuşturmasına yardımcı olacağını umarak birasını hızlıca içti. Kendi zayıflığına duyduğu tiksinti. Bunu hafifletmesi gerekiyordu çünkü durumu düzeltmek için hiçbir şey yapmayacağını biliyordu. Yedi yıldır deniyordu.

Neredeyse kırk dakika sonra kapı çalındı. Shane kendini gitmeye neredeyse ikna edecek kadar uzun bir süre geçmişti. Bu aptallığa bir son vermek için. Ama elbette gitmemişti. Ve kapı birkaç saat sonra çalınsaydı bile, Shane hala o kanepede oturmuş, bekliyor olacaktı.

Kapıyı açtı.

"Neden bu kadar geciktin?" diye sordu sinirli bir şekilde.

"Kutlama yapıyorduk. Bu gece büyük bir galibiyet aldık,

biliyor musun?"

Shane, uzun boylu, sırıtan Rus'u daireye almak için geri çekildi.

"Mümkün olduğunca çabuk uzaklaştım," dedi Rozanov, ses tonu alaycı değildi. "Dikkat çekmek istemedin, değil mi?"

"Tabii."

Ve bu, Rozanov'un ağzı Shane'in ağzına çarpmadan önce Shane'in söylediği son kelimeydi. Shane, deri ceketini iki eliyle kavradı ve Rozanov'u nefes nefese öperken onu kendine çekti.

"Ne kadar vaktin var?" Shane, nefes almak için ayrıldıklarında hızlıca sordu.

"İki saat, belki?"

"Siktir." Rozanov'u tekrar öptü, sert ve açgözlü bir şekilde. Tanrım, buna ihtiyacı vardı. Bu korkunç, berbat şeye.

"Bira tadı var ağzında," dedi Rozanov.

"Sen de çiğnediğin o berbat sakız gibi tadı var." "Sigara içmemem için!"

"Kapa çeneni."

Yatak odasına ulaşana kadar birbirleriyle boğuştular ve manevralar yaptılar, sonra Shane Rozanov'u sertçe duvara itti ve onu öpmeye devam etti. Rakibinin dilinin ağzında tanıdık kayışını hissetti ve kendi dilini, kim bilir kaç kez düzeltilmiş ve değiştirilmiş dişlerin üzerinde kaydırdı.

Bu gece çok şey istiyordu, ama çok şey için zamanları yoktu. Rozanov onu yakaladı ve yatağa itti; Shane, diğer adamın ceketini yere atıp tişörtünü başından çıkardığını izledi. Rozanov'un boynunda eğri bir şekilde asılı duran altın bir zincir vardı, parlak haç, göğsündeki ünlü (saçma) hırlayan boz ayı dövmesinin ("Rusya için! Bears'ta oynamadan önce yaptırmıştım!") hemen üzerinde, sol köprücük kemiğinin üzerinde duruyordu. Shane daha sonra bununla dalga geçecekti. Şu anda tek yapabileceği, Rozanov'un kıyafetlerini çıkarmasını izlemek ve geç de olsa kendisinin de aynısını yapması gerektiğini fark etmekti.

İkisi de her şeylerini çıkardılar ve Rozanov Shane'in üzerine düştü, onu öptü ve elini aşağıya doğru hareket ettirerek, zaten utanç verici derecede sertleşmiş olan penisini kavradı. Shane, onun dokunuşuna karşılık olarak sırtını kavisledi ve aptalca, çaresiz sesler çıkardı.

"Merak etme, Hollander," dedi Rozanov, dudakları Shane'in kulağına değerek, "Seni istediğin gibi becereceğim, tamam mı?"

"Evet." Shane, rahatlama ve aşağılanma duygularının karışımıyla nefes verdi.

Rozanov vücudunu aşağı doğru kaydırdı, öpüp, emip, yaladı, ta ki Shane'in penisine ulaşana kadar. Daha fazla alay etmedi. Onu ağzına aldı ve Shane, binada yalnız oldukları için minnettardı, çünkü inlemesi, seyrek dekore edilmiş odada yankılanıyordu.

Gözlemleyebilmek için dirseklerine dayanarak kendini kaldırdı. Bir kısmı uzanıp gözlerini kapatmak ve

onu bu kadar iyi hissettiren kişinin Ilya Rozanov dışında *biri* olduğuna inanmak istedi. Ama çoğu, *tam olarak* kim olduğunu görmek istiyordu.

Rozanov çarpıcı bir adamdı. Her zaman dağınık olan açık kahverengi bukleleri, eğlenceli ela gözlerine ve koyu, kalın kaşlarının üzerine düşüyordu. Güçlü çenesi ve çukur çenesi sakallarla kaplıydı. Gülümsemesi eğri ve tembeldi ve dişlerinin çoğu gerçek olmadığı için doğal olmayan bir beyazlığa sahipti.

Burnu birkaç kez kırıldığı için eğriydi, ama bu lanet şey onu daha da sert göstermişti. Boston'da yaşayan bir Rus için cildi olması gerekenden çok daha altın rengiydi.

Shane ondan nefret ediyordu. Ama Rozanov sakso çekmede gerçekten çok iyiydi ve Shane, nedense, buna razıydı.

Shane *bundan* nefret ediyordu, ama onu korumak için büyük çaba sarf etmişti ve Rozanov istekli olduğu sürece bunu yapmaya devam edecekti. Hayatları böyle olduğu için, bunu elde etmek kolay bir şey değildi. Belki de yedi yıl önce başladıklarında, hayatlarının, ünlü rekabetlerinin şu anda geldiği noktaya ulaşacağını beklemiyorlardı. Belki de şimdiye kadar durmaları gerekirdi. Ama yanlış olmasına rağmen, bu durum rahattı. Bu durum tanıdıktı. Ve ikisi için de ulaşabilecekleri en güvenli durumdu.

Hepsi bu kadardı.

Rozanov yetenekli ağzını Shane'in penisine uyguladı ve Shane, iyi donanımlı komodinden kayganlaştırıcıyı yatağın üzerine attı. Rozanov, yaptığı şeyi durdurmadan onu aldı ve Shane'i açmak için parmaklarına biraz döktü.

Bu, Shane'in en sevdiği kısım değildi çünkü kendini çok savunmasız hissediyordu. Her birlikte olduklarında kendini zayıf ve gülünç hissediyordu, ama Rozanov parmaklarını içine soktuğunda bunu en şiddetli şekilde hissediyordu. Sonuç olarak, hazırlık genellikle biraz zaman alıyordu.

Rozanov ise her zaman tamamen rahat görünüyordu. Bu konuda iyiydi ve bunun farkındaydı. Shane'in penisini ağzından çıkarırken, başını yalayarak Shane'in vücuduna bir titreme gönderdi ve "Rahatla, tamam mı? Fazla zaman yok, ama yeterli," dedi.

Shane derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. Buz üzerindeyken o sesi çok nefret ediyordu ve televizyonda gördüğü röportajlarda

Rozanov'un onu iğrenç, alaycı bir tonla alay ettiği röportajlarda bu sesi çok nefret ediyordu. Ama burada, bu yatakta, Rozanov'un sesi sabırlı ve nazikti, sesi yumuşaktı ve aksanı kutu gibi İngilizce kelimeleri zarif bir şekilde sarıyordu.

Rozanov güçlü parmaklarıyla onu açarken ve uyluklarının iç kısmına ağzı açık öpücükler kondururken Shane rahatladı. Hazır olduğunda, Shane sessizce Rozanov'a bir prezervatif uzattı, sonra yuvarlanarak ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü. Rozanov'a bakamıyordu. Bu gece değil. O aşağılayıcı yenilgiden sonra değil.

Rozanov bunu anlamış gibiydi. Onu dikkatlice içine aldı, geçmişte birçok kez yaptığı gibi sert davranmadı. Yavaş ve düşünceliydi. Shane, Rozanov içeri girerken onu sabit tutan büyük ellerin kalçalarında ve belinde olduğunu hissetti. Hatta Rozanov'un başparmaklarının belinin alt kısmını nazikçe okşadığını hissetti.

"İşte. İstediğin buydu, değil mi?"

"Evet." Çünkü öyleydi. Her zaman istediği şey buydu.

Rozanov hareket etmeye başladı ve Shane çığlık attı. Teslim olup inlemeye, nefes nefese kalmaya ve daha fazlasını istemeye başlaması hiç uzun sürmedi.

"Siktir, Hollander. Bunu seviyorsun."

Shane, eminim ki kıpkırmızı olarak dönerek cevap verdi. Ama bunu inkar edemezdi.

Rozanov, omuzlarının arasına güçlü bir eliyle bastırarak onu sertçe sikti, onu yatağa bastırdı. İkisi de *yüksek sesle* inliyorlardı ve binada ikisinden başka kimse olmadığını bilmesaydı, Shane bu durumdan endişe duyardı. Ama burada kendini güvende hissediyordu, bu yüzden kendini bıraktı. Her itişte çığlık attı ve belki de Rozanov'un adını defalarca söyledi.

Shane*,* kimsenin onları duymamasını umuyordu.

Rozanov uzanıp Shane'in sikini kaygan eline aldığında, Shane boşalmak için çaresizce ona karşı direnmeye başladı. Bu, ona neden bundan vazgeçemeyeceğini her zaman hatırlattığı andı. Çok güzeldi.

"Benim için boşalacak mısın, Hollander?"

Hollander boşalacaktı. Ve boşaldı. Yatağı yumrukladı, yüksek sesle küfretti ve Rozanov'un yumruğunu boşalmasıyla kapladı.

Rozanov arkasında hızını artırdı ve her itişte Shane'in vücuduna artçı şoklar gönderdi. Shane için bu çok fazla olmaya başladığında, Rozanov durdu, bağırdı ve içinde nabız gibi atmaya başladı.

Sonra, yan yana sırt üstü uzandılar ve Shane, tanıdık suçluluk ve utanç duygusunun içini kapladığını hissetti.

"Eh, bu gece *bir şeyde* kazandın," diye düşündü Rozanov.

"Tanrım. Siktir git." Shane ona vurmak için kolunu kaldırdı, ama Rozanov bileğini yakaladı ve Shane'i göğsünün üzerine çekerek ona yukarıdan bakmasını sağladı. Rozanov, Shane'in bakışlarını tutarken şakacı sırıtışı kayboldu ve Shane aniden nefes alamadığını hissetti.

"Hâlâ o aptal dövme duruyor, görüyorum," dedi Shane, ne haltlar dönüyor olursa olsun dikkatini başka yöne çekmek için çabucak.

"Ah," dedi Rozanov, yüzüne yine o sinir bozucu küçük sırıtış geri dönmüştü. "Seni özlemiş."

Shane burnunu çektirdi.

"*Özledi*," diye ısrar etti Rozanov. "Ona bir öpücük ver."

Shane gözlerini devirdi, ama başını Rozanov'un göğsüne eğdi. Ancak dudaklarını dövmeye bastırmak yerine, Rozanov'un meme ucunu dişlerinin arasına hafifçe sıkıştırdı ve çekti.

"Siktir," dedi Rozanov, dişlerinin arasından hava emerek.

Özür olarak ve ayrıca Shane bunun onu daha da tahrik edeceğini bildiği için, dilini hassas meme ucuna sürttü. Rozanov elini Shane'in saçlarına koydu ve ağızlarını tekrar birleştirdi. Uzun, tuhaf bir şekilde şefkatli bir öpücükten sonra, Shane başını kaldırdı ve Rozanov'un yine ona çok ciddi bir şekilde baktığını gördü. Yutkundu, ama Rozanov parmaklarını saçlarında gezdirirken hiçbir şey söylemedi. Yüzünde hissettiği korkunun görünmediğini umuyordu.

"Sen çok güzelsin," dedi Rozanov aniden. Çok doğal bir şekilde söyledi.

Shane nasıl tepki vereceğini bilemedi. Birbirlerine böyle *şeyler söylemezlerdi*. En azından bu şekilde değil.

"*Cosmopolitan'a* göre NHL'nin en seksi erkeği," diye şaka yaptı Shane. Rozanov'la konuşmayı bildiği tek yol buydu, ona küfürler yağdırmak dışında.

"Onlar aptal," dedi Rozanov, büyüsü bozulmuş gibi. "Beni beşinci sıraya koydular. Beşinci!"

"Cömert bir seçim gibi görünüyor."

Rozanov yuvarlandı ve Shane'i yatağa yapıştırdı. Shane ona bakarak güldü.

"Gitmem gerek," dedi Rozanov, gerçekten pişmanmış gibi konuşuyordu. "Önce duş alacağım, sonra otele dönmem gerek."

"Biliyorum."

Birlikte duş aldılar ve Shane, Rozanov'u tatmadan bırakamayacağı için dizlerinin üzerine çöktü. Rozanov, geniş yağmur duşunda Shane'in üzerine eğilirken onayını mırıldandı. Güçlü elleriyle Shane'in başını okşadı ve uzun parmakları ıslak saçlarına dolandı. Shane gözlerini yukarı çevirdi ve Rozanov'un o lanet olası çarpık gülümsemesiyle kendisine baktığını gördü. Shane hemen gözlerini kapattı ve yanaklarının kızardığını hissetti ve utanç verici bir şekilde kendi sikinin sertleştiğini hissetti.

Sikişmeyi bu kadar çok sevmesi, ağzına sik almayı sevmesi yeterince kötüydü. Ama bunun *bu* orospu çocuğu olması, nadiren de olsa olmadığı zamanlarda Shane'in tatminsiz kalması...

Belki de bu *sadece* uygun olduğu için değildi. Ama bu, Shane'in düşünmek istemediği bir şeydi.

Rozanov'u tam sınırına getirdi ve sonra çekildi, adamın boşalmasını çenesine, dudaklarına ve muhtemelen boynuna aldı. Kanıtlar hızla yıkandı, giderden aşağı aktı ve Shane duş duvarına yaslanarak oturur pozisyona geri düştü. Ellerini yüzüne sürdü ve dizlerini kendine çekti. Ilya'nın Rusça nefes nefese kaldığını duydu.

"Siktir," dedi Rozanov, hala Shane'in oturduğu yerin karşısındaki fayanslara başını yaslayarak ayakta duruyordu. "Bunu çalışıyor muydun, Hollander?"

"Hayır," diye homurdandı Shane.

"Hayır mı? Benim için saklıyor muydun?"

Shane cevap vermedi, bu da onaylamış gibi bir şeydi.

Rozanov güldü. "Seks yapman lazım, Hollander. Birkaç ayda bir hızlı bir seks için beklemek sağlıklı değil."

"Beklemiyorum," dedi Shane. Bu tam olarak bir yalan değildi. Açıkçası yüzde yüz heteroseksüel değildi, ama kadınlarla seks yapmak onu *tiksindirmiyordu*. Sadece erkekler gibi onu tatmin etmiyordu.

Özellikle bir erkek.

Ama kadınlar güvenli, kolay ve *her yerdeydi*. Ve belki denemeye devam ederse, tek bir geceden fazlasını geçirmek isteyeceği birini bulabilirdi. Sonunda *buna* bir son verebilecek birini... her neyse.

Rozanov suyu kapattı ve elini uzattı. Shane gözlerini devirdi ve elini tuttu, Rozanov'un onu ayağa kaldırmasına izin verdi. Göğüs göğüse durdular ve Shane, Rozanov'un saçlarından omzuna ve göbeğine doğru damlayan suyu izledi.

Rozanov elini Shane'in yüzüne koydu ve başını yukarı kaldırdı. Dudaklarında hafif bir gülümsemeyle ona sevgiyle baktı ve sonra onu öptü.

"Seni mahvettim," dedi Rozanov ayrıldıklarında. "Başka kimse olmaz."

"Tanrım, siktir git."

"Ne ağzın var senin."

"Söyleme."

"Benim üzerimdeyken daha çok hoşuma gidiyordu."

"Lanet olsun, Rozanov." Shane diğer adamı duş duvarına itti ve onu agresif bir şekilde öptü. Her zaman böyleydi. Birbirlerini itip kakıyor, küfrediyor ve kontrol için savaşıyorlardı, ta ki ikisinden biri ya da ikisi de pes edip, ikisinin de arzuladığı rahatlamaya izin verene kadar.

"Gitmem gerek," dedi Rozanov, ama bunu söylerken bile dişlerini Shane'in çenesine sürtüyordu.

"Biliyorum."

"Üzgünüm."

"Neden? Umurumda değil. Zaten bitti bu iş, değil mi?"

Rozanov onu öpmeyi bıraktı ve düşünerek ona baktı. "Sanırım öyle."

Duşu terk edip hızla giyindiler. Shane yatağın üstündeki yorganı çıkarıp çamaşır makinesine attı. Burayı bulduğu gibi tertemiz bırakacaktı.

"Üç hafta sonra," dedi Rozanov, kapıda durup çıkmaya hazırlanırken.

"Evet."

Rozanov başını salladı ve Shane bununla biteceğini sandı, ama sonra diğer adam sırıttı ve "Bu gece ben miydim?" dedi.

"Neydin?"

"Dikkatini dağıttım. Bu gece buzda."

Shane, onun ne demek istediğini anlamak için bir an bekledi.

"Siktir git."

Rozanov'un gülümsemesi genişledi. "Hiç oynayamadın, sikimi düşünerek, değil mi?"

"İyi geceler, Rozanov."

Rozanov kapıdan çıkarken ona bir öpücük gönderdi ve Shane'i öfkeli ve garip bir şekilde rahatlamış bir halde bıraktı. Birbirlerinden hoşlanmadıklarını hatırlamak iyi gelmişti.

Shane buzdolabından bir bira daha çıkardı ve kanepeye oturup yorganın temizlenmesini bekledi. Saat geç olmuştu ve yorgundu, ama burada uyumayacaktı. Bu binayı satmak için bir emlakçı ile konuşması gerekiyordu.

Binayı satacak ve Boston'da maçları olduğunda lanet olası otel odasında kalacak, geceleri Rozanov'un penthouse'una kaçmayacaktı. Buna bir son verecek ve hayatına devam edecekti.

Bu planı yaparken, parmak uçlarıyla dudaklarını okşadığını fark etti. Diğer adamın dudaklarının dudaklarına bastırdığı anının hatırası hâlâ dudaklarında karıncalanıyordu.

Bunu bitirmek için planlar yapmanın anlamsız olduğunu biliyordu. Bu teklif devam ettiği sürece, Shane asla hayır diyemeyecekti.

Rachel Reid'in Heated Rivalry kitab*ını kaçırmayın, kitap satılan her yerde bulabilirsiniz.*

www.CarinaPress.com

Telif hakkı © 2018 Rachelle Goguen

ISBN-13: 9781488038679

Oyunun Kurallarını Değiştiren

Telif hakkı © 2018 Rachelle Goguen

Tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabın metnine ekrandan erişme ve okuma hakkını elde etmiş olursunuz. Bu metnin hiçbir kısmı
yayıncının, Harlequin Enterprises Limited, 22 Adelaide St. West, 40th Floor, Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada'nın açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya depolanamaz veya bu sistemlere aktarılamaz.
yayıncı Harlequin Enterprises Limited, 22 Adelaide St. West, 40th Floor, Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada'nın açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik yapılamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemine kaydedilemez veya aktarılamaz.

Bu kitaptaki tüm karakterler, yazarın hayal gücü dışında var olamazlar ve aynı adı veya isimleri taşıyan kişilerle hiçbir ilişkileri yoktur. Yazarın tanıdığı veya tanımadığı kişilerden uzaktan bile esinlenilmemiştir tüm olaylar tamamen uydurmadır.

Bu baskı, Harlequin Books S.A. ile yapılan anlaşma uyarınca yayınlanmıştır.

® ve ™ yayıncının ticari markalarıdır. Ticari markalar
® Amerika Birleşik Devletleri Patent ve Ticari Marka Ofisi, Kanada
Fikri Mülkiyet Ofisi ve diğer ülkelerde tescillidir.

www.CarinaPress.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️